

Trì Ái

Contents

Trì Ái	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	25
5. Chương 5	32
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	55
9. Chương 9	62
10. Chương 10	71
11. Chương 11	77
12. Chương 12	83
13. Chương 13	89
14. Chương 14	101
15. Chương 15	108
16. Chương 16	119
17. Chương 17	127
18. Chương 18	136
19. Chương 19	146
20. Chương 20	155

Trì Ái

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, đại thúc thụ X mỹ hạ niên công, ngược tâm, HE Nhân vật: Kha Lạc() X Lý Mạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tri-ai>

1. Chương 1

“Lee, cậu đến muộn.”

Tôi cười cười ra ý giải thích, ngồi xuống mé phải quầy bar gọi rượu.

Từ sau khi Lâm Cảnh về nước, tôi liền cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo. Ngày ngày đi làm về, bước vào căn phòng cực kỳ trống rỗng, đến pet cũng chả có 1 con, tôi lại ngẩn người. Quả thật cảm thấy thương thân. Chính vì thế, số lần cùng đám bạn mèo mả gà đồng lêu lổng quán xá ngày càng tăng.

Mấy tên ngồi quanh tôi đều là bạn bè quen biết, thỉnh thoảng còn có quan hệ làm ăn. Chính là thường cùng hội họp đi uống hoặc săn “dzai” giết thời gian, quan trọng nhất để trở thành “bạn bè” là chúng tôi không có phải “đồ ăn” của nhau.

Nói thẳng ra ai chẳng thích dzai trẻ, dzai đẹp. Nhìn quanh cái đám này toàn bạn già, so sao được mà so.

Tối cuối tuần, Gay bar tràn ngập đủ loại người, tuổi tác đủ lứa, nghề nghiệp, màu da, quốc tịch đủ loại, chả khác gì một hộp cá sặc đin, dọa người ta hoa mắt.

Nhưng đám chúng tôi là khách quen, đã từ lâu luyện được công phu dù cho ánh sáng mờ ảo lờ mờ tình cũng có thể nhanh chóng phân rõ ưu khuyết, không khác gì hỏa nhãn của Tề Thiên Đại Thánh. Anh bạn Paul bên cạnh tôi mắt chợt sáng rõ, bưng ly rượu chen qua đám người hỗn tạp mà lao tới con mồi đã nhắm trúng.

Paul thực ra vẻ ngoài không đẹp cho lắm, nhỏ con lại hơi đầu, bụng bia, thêm phần cực kỳ háo sắc. Nhưng anh ta được cái “có gan ăn tiền”, tuy phát nổ phát xít, chủ yếu vẫn là vùng tiền vô tội vạ, thế nên mới nói không phải anh ta không thành công.

Tôi lại thuộc típ khá rụt rè, đại khái là vẫn có bản tính người phương Đông.

Hơn nữa tôi vốn có tính sĩ diện, nhất định không được để thất thố, càng không quy lụy, xun xoe. Chính vì thế nên phần lớn đều là “tối nằm không”.

Con mẹ nó chứ!

“BỐP”

Một cái tát mạnh mẽ vang lên, tuy trong quán đang ào ào cười nói nhưng vẫn nghe ra.

Vài người giật mình một chốc rồi lại cúi đầu nhấp rượu, khéo môi không khỏi nhếch lên mai mỉa.

Một lát sau, Paul quả nhiên mặt mày sưng sứa quay lại, miệng lẩm bẩm chửi bậy mấy câu, lấy khăn lạnh áp lên má.

Tôi vội gọi cho anh ta thêm một ly, giả đồ ngu ngơ để tránh cả bọn ngượng ngùng.

Paul như thế nhưng không phải người xấu. Bị tát rồi cũng chỉ kính ngạc chịu nhục mà trở về chứ tuyệt đối không hề thừa cơ trả thù. Trừ bỏ tính háo sắc, anh ta vẫn là 1 con người “quang minh chính đại, công tư phân minh”.

Nhưng mấy cậu trẻ tuổi kia có vì chúng tôi “quang minh chính đại, công tư phân minh” mà yêu mến đâu.

“Paul, đâu cần cứ phải trẻ đẹp. Tìm thằng nào tầm tuổi mình cho lành!”

“Không được. Muốn chơi phải chơi các em trẻ nó vẫn cứ hơn.”

Nhìn khuôn mặt béo tròn của Paul mơ hồ vẫn còn dấu tay lưu lại, tôi nhin không nổi mà thở dài, hơi hơi cười khổ.

Paul ơi là Paul, dù trong cái đám mình đây cũng chưa chắc có ai cam lòng chấp nhận anh thì dzai đẹp thằng nào nó gặt cho được.

Tính ra, nhìn tôi vẫn được mắt chán: trẻ hơn họ mấy tuổi, trông lại trẻ hơn chứ không giống người phương Tây nhanh lão hóa, chỉ cần chăm tập thể hình người ngòm hăn cũng không tồi. Vậy nên, bỏ công bỏ sức mà tìm vẫn cứ được vài em ngon lành.

Nhưng sau này thì thế nào?

Mười năm nữa, tôi so với Paul bây giờ lại chẳng thấm hơn à? Đại khái sẽ chỉ tự kỷ rằng ta đây 1 mình đập sóng, tiêu sái sống đơn độc tới chết.

Chỉ là... nghĩ đến mà lạnh sống lưng.

Mới đây, báo đài ti vi có đưa tin một bà lão sống đơn thân chết một tuần trong nhà không ai biết, đến khi phát hiện mới hay nửa mặt bà đã bị con mèo chính tay bà nuôi gặm hết trội.

Tôi thật không muốn nghĩ sau này mình sẽ có tương lai như vậy. Phàm là con người, ai chẳng muốn có người bầu bạn với mình đến khi nhắm mắt xuôi tay chứ không chỉ đơn thuần là dục vọng.

Con mẹ nó!

Paul lần thứ hai thử vận may mà đúng là vận may đã đến thật. Người lần này anh nhắm tới là một người da đen thân hình cân xứng, gương mặt cũng không có vẻ khinh khi, hình như đối với Paul cũng có ít nhiều thiện cảm. Cả hai liền nhanh chóng chuyển trò rất ăn ý.

Ngồi cùng bàn còn có vài người nữa, thấy Paul đã có triển vọng cũng thức thời tự ý thức bản thân mà thẳng lưng ngồi dậy, nâng ly mời nhau uống, bắt đầu lên kế hoạch tầm nã đối tượng.

Đến đây rồi mục đích của ai chẳng giống nhau. Mọi người đều dùng ánh mắt, lời nói, cử chỉ mà thử thách này nọ. Trên mặt luôn tươi cười, ánh mắt lại lảo liên, gương đồng kích tây, âm thầm suy tính.

Đi tìm bạn giường so với đua gan đấu trí quả thật không sai biệt.

Tôi cười cười, vừa uống rượu vừa nghe Paul hươu vượn, một bên tai chột nóng lên.

“Phiền anh một chút.”

Là tiếng Anh chuẩn nhưng cách phát âm này rõ có chút khẩu âm của người Hoa mới đến Mỹ chưa lâu, tôi lập tức nhích sang nhường chỗ, quay đầu lại nhìn.

Ồi mẹ ơi, cực kỳ thanh lệ, làn da nhẵn mịn, phản chiếu thứ ánh sáng hân ám trong quán bar vẫn sáng lạn dịu dàng.

Thấy tôi nhìn, cậu ta mỉm cười. Mới rồi vì nhạc to quá nên cậu mới ghé sát tôi mà nói. Giờ đứng thẳng lên rồi mới thấy cậu cũng khá cao, chưa chắc đã thấp hơn tôi.

Người ngồi phía bên kia bàn nâng ly lên, hướng cậu nói:

“Sao đi lâu thế? Để anh giới thiệu bạn mới nhé!”

Hóa ra chỗ tôi đang ngồi lúc này là của cậu, chỉ đứng lên đi toilet. Tôi nhìn cậu cười cười còn cậu thì ngồi xuống cạnh tôi.

Cái gọi là “giới thiệu bạn mới” kỳ thật chỉ là nhìn nhau cười, cùng lắm nói tên.

Tới đây rồi, chỉ mong 419*, có ai ngu mà khai tên tuổi, nghề nghiệp, gia đình cho người khác chứ. Mười thẳng có đến tám nói mình tên Jack, còn lại là Jim, James, John, nói xong lúc sau còn quên bég ban đầu mình giới thiệu mình tên gì ấy chứ.

Quả nhiên cậu nhóc kia tự xưng là Jack, tôi cười thâm, gật gật đầu, nhắc ly cụng nhẹ vào ly cậu.

Nhấp môi một chút, tôi ngược mắt qua thành ly mà nhìn, chẳng ngờ cậu gặp cậu chăm chăm nhìn lại. Bốn mắt chạm nhau khiến tim tôi nhảy dựng.

Tôi vội cười khỏá lấp, đem cái ly để lại lên bàn, cùng anh bạn đối diện nói dăm ba câu chuyện như có như không. Tôi không thể nào nghĩ có mỗi việc cậu ta nhìn cũng khiến mình tâm tư xao động nhường ấy.

Đúng thật là... cậu nhóc này thế nào lại y chang loại tôi thích mới chết chứ?

Tôi bất giác nâng ly lên, mặt cổ làm ra vẻ bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn âm thầm tính toán.

Tôi rõ là thân trải trăm trận, chẳng hiểu thế nào mà mặt lại nóng lên, trong lúc vô ý, đôi mắt hai có lướt chạm qua nhau, lại càng nóng ran.

Mơ hồ cảm giác được cậu ta đang nhìn tôi, tôi ực một nhát làm hết ly rượu, máu lại càng rần rạt chảy mau, chỉ cảm thấy thái dương phát run.

Đã có chủ ý sẵn, tôi hơi nghiêng nghiêng đầu, nâng mi ngược nhìn cậu. Quả thật cậu ta đang chăm chăm nhìn tôi, không có ý định che giấu mấy may, nhưng đôi mắt ấy không có dục ý, là đôi mắt trong veo của một đứa trẻ.

“Tóc anh xòa xuống này...”

Cậu đột nhiên đưa tay vén tóc tôi. Thật không thể tưởng! Lòng tôi kinh hoàng, nhất thời cứng họng, hoài nghi vận khí chính mình sao lại tốt đến nhường ấy. Cố nhiên tôi là người thành thực lại anh tuấn, nhưng đối với một người như cậu tôi tuyệt không có ý nghĩ trăm phần trăm ăn tiền.

Bất quá, đám ngồi quanh tôi đều nghĩ đêm nay chắc chắn chúng tôi sẽ đi cùng nhau bèn đồng loạt đổi mục tiêu. Thế nên, cả cơ hội để người khác đến tìm tôi hay tôi đi tìm người khác căn bản là không còn nữa.

Quán đã vãn dần, lúc này ai tìm được đối tượng đều đã dần rời đi, tìm nơi vui vẻ. Tôi nhìn cậu, cúi đầu, lại liếc một cái, tiểu quỷ này tốt nhất là đừng có đùa với tôi. mà nếu như cậu có ý giỡn chơi với một ông già như tôi thì lão đây dứt khoát đêm nay phải dùng tay tự giã quyết là cái chắc.

Thế nhưng vẻ mặt cậu lại thực thành khẩn:

“Chúng ta đi đâu?”

Nhìn đôi mắt đen lầy vô tội của cậu, tôi thiếu điều vọt miệng “Qua nhà tôi đi!”, may mắn câu nói này đã được kìm lại trong yết hầu.

Lee ơi Lee, mày đừng có ầm đầu, đối phương là ai, lai lịch thế nào đều không biết mà muốn mang về, khác nào dẫn sói vào nhà. “Làm” chưa biết có nước non gì không có khi sáng hôm sau tỉnh dậy đã thấy bị cướp sạch, thân thể mỗi nơi 1 mảnh.

Từng này tuổi rồi, tôi thật sự quý cái mạng mình lắm.

Tôi đưa cậu ra xe, lái thẳng đến khách sạn.

Tôi cẩn thận mà đi, còn cậu thực sự ngoan ngoãn, không nói nhiều lắm, còn chuyên chú nhìn tôi, tôi hỏi gì mới nói, rất thần nhiên.

Nói chuyện qua tôi nhận thấy cậu được giáo dục không tồi, ánh mắt trong sáng, không có dấu hiệu chơi thuốc. Thoạt nhìn cậu cũng không phải dạng túng quẫn, giày rất xịn, trên cổ tay còn có 1 chiếc vòng có biểu tượng trường Đại học, là sinh viên đi, móng tay lại sạch sẽ, chỉ dính vài vết mực rất nhỏ.

Cậu chắc chắn là loại chịu học hành, không phải côn đồ thân phận khả nghi, cũng không phải loại muốn trêu đùa mấy “anh già”. Tôi cuối cùng sau một phen cân nhắc cũng yên lòng, nhẹ thở ra.

Tôi không phải thần kinh quá nhạy cảm mà nghi ngại nhiều như vậy. Thật ra là... được một cực phẩm như thế này cho vào mắt khiến tôi không khỏi “thụ sủng nhược kinh”.

Vào phòng khách sạn, tôi bảo cậu đi tắm trước, cậu “uhm” 1 tiếng, thuận tay cầm áo choàng tắm mở cửa đi vào. Tôi ngồi trên giường mở ví, rút vài cái condom ra, còn có mấy gói thuốc bôi trơn “hàng đính kèm”.

Lúc nào cũng mang theo mấy thứ này trên người cũng đừng nghĩ tôi là loại lão già không nên nét. Chỉ là an toàn cùng lễ độ với đối phương mà thôi.

Tôi cũng không muốn “lần đầu tiên” của cậu có ấn tượng quá “đau đớn”.

Nghe trong phòng tắm có tiếng nước chảy, tôi dần dần thấy khẩn trương. Đi đường tôi có thăm dò qua. Thì ra cậu quả là đến LA(2) chưa lâu, hôm nay lần đầu cùng 1 người bạn đến quán bar này, hơn nữa năm nay mới 20 tuổi.

Tôi hơn cậu đến 18 tuổi... TOT

Tuy không muốn thừa nhận nhưng nếu tôi như người ta mà con cái đúng độ cần có thì phỏng chừng nó cũng từng ấy tuổi.

Thể lực của người trẻ tuổi... Thể lực của tôi ...

Tôi đếm đếm mấy cái condom, lúc đầu rút ra hai cái, nghĩ sao lấy ra thêm hai cái, lại cân nhắc một hồi, vẫn là cất bớt một cái vào ví.

Năm tháng thật quá tàn khốc mà...

Nghे tiếng của phòng tắm mở, tôi vội đem condom cùng thuốc bôi trơn nhét xuống gối, đứng lên cười nhìn cậu.

Cậu đi tới, mái tóc đen thẫm như lại càng đen hơn. Cậu rất khó nắm bắt! Thần tình đây anh khí lại có chút trẻ con, cử chỉ trầm ổn thong dong, trên mặt lại có gì hơi bối rối.

Chỉ nhìn cậu thể thôi, nhịp tim tôi đã muốn đập hết đều. Muốn chết mà! Tiểu quỷ này đúng là khắc tinh của tôi!

Đã từ lâu lắm tôi không còn khẩn trương thế này. Đứng trong phòng tắm, tôi xả nước ào ào, xăm soi cơ thể mình trong gương.

Hông nhìn vẫn được lắm tuy trên người vài đường cong đã muốn nhào, may mà bụng không có sẹo lồi nhưng tiếc là cũng không còn quá săn chắc, chân cũng dài, cái giữa hai chân... Ahhhhhhh... Trên cơ bản là vẫn xếp vào hàng OK.

Hi vọng biểu hiện của mình không quá mất tiêu chuẩn.

Cũng may là tôi có mang thuốc.

Mặc dù có điểm hơi xấu hổ nhưng để cho mình thêm tý công lực, giờ cũng không phải lúc làm bộ làm tịch đi.

Tắm xong đi ra, rượu tôi gọi cũng đã được mang tới. Thấy cậu ngoan ngoãn ngồi trên giường, tôi liền cột chắc dây lưng áo choàng tắm, mở chai rót ra 2 ly.

Vừa định lén lút uống thuốc cùng rượu, bất thành lình cậu lại quay qua nhìn tôi. Tôi cuống, vội ném viên thuốc vào ly rượu, làm mặt tỉnh bơ lấy tay che lại, cười hỏi.

“Sao thế?”

Cậu cư nhiên lấy tay đặt ở lưng tôi, kéo về phía mình.

Lòng tôi từng bừng hoa nở, thì ra lực hấp dẫn của mình với cậu ta vẫn không hẳn là ít đi.

Môi cậu sát lại khiến lưng tôi có điểm cứng ngắc... hôn môi á...

Nói thật, trình tự 419 cần quái gì phải dài dòng thế? Hơn nữa, động tác này sẽ khiến người ta hiểu lầm. Nửa người phía dưới là dục vọng, nửa thân trên để dành cho tình yêu. Ngay cả điều này cũng không phân biệt được cho rõ ràng, quả nhiên là nhóc con.

Còn đang ngần ngại suy nghĩ cậu đã hôn tới, tôi đành hé miệng tiếp nhận.

Chưa có hôn sâu, chỉ mới chạm môi mà hôn phách tôi đã bay đường nào. Kỹ thuật hôn của cậu cố nhiên không tồi nhưng theo lý mà nói, dù có thế nào cũng không thể làm cho 1 thằng già đời như tôi mất hôn mới phải.

Chính là, bị đầu lưỡi cậu ở trong khoang miệng liếm qua, trong đầu tôi nhất thời trống rỗng. Chỉ có đầu lưỡi nhẹ nhàng ra vào, nửa thân dưới tôi lại nhanh chóng có cảm giác, bành trướng đến độ phát đau.

Ôhô ~ nếu cứ thế này thì cần quái gì thuốc, tối nay tôi có thể tự-thân-tận-lực rồi.

Không biết đã qua bao lâu, bốn cánh môi ướt át giờ mới tách ra, còn chủ nhân của chúng thì nhìn nhau thở dốc không ngừng. Ánh mắt trong sáng, lại có phần trong suốt chiếu vào tôi, nửa thân dưới đè ép, thật không khác chi chú chó nhỏ, tiếp tục cọ cọ, cắn cắn môi tôi.

Lặp lại vài lần cọ xát nữa, thân thể tuy chưa xích lõa nhưng dính chặt vào nhau khiến tôi thiếu chút nữa nhịn không nổi, vội đẩy cậu ra.

“Chờ một chút.”

Lo mình vì hưng phấn quá độ mà “tối” sớm, tôi chặt vật kiểm soát:

“”Mình làm ly rượu đã nhé.”

Tốt xấu gì thì tôi cũng có thêm thời gian để kiểm soát lại trái tim đang đập thành thịch trong ngực.

“Uhm.”

Cậu cũng rất ngoan ngoãn, đứng dậy cầm hai ly rượu tôi đã rót, đưa cho tôi một ly còn cậu thuận thể ực một nhát hết ly còn lại.

“.....” Tôi chờ ra.

Cậu.... cậu ta thể nào lại uống cái ly lúc này tôi mới bỏ thuốc chứ.

PLEASE! Nhầm hàng rồi, tôi mới chính là thân già cần bổ sung thêm “nhiên liệu” đây này.

Vận nhất không “lên” nổi lấy hai lần thì tôi đây không phải tự đào cái hố mà nhảy xuống sao?

Nhất thời toàn thân tôi vô lực. Nhưng vốn tính lạc quan kiểu Mỹ tôi lại chắc lưỡi, mẹ nó, sức không đủ thì ông đây lấy kỹ thuật bù vào, chần chẫn sẽ khiến cậu phải gào thét.

Tiếp đó cả hai cùng trút áo choàng, ôm nhau, lại âu yếm trao nhau một nụ hôn nữa.

Vận khí để gặp được loại mỹ thiếu niên như cậu cũng hiếm à nha. Lần này nếu cả hai cùng hưởng thụ thì quan hệ dây dưa sau này không phải là không có cơ hội.

Nghĩ thế, tôi cẩn thận vuốt ve cậu, cực kì ra sức lấy lòng, tận dụng hết khả năng khơi gợi. Thân thể cậu phản ứng quả nhiên kịch liệt, vật cứng cứng giữa hai chân dựng thẳng chọc vào bụng tôi, làn da trơn bóng đã muốn ửng lên sắc hồng nhạt.

Tôi thật sự khó kềm nén thêm, vừa nhiệt tình hôn môi, đùi cọ rồi cọ, lại vừa đưa tay xuống dưới gối, lời thứ đã chuẩn bị trước ra.

Khó khăn tách môi ra, vừa định “hành sự” thì cậu nhìn thấy những gói nhỏ tôi đang cầm, bèn nhận lấy rồi vòng tay ra phía sau tôi.

Tôi lấp bắp kinh hãi, chưa kịp phản ứng, móng đã cảm thấy một mảnh lạnh lẽo.

“Tôi vào nhé.” Cậu khàn giọng.

Còn đang cứng lưỡi chưa biết đáp trả thế nào thì tay cậu đã thuận theo thuốc bôi trơn mà tiến vào.

Tôi cơ hồ muốn ngất đi, vội lấy hết sức giãy dụa nhưng vô ích, sức lực cậu thật lớn, đề tôi cứng ngắt.

“Bên trong anh... nóng quá ~ “

Thật muốn bệnh! Ngay cái giây phút này cậu ta thể nào mà lại nói tiếng Trung. Bị người ta dùng tiếng mẹ đẻ mà nói những lời này, lưng tôi nổi một trận da gà. Thật sự đến giờ đâu có lòng dạ nào mà cảm kích “lời khen ngợi” đó của cậu, tôi chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng thoát khỏi ngón tay đang loạn động kia.

Ông đây mất công mất sức như vậy là để tìm người đến cho ông đề chứ không phải muốn kiếm người đề ông nha.

Mà nhóc con này kinh nghiệm chưa phong phú, huyết khí phương cương, lại vừa uống cái viên thuốc kia. Tôi ày giờ khác chó gì thân cá nầm ngang thốt, tùy ý cho cậu ta làm loạn, không phải là muốn đi tìm đường chết cho nhanh sao?

Giờ hai ngón tay đã len được vào, tôi nghĩ hần sắc mặt mình rất khó coi, thế nên cậu cũng thoáng ngưng lại:

“Không được sao?”

Tôi miễn cưỡng duy trì phong độ, mỉm cười, quyết định bỏ tiếng Anh, lấy thẳng tiếng mẹ đẻ mà đàm phán:

“Tôi trước giờ chỉ làm TOP thôi.”

Cậu im lặng chốc lát mới mở miệng:

“Tôi cũng vậy.”

Không khí có điểm kì quái, hai người giằng co, ngón tay cậu phía sau tôi vẫn bướng bỉnh giữ nguyên, không hề có một tia nhượng bộ. Tôi tự nhận thức được tình thế trước mắt, con mẹ nó, một là tôi chịu nhục, hai là đường ai nấy bước, bỏ của chạy lấy người.

Tôi cân nhắc vài giây, cười nhẹ thuận theo, tận lực thả lỏng để tay cậu dễ dàng xuất nhập.

Tuy thế, trong lòng vẫn cứ thấy không tự nhiên.

Đây rõ ràng là dấu hiệu của SỰ LÃO HÓA.

Lớn tuổi rồi quả sẽ không con cái gì gọi là “ngạo khí” nữa. Cho dù vẫn tự do đi kiếm người nhưng sẽ không còn tự do mà chọn “vị trí”. Cảm giác có điểm mất mát. Nhưng rồi tôi lại an ủi chính mình. Ôi ~ Được nằm dưới một mỹ nam thế này cũng là kỳ ngộ đi. Hơn nữa cậu kém tôi 18 tuổi. Tôi già gần gấp đôi còn gì.

Còn “khủng hoảng” con mẹ gì nữa hả Lee?

Lần đầu tiên, lần đầu tiên cái chết mẹ gì?

Phải gọi là tra tấn.

Còn “khủng hoảng” con mẹ gì nữa hả LEE?

Cười khổ, lấy tư thế không tự nhiên mà nằm ghé xuống giường, hông nâng cao lên, tôi trực tiếp cảm nhận được cậu bao trùm cả mình. Vật thể cứng rắn cũng bắt đầu chậm chạp đi vào.

Tuy thất lễ với bạn đọc lắm, nhưng là.....

Con mẹ nó, thật đau quá đi~

Vừa thấy cậu đi vào một chút, mắt tôi nó thiếu điều rớt ra hết.

Lần đầu tiên, lần đầu tiên cái chết mẹ gì? Phải gọi là tra tấn. Cậu đi vào một nửa thì tôi liền hét chịu nổi, định lớn tiếng gào lên “Ông mặc kệ!”

Nhưng sao có thể đây? Tôi chỉ có thể đành oanh oanh liệt liệt cắn gỏi, ngăn cản tiếng rên rỉ quá lớn. Đồng thời cố gắng thả lỏng để cậu vào hoàn toàn.

Chờ nó vào hần và chính cậu co rúm lại. Cảm giác bị xé làm đôi hần cũng không sai biệt lắm đối với những gì tôi đang chịu.

Phía sau đau như bốc hỏa, dục vọng cực đại của cậu sắp làm tôi vỡ ra, luật động ra vào khiến tôi khóc không ra tiếng. Cảm giác nội tạng bị lộn ngược ra ngoài, vầng đầu hoa mắt.

Nếu tôi không quá sĩ diện, hần tôi đã mở miệng cầu xin.

Quỳ phục trên giường, lại bị người phía sau đưa đẩy, 2 chân tôi muốn nhũn ra. Dương vật giữa hai chân vốn vì đau mà xụi lơ nay lại chậm rãi có chút căng lớn.

Đón đau không có biến mất nhưng trong cơn hỗn loạn có một luồng khoái cảm dần hình thành và ngày càng mãnh liệt. Bị tay cậu đùa nghịch, lướt qua thân, tiếp đó lại vô lực mà mặc cậu nâng hông lên, đặt tại hạ thân mà ra sức xuyên vào.

Tại nơi hai cơ thể dính vào nhau, âm thanh va chạm vang lên. Động tác của cậu càng ngày càng không thể khống chế được. Mẹ nó, là vì viên thuốc kia sao? Lại nói, đây là lần đầu tiên tôi bị đè, chính là thể nghiệm kinh hồn thể này đây, quả thực là khóc bằng tiếng Man.

Kêu cũng không ra tiếng, lại là lần thứ hai chân tôi bị tách ra, thật mạnh thâm nhập.

Cơ thể giao hoan mạnh mẽ đến độ cơ hội thở dốc còn không có, hoàn toàn không khống chế được mình đang có tư thế gì, tôi chỉ biết phía sau mình liên tục bị nhồi nhét. Đau đớn cùng hơi nóng khiến lưng tôi không còn một chút khí lực.

Tiếp một lần nữa, tôi rốt cục không thể nhịn được nữa mà bất chấp mắt nhắm ở trong lòng cậu nức nở.

BOTTOM thật mẹ nó không phải là thứ dễ người làm.

Cuối cùng lại biến thành tư thế mặt đối mặt để sát nhập. Tôi bị đè chặt trên giường, lại bị trườn sát thêm cả nửa giờ nữa! Mẹ nó! Cái mạng già này cũng sắp mất vì cậu rồi.

May sao, đến lúc tôi sắp thở cũng không nổi. Cậu đập mạnh thêm vài lần, rốt cuộc cũng dừng lại.

Giữa hai chân tôi là một mảnh nhớp nháp. Phía sau đau đớn không ngừng, từng trận co rút làm tôi run rẩy lợi hại.

Cậu chậm rãi rút ra, lại từ sau lưng ôm tôi, nhẹ mát- xa vùng ngực làm tôi nhẹ nhàng thở ra.

Một bàn tay dịu dàng đưa lên sờ mặt tôi, cậu dường như đang thật sự ve vuốt.

“ Anh tên gì?”

Thất lưng tôi vốn đã tê dại, toàn thân giống như xương cốt bị tháo khớp, vừa đau vừa vô lực, chết khiếp mà nằm im. Thế mà nghe được cậu ghé tai nói chuyện lại chỉ cảm thấy ngứa, trái tim đang an ổn cũng ngay lập tức đập dồn 2 tiếng

“ LEE”

Cậu vẫn cố chấp ôn nhu lặp lại: “Tên cơ ?”

Tôi thoáng chần chờ, rốt cuộc cũng thành thật trả lời: “ Lý Mạc Diên”

Cái tên này bấy lâu nay cũng đâu có dùng, tôi cũng không thích nó.

Mạc Diên, Mạc Diên, thiết mặc tái diên. Một đường đau đớn cùng ai oán, cứ như muốn đòi mạng.

Thầm nghĩ: “Trên đời này đâu có núm kéo cũng chẳng có gì là mãi mãi”

Tôi chính là vậy mà bị thúc giục, thúc giục để nhanh già đi.

“Ừm...tôi nhớ rồi” Cậu ngừng một chút rồi tiếp “ Tôi tên Kha Lạc”

“ Là hai chữ này” Cậu kéo tay tôi lại, chậm chạp viết từng nét tên cậu thật rõ ràng. Tôi dù còn mệt lắm, cũng gắng nở nụ cười.

Thật đáng yêu..

Đền tất. Tốt nhất nên tách ra mà nằm, ngủ cho nó gọn. Một lúc sau, cậu tiến tới sát lưng lại, từ phía sau vòng tay ôm gọn lấy tôi. Tôi cảm nhận được cậu dán chặt vào mình, y hết tư thế trẻ con ôm đồ chơi đi ngủ.

Tôi mơ hồ không hiểu nổi, đại khái chắc là đêm nay uống có phần nhiều, lại nghe cậu nói chuyện, đầu óc có phần nóng lên, trái tim cũng một trận loạn đập.

Cậu thiếu niên có hương vị thật nhẹ nhàng, khoan khoái, hơi thở ấm áp dào dạt, khiến người ta vô cùng thoải mái. Tôi cứ nghĩ gần nghĩ xa rồi chợt ngủ lúc nào không hay.

End Chương 1

(1) Thiết mặc tái diên (- qiē mò zài yán) nghĩa là [Dù có cố nín kéo cũng không có gì kéo dài mãi mãi], nếu tên [Lý Lạc Diên]: (lǐ mò yán) mà được chị Lâm lấy cảm hứng từ đây thì thảm quá a. Chú cố lên chú, qua cơn bĩ cực sẽ tới hồi thái lai, cái phía trước chú sẽ nắm giữ được cả đời đang tới rồi. Yêu chú nà~

(2) LA: tên viết tắt của thành phố LOS ANGELES (tiếng TBN nghĩa là NHỮNG THIÊN THẦN), là thành phố lớn nhất thuộc bang California. LA nằm trong khu vực đông dân nhất nước Mỹ, là nơi đặt trụ sở của nhiều công ty giải trí, sòng bạc, nơi ăn chơi và nhất là HOLYWOOD nằm ở đây, đồi Beverly là nơi có nhà cửa của nhiều xì ta nổi tiếng. Đây cũng là thành phố mà dân Việt Nam sống đông nhất nước Mỹ, khoảng 0,05% dân số

2. Chương 2

Tôi ... không được sao?

Ngủ thật sâu đi, đến khi tỉnh dậy tôi cơ hồ đã lấy lại được hết tinh lực. Giấc ngủ ngon như vậy quả lâu rồi tôi chưa có. So với việc đến bác sĩ, mang thuốc về uống thì như thế này công hiệu hơn nhiều.

Hơi hơi động thân, tôi thấy cậu nhóc vẫn ngủ thật say. Một nửa khuôn mặt lộ ra dưới chăn, cặp môi căng như trái Cherry, lông mi rất dài, cái mũi cao mà thẳng. Cánh tay vẫn đặt trên lưng tôi. Nhóc con đi ngủ dính với người ta thành quen rồi!

Sợ đánh thức cậu, tôi nghiêng người, vẫn là chuyên chú nhìn gương mặt cậu. Lần đầu tiên gặp cậu, tôi cũng chưa cảm nhận hết cậu có thể đẹp đến nhường này, giờ càng nhìn càng thấy mê người. Là hàng tinh tuyển hiếm có, khiến tôi bất tri bất giác mà mê mẩn.

Quần dài vút trên mặt đất chột rung lên. Tôi lập tức từ mộng tưởng hão huyền mà tỉnh lại, chột vật giãy dụa lăn xuống, tôi lấy ra di động đã để chế độ rung: “A lô”

“Lee, anh ở đâu? Chúng tôi chờ này giờ rồi.”

Tôi vội vàng nhìn lịch, lúc này mới nhớ hôm nay có lịch hẹn người ta bàn công chuyện. Đêm qua vui chơi như vậy, không ngờ ngủ thẳng đến giờ.

“Ngại quá, xin chờ thêm 10 phút nữa, tôi đi ngay bây giờ đây”

Quay đầu nhìn Kha Lạc, cậu nhóc vẫn chưa tỉnh ngủ. Tôi luyến tiếc mỹ nhân say ngủ kia quá! Nhưng nếu không đi, tổn thất nhất định rất thảm, đành cố nén hạ thân đau xé, nhe răng trợn mắt mà mặc quần áo vào.

Trước khi đi vẫn là nhịn không được quay đầu lại ngắm nhìn cậu, tay đưa lên sờ sờ hai má.

Cảm giác trơn láng của làn da nhóc con động lại, khiến tôi cả ngày làm việc vẫn cứ hờn vía trên mây, ngơ ngẩn nghĩ tới gương mặt say ngủ kia.

Cũng đã lâu lắm rồi tôi mới mơ mộng, ưu tư đến vậy. Chỉ khổ cái lúc này “thương thế” ở chỗ kia thật tệ. Mấy ngày liền mộng tôi đều đau, ngồi cũng không nổi, thắt lưng như muốn gãy đến nơi, đến nỗi dán cả một đồng Salonpas trắng xóa.

Ngay cả cố gắng đi làm còn khó, nói gì đến việc “săn dzai”

Tối nay, tôi đang ngồi trên thảm, xung quanh đủ loại máy mát-xa, lực bắt tông tâm mà thở ngắn than dài, càng nghĩ càng hối hận. Biết vậy lúc đó tôi cứ lay cậu dậy, ít ra hỏi được số điện thoại cũng được.

Tuy tôi không mong quan hệ với cậu có “tiến triển”, nhưng giả dụ có ngày gọi cậu đi ăn cơm cùng, nghe cậu nói chuyện, biết đầu lưng sẽ đỡ đau hơn?

Cuối cùng, bản năng săn mồi thức tỉnh. Tôi mấy ngày nằm nhà “dưỡng thương” đã muốn phát điên, lập tức ngựa quen đường cũ quay lại quán bar kia.

Gặp lại đám bán già, quả không ngoài dự đoán, tôi bị tập kích bởi những câu năn nỉ nhằm tả lại đêm “diễm phúc” đó. Paul cười đến nước miếng giàn dụa

“ Sao hở? Cậu mấy ngày nghỉ ngơi như vậy hẳn bữa đó không tởm đi?”

Mông tôi lập tức ửng ửng đau, chỉ có thể cố không chế vẻ mặt nhăn nhó, gật gật đầu.

“ Tổng cộng mấy lần?”

Tôi trốn không nổi bèn đưa tay ra hiệu

Quả nhiên vài người bị dọa cho sợ, vẻ hoài nghi cũng lộ rõ.

“ Cậu nói bằng đó lần, là đúng bằng đó lần hả?”

“ Nhìn đâu có ra...”

“ Bảo đao chưa già nha...”

“ Mua thuốc ở đâu vậy?”

Tôi có nỗi đau “thầm kín” âm ỉ, nói chẳng nên lời, chỉ có thể bày ra vẻ bí hiểm trên mặt.

Sau đó mọi người bắt đầu “săn” đối tượng. Tuy rằng vì mong đợi mơ hồ Kha Lạc mà đến, nhưng cũng biết vận may sao có thể đến liên tiếp như vậy? Ngồi không một lúc, dần dần hy vọng hão huyền chết hẳn, tôi lập tức đi xem xét tình hình, tìm một “em” dự bị.

“ LEE, nhìn em kia thế nào?”

Tôi nhìn theo ánh mắt Paul, buông nhẹ: “Này, tôi nói thật cậu nên tỉnh lại đi”

“Chưa thử qua sao biết được, nói không chừng cậu ta lại khoái ngoại hình của tôi thì sao?”

“.....Nói anh tỉnh mà anh vẫn cứ muốn hả?”

“ Đừng coi thường, gần đây tôi có tập thể hình đó!” Paul tích cực nhấc áo lên cho bọn tôi nhìn bụng “ Có nhỏ đi, phải không?”

“Paul, đối mặt với sự thật đi...”

Anh ta lầm bầm “ Ví dụ chịu bỏ thời gian ra mà tập tới độ cái bụng này trở nên gợi cảm, lúc đó...”

Nhìn anh ta cố tạo sexy POSE, cả đám chúng tôi mặt mày tái nhợt nhìn nhau.

“ Thăng này coi như bỏ”

PAUL sexy đứng đó nửa ngày vẫn chưa chài được ai, ngược lại một cậu nhóc tóc đỏ cứ đứng nhìn tôi, vẻ rất hứng thú. Tôi uống hết ly rượu, cố tình ngồi cho thẳng, thể hiện toàn bộ dáng người cao lớn, tiêu sái.

Bốn mắt nhìn nhau ra hiệu, cậu ta liền cười cười đi tới, chào “ HI” một tiếng rồi dựa sát vào tôi.

“ Anh đi một mình à?”

Paul ngồi bên tôi cũng bị chạm vào, tức thì tiêu sái đứng lên nhường chỗ.

Người vừa tới bộ dạng coi như không xấu, có đeo khuyên mũi, trên cánh tay trần là những hình xăm lớn, cậu ta có vẻ là dạng thích bị ngược đãi thì phải.

“ Tôi là ADAM”

Cậu ta so với tôi dám cao hơn nửa cái đầu, dáng người săn chắc; cánh tay, cổ, phàm nơi nào hở ra đều thấy múi cơ. Nếu đặt vào tiêu chuẩn mỹ vị thiếu niên tôi vẫn đặt ra thì cậu ta nhìn có hơi...to con! Quả là to quá...nhưng...mặc xác. Giải buồn hẳn không tệ.

Nói chuyện vài câu, uống được hai ly thì chúng tôi đã muốn dây dưa không rõ, mờ ám một phen, ý tứ đối với nhau thật nhìn qua cũng hiểu.

“ Người cậu đẹp quá!”

“ Mông anh cũng thế”

“”

Đối thoại cái kiểu này thì cứ gọi là hai năm rở mười. Tôi đang hi hi ha ha thì đột nhiên có giọng nói vang lên sau lưng:

“ Mạc Diên, hôm nay anh tới à?”

Tôi “phụt” một tiếng, đem cả ngụm rượu trong miệng phun lên mặt Adam. Tay chân luống cuống chưa biết phải làm gì, quay lại đã thấy Kha Lạc.

Hôm nay cậu mặc áo khoác thể thao, vẫn cứ là vô cùng thanh tú, trên trán còn vương một tầng mồ hôi mỏng. Nhìn qua thật giống từ sân bóng chạy qua, thậm chí túi xách còn đang đeo trên vai.

“ Lâu không gặp, cậu tới lúc nào vậy?” Tôi cố gắng trấn tĩnh, lau lau miệng, lại dùng tiếng Trung mà hỏi cậu.

“ Tôi mới làm xong luận văn ở phòng thí nghiệm, tiện đường qua xem thế nào.”

“ A...”

Cậu vẫn còn đang thở dốc, đưa tay hướng về người phía bên phải tôi, sượt qua, cầm lấy bình nước đặt trên quầy bar, ngửa đầu uống cạn. Lúc sau, cậu vẫn cầm bình nước giờ còn trog đá lạnh, lục cục lạch cạch mà lắc qua lắc lại.

“”

“”

“ Sao hôm đó anh không lời nào đã đi?”

“ A, có chút việc gấp..”

“ Anh có thể đánh thức tôi mà?”

“ Ngại quá!..”

Cậu cắn cắn bờ môi mỏng “Chuyện...”

Nghe không hiểu chúng tôi nói gì, Adam nôn nóng xen vào hỏi: “ Hai người nói gì vậy?”

Kha Lạc nghiêng người hỏi lại tôi: “ Anh với anh ta là một cặp hả?”

“ Không phải, vừa quen thôi.”

“ Vậy đêm nay anh phải đi cùng anh ta hả?”

“ Uhm....hum...” Tuy rằng cậu đáng yêu hơn, nhưng đã chậm chân rồi.

Kha Lạc lộ ra thần sắc thất vọng: “ Sao anh lại làm thế? Rõ ràng tôi với anh quen nhau trước mà?...Tôi không được sao?”

Tôi cứng đờ. Mẹ nó! Lại bị kiểu gây thơ cầu khẩn này làm cho rung động. Còn chưa hết cảm động, cậu “ bạn-giường-tiền-năng” tóc đỏ kia tiến lên một bước gần gần.

“Thằng nhóc con, làm gì đó?”

“ Đây là người của tôi” Ngón tay Kha Lạc chỉ thẳng vào tôi, vâng, LEE, Lý Mạc Diên.

Được các em hâm mộ vốn là chuyện tốt, bị cậu nói như vậy, khuôn mặt già nua của tôi có phần đỏ bừng, hận không thể chui xuống hố mà nằm.

Cậu tóc đỏ cười nhạo, quơ quơ cánh tay: “ Thằng tao đi rồi nói!”

Không ai lại đi đánh nhau ở đây, ai ai cũng hiểu, phương thức đơn giản nhất là vật tay, rõ ràng nhanh gọn!

Biết có chuyện vui để coi, mấy người rồi việc xung quanh bèn bưng ly chạy lại, đứng ngoài bàn tán.

Chuyện thể này không phải chưa từng có, hồi tôi còn trẻ cũng đã gặp qua. Chính là bây giờ Kha Lạc khiến tôi thụ sủng nhược kinh.

Trước kia các em dzai vì mê luyện công phu trên giường cùng khí khái nam tử của tôi mà lao vào, cũng là dễ lí giải đi. Giờ mọi người đều biết đêm đó tôi không khác gì con heo kêu thảm trên bàn mổ, đến chính tôi cũng không hiểu cậu ta làm sao mà cũng nhớ mãi không quên.

Một đến chết nhưng lại được hưởng thụ cảm giác vênh mặt lên vì đang được các em tranh đoạt, tôi lo lo nhìn về thanh tú trên mặt Kha Lạc đang dần tối lại. Cánh tay của gã Adam kia nhìn đã hoảng, chưa cần biết cơ thể có rắn chắc, kiên tráng hay không, nhưng kiểu vật tay này có lẽ hẳn thường chiến thắng là cái chắc. Chỉ mong Kha Lạc đừng có thua quá nhanh là may rồi.

Thể nhưng hai người lại vẫn ở thế giằng co. Trái với dự đoán của tôi, Kha Lạc không có bị giật một phát K.O (Knock out) ngay, dù sao cũng là tuổi trẻ a.

Không khí bắt đầu HIGH. Nãy giờ vẫn chưa đến một phút, hai cánh tay giao nhau mà đấu sức. Tuy ưu thế đang nghiêng về ADAM nhưng tay Kha Lạc vẫn đang trì lại rất ổn định.

Nghe đám người xung quanh xì xào, tôi khó cưỡng mà đưa tay lên đỡ sau cổ.

Kha Lạc đột nhiên nghiêng mạnh rằng, thoát cái đã đưa cánh tay nghiêng 60 độ của mình về thế cân bằng. Tiếp đó, trong tiếng “Ồ, A” thần phục của giang hồ mà đem cánh tay đối phương dập mạnh xuống mặt bàn.

Loại kì tích “lội ngược dòng” này thật khiến cho người ta khó mà thích ứng cho kịp, chỉ có thể há mồm trợn mắt mà la “WOW, WOW” không ngừng. Ai ai cũng không thể ngờ cậu nhóc kia có năng lực phát tác kì diệu đến vậy.

Kha Lạc đã đứng lên còn Adam thì hốt hoảng ngồi im, mơ màng xoa xoa cánh tay.

“Đi thôi”

Tôi cũng mơ màng không kém. Lại một tiếng WOW nữa từ đám khán giả, Kha Lạc đã ôm lấy bả vai tôi, rất vui vẻ thể hiện niềm kiêu hãnh chiến thắng không khác gì trẻ con.

Lần đầu bị ôm như thế. Tôi nhất thời bị rối như vò. Tuy tôi không tưởng tượng được khí lực của cậu ta mạnh đến vậy nhưng mặt vẫn đỏ bừng bừng, tim vẫn đập thình thịch.

Kha Lạc dáng người cực đẹp, cũng không phải kiểu người cơ bắp suốt ngày đốt thời gian trong phòng tập GYM, mà là loại thanh niên thể trạng tốt lại ham thích thể thao.

Chính thể lúc hai người hôn môi, tôi dù có xuất ra toàn bộ công lực cũng không thể chiếm thế thượng phong, đành thở hồng hộc mà ngã phịch trên giường. Lại là một lần nữa tôi dưới còn Kha Lạc trên.

“Chờ...từ từ...” Đùng có đùa, lúc này thể nào thì tôi cũng phải vùng lên mà làm TOP chứ?

“Tôi nhớ anh lắm!”

Một câu nói không bao giờ nằm trong dự đoán của tôi tự nhiên phát ra khiến tôi nhũn như con chi chi. Quả thực lúc này thấm thía tại sao những thằng mê gái nó lại dễ bị lừa đến thế.

Thực ra mấy lời buồn nôn phát ra khi đang “này nọ” tôi nghe đã phát chán, khỏi nói toàn là diễn kịch, chả lạ gì. Thế nhưng, căn bản là với nhóc con này, tôi hoàn toàn thiếu đi chất miễn dịch.

“Ngày nào tôi cũng muốn gặp anh”

Biểu tình của cậu rất chân thật, khiến tôi có cảm giác những lời cậu nói cũng là thật nốt.

“Ngày cả mơ cũng thấy anh”

“.....”

“Nếu hôm nào cũng gặp được anh thì tốt quá!”

“.....”

Cậu cứ thế nhìn sâu vào đáy mắt tôi. PLEASE, muốn cái gì thì làm lẹ đi, chỉ vì gia tăng tình thú mà nói cả những thứ này thì đến tôi đây cũng muốn hư thoát cả linh hồn rồi đây này!

Xương cốt đều bị những lời ngọt ngào ấy “dần” cho mềm một lượt. Lại còn hôn môi, quần áo cũng cởi chưa hết nhưng phần giữa hai chân đã “bừng bừng sức sống” và “sẵn sàng chiến đấu”

Bao nhiêu ngày nay không xài đến, hôm nay nhất quyết ông sẽ cho mày thỏa mãn cương ạ

Tưởng tượng được Kha Lạc đặt dưới thân mà dịu dàng đi vào, toàn thân tôi lập tức nóng lên, tay cũng trượt theo phần eo rắn chắc của cậu mà vuốt ve

“ A!”

Cậu lại dùng gương mặt mê muội nhìn tôi, biểu tình thành khẩn, lại đưa lưỡi liếm láp một trận.

“”

A! Thật là muốn chết mà....

Lợi dụng hồn tôi đang phiêu lãng bên ngoài, cậu cứ thế thuận tiện hôn xuống. Khi tôi đang bị khiêu khích đến độ chưa hết bản loạn, môi cậu đã muốn chuyển tới giữa hai chân.

Bị cậu mút mạnh phần trong đùi, lại chậm chậm nhay cắn, tôi chỉ có thể hít sâu, chân cơ hồ muốn nhũn ra.

“ Chờ, chờ một chút.....”

Kha Lạc hừ nhẹ trong mũi, đem chân tôi kéo càng rộng, cẩn thận liếm từ dưới lên, dùng đầu lưỡi âu yếm thăm dò, rồi một ngụm ngậm lấy dục vọng đã sớm cứng rắn của tôi.

A! Mẹ ơi! Huyết áp của con.

Trừ bỏ việc vù vù thổi, tôi cái gì cũng làm không nổi. Toàn bộ cảm giác cũng đều nằm ở phần đang được cậu chăm sóc kia. Tôi chỉ cảm nhận được mỗi khoang miệng cũng như đầu lưỡi linh hoạt của cậu, mà chúng lại khiến tôi muốn hư thoát hết, toàn bộ các khu vực không liên quan tới đều lâm vào thế tê liệt.

Cuối cùng, là tôi run rẩy xuất trong miệng cậu. Lúc môi cậu rời đi, tôi còn chìm trong bể khoái cảm vô biên, chân rần rật khó cưỡng, còn lưng thì không còn tí sức nào.

Đang cảm kích vì cậu nuốt xuống hết, tôi lại giật mình vì bị ôm qua. Kinh ngạc chưa hết, đằng sau đã thấy một trận lạnh lẽo. Cảm nhận được dị vật xâm lấn, tôi còn chưa kịp phản ứng đã bị một thứ to đùng đi vào. Đau muốn chết!

“”

A! Mẹ nó! Lại bị đè!!!!

Đẩy tới đẩy lui, giường chiếu kéo kẹt. Tôi cũng không nhớ sau bao lâu thì mình được “nghỉ giải lao”

Thất lực cơ hồ đã bị chặt đứt, tôi nằm úp sấp mà hào hển thở, hông đau tê tái, lại bị 1 lượng lớn thứ dinh dính lấp đầy mà run cả da đầu.

Kha Lạc vẫn còn nằm úp sấp trên lưng, cánh tay còn vòng qua eo tôi. Cậu chậm chạp xoay trở, lúc cậu rút ra cũng là khi tôi có cảm giác khóc không ra nước mắt.

Lần này ngay cả cơ hội “mặc cả” cũng không có!

Với cậu mà nói, tôi chắc hẳn là một ông chú rất dễ dãi đi. Chỉ cần bị liếm vài cái ở vài chỗ liền ngây ngây ngốc ngốc tùy cậu muốn vẫn sao thì vẫn.

Theo tiến trình mà nói, uy thế của tôi đang tuột dốc không phanh, lần sau chắc chắn thấp hơn lần trước. Tôi thật sự không thể tưởng tượng ra mình có thể chịu ầm ứ đến nhường này.

Chẳng lẽ già rồi nên rút giá?

“ Mạc Diên”

“ Gọi LEE đi”

Tôi ghét cái tên đó, vô luận nghe lúc nào cũng cảm thấy rất yếu đuối, mà việc tôi hận nhất chính là người ta nghĩ tôi yếu đuối.

“ Anh.....Không vui sao?”

Tôi không thích bị người khác chi phối cảm giác, huống hồ là một thằng nhóc con so với tôi thì quá non nớt.

“ Mạc Diên, Mạc Diên.....”

A, a, a. Còn gọi nữa? Muốn chết à?

“ Không cần tắm, chúng ta cứ như vậy ngủ luôn đi.”

Cậu ôm tôi chặt muốn chết, lại mạnh mẽ xoay trở cái thân tôi, mặt đối mặt ôm ấp. Rồi như lấy lòng, cậu nhẹ hôn mí mắt tôi, giống như là thích tôi lắm không bằng.

“ Không cần, được chưa?”

Bị cậu dịu dàng ôm ấp, dây dưa, tôi lại muốn giăng ra. Thế nhưng thất lưng lại đau đến thấy bà cổ, vẫn là yếu đuối vô lực.

Nhìn cậu cọ cọ như làm nũng, rúc vào ngực mình như chuẩn bị ngủ, lòng tự trọng của tôi cứ tưởng đã mất hết khi bị đè giờ dần dần quay lại, cũng được phân nửa phục hồi.

Dù sao vẫn cứ là nhóc con thôi.....Nói thế nào thì tôi cũng là đàn ông đích thực, so đo làm quái gì?

Toàn thân đều đau, lại mệt đến huyên khí, tôi vừa định nhắm mắt ngủ lại bị một trận lay cho tỉnh. Miễn cưỡng mở mắt, tôi trừng cậu:

“ Gì nữa?”

Đôi lông mày tú lệ của cậu xoắn lại: “ Đừng thừa dịp tôi ngủ lại chạy mất nha. Không được bỏ tôi lại một mình mà không nói một tiếng”

Lời nói này khiến lòng tôi nổi một trận bão nhỏ, hay là cậu ấy đối với mình....Con mẹ nó, là thích đè mình đến vậy sao?

“Mạc Diên...”

“ Sao?”

Môi đang mở định mắng một trận, tôi đã bị hôn kiểu “tập kích”, chân bị tách ra, lửa nóng gì gì đó lại chui vào.

Mẹ nó, cậu đã đè con người ta cả nửa ngày còn muốn thế nào?

Lúc này, thật sự là một chút sức lực cũng chưa quay lại mà gặp gỡ tôi. Nói thật, cả đời này chưa bao giờ lại “mất sức” đến thế!

Bị đặt trên giường hành hạ mọi tư thế, mọi góc độ, mọi nhịp điệu, tôi giữ mình không được bèn vừa rên rỉ vừa chửi bới. Thề là sau này có gặp thằng quỷ này cũng nhất quyết tránh qua. Còn hí hửng mê dzai đẹp thế này thì LEE à, cái mạng già cũng khó giữ.

Cuối cùng lúc tôi tỉnh lại, đầu có điểm ong ong, mơ hồ muốn với đồng hồ ở đầu giường xem giờ, lại sờ vào khoảng trống mới nhớ ra đêm qua mình không ngủ trong nhà.

Đây là căn phòng Kha Lạc thuê. Hôm qua cả hai nóng vội đến độ vừa lên đến nơi đã hôn hít túi bụi, ngay cả việc bị người ta nhìn thấy cũng mặc kệ, làm gì có thời gian mà nhìn xem mình đang ở nơi nào.

Giờ đã có thư thả mà nhìn ngó, đánh giá. Tôi thấy đây là một nhà trọ rộng rãi, cũng thật gọn gàng. Màu sơn cùng rèm cửa đều rất nhẹ nhàng, khoan khoái. Đồ nội thất cũng không nhiều, bắt mắt nhất chính là một loạt bóng đèn màu, để ngay gần, còn có giày trượt băng, mũ sắt bảo vệ, gậy khúc côn cầu, thậm chí bao tay quyền anh cũng có. Tôi thiếu chút nữa nghĩ mình đang ở trong cửa hàng bán đồ thể thao.

May sao phía đối diện đặt máy tính, còn đặt một bình hoa, hai đóa hồng cắm nghiêng qua. Bên cạnh còn có gấu Teddy.

Quả nhiên vẫn là....nhóc con.

“ Anh tỉnh rồi?” Cửa phòng ngủ chợt mở, một cái đầu thò vào.

“A” Thấy không thoải mái, tôi định đứng dậy nhưng vừa động đã méo cả miệng, nhất thời đau đến độ mặt mũi biến dạng.

Ông, ông trời ơi, cái lưng của tôi.....

“ Anh không dậy được hả? ”

Con mẹ.....

Kha Lạc luyến quýnh chạy tới, tay ôm lưng tôi.

“ Đau lưng không?”

Đến tôi trước đây cũng chưa từng chu đáo đến nhường này.

“ Để tôi lấy thuốc xoa bóp cho anh.”

Mùi dầu nhanh chóng lan trong phòng, tôi khó chịu nhăn mặt. Tôi vẫn ghét cái mùi này, mùi dầu hoa hồng, lại còn cảm giác một bàn tay đang xoa xoa lưng, rất quen thuộc. Tôi nằm úp sấp cho cậu xoa thắt lưng, chợt có điểm hoảng hốt.

Dường như tôi nghĩ thấy mùi bùn đất trộn với mùi rơm rạ cháy ngày mùa. Lại có tiếng mưa nhỏ từ mái hiên tí tách, sàn đất đỏ ẩm ướt mà bắn tóe, cảm giác trên lưng từng trận nóng, âm ỉ đau.

“ Mạc Diên”

“ Hửm?”

Tôi bừng tỉnh, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi. Đau đốn trên lưng đã giảm nhẹ không ít.

“ Điểm tâm có rồi, ăn một chút đi, tôi sẽ mang vào cho anh”

Đã lâu lắm tôi không có nếm qua đồ ăn kiểu Trung Quốc. Chốc lát, trên khay đã bày ra cháo hoa, trứng thối, cá nhỏ rán và hai nửa cái quẩy.

Tôi đột nhiên có điểm váng đầu. Đây chẳng phải là một bữa điểm tâm điển hình của người Hoa sao? Chính là đến 30 năm nay chưa từng ăn lại, nhìn cũng không nhìn đến, rằng tôi một trận đau đầu.

Tôi không thể cầm nổi đôi đũa lên, “khụ” một tiếng, lấy tay đỡ trán.

“ Mạc Diên, anh không ăn à?”

Huyệt thái dương càng thêm ần ần đau, tôi tái người khi nghe người khác gọi cái tên đó.

“ Tránh ra...”

“ Anh không khỏe sao?”

“Tránh!”

Tâm trạng đau đốn rồi bời, lại thêm mùi dầu đầy phòng, là chính tôi ghét cái cảm giác này.

“ Anh sao vậy?” Kha Lạc đưa hai tay ôm lấy mặt tôi, ngón tay cái xoa xoa hai khóe mắt.

“ Có phải đau lắm không?”

Mạc Diên, có đau lắm không? Trà này nhiều dược liệu tốt lắm.....Mạc Diên, hôm nay có muốn đi ăn không? Mang về cho em một chút nhé!....

Mấy chục năm rồi không có ai gọi cái tên này, bị lặp đi lặp lại, gọi tới gọi lui, tôi đột nhiên phát cuồng.

Đang phì phò thở vì bức, môi đột nhiên bị thứ gì đó mềm mại ấm áp ngăn chặn, hôn, lại hôn... qua hơi thở nghe được cậu thì thầm: “Thật đáng thương...”

Tôi làm sao mà đáng thương?

Bị ôm thật chặt, một cảm giác được an ủi khiến tôi rợn người. Tôi là đang nổi giận đó. Chỉ hận không thể động thủ cho cậu một trận đây. Không giáo huấn một chút, cậu lại không biết ai là trưởng bối đâu.

“Mạc Diên, tôi sẽ chăm sóc anh.”

Tôi thiếu chút nữa ngất xỉu, thật sự là từ bé đến giờ chưa nhục nhã thế này, cơ hồ muốn một quyền cho thằng nhóc này đi tong luôn.

Nhưng lúc tai nghe được câu nói này, trái tim không không chế được muốn nhảy vọt lên.

Quả thật vẫn có người đang chờ mong những lời này, là một nhóc con gầy tong teo, lại đen nhẻm, đầu còn chưa cao tới thắt lưng người đàn bà bên cạnh, bàn tay nhỏ nắm chặt đưa lên quệt nước mắt, một chút thanh âm cũng không có.

Người đàn bà khóc nói, Mạc Diên, mẹ không thể chăm sóc con nữa rồi.

Cậu nhỏ chỉ dùng lực nuốt khí, một chân vì bị đánh mà sưng lên, khiến nó chạy cũng không nhanh được. Khi đó nó nằm mơ cũng muốn nghe người ta nói vậy, nhưng chờ mãi vẫn không thấy.

Tôi lại thở mạnh, khụ hai tiếng, cảm giác cơ thể như nhũn ra.

“Anh sốt phải không?”

Tôi có chút bất an nhìn cậu đưa trán dẹt vào trán tôi để đo nhiệt độ. Cơ thể này tôi hết sức giữ gìn, cố gắng để không sinh bệnh, tuyệt đối tránh ốm đau.

Tôi sợ nhất cảm giác yếu đuối nằm bẹp trên giường khi đó.

“Đúng rồi, là hôm qua bị cảm lạnh.”

..... Là cậu hại thì có.

Biết mình bị ốm, tôi lập tức sinh hoảng. Kha Lạc dứt cơm cho tôi, tôi cũng ngơ ngơ mà há miệng nuốt vào, không hề kháng cự.

Uống xong số thuốc Kha Lạc đưa, tôi lại ngủ tiếp. Thế nhưng cảm giác khó chịu lại ngày càng mãnh liệt, nước mũi chảy không ngừng, chỉ có thể vùi đầu trong chăn mà run rẩy, đầu vầng mắt hoa không khác gì say xe. Kha Lạc tựa hồ lại thích nhìn bộ dáng yếu đuối này của tôi, nằm xuống bên cạnh đưa tay qua ôm. Tôi lập tức tỉnh ngủ, dùng sức huých ra: “Cậu tránh ra, tới phòng khách đi.”

Là bậc cha chú mà bị đè đã không hay ho rồi, giờ đến lúc ôm cũng vậy nữa thì chết đi cho xong.

Đuối được Kha Lạc đi, tôi mới thả lỏng mà cố tìm giấc ngủ, lại cố tin tưởng câu nói “Ốm thì phải toát mồ hôi ra sẽ khỏi” mà trùm chăn kín mít.

Bên tai lại vang lên tiếng mưa rả rích, nhưng không còn tiếng khóc của người đàn bà kia nữa. Bàn chân dính đầy bùn đất, khí lạnh xông vào vết sưng đến độ đau nhức hơn. Giày tôi đã đưa cho thằng em đi, nó chập chững đứng, tay đặt trong miệng, mắt đen nhìn tôi.

“Quá 5 tuổi bán sẽ không được đâu. Nó sẽ nhớ chuyện, người ta không thích nuôi đứa như thế.”

“Cho nên, còn thằng nhãi kia... Ha ha...” Người đàn ông kia cũng cười theo.

“Nó yếu quá, chả biết nặng bao nhiêu, chỉ sợ sống không nổi...”

“Còn thằng lớn?”

“Không được, nhìn qua nó cũng 6,7 tuổi rồi.”

“Tôi chỉ có hai thằng con trai thôi, ông không chọn lấy một thằng tôi cũng chả lấy đâu ra tiền...”

“Không có tiền mà còn chơi bạc? Đừng để tao nói đến, nói cho mày biết, hai đứa nó gộp lại bán cũng không đủ, vợ mày bán đi có khi còn được được.”

Tôi nghe cậu hiểu cậu không, chỉ cố sức ôm chặt lấy em trai nhỏ, nó đang mút ngón tay, khuôn mặt xanh xanh trắng trắng mờ tối. Tôi lấy lên một viên đá cho nó chơi, lúc sau nhìn lại đã thấy nó bỏ vào miệng.

“Phun, nhổ ra mau.”

Tôi vội nhanh tay móc vào miệng nó, khó khăn lắm mới lôi được viên đá ra. Nó oa oa bật khóc, vì sức yếu, âm thanh cũng không lớn.

“Anh, anh...”

“Ngoan, ngoan a...” Tôi ôm nó vào lòng, ngốc ngốc đu đưa. Nó đã đói lắm rồi. Tôi còn một miếng trứng, to chừng ngón cái, để lâu rồi mà chưa dám ăn.

Thấy nhóc con khóc đến lặng đi, nước nở nấc lên, tôi thì không muốn chút nào, vẫn phải móc ra đưa cho nó.

Nhóc em bỏ vào trong miệng, mắt ngược nhìn tôi vẻ trông mong, nhưng hiển nhiên không có vị gì, nó lại nhổ ra, lại “Anh, anh...” khóc tiếp.

“Ngoan, cái này ăn được đó.”

Lại nhặt miếng trứng lên phỉ phỉ định dứt cho em. Thành linh một đôi tay đưa tới, kéo nhóc em ra khỏi ngực tôi, bế đi.

“Mạc Diên, mày đợi ở đây.”

Nhóc em vì kinh hãi mà lại khóc văng lên “Anh ơi, anh...”. Tới khi nó bị ôm ra đến cửa tôi mới ngơ ngác đuổi theo, chân đất chạy tới, giữ chặt chân nó. Đột ngột bị tát 1 cái, thân hình chao đi.

Tôi vừa khóc vừa cầm miếng trứng nhỏ trong lòng bàn tay: “Em cầm lấy, ăn được đó, Mạc...”

Mạc gì? Tên nó là gì nhỉ?

Tôi đột nhiên có cảm giác bước hụt vào khoảng không, trên đầu đầy mồ hôi lạnh, mắt trừng trừng mở lớn, hào hển thở từng ngụm, tim đập thình thình. Bốn bề im lặng như tờ, đã là ban ngày rồi, trời không mưa, cũng không có ai khóc, tất cả đều không có.

Vỏ gối có chút lạnh, là mồ hôi thấm vào, quả là tôi đã toát mồ hôi thật lợi hại.

Tôi dùng sức nuốt xuống, trở mình, hào hển thở 1 lần nữa, lại nhắm mắt.

Chỉ cần nhiệt độ giảm thì bệnh sẽ hết, cũng sẽ không gặp ác mộng nữa.

“Thật đáng thương, gây chuyện với người ta, bị đám đòi nợ trên đường chém chết rồi.”

“Cũng là báo ứng.”

“Thi thể máu me đầm đìa, ai nha...”

Tôi cố gắng làm việc, nhanh tay bện dây thừng, cứ nghe mà cái hiểu cái không.

“Mạc Diên à, nghe không đó, ba mày gặp vận may, giờ hết nợ rồi nhé.”

“Này, đừng nói nữa. Nhà nó vừa đưa thằng bé 3 tuổi đi gán nợ rồi.”

“Nói như vậy là ôm theo thằng nhỏ à?”

“Đứa bé chết luôn à?”

“Chắc là chết rồi.”

“Mạc Diên, Mạc Diên!”

Tôi đang giãy dụa điên cuồng, thở cũng không thông, trái tim đập cuồng giã như muốn nổ tung.

“Mạc Diên, anh gặp ác mộng à? Tỉnh lại đi!”

Tôi khàn khàn nức nở, bắt lấy tay người kia bấu mạnh. Là mơ thôi, mơ mà thôi, tôi điên mất rồi.

“Nếu vậy tôi ở đây rồi, đừng sợ. Tỉnh chưa?”

Mắt chưa mở được ra, tôi lại quơ cào mà bắt được 1 bàn tay, hình như là tay nhóc em. Cảm giác rõ ràng mềm mại, nho nhỏ thế mà giờ đây đã lớn từng này rồi, vừa to lại vừa mạnh mẽ.

Nó đã lớn rồi, may quá, không sao cả.

Tôi dần an tĩnh trở lại, nắm chặt bàn tay kia, cắn răng thở, chậm rãi rơi vào bóng tối.

Hết Chương 2

3. Chương 3

Lúc này tôi đang ngủ rất sâu, không mộng mị, có cảm giác một bàn tay đang nắm chặt mình, liền thấy an ổn.

Tới khi tỉnh lại lần nữa đã xế chiều ngày hôm sau. Tôi nháy nháy đôi mắt cay xè, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần. Kha Lạc đang nằm ngủ ngay bên cạnh, một tay nắm tay tôi, cánh tay còn lại vòng qua ôm ngang hông tôi.

Đầu vẫn còn hơi ần ần đau, nhưng cảm giác nóng sốt dường như đã bớt. Tôi toát mồ hôi đầy người, tóc tai bết chặt. Tôi hoảng hốt mà thoát khỏi Kha Lạc, lao đảo chạy vào phòng tắm, mở nước nóng rồi xả nước ào ào.

Càng tắm càng tỉnh, dần dần cũng nhớ ra những giấc mơ lộn xộn, rõ ràng lúc ấy khó kiểm soát bản thân, chắc chắn trước mặt Kha Lạc đã làm ra vô số hành động cùng lời nói mất mặt.

Vừa mặc quần áo tôi đã nghĩ đến chuyện chuồn luôn nhưng ít nhiều lại cảm thấy thất lễ. Mà lần trước cậu đã dặn tôi phải gọi cậu dậy chào ngày nọ. Tôi chỉ đơn giản viết ba chữ “Tôi đi rồi” vào quyển sổ đặt ở đầu giường cậu rồi chạy trốn chết.

Lần này nguyên khí đại thương, tôi sầu khổ mà xoắn vặn cả thất lưng. Đại loại phải nghỉ thêm hai ngày, diễn biến đau đớn thế nào cũng không muốn kể thêm nữa.

Nhưng không hiểu có phải “trước lạ sau quen” không mà so với lần trước tôi phục hồi nhanh hơn hẳn. Nhưng mà chuyện này thì có mẹ gì mà đặc ý.

Thân thể đã không đến nỗi nào, tôi cũng không gặp ác mộng nữa, cuộc sống bình thường lại nhanh chóng đi vào quỹ đạo cũ, không khác biệt lắm với trước đây.

Tôi sẽ không yếu đuối đến độ bị kí ức kia hãm lại đến chết.

Đã lâu lắm rồi, tất cả mọi người cũng đều đã chết. Mấy chục năm trôi qua, đến đồ vật người ta dùng cũng đã hỏng hóc, muốn quăng cho nhanh.

Tôi vẫn cứ bước về phía trước, không muốn quay đầu.

Đến giờ nghỉ trưa, tôi đang ngồi trong văn phòng mà cân nhắc coi hôm nay gọi cái quái gì mà ăn cho đổi vị. Dạo này tôi uể oải cực kì, chỉ bước ra thang máy đi đến nhà ăn trên tầng thượng cũng không muốn. Đến cả việc xem xét hợp đồng này nọ, giải quyết công việc tôi cũng đâm ra lười nết.

Do ăn quá nhiều đồ ăn nhanh, bụng tôi gần đây đã muốn nhào ra, lại bị chứng làm biếng phát tác khiến không muốn đến phòng GYM. Nếu mà cứ thế này, đáng người ngày càng sa sút, chỉ sợ đến việc nhìn mặt dzaj đẹp cũng khó nữa là.

Nghĩ đến dzaj đẹp, óc tôi lại hiện lên hình ảnh Kha Lạc, không khỏi có điểm lưu luyến. Tuy là tôi không có chiếm được tiện nghi từ cậu nhưng tốt xấu gì cũng đã “nắm qua”, hồi tưởng lại cũng thấy quả thật là mỹ vị.

Dzaj trẻ vẫn cứ là tốt... Chỉ tiếc cậu cũng là TOP.

“Anh LEE, có người tìm.”

“Cho người ta vào đi.”

Đại khái khách hàng người Ý đã hẹn gặp tầm này, tôi hứng thú sắp xếp chuẩn bị đồng văn kiện trên bàn, chuẩn bị “ra tay”.

Tiếng gõ cửa vang lên, tôi ứng thanh rồi giương mắt ngó, ngó xuôi ngó dọc, lại ngó ra một người có dáng rất cao.

Cậu trai đứng ở cửa thấy tôi ngẩng đầu liền “HI” một tiếng, lộ ra khuôn mặt tươi cười hết cỡ.

Bấy giờ cảm giác sững sờ xen lẫn cứng đờ bao trùm lấy tôi, “Cậu... sao lại biết nơi này?”

“Tôi thừa lúc anh ngủ lơ danh thiếp anh ra coi một chút.” Kha Lạc trả lời, có phần tự hào mới ghê.

“.....” Nhóc con này!

“Hai ngày vừa rồi phải thi nên tôi không có thời gian. Hôm nay đúng lúc tan học nên tiện ghé qua.” Cậu dùng đĩa gắp to trong tay “Mua điểm tâm cho anh ăn.”

“A.... cảm ơn” Tôi khụ một tiếng, cựa quậy, lại cựa quậy. Mẹ nó! Cứ nhìn thấy cậu là ở mông tôi xuất hiện một loại phản xạ có điều kiện, không thoải mái, lại có phần lạnh người.

Kha Lạc đi thẳng tới, đem ghế dựa kéo qua ngồi cạnh tôi. Gối to to giờ đã đặt lên bàn, cậu mở ra, bên trong chính là vài hộp điểm tâm nho nhỏ, vẫn còn đang bốc hơi.

Tới giờ tôi đã thấy chán ăn cơm Tây, tự nhiên thấy những thứ này lại đậm rộn ràng. Kha Lạc rút đĩa gắp một miếng bánh chẻo đưa tới, tôi tránh như tránh ám khí nhưng ám khí ngon lành kia vẫn như trước chồm vờn trước mặt, ngày càng bức bách. Không còn cách nào khác, tôi đành há miệng ngậm cả cái, miễn cưỡng nhai nhai.

Là bánh chẻo nhân tôm, ngoài vị tôm còn cảm nhận rõ ràng hương thịt heo ngọt lịm. Tôi cắn nuốt nhiệt tình, thứ bánh này tứa nước ra, nuốt rồi vẫn cứ có vị lẫn khuất nơi cổ họng.

“Ngon hen.”

Tôi em hèm, đang định trả lời lại một miếng “ám khí” nữa phi tới. Như thế này rõ ràng làm “ám tiễn”, tôi cả nói cũng không kịp, chỉ mở miệng cắn một nhát nữa.

Rất là ngon, là tôm, vây cá cùng xú mại... Tôi có hơi hơi khó làm mặt nghiêm chỉnh này nọ.

Nói gì thì nói cái máu mê đồ ăn Tàu nó vẫn không hề phai nhạt trong tôi, nhưng lúc ăn vào, vẫn muốn kháng cự.

Đối với chuyện trong quá khứ, tôi muốn quên, và những gì dính líu tôi cũng muốn quét sạch.

Thế nhưng rốt cuộc tôi vẫn cam chịu cầm đĩa lên, vùi đầu ăn lấy được, Kha Lạc ngồi một bên nâng cằm chăm chú nhìn. Tôi dùng dao đĩa có thể nói đạt đến độ hoàn mỹ, nhưng cầm đĩa lên thì tư thế so với xài hung khí không có sai biệt nhiều lắm. Cầm cả hai chiếc đĩa khua khua đã là may, lý do là đã lâu lắm không có dùng đến.

“Bên này có dính nè.” Kha Lạc đột nhiên đưa tay qua, gạt gạt mép tôi.

Tôi trấn định, nghĩ thâm, cho dù cậu có trực tiếp đưa lưỡi qua mà liếm thì tôi cũng chả xoắn, cùng lắm là giống hôn môi chứ gì?!!! Tôi sợ sao?

Thế rồi cậu đưa ngón tay vừa sờ khóe miệng tôi lên miệng mình, vươn đầu lưỡi liếm liếm.

“.....”

Tôi khụ khụ vài tiếng vẫn không khiến cái vẻ đơ đơ trên mặt rụng xuống được.

Mẹ nó, nguyên lai cái này được gọi là “không hôn mà vẫn hơn cả hôn” trong truyền thuyết đây~

“Mạc Diên, cuối tuần này được không?”

Được cái gì, thuê phòng ngủ? Lúc này là cậu đến tìm tôi nha, chúng ta phải bàn bạc phân chia cho rõ, trên dưới thống nhất lại.

“Mình đi trượt băng nhé!?”

Cậu cho rằng tôi mới mười tám tuổi chắc, ngộ nhỡ huych một nhát, tôi đây không khỏi một bước lên... xe cứu thương sao?

“Được không?” Cậu lại một phen ôm ấp, giống y mấy con cún con cọ lấy cọ để.

Gì đây chời? Lại còn làm nũng nữa.

“Không được.” Dù sắc đẹp có đóng đưa trước mặt thì thành vẫn đứng yên.

“Vậy bóng rổ, bóng bầu dục? Gì cũng được, hay mình đi nhảy Bungee*?”

“...” Lúc này, trận đồ bảo vệ thành đã muốn rối loạn “Rổ... bóng rổ đi.”

Mơ hồ mà đáp ứng, tôi cảm giác được cánh tay cậu ôm chặt thêm, sau đó dí môi lại.

“A...”

May mắn chỉ hôn có hơn 10 giây đồng hồ, đầu lưỡi với vào chốc lát rồi ra ngay. LEE đại thiếu gia tôi đây cũng hỗn hển một chút thôi, không đến mức mất hết uy thế.

“Tôi rất thích anh.”

“...” Bị cậu nói như vậy cuối cùng tôi cũng nhận ra tình cảnh không có thích hợp, ý nghĩ của tôi nóng lên, ngực loạn khiêu một trận.

Đánh bóng rổ thật mới ghê!

Bị Kha Lạc lừa đi chơi bóng rổ nhưng cảm giác của tôi lại không hề cay cú vì trong đám người tụ tập đánh bóng còn có nhiều người già hơn tôi nhiều, thoát nhìn đã khoảng 70 mà so với tôi hăng hái hơn nhiều.

Tuy lâu rồi tôi không chơi, tay đã cứng nhưng dẫn bóng một hồi cũng nhiệt tình từ lúc nào không hay. Mọi người tuổi tác, nghề nghiệp khác nhau nhưng lại đang đứng một chỗ mà chạy qua chạy lại, lừa trái lừa phải, tự nhiên có cảm giác máu nóng sôi trào.

Đến cuối số bóng tôi ném vào cũng không nhiều, lại bị ăn một cước vào hông. Thế nhưng cả ngày hôm ấy tinh thần rất thoải mái, không thể nghĩ mình không cần thuốc kích thích mà vẫn hưng phấn đến vậy.

Bình bình hứng trí, tôi đi cùng Kha Lạc đi mua sách, mua CD, mua thêm một cái găng bóng chày mới, mua đồ ăn... không hiểu từ lúc nào đã bị cậu lôi về nhà.

Chờ đến khi nhận thức được tình hình, tôi đã ngồi bên bàn, chờ Kha Lạc mang thức ăn ra.

Mấy ngày sau đó, đi làm thì chớ, còn lại chúng tôi đều dính chặt lấy nhau.

Đưa Kha Lạc đi mua những CD đang thịnh hành, lái xe đi loanh quanh, có khi đi chợ, đi xem phim, lúc lại tụ tập cùng nhóm người không quen ko biết kia chơi bóng rổ. Cậu còn kéo tôi đi trượt băng, đánh khúc côn cầu này nọ. Đôi khi lưỡi biếng, tôi nằm ở nhà trọ của cậu chơi game, lại hóng cậu nấu cơm cho ăn.

So với lối sống trước kia quả thay đổi một trời một vực, một lần nữa được sống lại cuộc sống của một người trẻ tuổi, hơn thế lại vui vẻ mà hưởng thụ đến không biết mỗi mẹt.

Thời gian lúc ở bên Kha Lạc quả thật trôi rất nhanh. Rõ ràng vừa mới “xử lý” con cua trong cửa hàng định mua về làm bữa tối, nhোáng cái đã đến 12h đêm.

Cùng nhau ở qua đêm là đương nhiên. Kha Lạc rõ là loại khiến người khác không thể kháng cự.

Nhưng chính ra số lần chúng tôi MAKE LOVE cho ra môn ra khoai thì lại không hề nhiều.

Mỗi lần chỉ vì ai đè ai mà quay cuồng đến gần sáng. Tôi thể lực không bằng cậu, nhưng một khi bị ép phải nằm dưới sẽ chơi bần, nhất quyết không cho cậu đè.

Thế nên, nhiều nhất cũng chỉ hôn môi, ORAL hoặc dùng tay mà thôi.

Tôi vốn là một cao thủ trung niên, kinh nghiệm phong phú đến mức chán chả muốn gì nữa mới phải. Vậy mà loại cảm giác kích động tôi đang có lại xa lạ lắm.

Hóa ra mấy cái tờ báo lá cải nói cũng đúng phết, chỉ vuốt ve nhau một tí mà đại não trống rỗng, chỉ ghé môi một chút mà toàn thân như bị hỏa thiêu này nọ... Là thật đấy!

Cái cảm giác này so với lúc trước cùng người khác 419 hoàn toàn không giống, rất kỳ quái, lại không rõ ràng.

Quả thực như là YÊU NHAU vậy.

Nhưng nếu nói là người yêu thì chúng tôi có vẻ không giống lắm. Yêu đương thì hai bên cần hiểu rõ nhau, mà Kha Lạc trừ bỏ việc biết tên cậu, biết cậu là đàn ông, biết cậu sống ở đâu, cái gì tôi cũng mù tịt.

Tôi chỉ biết Kha Lạc là người có năng lực, cậu mới tới Mỹ nhưng đã rất thông thạo. Không có chuyện cậu không lo nổi việc của mình, lại cũng không có chuyện cậu đi qua đường nào đó mà lại quên. Kha Lạc thường xuyên mua rất nhiều loại thực phẩm khiến tôi phải giặt mình, mà chỉ để nấu bữa cơm ăn thôi chứ mấy.

Người ta nói ở Trung Quốc không gì không mua được, thế nhưng đâu phải ai cũng tìm cho đúng, mà cho dù có tìm được cũng chưa chắc gì mua nổi.

Cậu là thanh niên trẻ, nói trắng ra thì cũng mới chỉ là nhóc con, thế mà cuộc sống ở đây so với những người lớn hơn nhiều lại an nhiên tự tại vô cùng.

Tôi hoàn toàn không có cơ hội chiều cổ cậu chút nào.

Mà điều càng làm cho tôi không thấy an ổn nhất chính là Kha Lạc không hề dễ thu phục. Cậu biết tôi có tiền, nhưng cũng không bắt tôi phải mua cái này cái nọ, tôi đưa cậu đi mua đồ đắt tiền, cậu cũng không có phản ứng.

Như Lâm Cánh ngày xưa tốt xấu gì cũng hôn chụt tôi một cái rồi nói “LEE, anh tốt với em quá.”, thế mà Kha Lạc lại chỉ lơ đãng buông một câu “Cảm ơn”.

Một nhóc con đáng yêu đến vậy, gây cho tôi cảm giác nếu một ngày cậu bỏ tôi đi, chắc chắn tôi khó lòng chịu đựng được.

Tôi thích có cậu ở bên cạnh mình, lại lưu luyến không rời.

Tôi già mất rồi.

Tôi thực rất muốn cậu có thể an ổn ở thành phố này. Tài lực tôi không thiếu, quan hệ không ít, tôi có thể đưa đến cho cậu nhiều cơ hội tốt. Chỉ cần cậu muốn, cậu có thể một bước bằng đám bạn cùng lứa phần đầu nhiều năm.

May thay Kha Lạc ở với tôi cũng không tệ, có những lúc không có chuyện gì cũng chạy đến tìm tôi, cả ngày lẫn đêm bám tôi không rời, mà thần sắc chưa bao giờ tỏ vẻ chán nản.

Bây giờ những người chuyên tâm như cậu quả thật không nhiều, hơn nữa lúc chúng tôi trên giường tình thể có xấu nhất cũng không khiến tôi buồn bực.

Tuy cậu còn nhỏ nhưng lại rất cứng chiều tôi.

Thế nên, càng ở cùng một chỗ với cậu tôi càng cảm thấy mình đã nhặt được đồ quý, lại càng luyến tiếc đến lúc buông tay.

Chú thích: Nhảy Bungee là cú nhảy của cảm giác cực mạnh, của khát khao chinh phục độ cao. Đó là cảm giác khi huyết áp tăng đột ngột. Tim đập ít nhất 150 lần/phút. Và thế giới đang lộn nhào...

“Có tin nhắn cho tôi chứ?” Cả chiều đi công chuyện, đến khi chàng vạng quay về văn phòng, tôi liền không nhận được mà hỏi trợ lý.

“Không có ạ” Cô trả lời, trên mặt xuất hiện lúm đồng tiền đáng yêu. “Anh hôm nay hỏi em 5 lần rồi đó, đang đợi gì sao?”

“Cô nhiều chuyện quá.” Tôi cười cười lấy file tài liệu đập nhẹ xuống bàn cô rồi nhanh chóng bước qua.

Hôm nay không thấy liên lạc.

Tôi đã kiểm tra mấy lượt, di động không có vấn đề, những cuộc gọi khác đều nhận được cả, hòm thư cũng chưa đầy.

Bình thường chẳng để tôi chủ động, cậu tự nhiên sẽ đến tìm, cho dù vội đi học, có môn thi cũng tranh thủ gọi điện. Không một chút động tĩnh gì như thế này chính là lần đầu.

Tôi chờ đến tối.

Về đến nhà, chịu hết nổi tôi đành bấm số của cậu.

Một hồi lâu sau, có người bắt máy, tôi háng giọng: “Là tôi đây.”

Cậu nghe giọng tôi nhưng cũng không có gì đặc biệt nồng nhiệt mà đáp lại: “Có chuyện gì à?”

Tôi trấn định 1 chút, “Cậu đang vội sao?”

“Ừm, tôi đi mua đồ, dọn phòng nữa.”

“Hôm nay ở đây không có ai, cậu qua đi.” Tôi vô cùng thoải mái mà ám chỉ.

“Tôi bận lắm, buổi tối phải làm cho tới khuya.” Cậu tuyệt rất kiên quyết.

Nhất thời trên mặt tôi đỏ bừng, khụ một tiếng: “Vậy ngày mai? Mai là cuối tuần đó.”

“Không được. Ngày mai tôi có bạn qua chơi.” Cậu tựa hồ thật khẩn trương, giọng nói rất nghiêm túc.

“Ở nhà cậu luôn à?” Khi nghe được cậu nói phải, tôi cười cười, tay đang để trong túi áo rút bật lửa ra. “Vậy tối qua chỗ tôi đi.”

“Không được.”

“Ban ngày cậu chơi với người ta, chẳng lẽ tối cũng thế?”

“Ừm, hai ngày đều thế.”

“...” Tôi châm thuốc, rít liền hai hơi, im lặng một lúc lại cười thở dài, “Được rồi, thế tôi sẽ gọi điện cho cậu.”

“Không cần”

“...” Tôi cầm điếu thuốc, rít thêm một hơi đến độ còn nửa điếu, chưa nghĩ ra nên nói gì.

“Còn chuyện gì nữa không?”

“Không. Chờ bạn của cậu về, cậu đến tìm tôi nhé.”

Cậu thế nhưng không lập tức nói đồng ý, lại trầm mặc một chút, mới nói: “Để nói sau đi.”

Điện thoại đã gác, tôi còn có chút không biết phải làm sao. Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện Kha Lạc thấy chán, rồi có qua lại với người khác nhưng không ngờ nhanh đến thế, ngay cả thời gian “chuẩn bị tâm lý” cũng không có.

Tôi hút hết hai điếu thuốc, tim mới chậm chậm bình phục mà đập như thường, chạy ra ban công đứng một chốc.

Không sao cả.... Cho dù cậu có ở bên ngoài... một, hai lần cũng chẳng sao. Chuyện lẩn quẩn này cũng bình thường thôi.

Kha Lạc chưa bao giờ muốn rời bỏ tôi, cậu là nhóc con cổ chấp, sẽ không có chuyện nói thay lòng đổi dạ liền thay lòng đổi dạ, cậu nhất định sẽ quay về.

Hai ngày cuối tuần tôi ngồi lì ở nhà chờ tin tức của Kha Lạc. Cậu nếu mà không bắt tôi dừng gọi điện quấy rầy tôi cũng không đi phá chuyện của cậu. Loại phương cách bức ép đó tôi chưa bao giờ ngu đến độ muốn làm.

Hãy cho đối phương lối thoát.

Tôi chờ là được. Tôi bằng này tuổi rồi. Hết bồng bột rồi. Tôi tỉnh khí được.

Hai ngày sao mà trôi qua chậm quá. Đến tối còn có mưa, nghe âm thanh tí tách bên ngoài, lại nhìn đồng hồ đang đếm thời gian, tôi có chút mơ màng.

Thời tiết thế này, chắc Kha Lạc không đến đâu.

Mai mà muốn đi làm, tôi không thể giống như hai ngày vừa rồi, chong chong thức đêm. Tôi nghĩ vậy liền đưa tay nhéo nhéo bọng mắt.

Đúng lúc đó chuông cửa lại réo vang. Tôi chuẩn bị lên lầu, thấy vậy vội xoay người, nửa đi nửa chạy ra mở cửa.

Lúc kéo cửa ra tôi mới ý thức được mình ngu. Ngay cả bên ngoài là ai cũng không biết mà đã vội mở cửa, hơn nữa giờ đang nửa đêm, quanh đây mấy vụ bắn giết như cơm bữa, chẳng phải tôi muốn chết mới làm thế sao?

Tôi chính là vì nóng vội nên mới thiếu cảnh giác đến vậy.

Ngoài cửa là một cậu nhóc, đang ngượng ngùng cúi đầu, im lặng, cứ đứng đó thôi.

Tôi thở phào, trên người chùng xuống, lại có chút nhũn ra.

“Kha Lạc.”

Tôi chỉ biết cậu đã trở lại rồi.

“Sao lại ướt nhẹp thế này?”

Tôi kéo cậu vào trong, vừa lau nhai vừa tìm khăn lau, sau đó phủ lên đầu cậu, ra sức lau tóc. Cậu vẫn chỉ cúi đầu, hai tay ôm thắt lưng tôi, dụi vào lòng ngực tôi, im lặng.

Thân thiết quá nha — Cậu quả nhiên vẫn thích tôi nhất mà.

Tim lung tung đập loạn, tôi để mặc cậu ôm, vẫn cứ lau cho khô tóc cậu. Vì mắc mưa mà mặt cậu cũng tái đi, cảm giác lạnh lẽo khiến tôi có chút xót xa, nhất thời không hận thù gì chuyện cậu đã làm nữa.

Ôm nhau đi lên lầu, cậu hôn tôi rất sâu, lại ôm cực kỳ chặt. Ôm chặt như vậy, muốn tôi chết luôn à? Bị mãnh liệt âu yếm, tôi thiếu điều đứng không nổi, cũng đành vòng tay ôm cậu, dùng sức mút bờ môi kia.

Chỉ là hai ngày suýt mất cậu, tôi đã chịu không nổi rồi.

Tôi quả nhiên đã già, tôi muốn cậu ở bên tôi, tôi đã động tâm rồi, giờ thu lại không có được.

Kha Lạc vẫn không hề thả lỏng, ngay cả thời gian nói một cậu cũng không có, thật mạnh mẽ xoa lưng tôi, lại hôn đến độ ngực tôi phát đau.

Ít có khi nào chứng kiến chuyện cậu không khống chế được bản thân thế này. Tôi theo ý cậu, cũng rất hưởng ứng. Lần này không hề tranh đoạt ai làm TOP nữa.

Để cậu cao hứng là được rồi, yếu thế một hồi cũng can hệ quái gì.

Lúc bị đi vào, cảm giác vẫn là đau bỏ mẹ. Hôm nay cậu không hề nhẫn nại, bôi trơn cũng chỉ qua loa, vội vàng vào thẳng. Tôi hít hà cậu, tận lực thả lỏng toàn thân. Từng đợt run rẩy vẫn thoát ra, nhìn không được mà bắt lấy bờ vai cậu.

“Chậm, chậm một chút.”

“Em nhớ anh.”

“Ừm”

“.... thích anh.”

“Ừm...”

“Chỉ thích anh thôi...”

Ngay từ khi bắt đầu di động, tôi đã đau đến mức nói không nên lời, chỉ có thể điều chỉnh hô hấp, sờ sờ đầu cậu.

“Đừng rời bỏ em.”

Đau đớn quá nhiều lại sinh ra khoái cảm mỗi khi va chạm, những nụ hôn rơi rớt cùng giọng nói êm ái khiến tôi thả lỏng không ít. Tôi thích cậu nhóc này, chỉ cần cậu lời ngon tiếng ngọt là tôi đã hết đau rồi.

“Em yêu anh...”

“Ừm...”

“Thư Niệm...”

Tôi lạnh người.

Cậu lại mê loạn kêu lên:

“Thư Niệm.”

Tôi cảm giác chính mình như biến thành hòn đá, cứng ngắc nằm nhìn cậu.

“Tiểu Niệm.”

Tôi nuốt khan, đưa tay nắm bờ vai cậu, “Cậu kêu ai?”

Cậu giống như thanh tỉnh, hơi hơi giật mình mà mở to mắt.

Ở trên giường, đã bị đè lại nghe người đè mình gọi tên thằng khác, tôi cả đời này chưa từng ném trái.

“Cậu gọi tên thằng chó nào?”

Cậu lập tức hung tợn nhìn tôi, “Anh không được phép nói anh ấy như vậy.”

Tôi muốn cười nhưng lại phát ra tiếng không nổi, lát sau mới khàn khàn: “Cút!”

Cậu trầm mặc một hồi, cư nhiên cũng không tỏ vẻ gì khác, rõ ràng nhìn lại tôi rồi rút ra, đứng lên mặc quần áo tử tế, mở cửa bước ra ngoài.

Thật sự là sạch sẽ gọn gàng.

Tôi nhìn mình, phần giữa hai chân cũng đã xù xuống, lông tơ trên cánh tay đều dựng cả lên.

Tựa người vào đầu giường, toàn thân vẫn cứng lạnh, nhiệt khí đã sớm biến mất, chỉ còn cảm giác đau đớn phía sau khiến não bộ tôi thanh tỉnh lắm.

Tôi hít sâu hai lượt, mắng một câu, sau đó rút thuốc ra.

Tay lại có chút run rẩy.

Con mẹ nó! Cái cuộc đời chó má này!

Kỳ tích, yêu đương cái cóc khô gì, ngay cả Lâm Cánh cũng không tin tôi, lần này chỉ mình tôi đơn phương mà ôm ấp khát khao thôi.

Tôi cười phá lên.

Ba mươi tám tuổi đầu rồi mà trí thông minh chỉ bằng một thằng nhóc 8 tuổi.

Tôi đã tỉnh ra rồi. Lần này chỉ là không cẩn thận thôi. Nếu là 10 năm, 20 năm trước hoặc là tôi sẽ không bao giờ say mê cậu đến vậy, hoặc cũng không để chuyện xấu mặt này xảy ra.

Tôi chỉ là nhất thời hồ đồ, tôi chả có gì cả, tôi cũng không yếu đuối, chỉ là tôi đã già rồi.

Hết Chương 3

4. Chương 4

Dù có thể nào đi chăng nữa, hôm sau tôi vẫn cứ đi làm.

Làm quái gì có lý do nằm nhà, không đau ốm, không tai nạn, chỉ là thiếu ngủ một chút. Thế mà suốt đêm không ngủ chỉ cần hai ly café cỡ lớn cùng một viên thuốc là xong hết. Tôi lại có thể làm việc, lại kiếm tiền, quả là siêu quần.

Chỉ có vẻ mặt thì chưa biết làm cách nào mà xử lý. Quả là không còn giống lúc trẻ tuổi da mặt căng mịn nữa, dù có thức cũng ít dấu vết, nhưng tôi cũng quyết không để người khác vừa nhìn thấy lại nói mình khổ sở.

Chỉ là bị bạn giường phản bội, có đáng gì?

Kha Lạc đối với tôi chẳng qua cũng là bạn giường, tôi cũng chẳng hiểu bản thân vì cái gì mà thương chả tổn.

Nhìn coi mình bao nhiêu tuổi rồi, đã sớm miễn dịch với “mê luyến” ấy chứ.

Tôi cứ thế trải qua một ngày làm việc như thường, khoảng 12h tính nằm khoèo trên ghế salon đánh một giấc nhưng không hiểu sao mắt cứ mở trừng trừng.

Mùi ghế da bay đến mũi có chút ghê tởm, nhìn trần nhà, tôi nghiêng người rút điều thuốc ra, sau gáy lại từng trận co rút đau đớn. Đây là tín hiệu kháng nghị việc dồn ép cơ thể mấy ngày qua đây.

Đến tối phải uống thuốc tôi mới ngủ nổi. Đạo này không có mua thuốc phòng sẵn, chẳng hiểu còn trong ngăn kéo viên nào không nữa?

Di động đột ngột vang lên, khiến điều thuốc cầm lơ lửng trên tay tôi suýt rơi xuống.

Đó là nhạc chuông cài đặt riêng cho số Kha Lạc gọi tới. Tôi cũng không hiểu lúc đó nhàm chán rồi hơi thế nào mà lại đi làm thứ chuyện buồn nôn thế, muốn nổi da gà luôn.

Tôi nhìn nó kêu một hồi vẫn không bắt máy. Thế nhưng đến khi điện thoại tắt lại hoảng hồn, mất mát.

Chờ chuông ngưng, tôi cầm di động nhìn chăm chú vào màn hình. Mười phút sau, có mail mới gửi đến.

“Thực xin lỗi.”

Kha Lạc vẫn muốn giải thích cùng tôi phải không? Nhưng ngoài vền vền 3 chữ đó, cậu cũng không nói thêm gì. Cả tối đó, lại cả sáng hôm sau, chỉ có 1 câu đó mà thôi.

Tôi ngồi xuống, dựa vào ghế salon, lựa lựa một hồi rồi nằm im hút thuốc.

Tôi không biết có nên trả lời hay không. Từ trước đến nay tôi là người rất rõ ràng, quyết đoán, hiện tại lại do dự, trù trừ.

Nếu tha thứ cho cậu, lại đến tìm cậu, tôi không phải quá rẻ rúng sao?

Nhưng hoàn toàn lơ đãng thì lại hơi....

Có phải tôi để ý cậu quá rồi không?

Nếu coi đúng như bạn giường thì gặp chuyện này tốt nhất nên coi là việc nhỏ, cười khẩy, mắng vài câu, sau đó lại tiếp tục bò lên giường mà hưởng lạc, dù sao chúng tôi cũng thấy thân thể nhau thực hòa hợp.

Chỉ có những người thật sự thương tâm sẽ thấy cứ như có cái dằm gỗ cắm vào tim, nói sao cũng khó mà thoải mái.

Mà tôi nhất định không chịu thừa nhận. Tôi không có bị thương, chỉ là do đang cảm tức thôi. Tôi cũng không hề cần Kha Lạc. Nhớ thương thằng nhóc con ngập lòng sao? Làm sao tôi động tâm cho được?

Chỉ là tôi tham luyến cái cơ thể đó, ngoài ra, không có gì thêm nữa.

Tiếp vài ngày sau Kha Lạc đều gọi điện, nhưng tôi cũng quyết tâm vài ngày đóng HAMLET, bị thương gào rống “Nghe hay không nghe, đó là vấn đề!”.

Thật là tiến thoái lưỡng nan.

Không thấy tôi ho he gì, Kha Lạc đột nhiên không có tin tức. Hôm nào tôi cũng nhìn chăm chăm cái điện thoại, một tin nhắn cũng không còn, cảm giác hư không trong tôi ngày càng mạnh mẽ.

Tôi vừa ngồi hút thuốc, vừa chửi trong lòng. Con mẹ nó, ông đây đêch cần. Tuổi ông cũng phải bằng tuổi ba nó, so đo với nhóc con làm quái gì.

Lúc tôi bằng tuổi cậu, cũng cậy mình trai tráng, làm việc không nghĩ tới hậu quả, cực ngu xuẩn. Suy bụng ta ra bụng người, hận thù với Kha Lạc cũng đã giảm đi không ít.

Tôi hẳn là tức giận một chút, nhưng vẫn quyết định đi tìm cậu, dạy cho cậu một bài học. Dù sao quan hệ của cả hai cũng chỉ là để tiêu khiển, không nên vì thế mà khó lên giường.

Quyết ý, tôi liền ăn mặc tiêu sái lỗi lạc, thể hiện đẳng cấp LEE đại gia đi tới chỗ cậu.

Nhà trọ của Kha Lạc mới chỉ hai tuần nay không qua mà giờ đứng đây tôi lại có điểm hoảng sợ, không hiểu sao lại khẩn trương đến thế. Tôi ho khan hai tiếng thanh thanh cổ họng, vuốt lại tóc, chỉnh tư thế bấm chuông.

Thế nhưng bấm hoài mà cửa không mở, người trong nhà dường như rất thờ ơ.

Đang nghĩ đông nghĩ tây tôi chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân.

Quay đầu lại hóa ra là một người phụ nữ da trắng mập mập, đang lấy chìa khóa từ túi ra, nhìn tuôi cười cười ý chào hỏi.

Cô ta là chủ nhà trọ này, ở ngay phòng đối diện, tôi có gặp qua vài lần, đôi khi còn tốt bụng mang bánh trái tự làm cho Kha Lạc.

“Cho hỏi, cậu nhóc ở phòng này đâu ạ? Có phải ra ngoài rồi không?”

Cô tựa hồ kinh ngạc hỏi lại: “JACK trả phòng rồi, anh không biết sao?”

Tôi nhắm mắt lại, có phần mờ mịt, im lặng một chút mới hỏi: “Chị có biết cậu ấy đi đâu không?”

“Cậu ấy là sinh viên trao đổi, đáng lẽ ra thuê đến cuối kỳ này nhưng hình như đã ngừng Chương trình học nên về nước luôn rồi.”

“A...” Tôi khẽ nói, lại muốn hỏi thêm vài câu nhưng nghĩ muốn hỏi gì cũng không ra “Cảm ơn chị.”

Tôi cào cào tóc, đi xuống gác, ngồi vào xe, nổ máy rồi rút liền ra hai điếu thuốc.

Chuyện lớn như vậy nhóc con kia cũng không nói với tôi một tiếng, chỉ gửi MAIL thông báo cũng không hề có.

Tôi nghĩ hẳn cậu cảm thấy cũng không quan trọng, chỉ là bạn kiểu ấy ấy nên hẳn những chuyện khác đâu có phải cái tôi nên xem vào.

Cũng được, vậy thì chuyện sẽ đơn giản.

Tôi cắn chặt đầu lọc, cẩn thận lái xe. Buổi tối gió thổi mạnh, lửa từ đầu thuốc lá dường như bị tắt hết. Một thân ngồi trong xe thể thao mui trần như tôi đây, nửa điểm tiêu sái cũng không còn, ngược lại ngơ ngơ như thăng đầu đất.

Cảnh đêm ở LA quả thật rất đẹp, thế nhưng lại chẳng thú vị gì. Tôi nghĩ mãi cũng chẳng có chỗ nào để đi, lái vài vòng, sau đó chạy thẳng tới “quán ăn đêm”.

Trong quán đang rất náo nhiệt, trên sân khấu đang là màn GO GO BOY SHOW, không khí chỉ hận không cháy lên bùng bùng, tiếng hét chói tai cơ hồ muốn thổi tung mái nhà. Có người quen chạy tới đón tôi, mời tôi uống, lại ghé sát tai mà gào lên hôm nay ở đây “hàng” rất ngon, bỏ qua thì phí lắm.

Tôi cười cười ngồi vào chỗ, ngẩng đầu nhìn mấy thiếu niên tóc vàng đẹp trai đang vận vẹo uốn éo, dùng ánh mắt dụ hoặc mà nhìn đám người phía dưới. Tôi rút ra một ít tiền, nhìn đáp lại, rất khiêu khích.

Kha Lạc có làn da gần như trong suốt, mắt đen, tóc đen, cười rộ lên sẽ khiến khoe miệng hơi cong cong. Lúc hôn môi cậu sẽ rất chuyên chú, nhiệt tình. Thế nhưng lại có tính làm nũng, cơ mà không hiểu nổi sao lại có thể lạnh lùng dứt áo ra đi, ngay cả nói HẸN GẶP LẠI với tôi cũng không có.

Tôi vươn tay, đỡ lấy trán mình, giờ đang có điểm nóng lên.

Số di động của Kha Lạc đã xóa đi, mà có để lại cũng không thể gọi.

Quãng thời gian ngọt ngào đến không tưởng kia đã chấm dứt, một chút dấu vết cũng không có. Chỉ là lúc đó mắt nhắm lại mà mơ màng, giờ mở mắt ra đã là chuyện rất đời xa xôi. Tôi rất nhanh quên, thế nên lòng cũng sẽ không lưu luyến gì.

Kha Lạc đi được mấy tháng, may mắn của tôi xuống thấp đến cực điểm.

Tình trường ê chề không tính, đến cả việc đánh bạc cũng thua đau. Tôi tới Florida chơi vài ván, mỗi lần đều nhanh chóng thua sạch, chưa thắng lấy một lần. Ăn hàng triệu cũng tuyệt đối không mơ nhưng đến đánh PACHINKO ăn mấy xu leng keng cũng không nổi.

Nhưng tôi cũng chẳng tiếc, tiền thôi mà, vật ngoài thân, nó đến nó sẽ đi.

Chơi được vài ngày, người ngợm có cái gì đáng giá đều nằm lại hết, thua đến độ thanh bạch như sắp đầu thai. Lừng lừng lầy lầy quay lại LA, tính sẽ chấn chỉnh tinh thần quay lại làm việc, nào ngờ vận khí đen tối nhất đang đứng sẵn chờ tôi.

Vào lúc mấu chốt nhất thì tên chính khách tôi o bế hết mình cứ nhiên rơi đài, còn vô số tin tức bị lộ ra.

Bao tâm sức đổ ra đã thành mây khói, lúc này tôi mới ý thức được, hóa ra bản thân chỉ là một tên luật sư nho nhỏ, hơn nữa lại thuộc hàng bình tôm tướng tép. Mà con tôm là tôi đây phải phối hợp diễn cho tốt, trở thành bia đỡ đạn, đây là cái mà người ta gọi là “ra cũng ra trước, chết cũng chết trước.”

Bị thua trận này tôi đã tuyệt vọng đến độ dấy không dấy nổi. Đêm đến tôi cũng không cần ngủ bởi một lẽ đơn giản: có muốn ngủ cũng ngủ không nổi.

Tôi xưa nay đối thủ không ít, kẻ thù lại càng nhiều. Bây giờ dùng câu: “Chó rơi xuống nước, bạn bè cút sạch” để miêu tả tình thế này tuyệt đối không có sai.

Biết những lúc thế này thường sẽ họa vô đơn chí, rất cần cái loại “than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”. Tuy tôi khó lòng làm ra cái loại chuyện vấy đuôi nhờ cậy không có tiền đồ này nọ nhưng đã đến bước đường cùng, vẫn là phải nhờ người quen giúp đỡ, còn cần cái con mẹ gì tôn nghiêm nữa.

Không biết có phải ông trời không nỡ tuyệt đường của tôi hay không mà sau mấy ngày liên tiếp chịu dày vò cuối cùng tôi nhận được một cú điện thoại cứu mạng. Vừa nghe đến thanh âm từ đầu dây bên kia, tôi cảm kích đến độ muốn khóc thét.

“Lục Phong?” Đây chính là sắp chết đuối mà vớ được cây cọc to dùng.

Người bên kia cười cười: “Nghe đồn cậu có chuyện không hay.”

Tôi cũng hòa theo cười ha ha. Tuy đã khổ đến khó có thể khổ hơn, nhưng đây cũng không phải người chuyên đi làm từ thiện, anh ta là thương nhân cơ mà.

“Có gì tôi giúp cậu được không? Mà vừa hay tôi đang muốn dùng người có thể tin cậy được, muốn về đây không?”

Trước khi tới LA lập nghiệp, tôi vẫn là trợ thủ của Lục Phong, cơ hồ nhìn sự nghiệp của anh ta mà giống y như thân tâm nhìn thấy cá voi.

Sau đó, một thân một mình tôi bôn ba nơi đất khách, làm nên từ hai bàn tay trắng, tự nhiên quan hệ đôi bên có phần phai nhạt.

Hiện giờ lại được rủ rê quay về, có chút hương vị hoài niệm những ngày đầu.

Bao năm cố gắng giờ thành bọt nước. Thế nhưng đối mặt với chuyện thế này có phần lạnh nhạt. Nhưng hiện tại chính ở đây tôi cũng không xong, có ai đưa cho tôi một nơi trú ẩn, để tôi run rẩy mà nấp vào, cũng không tôi chút nào.

Hai bàn tay trắng quay lại Thiên Tân, cũng tốt hơn là sống những ngày ngao ngán ở LA.

“Cảm ơn anh.”

Đêm đó tôi bắt tay thu dọn hành lý. Kỳ thật đồ tôi muốn mang theo cũng không nhiều. Tôi là kẻ chiến bại, cũng không phải đi du lịch, chơi bời, mang những thứ quan trọng hơn là được.

Lôi ngăn kéo ra, trong đó là một đồng hình Kha Lạc chụp. Khi đó chúng tôi đều trắng trợn mà nằm trên giường, vừa mới làm tình xong, đang hôn hít này nọ thì nhóc con kia đòi chụp ảnh. Tôi ngăn không được bèn phối hợp mà chụp.

Trong ảnh, Kha Lạc cười đến sáng lạn, bên cạnh là một lão già tóc tai tán loạn, vẻ mặt cứng nhắc, muốn nhìn vào máy ảnh nhưng lại không dám nhìn, gốc ơ là gốc.

Chả hiểu thế nào mà tôi đứng xem đến ngẩn người, chân run lên mới tỉnh ngộ. Tôi cười xuy một tiếng, đem cái loại ảnh ọt vớ vẩn này quăng qua đồng đồ không mang theo, nghĩ ngợi thế nào lại cầm lại, nhét vào va li.

Quên đi, so đo làm gì, dù sao cũng đã là quá khứ, mấy cái ảnh giữ lại kỉ niệm thôi, lâu lâu mang ra xem, đỡ bị quên mặt.

Về đến Trung Quốc, Lục Phong đã cử người ra đón tôi, hết sức khách khí. Tôi được thu xếp rất tử tế, nghỉ ngơi vài ngày, còn anh ta thì bận cứ như quý nhập vậy. Qua mấy hôm, tôi mới được sắp xếp gặp mặt tại công ty.

Lục Phong là một người đàn ông cao lớn, đã hơn 40 tuổi. Về thanh thế, thành công cũng đã bằng những doanh nhân hơn 50. Đáng lẽ ra, nhìn anh ta phải giống họ, nên có một ít mỡ bụng, vì áp lực công việc cũng nên hói, cũng nên có ánh mắt gian tà, ham mê mới phải.

Thế nhưng khi gặp lại, vóc người anh ta vẫn rất hoàn hảo. Dường như mười mấy năm trước vậy, anh tuấn lạnh lùng, bất động thanh sắc, mặt mày ẩn ẩn kiêu ngạo, một ly cũng không thay đổi.

Tôi nghĩ có lẽ do anh ta “lạnh” quá, thân hình không khác chi cái tủ lạnh nên vô luận cái gì của anh ta cũng giữ được lâu hơn người thường.

“Tôi mệt mỏi quá.”

Vừa thấy mặt, anh ta đã buông ngay vào mặt tôi một câu khiến tôi sợ đến mức thất lưng run rẩy. Nghe câu này mà tôi tưởng giống như anh ta định nói “Tôi mệt mỏi quá. Mấy người theo tôi chôn chung một chỗ luôn đi.”, thế mới đúng phong cách của Lục Phong.

“Việc này tôi phải để người khác xử lý” Anh ta ngồi xuống, uống một ngụm trà, như suy nghĩ điều gì “Chọn người là có thôi, là con trai một người bạn tôi, nó rất có năng lực, nhưng lại còn nhỏ quá, cần người đi theo giúp một tay.”

Tôi “À” một tiếng, con một người bạn cái quái gì, quý mới tin, hơn phân nửa là con anh ta chứ con ai, còn về phần làm sao mà sinh ra nó thì chịu.

“Thế, anh nghĩ để tôi theo nó thì tốt hơn anh sao?”

Anh ta buông chén xuống, cười cười : ‘Đời nào! Nhưng mà tôi không rảnh.’

Tôi lập tức im ngay. Người làm cho Lục Phong không có thời gian rảnh, ứng phó không nổi trên đời này chỉ có một, là một người anh ta đã điên cuồng theo đuổi mấy chục năm nay.

Người kia tôi cũng đã gặp qua. Là một người đàn ông thư sinh, cao cao, gầy gầy mà nhã nhặn, luôn cười. Lục Phong chỉ cần đưa tay gạt một phát anh ta hẳn chết chắc, thế nhưng chính anh ta lại khiến Lục Phong bất lực.

Người đó hẳn không phải dạng thích giận dữ, chắc Lục Phong lại gây ra chuyện ác độc gì khiến anh ta nóng máu, biến thành không thể văn hồi.

Cả hai đều im lặng, hai người đàn ông mặt đối mặt, trong lòng tràn đầy tâm sự.

“Tôi thật sự đã sai rồi.”

Nghe anh ta nói, tôi thẫn thờ dài, giương mắt lên nhìn.

Kỳ thật lúc chúng tôi không bàn chuyện làm ăn cũng được coi là bạn bè đi. Tôi hiểu anh ta, nên lúc rảnh rồi vẫn nghe anh ta nói những lời tâm sự rất hàm súc. Cho dù anh ta là người rất kiêu ngạo, nhưng vẫn cần có người lắng nghe chứ.

“Không thể bù đắp sao?”

Anh ta lắc đầu “Cậu thấy cái gì cũng có thể bù đắp được hay sao? Làm đã làm rồi, chết cũng chết rồi, bù đắp cái chó gì? Chỉ là tôi đang chờ đợi Tiểu Thần không còn trách tôi nữa.”

Anh ta lại cười cười, “Quên đi, tôi biết đó giờ cậu ấy luôn giận tôi mà. LEE, bây giờ thì tôi tin rồi, đời này có báo ứng.”

Lời anh ta nói thật đau khổ, thế nhưng trên mặt một mặt biểu tình cũng không có. Thật sự là phải bội phục cái công lực duy trì vẻ mặt của anh ta rồi.

Áp suất trong phòng thấp đến ong đầu. Tôi đưa tay mở hộp thuốc, rút ra một điếu, “Anh hút không?”

Lục Phong lại hớp một ngụm trà. “Tôi bỏ rồi, nếu cậu muốn hút, thì ra ngoài đi.”

“Bỏ?” Tôi run run hít khí, mẹ nó, thật giống như thấy sư tử quay sang nghiền củ cải mà.

“Tôi không muốn Tiểu Thần hít khói thuốc, mà chính tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa” biểu tình ôn nhu đột nhiên hiện ra khiến khuôn mặt anh ta dịu đi, gạt cả mình “Tôi muốn ở bên Tiểu Thần lâu hơn một chút.”

Tôi rất muốn ra vẻ vô tư cười nhạo anh ta một hồi, nhưng lời nói đến bên miệng tôi rồi lại nhũn như con chi chi : “Anh ta quan trọng với anh quá nhỉ.”

Lục Phong thế nhưng lại chê cười tôi: “Oẹ, buồn nôn quá.”

“Gi?” Tôi bị nói ngược, cơ hồ muốn nhảy lên “Anh chạy đi mà soi gương, mới biết được cái gì là buồn nôn ấy.”

Giữa cột nhau một trận, đến khi an tĩnh lại, Lục Phong nghĩ gì đó, lại dường như mỉm cười, áp tay vào ngực, thấp giọng nói “Cậu ấy là trái tim của tôi.”

Tôi biết anh ta chỉ thì thào thôi, cũng không phải là nói cho tôi nghe, thế nhưng nhìn vào ánh mắt đó, vẫn không thể không mềm lòng xuống một chút.

Tôi không nghĩ đến chuyện khích lệ anh ta. Đôi mắt anh ta đang tuyệt vọng, chỉ có người tên Trình Diệc Thần kia có thể thay đổi, vô luận là bất cứ ai khác cũng vô dụng.

Bất quá, trong tôi lại nảy sinh tâm lý hâm mộ. Có thể hết lòng vì nhau như thế, trong cõi nhân sinh này hẳn có mấy ai.

Có người, chỉ một người, mới có thể cùng bạn diễn trọn vở kịch cuộc đời hạnh phúc.

Lại im lặng một lát mà thường trà, đột nhiên tôi nghe được tiếng gõ cửa rất nhỏ. Hội nghị thường kỳ họp chiều nay sắp bắt đầu rồi, cũng đã đến lúc tôi nhìn qua người tôi phải làm “bảo mẫu” chứ nhỉ.

“Vào đi.”

Cánh cửa mở ra, vài người tiến vào, đều cẩn thận cúi đầu chào, “Lục tiên sinh”.

Chỉ có một giọng nói không giống những người kia: “Chú Lục.”

Người vừa nói vẫn còn trẻ, hơn nữa còn đẹp trai, giữa một đám lỗ nhố vẫn sáng lạn vẻ đẹp tươi trẻ.

Tôi mới chỉ thấy cậu mặc áo khoác thể thao, vậy mà không biết đến khi mặc vét cậu lại anh tuấn đến vậy.

Tôi vốn đang lo trí nhớ mình không tốt lắm, sẽ nhanh chóng quên đi cậu nhìn như thế nào, giờ mới phát hiện mình vẫn nhớ rõ lắm.

“Ngồi xuống cả đi.” Lục Phong gật gật đầu, một khi anh ta ngồi thẳng lên, cái loại sức mạnh uy hiếp sẽ tỏa ra rất mãnh liệt, tất cả mọi người đều im im, nửa điểm cử động cũng không có, nơm nớp lo sợ.

Thế mà cậu nhóc kia tựa hồ không cảm nhận được áp lực, vẻ mặt tự nhiên tĩnh toạ. Quả thật con nhà tông không giống lông tất sẽ giống cánh.

“LEE, để tôi giới thiệu với cậu.”

Tôi cầm chén trà, hớp thêm một ngụm, nuốt xuống, rồi mới từ sau lưng Lục Phong ló ra.

“Đây là Kha Lạc.”

Tôi nhìn cậu nhóc đang trừng trừng nhìn tôi, mỉm cười. Tuy đã là hai người xa lạ, nhưng đã lâu không nhìn thấy cậu, giờ tự nhiên gặp lại, tim tôi có phần nhảy loạn lên một hồi.

“Tiểu Lạc không quá thông minh, nhưng lại rất hiểu chuyện. LEE, cậu nhớ kèm cặp tốt nhé.” Làm bố, vô luận có tàn bạo đến thế nào, nói đến đứa con, thanh âm cũng tự nhiên nhu hoà đi một chút: “Tiểu Lạc, lại đây. Đây là đàn em dưới khoá của chú, cũng là trưởng bối của cháu, gọi chú LEE đi.”

Tôi lại cười cười, mà nhóc con kia vẫn cứ trừng mắt nhìn tôi. Loại biểu tình này giống y hệt bố cậu khi còn trẻ. Thế mà trước đây sao tôi không để ý nhỉ?

Kha Lạc chưa từng hỏi tôi bao nhiêu tuổi, tôi cũng tuyệt đối không bao giờ để cậu nhìn thấy hộ chiếu hay chứng minh của mình, điều toa mà nói mình chưa tới 30 (chết đây =))), thế mà cậu vẫn tin, không chút nghi ngờ.

Bị vạch trần cái bí mật đen tối này ra, nếu định lực tôi không tốt, hẳn sẽ mặt đỏ tưng bừng.

Mấy đoạn nói chuyện dài dòng đã xong, Kha Lạc ngồi ngay đối diện tôi, tôi không nhìn cậu nhưng lại lo lo không hiểu cậu có nhìn mình không. Không dám nhìn, lại sợ chẳng may nhìn thấy, tôi đành đơ đơ ngồi im, khiến xương sống, thắt lưng cùng khớp cổ đau rần.

May mắn mấy nhân viên của Lục Phong cũng không phải dạng bô lô ba la, mỗi người nói vừa đủ, hội nghị thường kỳ cũng nhanh chóng kết thúc. Lục Phong phát tay: “Tối đây được rồi, tiểu Lạc, cháu với chú LEE đi đi, đưa chú ấy về nhé.”

Cuối cùng tôi đã có thể quang minh chính đại mà nhìn Kha Lạc. Cậu đang hết sức chuyên chú nhìn tập tài liệu trước mặt, nghe thấy thế mới ngẩng lên “Dạ” một tiếng.

Ha, cậu ta có nhìn gì tôi đâu, thật nực cười.

Tôi thu xếp đồ của mình, nện bước thư thái cùng cậu đi ra ngoài. Xe của tôi hai ngày nữa mới đến, bất quá nếu Lục Phong nhờ Kha Lạc đưa đi đón về cái thân tôi thì tôi thà mong cái xe đó nó dừng bao giờ đến.

Ngồi vào xe, Kha Lạc vẫn im lặng, chốc lát sau mới quay đầu sang nhìn tôi: “Tôi không thể tưởng tượng được anh chính là bạn chú Lục.”

Tôi vuốt vuốt cánh tay, tiêu sái rút thuốc ra: “Chuyện tôi bao nhiêu tuổi chỉ nói đùa với cậu thế thôi. Không phải cậu cũng tin chứ?”

“Cũng không sao. Tôi cũng có chuyện lừa dối anh mà.”

Tôi rút điều thuốc ra cái rẹt, nâng mắt nhìn cậu.

“Ở LOS ANGELES tôi không nên đối xử với anh như vậy. Thật ra tôi đã thích người khác rồi.”

Tôi “À” một tiếng, cười cười, không nói gì.

“Nhưng anh ấy đã có vợ rồi, tôi suốt ngày quần quýt bên anh ấy khiến mọi chuyện phức tạp. Anh ấy mới khuyên tôi nên đi tìm người yêu của riêng mình. Tôi không muốn làm anh ấy bận tâm, nên nghe lời làm thử.”

“Ồ.” Tôi xoay xoay điều thuốc, đặt lên môi, châm lửa.

Mẹ nó, có những người thành thật quá lại hoá ra ghê tởm hơn cả những thằng lừa đảo.

“Nhưng tôi phát hiện ra mình làm không được, tôi chỉ có thể thích một người là anh ấy thôi.”

Tôi cắn chặt điều thuốc, cười nhìn cậu. Giờ phút này quả thật tôi rất muốn gào thét mắng cậu một trận, rút dao cho cậu một nhát, hay tát cậu hai cái, hoặc đâm hoặc đá đều được cả.

Nhưng cái vẻ chân thật trên mặt cậu làm người ta xuống tay không có được. Bản thân tôi cũng không hề muốn mình hỗn loạn thờ đốc này nọ.

Dù sao cũng đã chia tay, tôi cần quái gì phải tàn phá thêm cái khuôn mặt già nua này, cũng không cần tự tay đập vỡ bát cơm Lục Phong vừa đưa cho.

“Nói vậy sớm quá, cậu còn trẻ mà.” Tôi nhanh chóng đem điều thuốc rít một hơi còn phân nửa, dùng lời cha chú mà nói, “Đường đời còn dài, nói không chừng một lúc nào đó cậu sẽ gặp người phù hợp.”

Cậu lập tức lắc đầu không chút do dự, “Tôi không thể quên anh ấy được, cả đời này chỉ yêu anh ấy thôi.”

Tôi cười, dí tắt điều thuốc, nhịn không được mà đưa tay sờ gáy, nơi đó mạch máu đang giật thành thạch, giật đến độ đầu tôi phát đau.

“Chuyện với anh, tôi thành thật xin lỗi” Cậu nhướng mắt “Nếu anh không muốn gặp lại tôi, tôi cũng hiểu được, tôi sẽ giải thích rõ ràng với chú Lục.”

Tôi nuốt nước bọt “Không cần. Việc này coi như xong, chú LEE của cậu không có dễ giận vậy đâu, dù sao ai cũng chơi đùa cả, có thật lòng gì mà phải thế.”

Mẹ nó, để Lục Phong biết tôi đem con trai anh ta đùa bỡn trên giường, tôi tốt nhất đi kiếm sợi dây thừng tốt tốt một chút mà tự treo mình lên, tôi còn chưa muốn chết à. Hơn nữa, gặp lại cậu thế này tôi cũng vui mà.

Tôi thoáng quay đầu lại nhìn cậu, chắc cậu đang nghĩ đến cái người mà cậu yêu tên Thư Niệm kia, nên đang cau cau mày, môi bĩu bĩu. Về mặt trẻ con này, trước kia tôi rất thích.

Nhưng hiện tại nhìn vào lại thấy rất mệt mỏi.

Một khi đã dần xếp xong xuôi, tôi liền tính toán xem đi tìm đối tượng vui vẻ thế nào.

Có gì kì quái đâu, nếu cả nhu cầu kia tôi cũng mất nốt thì khác chớ gì lão già bất lực.

Độc thân cũng có cái hay của độc thân, gặp được người vừa mắt thì có thể ôm ấp lửa nóng một đêm rồi. Không cần lo trước lo sau, lo tìm hiểu xuất thân, sở thích, tính nết, làm cho tôi cương là đủ.

Tôi lại tính toán quay lại cuộc sống tùy tâm sở dục trước kia.

Kha Lạc và tôi bắt đầu quan điểm. Cậu ta chỉ chăm chăm nhìn cái thằng Thư Niệm, không biết đến bao nhiêu hoa thơm bướm lượn ngoài kia. Ngày nào cũng gọi điện, rảnh rang một cái là nhắn tin, nhận được REPLY thì cứ như bắt được vàng.

Tôi chỉ yên lặng một bên mà nhìn, thấy cậu bị kim đâm trong vòng vây “TÌNH YÊU” mà không khỏi cảm thấy nhàm chán.

Hết Chương 4

5. Chương 5

Cuối tuần tôi chăm chỉ ở nhà hồng học mà luyện YOGA. Giờ tôi đã thấy nguy cơ tuổi trung niên gần kề rồi. Thân thể không thể so với hồi 30 tuổi. Sinh lý giống y đường Parabol, hàng năm đều tự cảm thấy nó đang tuột dần xuống.

Trước kia ngàn chén không say, giờ mới ngồi uống vài tiếng đã muốn đỡ không nổi. Trên giường lại càng đau đớn, hơn nữa từ đầu đến cuối đại khái 10' là hết phim.

Đi tập thể thao vẫn không đủ, cố sức ăn canh đại bổ này nọ lại thừa đạm, sợ mỡ thừa, biến thành con nhện, bụng to chân tay teo thì bỏ mẹ.

Nghe nói YOGA có thể làm cho đường cong cơ thể kiện mỹ, tăng cường thể lực, còn có thể ngừa bệnh tim và trầm cảm. Ai nha, tốt như vậy, đương nhiên không thể không tập.

Chỉ đáng thương tôi lại là một đại nam nhân, toàn thân xương cốt cứng đờ, hơi hơi duỗi thân đã giống ngọn núi lớn, kéo được một nửa thì chỗ nào đó đã muốn đứng hình, giống như rút gân quả không sai.

Nghe tiếng cửa mở, tôi đang tập tư thế LẠC ĐÀ , chân quỳ, hai tay nắm mắt cá chân, cả người như gương cung, mông hướng ra, liều mạng giãy dụa cho thẳng thắt lưng.

“Á?” Người vừa đến cơ hồ hoảng sợ “Anh làm gì vậy?”

Là Kha Lạc, cậu có chìa khoá phòng tôi. Lục Phong có ý muốn tôi nuôi cậu như con, thân mật, không hề khích, cho nên có khi ban ngày cậu sẽ đến đây.

“Ha...” Tôi bị quấy nhiễu, lại không đào đâu ra khí lực, cả người loạn thất bát tao, tứ chi múa may nửa ngày mới miễn cưỡng thoát được, bò bò đứng lên “Tôi... ah ... lau nhà.” =))

Kha Lạc nhếch miệng cười cười, lộ hàm răng trắng đều tăm tắp, cậu vẫn mặc áo thể thao, tóc có điểm xoà xuống, trán đầy mồ hôi, trên tay là một gói to. Xem ra cậu lại chạy đi chơi bóng, tuổi trẻ thích vận động quả là tốt, đường cong trên bả vai đều mê người như thế.

“Đúng rồi... Cái này cho anh.”

“Gi?” Tôi thấy mùi thịt xông vào mũi, bên trong là cái đùi dê nướng vàng ươm.

“Tôi nghĩ anh sẽ thích ăn.”

“A...”

“Hàng này làm không nhiều lắm, lại nhiều người mua, không chen lấn xô đẩy mua không được đâu á.”

Nhìn đi, quan hệ giữa tôi với Kha Lạc đâu có tồi. Kha Lạc rất thân mật, thường mang cái này cái kia đến cho tôi, còn giúp tôi dọn dẹp nhà cửa, sửa sang mấy cái giá hồng, vân vân và mây mây.

Không biết cậu sinh ra tính đã tốt thế, hay là vì tôi là trưởng bối mà thế, hoặc trong lòng cậu tôi rất đặc biệt. Chịu! Không đoán được!

Bất quá, cho dù cậu vì nguyên nhân nào mà chăm sóc tôi, tôi cũng biết sự săn sóc này là thật tình, lý nào tôi lại đi trách móc hảo ý của cậu?

“Tiệc rượu tối nay anh chuẩn bị chưa? Chú Lục kêu tôi qua đón anh.”

Mấy ngày nay vẫn là Kha Lạc đến đưa đón tôi. Xe của tôi hai ngày trước đã đến nơi, nhưng tôi đưa cho 1 cậu nhỏ học trường Điện Ảnh mượn đi vài vòng đã gây tai nạn, bung bét cả, giờ đang đại tu.

“Tôi không đi.”

“A? Sao thế?”

“Ồ.... Tự nhiên dạ dày hơi có vấn đề.”

Thật ra, tối qua tôi có cùng cậu kiến trúc sư qua đêm trong khách sạn. Mẹ nó, chán gần chết, thà lấy tay giải quyết xem ra còn hay hơn. Tôi vừa ra sức làm vừa nghe được phòng bên cạnh vừa chót cửa, thậm chí còn rảnh rang đến độ nghĩ coi mai đi ăn chay ở đâu cho ngon.

Chuyện chán đời như thế, hôm nay nhớ hai bên gặp lại, có khi xấu hổ chết mất.

Kha Lạc nghe tôi nói như vậy lại thôi, cuối cùng vẫn khách khí nói: “Vậy anh cứ nghỉ ngơi đi.”

Với tôi mà nói, nghỉ ngơi không bao giờ mang nghĩa nằm trên giường một mình. Ít nhất phải có hai người.

Đến tối, tôi ăn mặc cẩn thận, chạy đến quán bar gần đó. Kỳ thật nơi này quán thì xấu, rượu thì chán nhưng phục vụ lại rất đẹp trai. Cuối tuần rồi có ghé đây, tôi đã tắm được rồi.

Mà những người có cùng ý nghĩ với tôi không phải ít. Nếu rượu khó uống như vậy, ngồi lại không thoải mái thì việc tranh giành dzaị đẹp hẳn sẽ không thể tránh.

Tôi ngồi đó uống đến 3 tiếng đồng hồ cũng không của được cậu phục vụ kia, dạ dày quặn lên đau thật, cười méo cả miệng.

Thôi, bỏ của chạy lấy người thôi, dù là dzaị đẹp tôi cũng không ngu gì bán mạng như thế.

Thế nhưng, buồn cái là lúc tôi sờ đến ví thì tiền thanh toán không đủ, thẻ cũng đều để ở nhà, mà chìa khoá cửa hình như cũng sập vào mà không mang đi.

Gọi Kha Lạc tới cứu nguy đương nhiên là hạ sách, nhưng mà thượng sách đào mai cũng không ra, tôi bèn rút máy ra gọi.

Sắc mặt Kha Lạc lúc tiến vào quả thật rất khó coi. Nhưng tôi nói dối đã thành tính, cậy mình lớn tuổi, dày mặt nói bậy: “Rượu có thể làm ảm dạ dày, cho nên mới chạy qua uống.”

“Lại còn ảm dạ dày!” Cậu hừ một tiếng, rút tiền ra trả rồi vẫy vẫy “Về thôi! Anh cẩn thận dưới chân đó!”

Tôi nhìn cậu đi phía trước. Thật muốn chết, tôi thích áo sơ mi cậu đang bỏ trong quần, cái thắt lưng đó, mềm dẻo mà có lực, cong cong mê người. Ngoại hình của cậu chắc chắn có duy truyền từ bố, tỉ lệ các phần vô cùng hài hoà, chân dài thẳng, không thêm trang điểm thêm cái gì cầu kỳ mà vẫn động lòng người. Đáng tiếc không phải là của tôi.

Ngồi vào trong xe tôi như thế nào cũng vẫn muốn ngồi ghế phụ, không chịu xuống ghế sau nằm nghỉ. Tôi quơ quào mang dây an toàn không nổi. Thấy vậy, Kha Lạc đành nghiêng qua cài hộ.

Tóc cậu lướt qua miệng tôi, còn hít được hương vị rất thoải mái trên người cậu, tôi không hiểu ra làm sao lại nhe răng ra cười.

“Anh sao thế?”

“Không! Tôi đang nghĩ mông cái cậu phục vụ trong quán lúc nãy rất gợi cảm. Cậu không thấy sao?”

Kha Lạc chịu không nổi cái kiểu “già không nên nét” của tôi, lừ mắt một cái.

“Tôi không để ý, nhưng mà chắc là đẹp anh mới khen” cậu lễ độ đáp lại “Hôm nay có mấy người hỏi anh, có phải ngay cả cái tay Kế toán viên cao cấp mới vào cũng bị anh... Anh để ý đó, công ra công, tư ra tư chứ.”

“Không có phức tạp như vậy đâu. Đàn ông với nhau mà quan hệ kiểu đó là đơn giản nhất.” Tôi mượn gió bẻ măng, cười cười ghé sát vào tai cậu nói “Chỉ cần đừng quên dùng CONDOM là được rồi.”

Kha Lạc lập tức nhú mày, quay qua nhìn tôi vẻ không tán thành.

Tôi cọt cọt nhả nhả. Cảm giác nào là sao? Tôi vẫn dựa vào cậu, thật sự vẫn muốn thân cận một chút.

Kha Lạc bị quấy rầy quả thật không làm thế nào được, lại không thể quăng tôi xuống, chỉ hàm súc buông một câu: “Tôi đang lái xe.”

“À?” Tôi lộ ra vẻ mặt chú LEE tươi cười “Vậy lát nữa không lái xe nữa thì được hả?”

Cậu hơi cau mày, lại tà tà liếc tôi một cái.

Tôi tự đắc cười ha hả, đương nhiên là không được rồi.

Bất quá tôi đâu phải chính nhân quân tử gì, cũng không phải hạng kiêm cả đạo đức lẫn liêm sỉ trong nguyên tắc làm người. Chờ lúc lên đến phòng, tôi giả say, cả người đề lên cậu.

“Mạc Diên, anh uống nhiều lắm rồi.” Cậu nửa ôm nửa tha tôi ném lên giường “Ngủ sớm đi.”

Nếu là tôi uống nhiều thì có làm bậy cũng không cần so đo nhỉ?

Tôi quyết định rất nhanh, mượn rượu hành hung, nhân cơ hội này ôm lấy cậu, như hổ báo mà áp cậu xuống giường.

Cậu lập tức có phản ứng, bất quá lại là dùng tay đẩy tôi ra.

SHIT! Rõ ràng trước đây quan hệ nhiệt tình như lửa, không cần tôi trơ mắt ra tay trước, cậu đã chủ động đưa môi ra hôn tôi, sang ra tỉnh dậy chơi bời, vờ vờ nhau không biết chán. Vậy mà, nhóc con này trở mặt, làm như tôi xâm phạm cậu không bằng.

Nháy mắt, lòng tôi nguội lạnh, nhưng vẫn làm ra vẻ không có chuyện gì.

Trông mong gì việc tôi có địa vị trong lòng cậu chứ? Cứ coi như mình là ông chú vô lương háo sắc đi, bất chấp thái độ cậu thế nào.

Tốt nhất nhóc con này nên thông minh, ngoan ngoãn để tôi đề một lần, chúng ta sẽ không thiếu nợ nhau, từ nay về sau hết vướng bận.

Giăng co trên giường mười mấy phút đồng hồ, hai người hờn hển thở đến độ hụt hơi, tuy rằng tôi ăn không được nhưng Kha Lạc cũng giãy không ra.

Cái tôi chiếm ưu thế hẳn nhiên không phải thể lực mà là độ dày da mặt. Nói thế nào thì tôi cũng là trưởng bối, chắc chắn cậu không dám tóm đèn ngủ ở đầu giường mà cho tôi một nhát. Vừa giãy dụa vừa khách khí thì thoát được mới hay à.

Tôi tự sướng rằng mình dùng ma công đè ép tới khi cậu hết sạch khí lực, sẽ an nhiên ăn cho sạch sẽ.

Cái này gọi là cây già lên mặt, cảm có sai.

Kha Lạc bị tôi sống chết ấn xuống, hình như cũng đã mệt, bả vai cũng chùng xuống, thở phì phò, mặt hơi đỏ lên. Tôi thở sâu, đưa mặt đến hôn, cậu có vẻ phản ứng chậm chạp, đến khi hai môi sát sạt mới giật mình ý thức được.

Thật lâu sau cũng không thấy người phía dưới đón nhận, không hiểu thế nào tay chân tôi đột nhiên run rẩy, tim đập thình thịch. Kha Lạc chỉ mím chặt môi, không rên một tiếng. Tôi kiên nhẫn liếm liếm, lại đưa tay lùa vào tóc cậu, tay còn lại ve vuốt bên sườn, cậu thích như vậy, ít ra cũng ĐÃ TỪNG thích như vậy.

Vừa âu yếm lấy lòng, tôi lại vừa suy nghĩ coi làm cách nào để mở bờ môi đang khép chặt kia. Trong miệng cậu, là hương vị ấm áp, tươi mát, tôi lại muốn thêm 1 lần cảm nhận. Tiếc thay, một chút phản ứng Kha Lạc cũng không có, chẳng khác gì xác con trai ngọc, kiên quyết ngậm chặt.

Tôi giăng co nửa ngày, lại giống như nằm đè lên hòn đá tảng, có chút mệt mỏi, liền đứng dậy cười cười.

Kha Lạc dường như thở phào một cái, chống khuỷu tay, rõ ràng cũng muốn ngồi dậy.

Tôi cười toe, một phen đẩy ngược cậu xuống, thừa dịp cậu còn đang ngơ ngác, nhanh tay cởi dây lưng da của cậu, thuận thể đem quần xả một đường xuống dưới.

Không phản ứng thì không phản ứng, không cho hôn thì cũng chả thèm hôn. Nhưng chỉ thế mà muốn tôi bỏ cuộc? Mơ đi!

Tôi kéo tiếp quần lót của cậu xuống, nhìn thấy vật giữa hai chân cậu, tôi tựa hồ kinh hách mà giật nảy mình theo cậu.

Cậu chắc chẳng nghĩ tới tôi lại “trực tiếp” thế này, mà tôi thì đang mang tư thái “Không nghe lời anh anh cần chết” nên nhất thời không có dám lộn xộn.

Tuy cùng là thân thiết nhưng hôn môi với việc này hoàn toàn khác nhau. Nói thật, hôn môi luôn đưa lại cho tôi một cảm giác rất vi diệu. Còn chuyện này thì đơn giản, đàn ông nửa thân dưới không có sai biệt lắm, phản ứng cũng giống nhau cả, cho dù chỉ cần một con chó vừa cắn vừa liếm cũng cương được ngay ấy mà. (=))

Tôi thuần thục dùng răng nhẹ nhàng kích thích cậu, rồi ngậm lấy. Quả nhiên đầu lưỡi vừa bắt đầu động, Kha Lạc đã run lên. Tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu, khuôn mặt kia đã đỏ bừng.

Tôi cười cười, chỉ SEX thì quá đơn giản. Huống chi tôi biết người biết ta, kinh nghiệm lão luyện, thực hành qua biết bao người, cái thằng Thư Niệm gì gì đó tuyệt đối không phải đối thủ.

Kha Lạc cũng không giãy giụa nữa, mà có muốn cũng khó làm, thứ kia đang nằm giữa hai hàm răng tôi, nhóc con không thức thủ chịu trời mới lạ.

Đùi cậu gắt gao khép chặt, hiển nhiên đã “lên” rồi. Tôi dùng miệng đưa bốn cậu, tay chậm chậm mò ra phía sau tìm kiếm.

Vừa nhiệt huyết trào sôi, lại vừa muốn thỏa mãn, tôi cố sức mà làm. Nhóc con à, chờ tôi “làm” xong sẽ thư thái mà quên cậu đi, không vướng bận chi nữa.

Làm cho đến độ Kha Lạc xuất ra, tôi đứng thẳng dậy, ánh mắt đen tối dõi theo khuôn mặt đang đỏ bừng lên của cậu.

Khi tôi tiếp tục đè lên người cậu, cậu cũng không phản kháng, môi phát run, thậm chí còn có phản đáp lại. Tôi càng cố sức hôn cậu, thật muốn thâm nhập khu vực giữa hai chân kia quá.

Nồng nàn hôn môi, hai thân người áp sát vào nhau đến ngạt thở, phần tính khí tiếp xúc do cọ sát khiến toàn thân nóng lên. Tôi thiếu chút nữa nhịn không được mà bắn, mẹ nó, biết thế lúc này làm hai viên thì giờ khoẻ rồi.

Hai chúng tôi ở trên giường quả thật rất chi là thích hợp, nhưng mà... có điều gì đó quái quái...

Lúc tôi đưa tay sờ đến phía sau cậu, một đôi tay cũng lại mò ra phía mông tôi, đầu tiên là vuốt ve xoa nắn, sau nữa là lấy thuốc bôi trơn, một đường tiến vào.

Bà mẹ! Cậu nghĩ cái chó gì thế? Ông đây là “Bá vương ngành thượng cung” (a.k.a R.A.P.E) cậu, chẳng lẽ lại muốn tìm người đè mình ra sao?

Tôi tiên hạ thủ vi cường, tách chân cậu ra trước, vô luận thế nào cũng tìm được chỗ đi vào rồi nói, gào náo thành cơn rồi, cậu có làm sao cũng chả kịp nữa.

Trên vai đột nhiên thấy nặng nặng, tôi còn chưa biết phản ứng ra sao đã đột nhiên bị cậu trở mình áp xuống.

Lại một hồi vật lộn, vừa rồi nhóc con chết tiệt khiến tôi mất không ít khí lực khiến tôi gần như xụi lơ.

“Quân tử không nên tham cái lợi trước mắt”! Tôi bất chấp người mình vẫn còn nóng, nhanh miệng đình chiến.

“Này, này... dừng ở đây, vừa rồi tôi đùa chút thôi.”

Kha Lạc ghé vào bên mặt tôi, thở dốc, từ trên nhìn thẳng xuống. Rõ ràng nửa người dưới cậu đang bốc hỏa mà ánh mắt vẫn rất ôn nhu.

Tôi nghĩ đại loại ánh mắt ấy hiểu hết ý nghĩ của tôi. Nó khiến tôi có một loại ảo giác rằng tôi mới là người trong lòng cậu. Nhất thời mạch máu sau gáy lại đập nhiệt tình, muốn quay qua nhìn cậu cho rõ nhưng không có được, lúc nhận thức ra đã thấy cậu đang gắt gao ấn tôi xuống.

“Này, chờ chút đã...”

Cậu vươn tới dùng sức hôn môi tôi, rồi trượt xuống cằm, cổ. Tôi một thân lông tơ dựng lên bằng hết, bất chấp hình tượng oai phong, hú hét bậy bạ: “Tôi nói cho cậu nghe, cậu ngoan ngoãn để tôi thưởng một lần sau này chúng ta không dây dưa nữa.... Tôi sẽ... không bao giờ bám lấy cậu nữa... tức là....”

Kha Lạc thực sự đã bị tình dục che mờ mắt, giả câm giả điếc hôn không thiếu chỗ nào trên người tôi. Nhiệt tình như vậy đương nhiên là OK, nhưng mà, mẹ nó, đối vị trí được không?

Cổ sức đến độ mặt mũi đỏ bừng tôi vẫn không lay động được cậu. Tôi ra đầy một đầu mồ hôi. Khốn! Không biết có phải bố cậu ta có lai quái vật hay không mà giờ di truyền sang cả cho cậu, một khi đã kích động thì chẳng khác gì “tổ tiên” cả. (Ý chú nói là giống cái con quái vật đã XYZ để đẻ ra Lục Phong, hơ hơ, khúc này chọc ngoáy dc chú Lục 1 tí, để chịu hần)

Cảm giác hậu môn đã bị dương vật vừa cứng vừa nóng của cậu tựa vào, tôi run da đầu, nhịn không được lại hét lên be be : “Cậu dám sao? Dám thì làm thử cho tôi xem! Cậu mà làm thì từ nay về sau đừng mong tôi để cậu yên! Con mẹ nó!”

Vừa nghe mắng, cậu vừa kéo chân tôi ra mà đi vào. Vừa đau lại vừa căng thẳng, cảm giác bị lấp đầy khiến lông tơ tôi lại rủ nhau một đường dựng cả dậy.

Kha Lạc cắn được vào hết bèn ngừng lại, nhỏ giọng thở hào hển. Cảm nhận được rõ ràng từng mạch máu, từng dòng sinh lực trong người cậu cuộn chảy, tôi sợ run cả người, lại chả biết phải làm sao. Mẹ, thế nào mà vừa đau đến xẹp lép cả giờ em nó đã lại giương cung bạt kiếm thế kia?

Cảm giác tê dại bắt đầu, Kha Lạc đã muốn giật giật, tôi bị kích thích, nhịn không được lại to mồm: “Cậu đừng có làm bậy, cử động nữa là tôi cam đoan nửa đời còn lại cậu hối hận không kịp á. A...”

Kha Lạc chỉ ôm lấy thắt lưng tôi, đem mặt chôn vào xương quai xanh của tôi, hạ thân mạnh mẽ đung đưa khiến âm thanh dính ngấy kia nghe rất rõ ràng. Tôi quả thực ná thở rồi, nhưng yết hầu kêu không ra tiếng, chỉ có thể dùng sức mà thở, muốn mắng cũng không nổi.

Mặt cậu lại dán vào bên xương sườn tôi, nghe được cả tiếng cậu thở dốc . Hơi thở ướt át cùng nóng bỏng kia phả vào người tôi chỗ nào thì chỗ đó cũng nóng lên đến phát hải. Mãnh liệt dây dưa khiến não tôi như bị là phẳng, chỉ còn xúc giác hoạt động, đủ để cảm nhận nơi tiếp nhận cậu đang nóng cháy vô cùng.

Không biết ai trong chúng tôi có tiến bộ về mặt kỹ thuật, cảm giác khi MAKE LOVE lần này không có trúc trắc như trước nữa. Chiếc giường phải chịu áp lực lớn cứ kéo kẹt phát ra tiếng, mẹ nó cái loại âm thanh này quả thật là đỡ không được.

Thật sự chịu không nổi sức lay động sau môn khi cậu ra vào, tôi chỉ còn biết ồ ồ hóp không khí nhưng lại phải cố kìm nén không rên rỉ ra tiếng. Khoái cảm sinh ra khi thân thể cả hai phù hợp mãnh liệt đến mức đáng sợ.

Chỉ đập vào một thời gian ngắn, lại không hề chuẩn bị kỹ nhưng tôi một giây nghiêng rằng nhằm thanh tĩnh đầu óc cũng không hề có. Tôi bị đè mạnh có điểm hỗn loạn, cái gì mà bị đè bị ép cũng có phản ứng đến nhường này?

Tôi nghĩ cũng chả có nguyên nhân nào khác. Đại khái là lâu rồi không có làm cùng cậu, cho nên dễ bị kích động. Chỉ cần cậu cắn một miếng vào cổ tôi, con nhà giời đã run rẩy không cưỡng được.

Nơi sát nhập kia lại ngày càng ướt át, Kha Lạc mở rộng biên độ, hơi thở cũng ngày càng nặng. Bản thân tôi vì khoái cảm mà đã muốn hòa theo cậu. Thắt lưng của cả 2 đều triệt để hoạt động, đem drap giường biến thành rối tình rối mù.

Thế này mà nói tôi với cậu đã TUYÊN TÌNH, quý mới tin.

Nửa người dưới của đàn ông quả nhiên chả có nguyên tắc chó gì.

Kha Lạc lại bắt đầu gặm cắn từ cổ, lên đến cằm, hướng phía trên mà hôn đến môi, mũi, sau đó lơi ra, tăng mạnh thêm nhịp độ phía dưới, chăm chăm nhìn vào mặt tôi.

Tôi cũng đang nhìn cậu. Miệng cậu hơi giật giật, ánh mắt lại quá sức ôn nhu. Nhìn ra cậu định mở miệng nói cái gì, tôi ra tay chặn trước.

Cậu mà kích động theo quán tính mà gọi ra cái tên thằng Thư Niệm kia thì cao trào tôi vừa vươn tới hẳn bị hủy luôn đi.

Sáng hôm sau tỉnh lại, toàn thân đều là cảm giác hư thoát vì hoan ái quá độ. Tôi có chút gì đó thật thật ảo ảo, khê mở miệng, lại tiện chân đá văng cái chăn nặng nề đang đắp ngang người, mơ màng thế nào rồi nhắm mắt lần nữa.

Tối hôm qua quả là thỏa mãn, ngoại trừ chuyện đi ăn trộm gà bị mất nắm gạo, tất cả đều có thể coi là quá sức tốt.

Lần qua lộn lại đến quá nửa đêm, cứ tự nhiên mà thay đổi hết tư thế này đến tư thế khác, chỉ còn nước cái giường nó không sập, drap giường nát bét cả.

Không có tình yêu mà làm được đến mức ấy quả hiếm lạ.

Nếu như nói YÊU mới có thể hòa hợp tuyệt đối thì một đêm kịch liệt vừa qua dễ gây cho con người ta ảo tưởng đang YÊU thật, mà YÊU thì tất sẽ có “sản phẩm đi kèm” vào ngày hôm sau.

Nghe có tiếng động, tôi he hé một mắt ra nhìn.

Kha Lạc đi tới, nhìn thấy tôi đã đá chăn văng sang một bên, trắng trợn vắt ngang giường liền đỏ mặt lên, lấy tay cào cào tóc.

Tôi cười cười, có thể còn ngượng đến thế mới lạ.

“Anh tỉnh rồi à?”

Tôi “Ừm” một tiếng, bình thần mở mắt, thấy cậu đang nhặt quần áo ném sang chỗ tôi.

“Ồ.... Anh tắm đi. Rồi qua ăn sáng.”

Mẹ nó, sờ cũng đã sờ qua, làm cũng đã làm qua, đỏ mặt cái quái gì?

Tôi khập khiễng đi vào phòng tắm, hùng hùng hổ hổ kì cọ sạch sẽ. Lại nghĩ nghĩ lúc mình mà sưng lên thì sáng hôm sau sẽ ôm mấy nhóc con vào mà tắm dùm vì căn bản nửa người họ đang đau, lại mất hết khí lực. Mẹ nó, Kha Lạc cậu thật chả có nghĩa khí gì hết.

Ngồi vào bàn ăn, tôi đã thấy có hai bát cháo hoa, một đĩa cá tuyết nướng, một bát trứng trần, một đĩa cải trắng muối. Mấy ngày nay tôi đều ăn hàng, sợ tủ lạnh không dùng đến toàn vi khuẩn, dọn dẹp thì ngại, không dám bỏ thêm đồ ăn vào, thế nên ai nhìn vào sẽ nói ngay: “Đồ keo kiệt, tại sao chỉ có mấy lon bia và trứng thế này??!!”.

Cả đêm bị giằng co, cũng tự mình bắn ra vô số lần, hiện phần dưới eo tôi đã gần như tê liệt. Tinh thần mới tỉnh dậy máu chưa kịp lên não nên uể oải, ánh mắt cũng chán chường, đần độn vô vị mà uống cháo, lại gấp đưa chua trước mặt mà ăn.

“Tôi lấy trứng trong tủ lạnh....”

“Ồ....”

Hùng tâm tráng khí lên đài mà bị dập cho tơi tả vào đêm qua, tự nhiên sẽ khiến cảm nhận của tôi khó mà tốt được. Không nói đến chuyện muốn “đề” cậu, tôi chỉ nhớ lúc đó mình sẽ gào cái gì mà “Cam đoan về sau cậu sẽ hối hận” gì đó.

Ai mà có đủ bản lĩnh khiến tiểu quỷ không tìm thiếu phổi này hối hận chứ?

“Anh ăn cái này đi.” Kha Lạc gấp một miếng cá tuyết nướng bỏ vào bát tôi, lại đẩy thêm bát trứng trần tới trước mặt.

Tôi cười cười. Ra cậu đang muốn “bồi thường thiệt hại”, thật là trẻ con, kỳ thật đâu có cần chứ.

“Thêm một bát cháo nữa nhé.” Kha Lạc lại đứng lên, cầm lấy bát của tôi, động tác rất tự nhiên mà mức cháo. Sáng nay trời có gió, không khí thật tươi mát, tấm rèm phía sau cậu khẽ lay động, khoan nhặt để ánh mặt trời chiếu vào, làm khuôn mặt trẻ trung của cậu càng thêm hòa ái.

Hai người làm cái chuyện kia, rồi lại thản nhiên mà nhìn nhau ăn sáng, cậu đang mức cháo, tôi lại ngồi chờ.

Trong nháy mắt có một cảm giác khó gọi thành lời ủa vào, tôi lấy lại tinh thần, cười cười lắc đầu.

Vì muốn nhìn cậu đứng lên mức cháo, tươi đẹp như thế, tổng cộng tôi ăn hết 4 bát.

Hết Chương 5

6. Chương 6

Ăn xong, Kha Lạc chủ động thu dọn hết, đứng ở bếp rửa bát. Cậu thật ra rất chịu khó làm này nọ.

Tiếng nước rào rào một hồi, nghe rất khó nhin, tuy rằng còn đang khập khiễng tôi vẫn chạy lại nhìn. Dựa vào cửa bếp, tôi nghiêng một góc POSE rất chuẩn, tiêu sái hỏi:

“Tối qua thế nào?”

“Hửm?” Kha Lạc hơi nghiêng nghiêng đầu, đường cong phía bên phải sườn mặt quả là rất đẹp.

“Tối qua cậu có thích không?” Tôi nói toẹt ra.

Mặt cậu lập tức đỏ lựng, quay qua trừng mắt với tôi. Cái loại biểu tình này khiến người đối diện cứng người, có thần thái như vậy trách gì tôi dè không nổi.

“Sao? Chẳng lẽ cậu không thích?”

“... Không.” Kha Lạc hơi hơi cắn môi, thay đổi tầm mắt xuống mấy cái bát đang rửa dở.

“Ha... Không thích mà còn làm nhiều lần như vậy sao?” Bà mẹ nó.

Mặt Kha Lạc lại một trận đỏ bừng, đưa tay chà chà cái đĩa, không nói câu nào.

Nhìn điệu bộ không tự nhiên của cậu, tôi thấy ức chế kinh khủng. Nếu trêu chọc mà người ta không phản ứng thì đâu gọi là chiếm được tiện nghi, lại phát mệ.

“Tôi nói cậu đó, một người nghĩ một đằng nói một nẻo thì sớm muộn gì cũng sẽ bức tử chính mình thôi.

Kha Lạc cũng không thèm nhìn tôi lấy một cái “Chuyện này không liên quan đến anh.”

“Như thế nào mà lại không liên quan đến tôi?” Tôi không chịu từ bỏ ý đồ

“Cậu quên chúng ta có quan hệ thế nào sao?”

“Tôi với anh thì có quan hệ gì?”

Mới rời giường chưa quá một tiếng mà thằng nhóc này đã nhanh chóng quên hết, trí nhớ kém thật.

Tôi tai ác nêu cáo trạng: “Cậu lại còn mạnh miệng tôi sẽ nói cho chú Lục nhà cậu, cậu dám cưỡng ép tôi.”

Kha Lạc đang cầm khăn, chăm chú lau khô nước trên tay, bước về phía tôi.

“Đúng vậy, nhưng là anh tập kích tôi trước.”

Tôi đưa hai tay ôm ngực: “Thì thế nhưng cậu lại còn cưỡng lại tôi, không được tính là phòng vệ chính đáng nha.”

“Không phải anh cũng đồng ý để tôi làm sao?”

Mặt tôi nhất thời hơi ngu đi “Ha, cậu dám nói không có chút hứng thú nào với tôi sao?”

“Vốn là không có.”

Tôi nở nụ cười. Một cảm giác lạnh lẽo không duyên cớ xông lên, mũi có điểm tắc khí.

“Không cần hứng thú, có tính... THỨ là được rồi.” Tôi nhấn mạnh chữ THỨ “Cậu còn chưa có thử vị trí nằm dưới, thôi thì cứ để tôi làm một lần, cam đoan là cậu...”

Đang thể hiện một màn PR nước bọt tung bay, xoang mũi tôi chợt ngứa không kìm chế được mà hướng về phía mặt cậu, hắt – xì một cái thật lớn.

Kha Lạc sững sốt. Tôi đang trên đà rất hung tợn, nói ra cái kiểu chuyện như muốn đánh người, thế mà giờ lại hắt – xì, mà lại là hắt – xì nhiệt tình, vài cái không ngừng, mất hết cả tư thái.

Xem ra tôi qua cảm lạnh. Thời tiết đang giao mùa, rất dễ ốm. Tôi đã cố rèn luyện thân thể đến vậy mà vẫn cứ ốm được mới hay.

Không thể ngừng được mà làm một hơi mười mấy lần hắt – xì, nước mũi tôi một dòng chảy xuống, xấu hổ muốn chết mất.

Kha Lạc cười cười, đưa khăn qua lau mũi cho tôi. Lau xong cậu vẫn dí cái khăn vào mũi, cười nói: “Nào, xì ra đi.”

Tôi giống y mấy em bé lớp chồi, được người ta nắm mũi rồi kêu xì ra mà cũng xì. Cảm giác thật bất lực.

Kha Lạc thu tay lại, cầm cái khăn, trầm mặc một hồi rồi nói “Mạc Diên.”

Tôi bị cậu gọi như vậy, toàn thân đều không thoải mái, “Cậu đổi cách gọi đi.”

“Chú LEE.”

“.....”

“Chú LEE, chú là một người đàn ông rất tốt. Có đầu óc, có mị lực...”

“Nghĩ!” Tôi biết tiếp sau cậu sẽ nói gì, cái loại này mới là tôi chịu hết xiết, kiểu như [Anh cực kì tốt nhưng tôi không thể chọn anh].

“Nói mấy câu này với tôi làm gì? Cậu hiểu lầm gì đó rồi. Tôi cũng không phải sống chết muốn đê cậu. Quan hệ của chúng ta là gì? Chỉ đơn thuần về mặt thể xác thôi.”

“Ừm.”

“Đúng vậy, tôi rất thích cậu nhưng chẳng qua là tính thú mà thôi, cũng không có theo đuổi cậu đâu.”

“Ừm. Vậy cháu đi trước.”

Tôi đột nhiên có điểm không cam lòng, “Chờ chút đã, tuy là nói như vậy nhưng chẳng lẽ cậu không lo lắng gì sao?”

Kha Lạc cau mày, nhìn tôi “Cháu không có lạm giao.”

Tôi giận điên, “Được rồi, vậy đi thôi, nhóc con ngoan ngoãn. Muốn tôi lập cho cậu cái đền thờ [TIẾT HẠNH KHẢ PHONG] chắc?”

Kha Lạc đã đi ra đến cửa, tôi tiếp tục hô to: “Cậu còn trẻ, chơi được cứ chơi đi, đừng có mà ngoan cố.”

Kha Lạc đứng lại ở cửa, người nghiêng lại, có chút run run.

“Người kia đã hạnh phúc mãi mãi lắm rồi. Cậu là đàn ông, chia rẽ bọn họ thì không đành lòng, vậy đừng dính vào nữa. Như bây giờ mới chính là không tự nhiên, muốn làm quả phụ cả đời hả?”

Kha Lạc mím môi, xoay người bước ra ngoài.

Tôi dựa vào cánh cửa, thắt lưng đau tức, tự cảm thấy mình làm được như lời mình vừa nói thì hay quá. Đây trời dzaj đẹp, sao tôi lại phải chịu khổ, sống cái cuộc sống nửa chừng nửa đoạn thế này?

Kha Lạc tuy với không tới nhưng thế giới còn nhiều mỹ nam đang chờ tôi hưởng dụng cơ mà. Chính là đời còn tốt đẹp chán!

Rất nhanh sau đó tôi đã để ý đến phòng tài vụ có một đối tượng. Cậu này còn nhỏ tuổi, vừa tốt nghiệp đại học, môi hồng răng trắng, dáng người uyển chuyển, mũi cong phết.

Tôi giúp cậu ta mua ly cà phê, lợi dụng cơ hội nói dăm ba câu chuyện đã thấy mặt đỏ bừng bừng. Thấy cậu ta xấu hổ như vậy cũng hay hay, xếp vào DANH SÁCH CHỜ vậy.

Cậu ta mang tài liệu đến phòng làm việc, tôi nói mấy chuyện vớ vẩn hỏi han cậu, lại đưa tay tiêu sái viết xòen xọet.

Cầm lấy giấy tờ đã được ký, cậu còn cẩn thận đứng kiểm chứng, sau đó kinh sợ nói: “Ngài Lý, kí tên là được rồi ạ, không cần viết cả số điện thoại đâu.”

Kha Lạc nhìn tôi liếc mắt một cái. Tôi ho khan, gập nhóc con thuần khiết đến nhường này, không hiểu có nên tiếp tục hay không.

Trở lại chỗ ngồi, Kha Lạc còn quay đầu nhìn tôi chăm chăm, ánh mắt lộ vẻ chỉ trích. Tôi ha ha cười gượng, làm như không có chuyện gì, mở màn hình máy tính, tiếp tục làm việc.

Kha Lạc thường ngồi ở phòng làm việc của tôi đợi. Đây là ý của Lục Phong, nói muốn để cậu theo tôi học việc. Đại khái là hôm nào cũng gặp cậu thành thói, nếu có bữa nhìn không thấy sẽ bồn chồn không yên.

Tôi vừa đánh máy càn cạch vừa nhìn cậu. Cái cổ thon dài, bờ vai mạnh mẽ nhưng vẫn là đang tuổi lớn, chưa định hình hoàn chỉnh.

Nghĩ lúc ôm lấy bờ vai ấy còn cảm nhận được thật mềm mại.

Tôi làm bộ nghịch điện thoại, mở máy ra, chụp không ít ảnh của Kha Lạc, phần lớn là chụp được mé bên trái mặt cậu. Copy vào hắc một thư mục, tôi còn chịu khó rửa ra, đóng thành quyển đặt ở ngăn kéo, tiện lúc nào rảnh thì lấy ra xem.

Tôi nghĩ bản thân mình không có ý gì khác. Thế này có khác gì ngắm dzaj xinh gái đẹp trên tạp chí đâu, tính chất là như nhau, chỉ để thỏa mãn những cảm xúc hư vô.

Chỉ là dục vọng, dục vọng mà thôi.

Công việc thực sự bận kinh, bận đến văng đầu hoa mắt. Tôi vội vội vàng vàng đi mua được ly cà phê lúc quay lại đã thấy Kha Lạc đang đứng ở bàn làm việc của mình, xem cái gì đó.

Tiếp theo chỉ một cảm giác cứng đờ xâm chiếm nhưng mặt không biến sắc, tôi hỏi: “Cậu làm gì đó?”

“Lúc này có người đến lấy tài liệu, chú không ở đây, cháu tìm cho người ta...”

“A...”

Kha Lạc ngẩng đầu lên, trên tay chính là cuốn album bảo bối của tôi. “Nhưng mà, đây là cái gì?”

Tôi cố trấn định, cũng cố không đỏ mặt.

“Tôi cũng không biết, công ty kiểm tra thấy lời ra. Chắc là mấy cô nàng nào đó làm.”

“Thế à?” Cậu nhìn nhìn “Có khi phải xem xét lại.”

“Là sao? Cậu muốn tố cáo người ta à?”

“Không cần.” Cậu cười nhẹ “Nhưng mà cháu sẽ cầm cái này.”

Tôi trơ mắt nhìn cậu bỏ vào túi xách, á khẩu không trả lời được.

Ảnh chụp thôi mà, cũng không phải người thật, cho dù bị sờ cũng đâu có cảm giác gì, vậy mà cũng so đo. Quả thật cậu đối với tôi hết sức keo kiệt.

Tổn thất hơn nửa số ảnh chụp được, lại mất mặt đến vậy, nhất thời tôi chẳng còn hứng trí, lại không lòi đâu thêm cảm hứng mà chụp lại. Dù sao hôm nào cũng nhìn thấy, no mắt rồi.

Hết giờ, tôi đi ăn một chút, coi như lấy lại chút tinh lực, tân trang thêm đầu tóc khiến bản thân nhìn vào gương cũng có chút bừng sáng.

Đêm nay tôi cực may mắn, ngồi một lúc trong quán bar là vợ được cực phẩm. Đối phương là một cậu nhóc xinh đẹp, tuổi tác cùng lắm là hai mươi. Tuy còn trẻ thể nhưng khéo mắt, đuôi lông mày đã luyện được vẻ phong tình cực hạn. Tôi mời cậu ta uống mấy chén, cậu đã nửa đùa nửa thật mà nghịch nghịch cà vạt của tôi, ý tứ thật rõ ràng.

Chúng tôi đến khách sạn gần đó thuê phòng. Cậu lại chủ động “ngồi” trên, kinh nghiệm phong phú, lại đẹp thế này hẳn cũng ít người có được đi.

Trong quá trình “làm”, cậu ta rất lấy lòng, đón ý hòa theo, lại rên rỉ khiến xương cốt tôi cũng như mềm ra.

Tôi được hưởng thụ một đêm không tồi, lại khôi phục được tự tin, ai nói tự tôi tìm không được đối tượng tốt chứ?

Xong xuôi đâu đấy, lúc sức cùng lực kiệt mà nằm trên giường, tôi chợt có cảm giác hư không thêm phần lười nhác. Nhưng mà lại không hề muốn qua đêm trong khách sạn, về nhà ngủ vẫn yên ổn hơn. Mà ngày mai tôi còn phải lấy tài liệu mang tới công ty nữa.

Đột ngột đứng dậy, tôi mặc quần áo xong thì cũng nhìn thấy cậu nhỏ chống tay lên giường, kiêu mị hỏi:

“Anh phải đi à?”

“Đúng! Cậu cứ ngủ tiếp đi.”

Tôi còn đa tình kéo trán cậu lại hôn một cái.

“Thế...” cậu từ ổ chăn vươn tay ra “Một nghìn.”

Tôi nhất thời cứng đờ “Cái gì?”

“Phí dịch vụ.”

Tôi khó tin mà nhìn cậu ta “Cậu, cậu là nói tới...”

“Buôn bán không thể không lấy tiền, đây là quy củ...”

“Tôi cứ tưởng chúng ta là...” Tôi nhất thời tìm không được từ để nói, ho khan một cái “ONE NIGHT STAND...” [Tềnh 1 đêm...]

“Em cũng rất thích anh, cho nên mới khuyến mại, giá bình thường đâu có rẻ như thế?” Đối phương nhìn tôi cười đến rục rỏ đáng yêu.

Tôi cười cười, không cần soi gương cũng biết mặt mũi mình khó coi đến đâu.

Cần tìm đối tượng phải đi bao dza, tôi đã tuột dốc đến độ này ư?

Tôi lấy tiền trong ví ra đếm, đếm một hồi lại càng xấu hổ. Tiền phòng đều dùng thẻ để trả, trên người đâu có mang tiền mặt. Tôi thật không ngờ lại gặp tình huống này.

Cuối cùng tôi gọi cho Kha Lạc.

Dù sao những chuyện xấu hổ nhất của tôi cậu cũng thấy rồi, mà cậu cũng không phải dạng nhiều chuyện. Mà gọi cho người khác, để người ta biết mình đi bao dza thì thật là nhục nhã.

Nghe được tiếng gõ cửa, tôi lập tức đi ra mở, cậu trai cao lớn anh tuấn từng bước đi vào.

“Chú ở đây...” Âm thanh nhìn đến người đang nửa thân trần nằm trên giường thì ngưng ngang. Hiển nhiên Kha Lạc cũng có chút xấu hổ.

Kha Lạc đem tiền đã chuẩn bị trước đưa cho tôi. Tôi đưa tay nhận rồi chuyển qua cho cậu nhóc trên giường.

“Cảm ơn anh”. Cậu ta còn tặng kèm một nụ cười ngọt ngào, lảng lơi.

Tôi nhìn thấy ngay Kha Lạc đang khiếp hãi, chỉ vì cậu nhóc kia còn đang nắm đó nên miễn cưỡng không mở miệng. Chờ người đó cầm tiền, mặc quần áo tử tế đi rồi, cậu mới hỏi, vô cùng hàm súc: “YOU... PAID FOR SEX?” [Chú mất tiền để HAVE SEX sao?]

Cậu ngại không dám dùng tiếng mẹ đẻ nói chuyện này, tôi cũng tiện thể nói luôn, vai nhún nhún: “SO WHAT?” [Thế thì sao?]

Kha Lạc mặt mũi tối sầm, thanh âm lạnh lùng: “Chú điên rồi? Sắp bốn mươi rồi, chú nên hiểu mình là ai đi chứ...”

Tự nhiên lại đi dạy đời tôi.

“Đây là cách cậu nói chuyện với bậc cha chú đó hả?”

Kha Lạc ngẩn người, lập tức ngậm miệng.

Chịu già mà làm trưởng bối, nghĩ kỹ lại vẫn có lợi. Tôi đem áo khoác sửa lại cho ngay ngắn, bước ra cửa luôn.

Kha Lạc không敢 không xa đi theo sau lưng tôi, tôi cũng chẳng nói gì, chỉ cố đi cho nhanh hơn.

“Chú LEE.”

“...” Tôi dùng sức nhấn nút thang máy.

“LEE.”

“...”

Kha Lạc hơi thở phì phò, chắc tại đuổi theo tôi, “Thật ra chú không cần phải tiêu tiền vì những chuyện thế này, chú đâu có đến nỗi...”

Lại cái trò nịnh nọt này, mặt tôi vì thế mà thoát xanh thoát đỏ, “Cảm ơn.”

“Chú không cần đi lung tung tìm đàn ông.”

Tôi cũng đâu có khát khao đến độ “đi đến đâu là tìm đến đấy”. Nhưng giờ đứng cãi lại với nhóc con này không hợp với tính của tôi. Vì thế, tôi chỉ có thể “hừ” một tiếng.

“Chú nói đúng, đàn ông cần phải giải quyết chuyện đó.”

Nghe cậu nói, tôi cười ha ha.

Thang máy đến, Kha Lạc đi theo tôi vào, tôi đặt tay vào nút giữ cửa mở, tạm thời để thang dừng một chút.

“LEE” Tôi cảm thấy hơi thở ấm áp của cậu ngay phía sau “Sau này chú cần gì, tìm cháu đi.”

Thanh âm của cậu trúc trắc, vừa dịu dàng, lại có chút thương hại.

Tôi cười cười. Thang máy bắt đầu đi xuống. Nháy mắt cảm giác không trọng lượng ủa tới. Tôi nhìn vách thang máy đang phản chiếu hình ảnh bản thân, không có chút nào hạnh phúc, vui vẻ, chỉ là 1 vẻ già nua đáng thương hại mà thôi.

Chỉ là tôi không may mắn, ai cần đến sự rủ lòng của cậu với lão già này chứ.

Thế nhưng trong đầu tôi vẫn luôn nhớ rõ ràng câu nói kia của Kha Lạc “Sau này chú cần gì, tìm cháu đi”.

Câu nói ấy vắng vắng trong đầu tôi, giữa đêm khuya một mình lẩn qua lẩn lại bỗng thấy có một tia dịu ngọt.

Vừa chui vào chăn thấy thật lạnh, thầm nghĩ nếu có nhiệt độ cơ thể của một người khác ở đây thì tốt quá. Tự nhiên tôi không còn muốn làm chuyện kia đến phát điên như trước, hai thân thể va chạm cũng mất dần đi lạc thú.

Chỉ nghĩ giờ cậu nằm bên cạnh là được rồi, không cần “làm” gì cả, cứ tùy tiện xoay người sẽ đụng phải bả vai và cánh tay cậu thôi chẳng hạn.

Tôi có cái tâm tình này, đến bản thân tôi còn thấy kỳ quái. Trước kia, dục vọng của tôi không so được với hổ thì cũng ngang với báo, thế mà gần đây lại muốn “một cái gì đó khác” kia. Không biết là tại lần trước bị đá đau xót quá hay là sắp chạm mốc ba mươi chín tuổi đây?

Sáng ra, đồng hồ báo thức vừa reo là tôi lại có cảm giác ngày tận thế, lại chơi xấu lẫn lộn trong chăn, sống chết cũng không chịu chui ra, miệng lẩm bầm cái thế giới chó má này sao nó cứ bắt mình đi làm. =))

Nhưng vừa nghĩ đến chuyện tới công ty là được nhìn thấy Kha Lạc là tôi tỉnh ngay, tinh thần tăng từ MINUS(-) lên PLUS(+), bật dậy rửa mặt, cạo râu. Tôi đứng chọn lựa quần áo, chải lại đầu tóc, đem một lão già mí mắt phù thùng, tóc tai rối tung cải tạo thành một ELITE(tinh anh) anh tuấn tiêu sái.

Vừa đến công ty, từ xa nhìn thấy cửa thang máy sắp đóng, tôi vội chạy lại “Chờ chút, chờ chút!”

Cánh cửa mở ra, bên trong là Kha Lạc đang cười cười, hơn nữa lại chỉ có mình cậu.

Tôi lập tức tinh thần pưng lên PLUS ++, ý chí chiến đấu tăng cao, hướng cậu mà nở nụ cười dzaj đẹp mê hồn “Chào!”. =))

“Chào chú!”, Cậu thật lễ phép, đưa tay cầm giúp tôi chống tài liệu nặng trĩu, lại nhìn ánh mắt (chắc hẳn là) ngu dân của tôi, cười tiếp.

Thực ra chuyện tôi muốn dây dưa với Kha Lạc là sự thật không thể chối cãi. Cậu sức già, tôi quay cuồng nghĩ sao cho cậu có thể ở thêm bên mình, bèn nói:

“Tối nay cậu rảnh không? Qua nhà tôi ăn cơm đi!”

Mặt Kha Lạc lập tức đỏ, chỉ nói “Được ạ.” rồi nghiêng mặt đi, cả khuôn mặt trắng nõn giờ phỉm hồng.

Tôi nhìn khóa quần cậu, lại nhìn đến mông. =)) Ai da, lấy thói quen hay ABC của tôi ra mà nghĩ, cũng khó trách cậu liên tưởng đến chuyện kia, cái gì mà “chỉ trong sáng nói chuyện này nọ” để tôi nói ra cũng tự phát ngượng.

Thời gian làm việc 8 tiếng có cậu ngồi đó cũng cũng đỡ phần chán chết mà trôi qua. Phương thức giả trí văn phòng hữu hiệu nhất của tôi là lên mạng đánh bài ONLINE, vì thế tôi kéo Kha Lạc theo chơi cùng luôn. Cậu không thích cái trò này lắm nhưng đại khái chả lẽ lại không thuận theo lời cha chú “dạy bảo”, nên cũng chơi theo, hai người một trước một sau ngồi đánh bài.

Chơi một hồi, cậu nghiêng đầu sang, làm ra vẻ tức giận “Không phải chú nói sẽ không nhìn bài cháu sao?”

Tôi nhếch miệng “Tôi không có nhìn. Tôi ngồi đây căn bản không nhìn được màn hình của cậu.”

“Vậy chúng ta đổi vị trí đi.”

“Không được, như thế cậu sẽ nhìn bài tôi mất.”

Kha Lạc nở nụ cười, “Thế nghĩa là chú ăn gian phải không...”

Hai người lao vào đánh nhau, à, phải là cậu lao vào tôi mới đúng. Nhóc con này rất khỏe, tay mới dùng một chút sức đã đem tôi chế trụ. Tôi còn mạnh miệng “Thua thì phải chịu chứ, lại còn...”

Kha Lạc cười, nhìn tôi mặt dày mà thao thao bất tuyệt, đột nhiên cúi đầu sát xuống.

Tôi đầu văng mắt hoa một trận mới biết là cậu vừa hôn tôi thật.

Đang lúc nước sôi lửa bỏng như thế thì điện thoại reo, không phải của tôi, mà cũng không phải nhạc chuông bình thường Kha Lạc vẫn để, là cái đặt riêng. Cậu ngay lập tức buông tôi ra, bắt máy.

Nghe âm thanh nhẹ nhàng của cậu, biết ngay là cái thằng chết tiệt nào nó gọi. Kha Lạc đi ra ngoài nghe, tôi đánh bài tiếp, đổi bàn, náo nhiệt đánh một ván. Hồi lâu sau Kha Lạc mới bước vào, tai phải vì nói chuyện lâu dí sát vào điện thoại mà đỏ hết cả lên.

Chờ chia bài ván mới, tôi dùng khẩu khí lơ đãng hỏi “Thư Niệm của cậu không phải có người yêu rồi sao? Thế nào mà vẫn gọi cho cậu thế ,hay là đang chán, muốn ngoại tình à?”

Kha Lạc lập tức giương mắt nhìn tôi, ánh mắt rất nghiêm khắc: “Chú không được nói anh ấy như thế.”

“A? Cậu không thích? Cậu ta muốn ngoại tình không phải cậu sướng quá đi!”

Cậu đỏ mặt, nhưng khẩu khí vẫn rất kiên định: “Thư Niệm không phải loại người như vậy.”

Tôi cười cười, “Anh bạn nhỏ à, mắt nhìn người của cậu còn kém lắm, cậu nghĩ cậu ta là thiên sứ thì cậu ta là thiên sứ chắc? Rất nhiều người nhìn vậy mà không phải vậy. Khuyên cậu một câu chân thành, đừng có đại dốt thế nữa.”

Cậu nhìn tôi, cứ như thể đang nhìn một kẻ hèn mọn cực kỳ. “Chú đừng có suy bụng ta ra bụng người.”

Tôi ha ha cười, không nhìn cậu nữa, cúi đầu đánh bài, có chút chua xót.

Tôi thừa biết cái thằng Thư Niệm kia với cậu là số một, thế nhưng vẫn cố tình lặp đi lặp lại khiến cậu tức giận.

Chẳng lẽ tôi thích bị người kia làm cho tim đau đến vậy, hay tôi là M (thích bị hành hạ) mà không hay biết?

Kha Lạc suốt ngày Thư Niệm, Thư Niệm nên tôi cũng biết cậu Thư Niệm này lương thiện thế nào, dịu dàng thế nào. Chỉ là tôi ghét nghe cậu cứ lải nhải về cái người đàn ông thánh mẫu kia mãi không ngừng.

Nếu là nhân vật tiểu thuyết, cái loại hình nhảm chán ấy chắc chắn chả ai thích, cuối cùng một nhân vật phúc hắc như tôi sẽ vùng lên, biến thành nhân vật chính. =))

Thật ra người tốt như vậy thì có gì mà hay ho?

Đàn ông mà cũng cần giống như cô bé lọ lem nhưng thuần khiết vô tội, cần hoàng tử đến thử giày thủy tinh sai? Mẹ nó, tôi nuốt không trôi.

Cũng khó trách Kha Lạc không có hứng thú với tôi.

Nhưng mà cậu thiếu nợ tôi bao nhiêu thì tối nay tôi gộp lại tính một lượt, đến đi rồi bị tôi chà đạp.

Cửa hàng hoa tôi đặt trước đã mang hoa tới bày biện, còn vớt ra một đồng cánh hoa hồng rải trong bồn tắm. Bàn ăn đã sẵn sàng, còn có rượu vang. Không khí lãng mạn là đây~

Đương nhiên cơm không phải tôi nấu, đều là đặt người ta mang tới. Nghe nói đồng chí Thư Niệm kia là trạch nam toàn năng, nhưng việc quái gì tôi phải học tập cậu ra cho một xác.

Rốt cục nghe thấy tiếng chìa khóa lách cách trong ổ, tôi nhìn gương sờ sờ cảm, cố làm ra một vẻ mặt khốn nạn tươi rói, đáng tiếc là cảm đã cạo sạch râu, cái loại xấu xa đó cơ bản hơi khó thể hiện.

Nghĩ đến chuyện cậu mang theo tâm tình “dâng hiến” tới đã thấy thật đáng yêu.

Cửa mở ra, quả nhiên là cậu. Cậu tới không sớm, nhưng cũng chẳng tính là muộn. Tôi chỉ cần mang đồ ăn bỏ vào lò vi sóng hâm lại, thế là ăn được rồi, không ảnh hưởng gì.

Kha Lạc thấy cơm nước đầy trên bàn, ngơ ngác mà hỏi, “Chú chờ cháu tới ăn cơm hả?”

“Ha...”

“Cháu ăn rồi...”

“Hử?” Tôi nháy mắt thành thằng ngốc nói lắp “Là... ăn rồi?”

Cậu nhìn tôi, “Ai nha, cháu xin lỗi, cháu hiểu lầm thì phải. Chú nói cháu đến ăn tối, thật ra chỉ để ăn tối thật sao? Là cháu nghĩ chú muốn nói đến chuyện lên giường...”

Tôi cười đến độ cơ mặt cứng đờ “Ồ không... cậu nghĩ đâu có sai. Tôi cũng chỉ vì... cái chuyện... ờ... giường chiếu đó đó.”

“Chú còn chưa ăn cơm tối mà. Chú cứ ăn đi đã.”

Bữa cơm vốn chuẩn bị cho hai người, giờ chỉ mình tôi ăn, rượu cũng không mở đến.

Nhìn qua người đang ngồi chờ “phục vụ”, tôi cũng cố nói với bản thân đây chỉ là chuyện MAKE LOVE đơn thuần, những thứ khác chỉ dư thừa.

Ăn xong, tôi vội vàng lau sạch miệng, lại vội vàng đi súc miệng. Kha Lạc cởi áo khoác ra, sau đó cả hai cùng vào phòng ngủ, theo đúng công thức mà ôm ấp, hôn môi, cởi quần áo cho nhau.

Thật đúng là thuần túy giải quyết nhu cầu rồi.

Mà dù thế nào thì tôi cũng không có quên ước nguyện ban đầu, âu yếm thì thâm với cậu: “Tôi muốn làm TOP.”

Kha Lạc nở nụ cười, ánh mắt hạ xuống nhìn tôi: “Chú cứ như thế này, có được không?”

Kỳ quái lắm nha, đêm nay tôi hoàn toàn không có tinh thần, hôn hít, ôm ấp đến vậy mà thằng nhỏ vẫn im lìm. Chính là cái sự lạnh lẽo như dưới mồ vậy, thiếu hẳn hùng phong nam tính.

Vì vậy mà ngay lập tức tôi bị Kha Lạc đẩy ngã, đầu gối cậu chặn giữa hai chân, có xoay xổ giấy dựa thế nào vẫn bị xâm phạm.

Dù tôi căm giận, bất bình thì khoái cảm khi hai thân thể va chạm vẫn cứ tồn tại. Do vậy, cứ theo trình tự mà dây dưa với nhau, đưa đẩy, lên cao trào, cuối cùng rút ra.

Khó thở vì bị đè ép, tôi nói không ra hơi, có chút uể oải: “Tốt lắm, đủ rồi.”

Chỉ mới làm một lần đã mệt, thật là thấy chán nản đến khó chịu.

Kha Lạc nhìn thoáng qua phần bụng ẩm ướt của mình và tôi đang nằm mềm oặt úp sấp xuống giường, liền đứng dậy đi vào phòng tắm.

Tôi nằm điều chỉnh lại hô hấp, không thèm để ý đến cơn đau từ phía sau, âm thầm chờ đợi lúc cậu đi ra cả hai sẽ ngủ với nhau.

Tôi nghe tiếng nước ào ào vọng ra, mơ màng đi vào giấc ngủ, đột nhiên có tiếng người nói: “Cháu về đây!”

Tôi giật mình, nháy mắt tỉnh táo lại, chống mắt nhìn cậu nhóc quần áo chỉnh tề trước mặt, “Sao?”

“Cháu về trước đây.”

“...” Tôi vẫn chưa phản ứng kịp.

Đại khái cậu cũng thấy tôi vẻ mặt kì kì, liền hỏi lại “Ừm, chú còn muốn làm nữa sao?”

Tôi cười “ha” một tiếng, cười lắc đầu.

Kha Lạc lừng khờng nói, “Vậy, không có chuyện gì thì cháu về đây.”

Tôi không nói gì được, chỉ cười cười, cũng “ừm” một tiếng, nhìn cậu cầm áo khoác lên, đẩy cửa đi ra.

Chả mệt nhọc gì cả. Tôi có chút dần cả người. Chờ cậu đi rồi, tôi ngồi dậy, nửa nằm nửa ngồi bên giường, lại sờ soạn bao thuốc ở đầu giường, lấy ra hút.

Mẹ nó, tôi với cậu tính là cái chó gì? Chẳng lẽ không khác gì hai con đực động đực?

Cảm thấy phép so sánh của mình đúng đúng, tôi hừ một tiếng, tiếp tục hưởng thụ dư vị khói thuốc. Hút hết, tôi ném bỏ đầu lọc, đưa một tay lên che mắt.

Tôi đã nghĩ rằng, chỉ cần cậu cho tôi làm một lần tôi sẽ buông tay, có thật không?

Tôi rốt cuộc muốn đề cậu, vẫn coi đây là cái cớ mà dằng dai. Còn muốn gì thêm nữa?

Thế nhưng tự bản thân lại thấy có vẻ ghê tởm.

Tôi tắt đèn, nằm xuống giường, kéo chăn phủ qua đầu, chuẩn bị ngủ.

Thật mệt mỏi, một mình nằm ngủ cô đơn lắm, hay dùng tiền mua một ai về ngủ cùng đi.

Nằm mãi vẫn cứ tỉnh, làm thế nào cũng không ngủ được, trong đầu tôi đầy rẫy những nghĩ suy lộn xộn. Cái gì tôi cũng có, cái gì tôi cũng không có.

Mơ hồ nghe được bên ngoài có tiếng động, là tiếng cửa mở.

Có thể dùng chìa mở cửa, ngoài tôi ra chỉ có một người. Tôi nằm trong chăn không nhúc nhích, ngưng thở nghe ngóng động tĩnh của cậu.

“Chú ngủ chưa?”

Cảm nhận được cậu đang sờ soạn trên giường, “Cháu đánh thức chú sao?”

Tôi hàm hồ mà “ừ” một tiếng.

“Ngại quá, cháu quên đồ gì hay sao ấy.”

Tôi lại “ừ” một tiếng nữa, âm thanh vọng từ trong chăn, có vẻ man mác buồn.

Kha Lạc đứng im một lúc rồi nói tiếp. “Thật ra cháu đã về rồi, cũng chẳng có quên nhớ gì đâu.”

“...”

“Cháu ngủ ở đây nhé?”

“...”

Tôi nghe thấy cậu sột soạt cởi quần áo, sau đó thân thể ấm áp chui vào chăn.

Một đôi tay vòng từ phía sau ôm lấy tôi.

“LEE.”

“...”

“Chiều mai đến ăn cơm được không?”

“...”

“Là ”ăn cơm” thật ấy!”

Không biết vì sao, mắt tôi có điểm nóng lên, cậu cứ như vậy, thiện lương, dịu dàng an ủi tôi.

Nhưng chót lại, tôi vẫn chưa thấy đủ.

Hết Chương 6

7. Chương 7

Tôi cũng không nghĩ được rằng Kha Lạc nói thế thôi mà hôm sau cũng đến thật.

Lúc đang hăng máu trên giường thì mấy cậu nhóc muốn tôi hái mặt trăng xuống tôi cũng làm.

Từ sau khi ăn cơm cậu nấu, tôi lại thấy cơm hàng cháo chợ đậm ra chán chết, đột nhiên muốn ăn cơm nhà.

Đi loanh quanh trong siêu thị mua thức ăn Lâu quá rồi không mua đồ về nấu, trong đầu tôi cũng không nghĩ ra nổi nên ăn cái gì? Nhìn phải nhìn trái, cái gì ăn được cũng ném vào giỏ. Lúc ra khỏi siêu thị, tôi đã hai tay hai túi to, linh cà linh kính.

Về đến nhà tổng cả vào tủ lạnh rồi tôi mới nghĩ đến chuyện nấu nướng. Hiện tại tôi chưa có thuê người giúp việc, muốn ăn thì phải lăn vào bếp. Chính vì vậy tôi mở tủ lạnh ra, chăm chăm nhìn vào, ngồi xồm mà nghĩ cái thực đơn.

Ấy, không cần phải há miệng ngạc nhiên như thế, tôi nấu cơm được thật đó! Bản thân tôi sinh ra cũng đâu có ngậm sẵn thìa vàng trong miệng. Kỹ năng sinh tồn cơ bản đều có cả, chỉ là tôi không thích làm Nấu cơm ăn chẳng qua là không để đói mà chết, nếu có thể ra ngoài ăn mà vẫn sống, tôi sẽ chọn con đường ít vất vả hơn.

Cầm miếng thịt, miếng cá mà cắt lúc sau dù có rửa tay, mùi vị tanh tanh vẫn tan không nổi, còn gì là hình ảnh tiêu sái của tôi nữa

Tôm sống nhảy tanh tách trong túi ni-lon, nước từ trong đó tràn ra, chảy qua mặt bàn mà xuống sàn bếp, ướt nhoét cả. Bọn tôm khốn kiếp này, quả là muốn chết nhanh hơn mà. Tôm rơi ra cả xuống sàn, thật cũng muốn giết quách chúng nó đi, vấn đề là tôi chưa nghĩ ra cách bắt từng con lại.

Loạn đả mà chuẩn bị nấu, tôi cũng chẳng nghĩ đến việc bảo vệ hình tượng nữa. Lôi nồi ra đặt lên bếp, chờ nóng là tôi vội đổ dầu vào, sau đó ném thịt xuống rồi đập vung.

Tiếng ồn vang ra từ nồi nghe như ác mộng, cùng tỏi và ớt bắt đầu bốc hơi cay, cả bếp tràn ngập khói lửa.

Người tôi thế này, luôn tỏa ra hương vị thảo nhiên, giờ lại đứng xông hơi dầu mỡ như vậy khác gì thành miếng thịt hun khói?

Thế nên tôi đã chuẩn bị trước. Trên người mặc một áo choàng tắm cũ, đầu đội một cái mũ tắm, đề phòng khói ám, vô cùng cẩn thận mà đứng xa xa xào rau.

Trong bếp ồn ào quá khiến tôi chẳng nghe được động tĩnh gì, đột nhiên đằng sau có tiếng hỏi:

“ Chứ đang chuẩn bị cơm tối sao?”

Tôi giật mình đến độ suýt văng cả đĩa...

“Chú sợ à?” Kha Lạc cười “ Lúc vào cháu có gọi mà chú không nghe thấy”.

Cậu mới từ công ty về, mặc áo sơ mi trắng nhẹ nhàng, khoan khoái, áo vest vắt trên tay, chỉ thế thôi nhưng cực kì đẹp, vẫn mang lại cảm giác như đang thấy một nhóc con to xác.

“ Ha....không”

Ngực vẫn đập thành thịch, tôi cười khan, tiếp tục nấu nướng như thường. Thần thái rõ tự nhiên nhưng tôi chỉ hận không nhảy chồm chồm lên mà hét: “ Ủ đây, sợ chết được”

Bị cậu nhìn thấy rồi, ngu ngu ngốc ngốc mà mặc áo, đội mũ tắm !

Mẹ nó, cuối cùng cũng xong, tôi vội vàng bỏ miếng thịt rán ra đĩa, nhanh chóng cởi những thứ xấu hổ kia ra. Sau đó làm ra bộ dáng tiêu sái nhất có thể, vuốt tóc một cái, tôi hỏi: “ Sao cậu lại tới đây?”

“ Không phải chú nói muốn cùng ăn cơm tối sao?” Mắt Kha Lạc ánh lên vẻ dò hỏi “ Ừm....hình như chú nấu chưa xong? Chú định nấu thêm món gì nữa?”

“ Tôm với cá”

“ Tính làm gì ạ?”

“ Nấu chín...”

Kha Lạc cười, liếc mắt một cái: “ Cháu đói rồi, để cháu làm cho nhanh. Một món chưng tương, một món hấp được không?”

Tôi đứng ngây người nhìn cậu làm, chỉ lật cái nồi đang trên bếp cũng rõ là rất lão luyện. Cậu rửa sạch dầu, lau khô, sau đó đem túi tôm mở ra, đổ chút nước nóng, đeo găng tay ni-lon vào, tự nhặt tôm.

Hai cây nấm tôi mua cậu cũng mang ra cắt lát, tiếp tục rót dầu vào, bỏ thêm tỏi ớt băm nhỏ, nấm xắt lát, tôm rồi tương du, rượu và gia vị. *

So với tôi, cậu lạnh tay lạnh chân hơn nhiều lắm, nhìn cậu đổ dầu, xoay người lấy này nọ, động tác đâu vào đấy. Mặc dù làm rất nhanh nhưng không có chút ngập ngừng nào. Ngay cả âm thanh lách tách trong nồi cũng rất vui tai.

Tôm đang trên bếp, cậu đã đem cá làm sẵn xoa rượu gia vị cùng muối ăn vào hai mặt, lại thêm một chút ớt cùng gia giảm ** nhét vào lò vi sóng.

Món tôm chín xúc ra đĩa không bao lâu thì lò vi sóng cũng “ting” một tiếng. Nấu nướng xong xuôi cũng không bằng một nửa thời gian tôi “nghịch” lúc này.

“ Cậu giỏi nấu nướng ghê”

Kỳ thật dù cậu có mang phòng bếp nổ tanh bành thì tôi cũng sẽ vỗ tay hoan hô mà thôi.

Kha Lạc nở nụ cười, cầm chai tương rưới lên món cá hấp, “ Thư Niệm dạy cháu, anh ấy nấu cơm mới gọi là giỏi”

Tôi “khụ” một tiếng...

OK! Nói là tôi biết nấu nhưng cũng chỉ biết mang mọi thứ làm cho chín, chỉ biết cách nấu cơm ăn cho qua bữa của người nghèo thôi....Sau này, lúc có tiền, tôi chỉ để ý đến tình thú, thời gian đâu mà nấu với chả nướng. Cho nên là, đương nhiên về khoản này tôi sao so được với Thư Niệm

Mà tôi cũng cần quái gì phải so với cậu ta? Thức ăn tôi nấu ra nhìn không đẹp mắt lắm, nhưng là ăn cũng không tệ. Nói toẹt ra thì ăn uống cũng chỉ để no bụng thôi chứ? Đồ Kha Lạc nấu ngon hơn nhiều lắm, rất hợp để uống cùng rượu. Hai người bọn tôi đem cá ăn sạch, sau đó còn sấm soi.

“ Chú xem, bên này còn một chút” Kha Lạc gắp đầu đũa vào xương cá, chỉ chỉ “ Chú cũng đừng kiêng ăn quá, da cá cũng dùng hết đi”

Tôi cứng ngắt cười gượng, nhìn cậu đem chút cá còn lại cùng da cá gấp cả vào bát. Thật giống như chính cậu mới là chú tôi. Đôi khi, giữa chúng tôi sẽ SWITCH vị trí như vậy đấy.

Ăn no uống chán, trời vẫn chưa tối, tôi tự nhiên không biết nên làm gì tiếp theo. Nếu là người yêu sẽ anh anh, em em đùa nghịch theo lên đến giường. Đàng này.....

Quan hệ nửa nạc, nửa mỡ này khiến tôi lúng túng, thả cậu về thì lại tiếc.

Kha Lạc ngồi cạnh tôi bỗng nói: “LEE, đi xem ca nhạc đi”

“A”

“ Cháu có 2 vé” Cậu rút ra từ túi áo khoác một cặp vé được gấp cẩn thận “ Bấy rưỡi mới bắt đầu, không xa đây lắm, chú đi không?”

Tôi giật mình, nhìn hai cái vé sang đến khuôn mặt cậu, tầm mắt hai người gặp nhau, có phần ngượng ngập.

Không biết cậu có xem như đây là muốn hẹn hò với tôi không? Nhưng cho dù thế nào tôi cũng rất vui, niềm vui ấy lộ ra cả trên mặt mà bật thốt: “ Đi chứ”

Với âm nhạc giới trẻ đang hâm mộ tôi biết không nhiều. Ca sĩ mà Kha Lạc thích tên là Từ Diễm, tôi cũng chỉ nhớ cậu ta rất đẹp trai, chỉ nhìn thấy poster thôi, chứ có biết đâu.

Bất quá, quan trọng quái gì, cái chính là tôi đang đi xem ca nhạc cùng ai kia. Lúc chen lấn vào đây tôi mới hiểu tại sao Kha Lạc lại nói tôi mang giày thoải mái vào. Nguyên lúc đầu tôi nghĩ mình sẽ ung dung mà ngồi hưởng thụ âm nhạc, ngờ đâu cả hội trường đều phải đứng.

Đèn vừa sáng, Từ Diễm ngay cả bóng dáng cũng chưa thấy đâu, dưới sân khấu khán giả đã hò hét tới phát cuồng.

Với loại không khí này thì ai ngồi cho được? tất cả nhất tề đứng hết, dù cho tôi có ngồi xuống cũng chỉ nhìn thấy mông đám đằng trước.

Buổi biểu diễn quả không tồi, sân khấu được thiết kế rất khí thế. Từ Diễn dù sao cũng là loại dzaj đẹp phóng HORMONE loạn xạ, mị lực khó đỡ. Tôi là người ngoại đạo mà xem còn thấy hứng trí bừng bừng, không còn kìm giữ gì cả, theo mọi người hô to gọi nhỏ.

Nhưng mà thần tượng gợi cảm đến thế nào, sức lực của tôi cũng không thể bằng tuổi 20, dần dần có điểm đứng không vững.

Biết Kha Lạc ở ngay đằng sau, tôi nửa giả nửa thật dựa vào người cậu. Kha Lạc không đẩy ra, còn hơi hơi đứng thẳng, đỡ lấy tôi.

Hình bóng, dung mạo của đại mỹ nam trên sân khấu kia nháy mắt đã bị tôi quăng tận 9 tầng mây.

Hội trường sôi trào, sân khấu nóng bỏng, đèn chiếu rực rỡ tôi đều không thấy nữa. Toàn bộ tri giác của tôi chỉ tập trung vào vùng lưng đang được cậu đỡ. Áp sát vào bờ ngực kia, cảm nhận được hơi thở nóng tỏa ra, tôi như còn nghe được tiếng tim đập nhẹ của cậu.

Đây là đại nhạc hội hay ho nhất mà tôi từng được xem.

Tan cuộc đi ra, tôi còn có chút vui sướng âm ỉ, bước chân thấy lâng lâng. Dù hết rồi nhưng Kha Lạc và mọi người vẫn hô to ENCORE [Chưa hết, tiếp tục đi] thiếu điều muốn rách cổ họng. Thật đáng yêu! Tôi không thấy cậu ngây thơ, mà là tràn ngập sức sống. Nhiệt tình không chút nào che giấu mà trào ra, chỉ có thể là đặc quyền của người trẻ tuổi.

Tôi không hề muốn cả hai cứ vậy mà chia tay ai về nhà nấy....Hay là, tôi trộm lấy ví tiền hoặc điện thoại của cậu nhỉ? Sau đó cậu sẽ phát hiện ra mà đuổi theo lấy lại, rồi thì....

Tay còn chưa kịp chôm chĩa cái ví từ túi áo khoác của cậu thì đã bị phát hiện. Cậu cúi xuống nhìn bàn tay “đen tối” lén lút kia, “ Sao vậy chú?”

“.....” Đầu óc tôi xoay chuyển một vòng cũng chẳng nghĩ ra cái quái gì, nói đại “ Ha, tôi cứ nghĩ đây là ví mình cơ đấy...”

Kha Lạc nở nụ cười, “ Cháu có cái gì để chú trộm nữa sao?” Sau đó tự nhiên đưa tay vào, bao lấy bàn tay tôi “ Chú lạnh hả?”

Lòng bàn tay cậu thật ấm áp, tôi một chút cũng không thấy lạnh, là trong tim tôi đang rất ấm đi.

Tay cả hai đều đút trong túi áo khoác của cậu, cứ thế không thay đổi, đi thẳng ra bãi đỗ xe. Ngồi vào ghế lái rồi tôi thật sự rất muốn hôn cậu nhưng nhìn đến cậu nhóc đang ngồi bên cạnh, bờ mi dài khê rung rung, tôi lại thấy chột dạ.

“ Vẫn còn sớm, nếu cậu không phải làm gì thì đến nhà tôi đi, ngồi chơi với ông chú một chút” Bỏ mẹ! Tôi biết vì sao mình chột dạ rồi. Rõ ràng tôi không khác mấy ông chú biến thái khốn nạn.

“ Ừm..được ạ” Cậu nghĩ nghĩ “ Máy nước nóng chỗ cháu hôm nay hỏng, phiền chú cho cháu tắm nhờ một cái”

Tôi nhất thời cảm thấy mình là đồ con lừa, còn cậu chính là củ cà rốt treo lủng lẳng trước mắt mà ăn không nổi. Choáng váng!

Kha Lạc cởi áo khoác ra, ném ngoài phòng khách, từng khối cơ lộ rõ khi cả sơ mi cũng được cởi nốt, đường cong hữu lực lộ cả ra. Tôi khó nhin được thú tính, đứng hình mà chiêm ngưỡng.

Cậu xoay người lại, thấy biểu tình của tôi lại đột nhiên đỏ mặt, nhưng vẫn đem quần dài cởi nốt rồi lấy khăn tắm cuốn ngang hông, cản trở tầm nhìn của tôi.

Tôi cứ nhiên lại muốn làm xấu mặt chính mình, hỏi “ Nhóc con nhà cậu, vẫn cứ thế à? Ai mà chẳng bị bậc cha chú nhìn thấy đang cởi truồng?”

Vậy mà cậu còn đến gần nhéo mũi tôi, “Có một người mơ ước được nằm trên tôi, bây giờ còn trong bệnh viện đấy.”

Tôi mạnh miệng nói: “Cậu yên tâm, tôi không tính làm gì cậu đâu. Tôi cũng không phải là chưa thấy qua.”

Cậu xoay người bước vào phòng tắm, cửa không đóng lại ngay. Tôi tuy ý thức được ngàn vạn lần đừng có như vậy nhưng vẫn như ma xui quỷ khiến mà bước theo.

Kha Lạc đang cầm vòi nước điều chỉnh độ ấm, quay lại thấy tôi ở phía sau, biểu tình trở thành cười mà cứ như không “ Chú LEE...”

“ Đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn đi toilet thôi”

Kha Lạc lại xem xét vòi nước, tôi nhanh chóng ngồi xuống bồn cầu, “ Chú LEE à....nếu đi toilet mà ngại không cởi quần thì cũng nên dựng nắp bồn cầu lên đi...”

“ Thật ra...đột nhiên không muốn đi nữa”

“ Ừm...” Kha Lạc cười, tựa hồ đang đợi tôi nói câu tiếp theo.

Cậu với tôi đều vô cùng rõ tôi đang nghĩ cái gì, muốn cái gì.

Nhưng nói “Giúp tôi giải quyết đi!” bây giờ tôi chịu chết. Mà có giao chiến tôi cũng không tin có thể áp đảo cậu. Mở miệng xin cậu cho tôi đề còn chưa tính, còn nếu xin cậu đề tôi chẳng phải thành tiện nhân sao?

Tự tôn và dục niệm cứ thế chọi nhau âm ỉ. Chỉ vài giây thôi mà tôi đã thấy khó chịu vô cùng. Nhìn cậu đứng chờ tôi tự bào chữa, như đang chuẩn bị xem bộ dáng ngu dốt của tôi nữa, LEE thiếu gia đột nhiên ức chế:

“ Không có gì! Cậu tắm đi! Tôi ra ngoài”

Không muốn thì không đi, nhìn cái quái gì, buồn cười lắm sao? Tôi cũng không có cái loại khát khao “đó” đâu.

Kha Lạc ở phía sau kêu một tiếng “ Chú LEE”

Tôi biết cậu ngượng, lại muốn bù đắp, nhưng giờ ngực tôi đang đau, dùng sức đóng sập cửa phòng tắm lại.

Tôi còn lạ gì cậu nữa, lên giường là cùng nhau giải trí, giờ thấy cậu mỗi lần “làm” như bố thí, tôi đều biết cậu cũng khó chịu lắm.

Không “làm” cùng cậu tôi cũng đâu có chết. Mấy trò xin xỏ đó vừa hèn mọn vừa chẳng có tiền đồ.

“ LEE” Kha Lạc mở cửa, thò đầu ra khỏi phòng tắm nhìn tôi “ Cháu chọc chú giận hả?”

“ Không” Tôi khụ một tiếng “ Cậu mau tắm rửa đi”

“ Vậy...” Cậu tiếp tục thò đầu ra “ Chú không muốn tắm cùng sao?”

“”

Lấy cái thấy được mà ăn không nổi nhử mồi tôi sao? Hay có ý “đó” thật? Đột nhiên tôi cảm tức quá thể “ Tắm cái SHIT ấy!”

Kha Lạc phì cười ra tiếng, đi đến trước mặt tôi, ngồi xổm xuống.

“ Chú đẩy...” Hai tay cậu giữ chặt khuôn mặt tôi “ lớn thế này mà còn giận dỗi”

Tôi nghĩ hần mặt mình đang hóa thành màu gan heo “ Cút! Nhóc con nói vớ nói vẩn”

Cậu căn bản không rõ là tôi không hề giận dỗi. Tôi quay mặt đi, Kha Lạc lại thấy rất thú vị thì phải, dùng sức hôn vào môi tôi, sau đó lại muốn hôn cái nữa. Thấy vậy tôi đẩy cậu ra.

Tôi thế nào cũng nên kiên định chứ? Đừng có thấy cậu là như chó thấy xương, sáng mắt lên, thật chẳng còn tí thể diện nào.

“ Cậu tắm nhanh lên rồi về đi. Tôi muốn ngủ rồi”

Kha Lạc không chịu, nắm lấy hai cánh tay tôi: “ Đêm nay cháu không về”

“ Vậy cậu đi mà ngủ trên sàn”

Kha Lạc cười: “A, chú nở lòng nào!”

Tôi nhìn cậu, thấy chẳng khác gì con thú nhỏ đang nhe nanh sáng bóng, đầu óc bắt đầu nóng lên.

Cậu cũng biết tôi đang luyến tiếc.

Cho dù tôi có cố sức coi thường, cố sức che dấu, cậu vẫn ngồi quan sát, còn dường như thú vị lắm!

Nhưng đây là cái lòng tự trọng đáng thương hại của tôi, có gì mà buồn cười chứ?

Trong lồng ngực như có lửa hừng hực cháy, tôi bặm môi, hung tợn đẩy cậu ra. Kha Lạc hơi hơi mất đà nhưng ngay lập tức bắt lại hai cánh tay tôi, cười cười đem tôi áp xuống ghế san-lon. Cậu hôn tôi một cái rồi lại lùi ra sau, hình như muốn quan sát phản ứng ý loạn tình mê của tôi.

“Làm gì đó?” Tôi lộ ra khuôn mặt hung ác: “Ông đếch muốn, lăn xuống đi.”

Kha Lạc vẫn cứ cười, tuyệt không nao núng, chỉ dùng lực ngăn chặn tứ chi tôi, miệng hơi hé ra, sau đó cúi xuống, gặm cổ tôi. Sau nụ hôn ướt át, nhiệt liệt, cậu hỏn hển thở bên tai tôi, nói: “Cái này không phải tại chú sao, chú LEE?”

Bị cậu ngậm lấy vành tai, lưng tôi không khỏi tê rần. Cho tới giờ chỉ có chuyện tôi ép buộc người khác lên giường, còn chưa thử qua chuyện mình bị bắt buộc...Thật là ngạc nhiên!

Việc cậu chủ động nằm ngoài dự đoán của tôi, tưởng rằng, với cậu mà nói, chính là khiến cho “cái kia” của cậu cứng lên mới quan trọng kìa.

Phía dưới lưng tôi là sô pha mềm mại, trước mặt lại có bộ ngực rắn chắc của cậu. Quần áo chưa cởi mà tôi đã thấy nhiệt khí bùng bùng. Nói tôi không động tâm là sai chắc, nhưng miệng vẫn chửi bậy: “Mẹ nó, cút ngay cho tôi, ông đây không có hứng!”

Kha Lạc mất diếc tai ngơ sấp lại hôn, dọc một đường từ trên xuống dưới, vừa ép buộc lại vừa khiêu khích liếm láp. Cậu còn thư thái ngẩng đầu nhìn nét mặt của tôi, thật sự là tự tin đầy tràn.

Bị cậu chạm tới rốn, tôi chẳng cần chờ gì thêm, rên nhẹ lên. Khí quan giữa hai chân đã sớm ngẩng đầu.

Cậu tự tin cũng phải, đối với cậu tôi hoàn toàn không thể sinh ra kháng thể. Cậu thắng chắc rồi, cả tôi và cậu đều hiểu rõ ràng.

Thân dưới bị ngón tay cậu linh hoạt trêu chọc đã phản ứng lại càng nóng cháy, tầm nhìn trở nên mờ lung.

Tôi bị đè xuống, thứ giữa hai chân đang bị đùa bỡn khiến hơi thở tôi dần nặng nề. Thất lưng bắt đầu căng thẳng, tôi theo bản năng cố áp đến gần cậu hơn, tìm thêm sự tiếp xúc giữa hai cơ thể.

Chờ tới khi lên cao trào, bắn đầy trong tay cậu, chân tôi lập tức mềm nhũn. Cả thân người tôi ra đầy mồ hôi, chỉ có thể nằm im chờ cậu đè. Người tôi nóng bừng, mặt cũng đỏ lên, tất cả đều là cảm giác thẹn thùng vì bị đánh bại bởi bởi hoa lá.

Khuôn mặt tươi cười của Kha Lạc lớn dần, rồi sau đó trở nên mơ hồ. Thất lưng của tôi bị cậu ôm lấy, nâng lên, mặt sau có thứ gì đó nóng rần đặt ở cửa rồi chậm chậm chen vào.

Tôi có chút chịu không nổi, khó chịu mà mở miệng, “Cậu, cậu con mẹ nó nhẹ một chút”

Kha Lạc dần dừng lại, chờ tôi thở một hơi, sau đó đột ngột một hơi đi vào. Tôi chỉ còn biết kêu gào thảm thiết: “Mẹ.....”

Chưa kịp hít khí, di động phía sau đã nóng bỏng áp tới, mồ hôi chảy ra như muốn dán sát thân thể lại. Hết thấy âm thanh phát ra vô cùng mờ ám, tiếng thở dốc rên rỉ ngày càng dày đặc. Đến nơi giao hợp đã nóng nay càng bùng bùng.

Cả tôi và cậu đều không khống chế được, ồ ồ thở dốc. Tính khí trêu sấp phía trong có chút quá sức nhiệt liệt. Dục vọng của Kha Lạc đột nhiên tăng vọt, cậu nhanh nắm lấy thất lưng tôi, dùng sức đập vào. Một hồi phóng túng qua đi, tựa hồ còn chưa đủ “Mở chân ra một chút !”

Nói gì đó? Tôi mắt lớn mắt nhỏ trừng cậu, cố chấp mà bất động. Mẹ nó!, phải giữ gìn tôn nghiêm bề trên chứ?

Kha Lạc mạnh mẽ kéo hai chân tôi ra, lại đạp vào càng sâu. Tôi nhin không được, lại tiếp tục chửi: “Con mẹ nó, cậu muốn “làm” chết tôi luôn sao?”

Môi tôi đã bị ngăn chặn, nụ hôn sâu đem những lời tôi định nói nuốt đi cả. Cảm thấy cậu dồn sức vào tay mà co kéo, tôi sợ xương cốt mình sẽ bị kéo đứt thành vài đoạn mất. Vì vậy mà tôi thảm thiết kêu gào, chân lại bị cậu áp đến góc độ mong muốn, cơ hồ dán vào sườn luôn.

Kha Lạc giống như buột miệng mà nói: “Chú dẻo quá....” sau đó dùng toàn bộ sức nặng ép xuống, xâm nhập tôi đến cực độ.

Mẹ nó, cậu coi thân thể tôi làm bằng da chắc, nghĩ muốn xoắn vặn thế nào cũng được đấy! Tôi sắp 40 tuổi rồi.

Nhưng tôi hoàn toàn chẳng nói ra hơi. Chịu sự tác động của cậu, tôi có cảm giác cực kỳ vô lực, không hề có mấy may ngăn chặn nổi. Và khoái cảm mãnh liệt trào ra không ngừng.

Tại nơi giao hợp, Kha Lạc cũng cùng một cảm nhận. Thật khó tìm được thân thể phù hợp đến thế, có lẽ đây là động lực duy nhất khiến cậu cứ dằn dai quan hệ thể xác này mãi.

Chúng tôi làm tình với rất nhiều tư thế, lại có loại đến da mặt dày như tôi đây còn phải đổ mặt.

Tôi nghĩ cậu mà cùng Thư Niệm thì tuyệt đối sẽ không thử qua những tư thế phát ngược thế này.

Chắc hẳn không muốn làm cậu ta thẹn, lại càng không muốn cậu ta chịu cái cảm giác bẻ xương thành 30 đoạn, hơn nữa có thể bị thương.

Bất quá vậy cũng không có gì là không tốt. Đàn ông chẳng phải là từ tính mà yêu sao? Đối với những người như tôi, cảm giác trên giường mà OK, số phần trăm tiến thêm một bước, kết giao này nọ sẽ lớn hơn nhiều.

Nói không chừng, cậu một ngày nào đó sẽ chọn lựa tôi vì bản năng tuần hoàn sinh lí ấy chứ.

Trong phòng khách lẫn qua lộn lại vài hiệp, cả hai lại tới phòng ngủ, lao lên giường.

Chung quy là thể lực tôi không đủ, thế nên chỉ biết dán vào người cậu, lo thở dốc, ra đây một người mồ hôi.

Nhưng tôi chưa hề mở miệng nói một chữ “Ngừng”

Mà tôi không nói gì, cậu cũng biết tôi mê đắm cậu đến chừng nào rồi.

Chính trong thời khắc ấy, cảm quan tôi mất tuệ, sâu sắc vô cùng, chưa phần mộng lung lại cho ý thức. Thế nên tôi chỉ mơ hồ nghe cậu gọi: “Chú LEE”

“Ừm...” Tôi miễn cưỡng đáp lại.

“Chú LEE...” Thanh âm từ sâu trong yết hầu cậu đi ra, mang theo hơi thở ẩm ướt nóng cháy. Tôi cúi đầu, nhìn thấy đôi mắt hé mở đen láy của cậu, là đôi mắt đầy lửa dục vọng. Cậu cũng không nói thêm gì, chỉ gọi tôi mà thôi.

Bên trong bị va chạm mãnh liệt, liên co rút liên tục từng trận. Tôi đột nhiên không thể kiềm chế được, ôm chặt lấy cậu, rồi đem môi hôn cậu.

Qua mức điên cuồng cực hạn, cả hai đều vô lực nằm im, tự điều chỉnh hô hấp cùng nhịp tim. Chờ tới khi trên người có chút khí lực, tôi liền chặt vật ngồi dậy, chọn tư thế dựa vào đầu giường.

Dù vừa bị đè, tôi vẫn cố giữ phong độ, rút một điều thuốc ra, tính châm lửa hút. Làm một điều sau khi XX quả thật là thần tiên ý cảnh. Thế nhưng mới rút ra được một nửa, hai ngón tay từ đầu cờ đến, giật lấy thuốc của tôi.

“Hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe”

Nhìn cậu mái tóc ướt ép vào trán quả thật rất gợi cảm, khóe miệng cong cong cũng ngon miệng chết đi.

“Nhưng mà không hút thấy nhạt miệng sao đó!”

Kha Lạc cười, vươn tới, ngăn chặn cái miệng rất “nhạt” kia của tôi, dịu dàng hôn môi. Trong cổ họng tràn ngập hương vị ấm áp của cậu. Chỉ thế thôi mà khuôn mặt già nua của tôi đỏ bừng.

Đánh chết, tiểu quỷ này quậy rũ quá thể!

Kha Lạc rời ra, ôm lấy tôi, “ Cùng nhau tắm đi, cháu chà lưng cho”

“Ừm..”

Hôm nay cậu đối xử với tôi quá nồng nàn đi, khiến người ta không khỏi thắc mắc liệu có chuyện gì không.

Hai người nằm trong bồn tắm lớn nghịch, té nước vào nhau. Việc “làm” cùng tắm rửa chả liên quan. Vậy mà thế nào chúng tôi vẫn nổi hứng mà “lên” một lần nữa.

Cuối cùng khi tắm thật, Kha Lạc cầm lấy một chân tôi, mát xa phần bụng chân lúc này thiếu chút nữa rút gân. Tôi thả lỏng tận hưởng, có phần lim dim.

Không biết có phải hơi nước nóng cùng sự dịu dàng làm cho tôi có cảm giác như say xe hay không, mà tôi dần dần lâng lâng.

Mặc dù cứ nghĩ không cần nói ra miệng sẽ tốt hơn...Nhưng muốn nghe câu trả lời mà không mở miệng hỏi thì ai nói cho mà nghe?

Coi như đánh bạc vậy, dù sao cũng có ngày phải hỏi cho rõ ràng mà.

Tôi lấy chân kia khẽ chạm cậu: “Kha Lạc”

“Ừm” Kha Lạc mỉm cười, dùng ngón chân kẹp lấy chân tôi.

“ Cậu “làm” với tôi so với khi “làm” cùng Thư Niệm, thấy đằng nào thích hơn?”

Cậu biến sắc, gian nan cúi mặt lau rửa, không lên tiếng, một lát sau mới nói: “ Thư Niệm vĩnh viễn là tốt nhất”

Tôi đưa hai tay ra phía sau đỡ gáy. Con mẹ nó, tôi thế nào mà toàn rước nhục vào thân? Đời thừa nhà ai mà cứ muốn ăn hai cái tát liền, mới thấy khôn ra?

“Chú LEE”

Tôi làm bộ không nghe thấy, còn vờ vẹt ca hát, đứng lên cầm bông tắm tỉ mỉ kì cọ.

“Chú LEE”

“Gi?”

“Thật xin lỗi chú!” Cậu giải thích, có điểm do dự. Cháu không biết chú có để ý hay không?

Yết hầu thấy ngứa ngứa, tôi “Ha” một tiếng, trầm mình xuống nước ngang ngực “ Để ý cái gì?”

“ Chú LEE, tuy rằng thật thất lễ, nhưng cháu cảm thấy không nên lằng nhằng, lại càng không muốn chú nghĩ phức tạp. Cháu nói rõ luôn, vĩnh viễn đời này cháu sẽ yêu Thư Niệm, tuy anh ấy sẽ không đáp lại đâu”

“.....” Tôi hừ mũi “Biết rồi”

“Cháu ở cùng với chú thật, nhưng tâm tình dành cho Thư Niệm chắc chắn sẽ không thay đổi. Cháu và chú không phải tình yêu, chúng ta chỉ là bạn giường. Nếu chú thấy không thoải mái, cứ nói với cháu một tiếng. Chúng ta sẽ đổi lại.”

Lúc cậu nói, ánh mắt phẳng lặng như nước, cũng không nhìn vào mặt tôi.

Tôi vẩy nước lên mặt, cười ha ha: “Cậu nghĩ nhiều quá đấy!”

Tôi nhìn qua khuôn mặt nhẹ nhàng chính trực, lại tới ánh mắt đen trắng rõ ràng của cậu.

Ngồi trong bồn tắm lớn, nước nóng dâng quá ngực... quả nhiên áp suất nước quá lớn đi. Tim tôi bị nó ép mà có chút phát đau. Tôi cười cười, lấy tay búng vào trán cậu.

Sau lần đó, tôi cũng chưa mời Kha Lạc đến nhà thêm lần nào.

Giao tình của chúng tôi cũng dừng ở mức gặp gỡ trong công ty, cùng làm việc, gật đầu chào hỏi mà thôi.

“ Chú LEE”

Một ly trà nóng hổi được đưa đến trước mặt tôi. Là trà Kha Lạc pha cho, bên cạnh còn có hạt quả phỉ.

Tôi cười, “ Cảm ơn” Tôi thích từ từ ăn quả hạnh; việc ăn uống này đối với đầu óc, dạ dày, răng lợi đều có lợi cả. Không muốn mất công nghĩ linh tinh thì phải tìm việc mà làm.

Kha Lạc đối xử với tôi rất tốt. Ba ngày thì có hai ngày mang cho tôi gì đó, có khi là mấy viên kẹo, khi là hộp tôm giáo nhỏ*, lúc lại là cà phê đựng trong cốc giữ nhiệt. Còn có lần tôi thấy đĩa táo đã gọt sạch sẽ, chính cậu làm chứ chẳng ai vào đây.

Kỳ thật quan hệ chúng tôi vẫn là không tồi, chẳng qua đã lui xuống dạng không “thân mật” thôi.

“Đẹp nhỉ?” Một cành hoa mai nhỏ được đưa đến trước mặt tôi

“Hửm?...”

“Trong vườn hoa dưới nhà đây! Hôm nay cứ nhiên hoa nở, cháu ngắt một cành cho chú.” Kha Lạc cười, quơ cành hoa rồi cắm vào cái lọ quanh năm chỉ có lá nằm trên bàn tôi

“....” Tôi không khỏi sờ cằm.

Giang Nam vô sở hữu

Liêu tắng nhất chi xuân**

Thật đúng là phong nhã!!!

Cậu toàn đưa đến những đồ vụn vặt, nếu tính muốn lấy lòng người ta thì cũng quá keo kiệt đi. Chắc là cậu chỉ tiện tay mà làm. Đang ăn chocolate thấy ngon thì chừa cho tôi hai cục, ăn hạnh đào thấy đường được thì ném lên bàn tôi một ít, đại loại thế.

Chính là không hiểu đến tột cùng loại “thuận tay” này có tâm tư gì không.

Kha Lạc không có gì làm, liền tựa vào cạnh bàn của tôi, câu được câu không nhìn tôi nói chuyện “Không biết hai ngày nữa trời có ấm lên không nhỉ?”

“Sao? Có chuyện gì à?”

“Cháu mời Thư Niệm đến đây chơi. Nếu mà lạnh chắc anh ấy chịu không nổi.”

Tôi “A” một tiếng, tiếp tục chậm rãi nhai hạt quả phỉ trong miệng.

“Chú LEE, cuối tuần rảnh không?”

“Chuyện gì?”

“ Đi xem bóng với cháu không? Cháu có vé”

“Tôi hẹn người ta đi đánh GOLF rồi!”

Kha Lạc nhìn tôi: “Chú muốn đánh GOLF thì có thể bảo cháu mà?”

Tôi nở nụ cười: “Không dám phiền cậu đại giá”

Vạn nhất đánh được một nửa, nếu Thư Niệm điện gọi cậu đi luôn thì tôi thành cái giống gì?

Cùng ở bên Kha Lạc không khác gì ngậm một viên thuốc bọc đường. Cảm giác đang ngọt ngào đến tê dại, bất thành linh đặng ng hét sẽ khiến người ta trở tay không kịp.

Cứ ngậm như vậy mãi, miệng tôi thật chịu không nổi.

Kha Lạc nhìn tôi một chốc, “Chú LEE, chú giận cháu!”. Cậu dùng giọng khẳng định mà nói, tôi cũng không muốn vờ vịt, giương mắt hỏi: “Tôi giận hay không đối với cậu có gì quan trọng không?”

Kha Lạc có điểm xấu hổ, “Chú là trưởng bối”

MẸ NÓ CHÚ!

“Nhớ rõ tôi là trưởng bối thì tốt rồi.” Tôi cười, bắt đầu gõ bàn phím laptop, bập bập rộn rộn, không nói gì với cậu nữa.

Hết Chương 7

8. Chương 8

Cậu Thư Niệm kia đúng là đã nhận lời mời của Kha Lạc mà tới chơi, hơn nữa còn đi một mình.

Mấy ngày nay Kha Lạc hưng phấn cực kỳ, làn da trơn bóng cứ như rực rỡ tỏa sáng, mắt ngọc mây ngài, hại người ta không thể không liếc.

Thiếu niên đẹp như trong ảo mộng vậy, đáng tiếc không có quan hệ gì với tôi.

Vì vị khách này, Lục Phong đã đặt tiệc tại khách sạn sang trọng nhất, tự mình tổ chức buổi đón gió tẩy trần cho cậu. Nếu đối phương không kịch liệt phản đối, hẳn anh ta đã phải chuyên cơ tới đón luôn rồi. Tóm lại là vô cùng khoa trương, nghi thức chả khác gì gặp mặt con dâu, chỉ thiếu mỗi nước không thay con trai thăm đồ ra chờ.

Bữa tiệc đó đương nhiên tôi cũng được mời và cũng đương nhiên tôi không tới. Tôi không có sức kiềm chế tốt đến vậy, vạn nhất chịu không nổi mà đem cậu Thư Niệm thiện lương như công chúa Bạch Tuyết kia bóp chết thì biết làm thế nào?

Tôi cũng chỉ là người ngoài cuộc, hay ho gì mà tò mò chuyện nhà người ta?

Bên kia yến tiệc đầy hoa lệ, bên này tôi ở trong phòng ăn cơm đơn giản cùng đồng nghiệp, vừa ăn vừa bàn công chuyện làm ăn. Nghe mấy cô nhóc tám chuyện, tôi biết được hôm nay có đặt một bó hoa lớn lắm, liền không khỏi nghĩ đến bình hoa chỉ troi một cành mai của mình.

Mẹ nó. Dù có gọi là kém cũng kém quá xa đi.

Lục Phong tặng quà gặp mặt cho người kia nghe đâu là một chú chim trả rất quý hiếm, lại để cho cậu ta ở tại khu nhà cao cấp, cắt cử người phục vụ

Nghe khúc này tôi không khỏi hâm mộ một chút

Cái con quỷ máu lạnh một nửa kia quả thực thương con đi. Biết tính hướng cũng chả làm khó Kha Lạc thì chớ, lại còn tương trợ nhiệt tình. Con thích gì là anh ta cố bày trò vớt cho được. Quả thực phụ tử một lòng! Chiều theo thể công như vậy, cho dù là 10 Thư Niệm muốn lấy về nhà chỉ sợ cũng không khó.

Chắc chỉ một thời gian ngắn nữa là tôi phải mang quà mừng tới Hà Lan thôi*

Nhưng tóm lại là chuyện đó đâu có quan hệ đến tôi.

Đợi vài ngày sau khi Thư Niệm quay về, Kha Lạc cũng dần tỉnh táo lại, nhưng vẫn là rất sung sướng. Tôi nhìn cái mặt tươi cười kia thấy phát ghét, lại càng không muốn nói chuyện.

“Chú LEE”

“Gi?”

“Mai là đông chí. Tối nay đến nhà cháu ăn cơm đi”

Tôi sững sốt.

Nơi nơi đều từng bừng không khí đón Giáng Sinh, còn cái ngày lễ cổ truyền* này tôi lại không thấy ai nhắc cả. Mấy chục năm qua tôi cũng không hề để ý ngày Đông Chí, giờ nghe cậu nói, đột nhiên thấy vi diệu quá!

“Cháu biết tối nay chú không có hẹn. Một mình nấu cơm cũng không tiện, tới ăn cùng nha”

Chuyện thiếu người hẹn hò bị bóc mẽ làm tôi rất không thoải mái. Nhưng quả thật tôi cũng chán những suất cơm hàng ngàn năm như một lăm rỗi.

“Cậu nói nhà cậu, chính là...”

“Nhà chú Lục, cháu ở đó!”

Tôi lại cứ tưởng là đi tới khu nhà cao cấp của Lục Phong, trên đường đi mới phát hiện là không phải, xe hướng khu dân cư bình thường mà chạy.

“Đi đâu đây? Biệt thự đâu có ở hướng này”

“A! Chú không biết à? Chú Lục ít ở bên ấy lắm. Mọi người ở bên nhà chú Thần cơ”

Tôi hướng hai tay ra sau gáy. Thật sự là đãi ngộ khác biệt mà. Tôi không thể nào được hưởng thụ thịnh tình khoản đãi của cha Kha Lạc mà.

“Cái biệt thự kia không phải quá lãng phí hay sao?”

Nội chuyện để sáng đèn cũng đã đốt mất bao nhiêu tiền điện rồi. Thôi thì là Lục Phong thích chuyển chỗ ở cũng được đi, thế quái nào mà lại ở cái nhà trọ bình dân thế? Chẳng hiểu anh ta nghĩ đi đâu nào.

Kha Lạc vừa lái xe vừa cười “Chú Lục chỉ cần chú Thần mở lòng thôi. Biệt thự kia dùng cho khách á”

Ha, có lẽ nào tôi không phải người ngoài? Bất quá tôi đã hết muốn mộng tưởng hảo huyền rồi. Thế nên chỉ vừa nghe nhạc, vừa miên man nhìn ra ngoài cửa kính.

“Đúng rồi, tối nay có mấy người?”

“Cả chú nữa là sáu. Chú Lục, chú Thần, còn có con trai chú Thần với một anh nữa”

Nghe nói có thể có dzaj đẹp, tinh thần tôi rung lên, vội nhìn kính chiếu hậu sửa sang tóc tai.

Nhấn chuông cửa một lúc, quả nhiên người ra mở cửa là dzaj đẹp. Dáng người cao, thon, mắt to, tóc hơi xoăn, làn da màu mật ong, chỉ là miệng bất nhã mà há hốc.

Khóe miệng tôi một trận run rẩy: “Lâm Cánh?”

“LEE ?”

Từ khi Lâm Cánh về nước, tôi cũng vô tình mà cắt đứt quan hệ. Lúc tôi thành thẳng mạt rệp quay về dưới trướng Lục Phong, cũng không cho cậu hay.

Không thể tưởng tượng được sẽ gặp lại trong hoàn cảnh này, cả hai đều có chút thất thố. Tôi vừa nghĩ phải kéo cậu lại thì cậu đã bổ nhào vào ôm tôi. Tôi đứng cũng không vững, cùng cậu kích động mừng đoàn viên.

“LEE.....” Âm thanh kéo dài cực đáng yêu “Anh gầy quá!”

Trong lòng tôi hơi đau xót “Ừm..”

“Cũng già nữa”

“....” Tôi ghét người khác nói như vậy nhất đó nha.

Kha Lạc hơi kinh ngạc nhìn chúng tôi: “Hai người quen nhau hả?”

Lâm Cánh he he cười “Mới quen thôi”

Gian tình giữa chúng ta cũng không phải là chuyện tự hào gì, cậu đắc ý gì chứ?

Chúng tôi đi vào phòng, mọi người đã tề tựu đông đủ cả. Lục Phong vừa tắm xong, bước ra, tóc ở nhà xả ra chứ không tề chỉnh như bình thường, thiếu chút nữa đem tôi mê chết.

Rõ ràng đã có tuổi, vì cái quái gì mà lực sát thương vẫn cao thế? Cha con hai người tồn tại cái loại GEN không khác chi tội ác mà.

Cậu bé trắng trẻo xinh đẹp nhưng lạnh lung kia là Trác Văn Dương, con trai Trình Diệc Thần. Tuy đã được nói qua nhưng lý ra mới gặp lần đầu mà chẳng hiểu thế nào lại thấy quen quen. Con hơn cha là nhà

có phúc! Cậu ta so với cha mình lại càng đẹp hơn, cũng cao lớn hơn, khuôn mặt đầy vẻ lạnh lùng cầm dục. Cậu có ánh mắt thần nhiên, cứ thể nhìn tôi đến ngẩn người.

“Chú LEE, ngồi đi”

Kha Lạc dùng sức giật giật tay, tôi mới lấy lại tinh thần, thu hồi vẻ mặt ông chú biến thái, chạy lại tìm ghế dựa mà ngồi. Ngượng!

Kha Lạc cười như có như không, hạ giọng: “Chú thích không?”

Tôi giật mình, đem cái từ “không” đã trực chờ trên miệng nuốt xuống, cười nói: “Cũng không tệ, cậu phải giới thiệu tôi chứ?”

Kha Lạc thu lại nụ cười, đang muốn mở miệng lại nghe Lục Phong trầm giọng hỏi: “Mấy người nói cái gì mà phải thì thâm thế?”

Tôi nhất thời toát đầy một lưng mồ hôi lạnh. Thế nhưng ngẩng đầu mới biết chúng tôi không phải đối tượng của câu nói kia, mà là Lâm Cánh đang thì thào vào tai Trình Diệc Thần.

Không phải tôi nghi thần nghi quỷ mà thật sự có tật nên mới giật mình. Để Lục Phong biết được tôi có một chân “quan hệ” với con trai anh ta thì cái ngày “nhân họa” đổ ập xuống đầu cũng không phải xa xôi gì.

Bận rộn một lúc, đồ ăn cũng được bày ra, mọi người bắt đầu nhập tiệc. Trác Văn Dương đương nhiên sẽ ngồi cạnh Trình Diệc Thần, Lâm Cánh lại cứ nhiên sản vào phía bên kia, thiếu chút nữa thì bị Lục Phong dùng ánh mắt bức tử. Tôi vội nhanh tay kéo cậu về.

Thế là trình tự quây quần như sau: Trình Diệc Thần, Lục Phong, Kha Lạc, tôi, Lâm Cánh, Trác Văn Dương. Chẳng hiểu sao thứ tự thế này lại khiến tôi cảm thấy quan hệ 6 người vô cùng quỷ dị, cũng may không khí coi như là hòa hợp.

Trình Diệc Thần ngồi đối diện với tôi, tôi vì vậy không khỏi nhiều chuyện đánh giá. Anh ta quả thật bộ dáng không tồi. Vốn trẻ như thế, thân hình thon gọn, rất trắng, rất có hương vị, ánh mắt đơn sắc như vậy cũng thật hiếm thấy.

Nhưng mà, ngay cả tướng mạo anh ta có thuận mắt như thế, xếp cạnh Lục Phong vẫn là hơi lệch. Vốn dĩ tôi tưởng người có thể làm Lục Phong phát điên, có thể nào cũng nên là một trang giai nhân tuyệt sắc mới phải. Có sẵn suy nghĩ ấy, đến khi nhìn thấy người thật, hơi hơi thất vọng a.

Không hiểu Lục Phong vì cái gì yêu anh ta đến thế!

Nhưng ngẫm lại tôi vì cái gì si mê Kha Lạc? Dạo đẹp hơn Kha Lạc không phải tôi chưa thấy qua. Lúc tôi còn trẻ, tư sắc mới gọi là hiếm gặp, Kha Lạc đã tính là cái gì? Mà ngay Trác Văn Dương đây cũng chẳng kém cạnh cậu đi. Mà lúc tôi tiền đang nhiều, cái gì mà chẳng thấy qua?

Tôi cũng không lí giải nổi mình vậy là sao nữa?

Cơm tối ăn không tệ, các món ăn tự làm nóng hôi hổi. Kha Lạc và Lâm Cánh ngồi kể chuyện cười, nhất đáp nhất xướng rất ăn ý khiến tôi cười rữ rười. Bữa ăn ngày càng náo nhiệt, ngay cả Trác Văn Dương lạnh như núi băng, khuôn mặt nhu hòa đi không ít.

Nhưng người kể chuyện cười mà vẫn giữ được vẻ mặt tỉnh như không lại là Trình Diệc Thần, thật là nhìn đoán không ra. Anh ta có khuôn mặt rất thành thật, biểu tình lại nghiêm túc, đột nhiên phun ra hai, ba câu làm người nghe không nhịn được cười. Trác Văn Dương cười toe, khiến Lâm Cánh ồn ào: “Chú Thần là kẻ trộm nha”

Nhìn Lục Phong một tay chống trán, giả bộ thờ ơ, lạnh lùng nhưng bề vai không tự chủ được mà rung rung vừa thấy nguy hiểm, lại không khỏi thấy thú vị.

Thoạt nhìn hạnh phúc quá!

Ăn cơm, dọn dẹp xong, hai cặp cha- con kia ngồi đánh bài đến náo nhiệt. Tôi và Lâm Cánh ngồi ngoài xem một chốc, rồi bấm nhau vào phòng ngủ nói chuyện riêng.

“Sao em lại ở đây?”

“Em không chịu theo ba. Ông với tình nhân còn ở chung một chỗ nên giao em cho chú Thần” Lâm Cảnh nói thêm “Đúng rồi, chú Thần là anh trai tình nhân ba em á”

Đại não tôi ngừng trệ một chốc: “A, cho nên Trình Diệc Thần chính là anh trai...dượng em, em phải gọi anh ta là....bác? Kêu Lục Phong là....bác trai, ờ...bác gái?”

“Ai mà cần cái loại bác gái đó? Anh a, sao lại ở đây nữa?”

“Vừa nãy ăn cơm không phải đã nói rồi à? Anh ở LA bị hỏng ăn, trở về đây gây dựng lại thôi”

“Không cần câu trả lời cho có lệ như thế với em. Thật ra không phải anh cặp với Kha Lạc sao?”

Tôi lập tức phản bác: “Không có chuyện đó!”

“Là anh yêu đơn phương”

“....Nói bậy !”

Lâm Cảnh cười hì hì, “Em thân với Kha Lạc lắm á, để em nói giúp anh vài câu”

“Không phải việc của em”

“Lại dấu nữa!” Lâm Cảnh dụi dụi “Tối đây coi, em với anh trao đổi bí mật”

Tôi bao nhiêu tuổi rồi, còn cùng cậu nghịch ngợm thế này?

Tôi thờ ơ, Lâm Cảnh liền đảo mắt. Da cậu phơi nắng nhiều có điểm đen đi, nhưng vẫn bóng loáng. Mắt vừa to vừa đen, tròn tròn lại quay quay tròn mắt ra vẻ vui thích lắm, “Kha Lạc đẹp trai như vậy, anh bị mê hoặc cũng phải. Nếu không phải đồ anh muốn ăn, em phải tính kế “thịt” mới được”

“Này! Nhóc!” Tôi dùng ánh mắt muốn ăn thịt người trừng cậu: “Được rồi, là anh thích...thân thể của Kha Lạc. Ờ....cái thân thể đó! Em đừng nói cho Lục Phong là được”

“Nói sớm có phải hơn không?”

“Không có kết quả gì đâu, loại quan hệ này thừa nhận cũng chẳng để làm gì”

“Em với anh giống nhau rồi. Chẳng hi vọng gì” Lâm Cảnh nhúc nhúc đầu, thở dài “Hình như em thích chú Thần”

Tôi chấn động, lập tức dùng biểu hiện “Em điên rồi!” để nhìn cậu: “Đầu em bị cửa kẹp hả?”

“Lần đầu tiên nhìn chú ấy em có cảm giác rất kỳ quái. Giải thích không rõ ràng lắm nhưng chú ấy đúng là loại em thích” Lâm Cảnh kết thúc với vẻ mặt dâm ma.

“Em xong rồi á!” Dành ăn miếng thịt trên miệng Lục Phong, muốn chết sớm chắc? Tôi tỉ mỉ nói tiếp “Ai cũng sờ tới được, nhưng chờ Trình Diệc Thần ra, trừ phi em muốn Lục Phong phát điên. BOSS đã man nhất trong RPG có sức mạnh thế nào hẳn em rõ hơn ai hết. Nghĩ muốn một chân đạp bằng sóng dữ sao?”

Nhìn cái mồm cậu chu ra ỷ khuất, tôi kiên nhẫn giảng giải “Quan hệ giữa Trình Diệc Thần với Lục Phong không khác gì vỏ kiếm và lưỡi kiếm”

Lâm Cảnh liếc mắt qua tôi “Anh đen tối ghê!”

Khó được một lần tốt bụng nghĩ giúp người ra lại chịu đả kích như thế, tôi gào lên: “Cái gì? Em đang nghĩ đi đường nào thế? Tiểu sắc lang”

“Lão sắc lang”

Tôi giận tím mặt, “Nói cái gì? Nói [đại sắc lang] thì được rồi, “lão” cái gì mà “lão”?”

Tôi kị nhất chuyện đề cập đến tuổi tác.

“Nói coi, em lấy cái gì để cạnh tranh với Lục Phong chứ? Tiền nhiều hơn, đẹp trai hơn, quyến rũ hơn chắc?”

“Em còn trẻ, lại có kỹ xảo” Lâm Cảnh nghĩ gì đó, đột nhiên xáp vào tôi, “Phải rồi, LEE, coi như nể tình bạn bao năm qua mình có với nhau, anh cho em “mượn” anh thực hành một tí đi”

Tôi biết ngay là “mượn” người để “thực hành” cái gì, lập tức cười nói “Làm gì khách sáo thế? Quan hệ của chúng ta “sâu đậm” như vậy, trăm lần hai trăm lần đều đã làm, giờ em hỏi hai mươi lần anh cũng phục vụ”

“Em nói là để em đề anh á!”

Tôi cười nhạt đi liền: “Hay quá ha?”

Giờ dzaj trẻ đều thế cả chắc? Lòng tóc mọc chưa hết đã vội vàng muốn làm TOP, thật sự là thói đời mà.

Chơi bài một lúc, Trình Diệc Thần thu xếp, bày điểm tâm lên, Trác Văn Dương cũng chạy theo vào phòng bếp giúp một tay. Riêng Kha Lạc và Lâm Cánh ngồi trên sàn phòng khách chơi điện tử, âm thanh lạch cạch từ tay bấm máy PS vang ra khắp nơi.

Hai nhóc này ở hẳn đây, trẻ tuổi cùng lứa nên dễ chơi với nhau.

Lục Phong đưa mắt ra hiệu, tôi hiểu ý nga liền đi cùng anh ta ra ban công.

Vừa bước ra đã rùng mình. Trời vào đêm thế này tự nhiên có một trận tuyết nhỏ, cảm giác “mát mẻ” làn vào tận trong xương, quả thật là so với phòng khách ấm áp đúng là một trời một vực. Lục Phong im lặng đứng nhìn cảnh đêm phía xa chốc lát rồi mở miệng “Quan hệ của Tiểu Lạc với cậu quả không tồi”

Tôi nhất thời hást xì một cái, mồ hôi ướt đẫm: “Sao?”

“Nó thường nhắc đến cậu. Tiểu Thần pha cà phê rất ngon, nó còn muốn mang cho cậu.”

Tôi nghĩ mãi không hiểu ý tứ anh ta là gì, đành cười cười ngậm miệng

“Như vậy cũng tốt, tôi yên tâm rồi, LEE này” Anh ta nhìn tôi, “Nếu sau này tôi có làm sao, Tiểu Lạc giao cho cậu đó.”

Tôi sững sốt, không biết đó là đùa hay thật, vội cười nói “Heh, anh thì có làm sao được chứ?”

Lục Phong nhất định không phải thiếu gia lớn lên trong nhà kính, anh ta tự xây dựng sự nghiệp bằng hai bàn tay trắng. Đạt được những thứ hiện tại cũng không phải lúc nào cũng thuận lợi. Lục Phong là người không sợ chết, cũng chẳng chịu buông tay, thủ đoạn không có “trong sạch” gì. Năm đó chẳng phải bao nhiêu người muốn giết anh ta cuối cùng đã ngậm ngùi nằm xuống trước? Vậy nên, giờ một Lục Phong còn đang đứng đây, không cần nghĩ cũng thấy không thủ đoạn ngoan độc nào anh ta chưa xài tới.

Giờ đây người ở Thiên Tân dám cùng Lục Phong lên gân chỉ sợ tìm không được mấy mống, Thế quái nào mà anh ta tự nhiên lại nói với tôi chuyện hậu sự, tính toán sống chết.

Kì thật, dù anh ta có ở nơi ít an toàn như thế này cũng vẫn có vệ sĩ bí mật, khác quái gì nằm trong két sắt ngân hàng. Đại để là vô tư đi, tôi chả hiểu anh ta nghĩ ngợi cái gì.

Lục Phong không trả lời thẳng câu hỏi của tôi, chỉ gật gật đầu, sau đó nói: “Cậu thấy Lâm Cánh đó, nó cư nhiên lại là con trai cố nhân của Tiểu Thần, Tôi và cậu hỏi ấs sao mà nghĩ tới được?”

Tôi không dám mở miệng

“Tôi đã gây ra một chuyện với nó” Lục Phong liếc tôi 1 cái “có điều cậu không biết”

Tôi rùng mình, lạnh cả lưng, một lúc sau mới miễn cưỡng nói: “Tiểu Cánh không phải người thù dai, lại mất trí nhớ rồi, anh còn lo cái gì?”

Lục Phong lắc đầu: “Mất trí nhớ thì mất trí nhớ, không phải cả đời đều thế!”

Nghe câu này ruột gan tôi thoát cái đóng băng.

“Cậu đừng sợ, tôi sẽ không làm gì nó đâu. Chuyện đó không nói đến, nó không nhớ nhưng Tiểu Thần lại nhớ rõ. Tôi chỉ để ý Tiểu Thần cứ luẩn quẩn trong lòng thôi.”

Tạm thời không phải lo lắng cho tính mạng Lâm Cánh, tôi thở phào một cái, lại nghe Lục Phong nói: “Tiểu Thần sẽ có một ngày giết tôi không chừng”

Tôi đột nhiên kinh hoàng: “Sao mà thế được?”

Lục Phong vậy nhưng chỉ cười cười làm tôi có chút run rẩy. Nghĩ đến chuyện vợ mình sẽ làm điều khủng khiếp thế với mình mà cứ nhiên nói ra nhẹ như không thế sao? Hai con người này rốt cuộc yêu đương kiểu gì?

“Có thể tôi cũng chẳng sợ. Chỉ cần cậu ấy đừng nói câu rời bỏ tôi một lần nữa là được”

Tôi cẩn thận lựa lời: “Tôi thấy anh lo xa quá đó. Tình cảm của Diệc Thần với anh ai nhìn chả ra, cho dù anh làm....làm cái chuyện khiến anh ta không thể quên, anh ta cũng không đến nỗi trách móc anh vậy đâu. Ai mà chả chín bỏ làm mười với người mình yêu”

Lục Phong hừ giọng cười, theo thói quen muốn rút thuốc ra hút, lạ chợt nhớ ra mình đã bỏ rồi: “Cậu không biết đâu, Tiểu Thần yêu tôi thật, nhưng sẽ không che chở tôi kiểu đó”

Lục Phong nói xong lại thoáng ngẩn ra, lập tức sửa lại: “Mà, tôi cũng không cần người ta che chở”

Người đàn ông này rõ ràng là một tên hung tàn, bạo ngược, nhưng nháy mắt toát ra tư thái yếu đuối...quả thực khiến con người ta máu mũi thành sông.

Bản chất háo sắc của tôi vốn bộc phát nơi nơi, không bao giờ lựa thời, lựa thế. Tự nhiên lại muốn an ủi anh ta, lúc này không phải sợ hãi mới phun ra mấy lời bợ đỡ.

“Anh nghĩ nhiều rách chuyện đi. Quan hệ hai người nhiều năm như vậy, bây giờ có thể ở cùng nhau cũng không dễ dàng gì, Diệc Thần lại không phải người không biết quý trọng những gì đang có. Tất cả cũng đâu còn là thanh niên mười mấy hai mươi máu nóng bất đồng đầy đầu nữa. Tôi với anh còn không bộc phát được đến thế, huống chi anh ấy”

“....”

“Kỳ thật Diệc Thần là một người có tâm địa tốt. Anh đối xử tốt với Lâm Cánh và những người xung quanh một chút, không chừng dần dần anh ấy sẽ an tâm”

Lục Phong ngưng trọng, sau đó nói: “Cảm ơn cậu quan tâm”

Anh ta khách khí như vậy, thật làm cho tôi da gà nổi đầy mình.

“Không nói chuyện này nữa, Tiểu Lạc thế nào? Nó trẻ con quá hả?”

“Ừm, thông minh lắm”

“Nó cũng thích đàn ông, làm tôi giật cả mình” Lục Phong cười, biểu tình có chút nhu hòa thêm, “Nhưng đây cũng không phải chuyện lớn. Chỉ cần nó vui là được.”

Tôi khụ một tiếng: “Cậu ấy thích cái người kia, Thư Niệm đó. Anh cũng gặp qua rồi, thấy thế nào?”

“Cũng không tệ, Tiểu Lạc thấy được là được, tôi cũng thích cậu ta” Lục Phong tự nhiên mà nói: “Người tốt đẹp như vậy ở cũng một chỗ với Tiểu Lạc tôi cũng không ý kiến gì. Nhã nhận lại lễ phép, tâm địa thiện lương, tính tình thì ôn nhu.”

Tôi mà so với tiêu chuẩn này không phải cách xa vạn dặm sao? Miệng tôi nhếch lên rồi đơ luôn.

“Lại nói tiếp, Thư Niệm có chút giống Tiểu Thần”, Lục Phong khẽ cười “Tôi với nó mắt nhìn rất gần, quả đúng là....” Nói tới đây thì im bật, cảnh giác đưa mắt nhìn tôi.

Tôi làm ra vẻ không nghe thấy gì, thờ ơ liếc nhìn, thưởng thức cảnh đêm đẹp tuyệt vời.

Không biết có phải những người quá thông minh tới khi gặp chuyện của mình nhiều khi sẽ trở nên ngốc đến không thể tưởng tượng hay không nữa? Ai mà chả thấy nó là con anh, vờ vịt cái quái gì?”

Vừa quay lại phòng, Lâm Cánh thấy tôi bèn lao đến khóc lóc, kể lể: “Kha Lạc quá độc ác, làm gì có loại người ở trong GAME cũng đã man thế chứ?...”

Kha Lạc chỉ âm hiểm cười, “Cho anh chơi lại đó, được không?”

Lục Phong bước vào chỉ đứng im, vừa cao vừa đáng sợ, căn bản không ai dám lại gần, chỉ có Trình Diệc Thần đi tới, đưa hai tay đỡ mặt anh ta.

Cái động tác cứng chiều, dịu dàng ấy khiến tôi kinh hãi đến độ muốn rút cằm. Đó là Lục Phong nha, là cái loại sói dữ cắn người chứ không phải mèo con, cún con gì đâu.

Trình Diệc Thần đem những bọt nước tan ra từ tuyết còn vương trên mi Lục Phong lau đi, “Anh thích tuyết ghê nhỉ? Có canh nóng, uống một chén đi”

Lục Phong “ỪM” một tiếng, chỉ một chén canh cũng làm anh ta hạnh phúc đến vậy.

Tôi nhìn họ một lúc, lại nghĩ hạnh phúc thế tôi nghĩ bậy cái gì. Nhưng mơ hồ vẫn có điểm gì đó trúc trắc. Chẳng qua đây là chuyện nhà người ta, tôi nhiều chuyện gì chứ ?

Ngay cả đồ ngọt tráng miệng cũng xử lí sạch sẽ rồi, ở lại cũng không có chuyện gì thêm, tôi cáo từ ra về. Kha Lạc muốn tự đưa tôi về. Kỳ thật tùy tiện gọi xe là OK rồi, nhưng cậu vẫn luôn để ý lễ nghĩa chu toàn như vậy.

Ngồi trong xe, Kha Lạc không khởi động luôn mà quay sang cười hỏi: “Chú nói gì với chú Lục bên ngoài vậy?”

Nếu là trước kia, hẳn tôi đã nói: “La ba cậu đem cậu phó thác cho tôi, sau này cậu là người của tôi rồi” để đùa bốn cậu.

Nhưng giờ chả thấy vui thú gì, cũng chỉ chọn những lời cậu muốn nghe mà nói: “Nói chuyện Thư Niệm, anh ấy nói 2 cậu rất hợp nhau. Có chú Lục lo cho, cậu cần gì lo lắng nữa?”

Kha Lạc ngốc ra, lộ vẻ sửng sốt, hấp hé miệng, mặt đỏ bừng, liền cúi đầu, vội vàng nổ máy.

Hai người cũng không biết nói gì hơn. Xe đi được một hồi tôi có chút chán, bèn nói: “Đi tới ngã tư phía trước thì rẽ trái đi”

Kha Lạc lấy làm kì quái, liếc mắt tôi một cái “Đi thẳng chứ ạ?”

Tôi không về nhà, cậu đưa tôi đến Narcissism là được rồi” Đêm còn dài, tới đó tìm mỹ thiếu niên dịu dàng, ai nha...thật nhưng nhớ. Chỉ nhìn mặt tôi cũng được hưởng chiết khấu dành cho khách VIP, tiền mặt không mang nhiều nhưng có thể trả sau đi.

Kha Lạc nhăn mày: “Chú LEE, chú đừng tới cái nơi không trong sạch ấy nữa.”

Tôi lơ đãng nói: “Vấn đề an toàn không cần lo, tuyệt đối OK, cậu muốn đi cùng không?”

Phúc lợi của đám người dưới trướng Nhậm Ninh Viễn rất ổn. Vậy nên không bao giờ có chuyện hấn tuyền người không đứng đắn, còn có khoản định kỳ khám sức khỏe tổng quát.”

Bất quá Kha Lạc tựa hồ với đề nghị của tôi không quá hưởng ứng, lập tức chăm chăm nhìn đường. Lúc qua ngã tư, mặc kệ tôi nhắc nhở thế nào, vẫn lái xe đi thẳng”

Tôi không có tâm tình đâu mà đùa bốn, “Cậu làm gì thế?”

Cậu nhìn tôi, biểu tình như con trai nhìn bố: “Cháu không phải đã nói chú cần có thể tìm cháu sao?”

Tôi ha ha cười, “Không dám phiền cậu” Vì nghe tôi nhờ mới đến, không bằng xài cái TOY lớn một chút.

“Dừng xe”

Kha Lạc ngược lại nhăn ga mạnh hơn, không hề để ý đến tôi.

Bị làm lơ rất bực nhưng tôi chưa hề nghĩ đến chuyện một pha làm anh hùng lao khỏi cửa xe đang chạy. Tức giận đến ngất đi, tôi cũng chả làm được gì ngoài việc nhìn nơi xa hoa trụ lạc mình định tới ngày càng bị bỏ lại phía sau.

Bực thì bực thế, tôi cũng im, xe của cậu mà.

Xe đến dưới nhà, tôi mất sạch hứng trí, đến chào cậu một câu cũng đâm lười. Tôi rã rời tính đẩy cửa bước ra, đột nhiên nghe cậu nói: “Cháu lên cùng nhé?”

Ý cậu hẳn là quá rõ ràng đi.

Cậu đến nhà tôi hay theo tôi tới Narcissism khác quái gì nhau. À có khác, điểm khác biệt duy nhất là đến nhà tôi cậu không cần tiêu đến một đồng.

Tôi quay lại, cười nhạt: “Cậu có nhu cầu à? Cứ đến NAR đi, nói tên tôi là được rồi.”

“Chú LEE”

“Gi?”

Cậu đột nhiên áp lại, hôn lên môi tôi. Do bất ngờ, không kịp đề phòng, tôi sưng sốt một trận, đại khái khoảng 6,7 giây sau đó liền đẩy trán cậu ra, “Đừng đùa!”. Cậu nghĩ nụ hôn của cậu có bao nhiêu tốt đẹp? Quảng cái môi cậu chó má đó ra là tôi phải thần hồn điên đảo mà đớp ngay chắc?

Lần thứ hai Kha Lạc tính dựa vào thì tôi tránh được, vỗ vỗ đầu cậu: “Ngủ ngon nhé nhóc”

Đang nói chưa hết câu, môi tôi đã bị chặn lại. Đây là nụ hôn vô cùng mãnh liệt, đầu lưỡi đều đã với vào, xúc cảm nóng rực, vô cùng mê người, hơn thế nữa tôi còn bị ôm chặt, nhất thời thở không nổi.

Dù sao cậu cũng là thiếu niên, huyết mạnh khí bạo, lâu không phát tiết, có khi còn khó chịu hơn tôi.

Dây dưa một chút, dục vọng nguội lạnh của tôi một lần nữa được khơi mào. Thôi được, làm trong xe một lần cũng rất hấp dẫn, tôi cũng cần giải quyết. Tình ái không tính, chỉ cần thể xác được thỏa mãn hẳn là ngủ ngon hơn.

Nụ hôn còn tiếp tục, cái con mẹ nó môi của tôi hào hển cắn mạnh xuống. Muốn “làm” thì cần quái gì FOREPLAY lâu la như vậy, cởi quần luôn không phải nhanh hơn sao? Dù sao trước nay đã làm nhiều lần như thế, kiểu hôn môi giả mù sa mưa này quả thực dư thừa.

Dục vọng lên nắm quyền quét sạch lý trí yếu ớt, tôi tuân theo bản năng, thật mong muốn thân thiết một phen. Thất lưng tôi đã cởi một nửa, tay cũng với vào trong quần Kha Lạc, thế quái nào mà cậu ta lấp bắp kinh hãi, buông tay tôi ra. Tiếp đó cậu lui lại, tách khỏi tôi.

“Xin lỗi”

Ánh sáng mờ ảo khiến tôi nhìn không rõ mặt cậu, nhưng chỉ nói vậy tôi cũng biết ngay cậu nghĩ gì, song vẫn vót vát.

“Cậu có ý gì?”

Kha Lạc trầm mặc một chút: “Xin lỗi, cháu không nên làm thế!”

Tôi ha ha cười lạnh hai tiếng, mặc lại quần. Mẹ nó, cậu đi mà thủ tiết với Thư Niệm đi.

“Chú LEE”

“CÚT !”

End Chương 8

9. Chương 9

Thang máy báo hiệu đã đến nơi, tôi cúi đầu nhìn đồng hồ, vẫn còn 1 phút nữa, chưa muộn!

Vừa đi vào, tôi vừa chào hỏi đồng nghiệp đi ngược lại. Hoa mắt quá! Sáng nay tôi để bụng rỗng mà ra khỏi nhà. Nói tôi quan tâm thái quá đến vẻ bề ngoài cũng đúng. Tôi có thể dành ra cả tiếng đồng hồ để “tút tát” này nọ, nhưng ba giây để uống nước thì không.

Chắc chắn một ngày nào đó tôi sẽ vì vậy mà chết ngắc.

Vào đến văn phòng, tôi đã thấy một đĩa bánh ngọt điểm tâm, màu sắc cùng mùi vị thật mê người. Chỉ có một điểm kém hoàn mỹ là không có ly cà phê yêu thích của tôi, thay vào đó là một hộp sữa, sờ qua vẫn còn nóng, hẳn là vừa hâm lại đi.

Lấy cái này làm mồi để bắt một con cá sáng ra huyết áp thấp như tôi, nhất định là lợi hại.

Kha Lạc không làm ông chủ gia đình quả đáng tiếc. Người sau này sống cùng cậu hẳn sẽ được kỹ càng chăm sóc từng chút một.

Đáng tiếc tôi sẽ không dễ dàng sập chiếc bẫy ngọt ngào này thêm một lần nào nữa.

Tôi đem chiếc bánh lẫn sữa quăng vào thùng rác. Sau đó gọi thêm hai người, bắt đầu kê lại bàn ghế.

Lúc Kha Lạc đi vào, tôi đang ngồi ở ghế sofa, thần thái sáng láng chỉ đạo công nhân chuyển bàn ghế cậu chuyển qua phía bên kia phòng. Cậu lộ vẻ kinh ngạc: “Đang làm gì đấy ạ?”

“Kê bàn cậu qua bên kia, cho rộng.” Tôi chỉ chỉ cái giá sách cuối phòng.

Văn phòng của chúng tôi căn bản là dùng bình phong đơn giản ngăn không gian ra làm đôi. Mọi khi Kha Lạc ngồi cùng bên với tôi, nghĩa là chỉ dùng đến nửa phòng, phần còn lại để không.

Kha Lạc có chút nghi hoặc: “Vì sao?”

Tôi liếc cậu một cái: “Đáng lẽ phải thế, mỗi người có một thói quen sinh hoạt, làm việc khác nhau. Thế này không tiện!”

Đại khái là sáng ra đã thấy đồ đạc bị đẩy đi như rác rưởi, cậu hơi hơi ủy khuất nhưng cũng không nói nữa, khẽ bĩu môi, lặng im nhìn đồng đồ của mình bị đẩy qua.

Xếp đặt đâu vào đấy quả thật có điểm trống trải (ý tôi là cái không gian nó trống trải), chỉ có thể mơ hồ thấy được bóng lưng cậu.

Thật thanh tĩnh! Tôi không còn phải nhìn thấy cậu mỗi khi liếc mắt qua nữa.

Khi dễ Kha Lạc, coi như mang đến một tia hứng khởi.

Kỳ thật tôi cũng không muốn đâu. Nếu như là Thư Niệm, bị người ta tổn thương, hẳn sẽ lặng lẽ đem đồ của mình mang đi, lưu lại dáng hình tội nghiệp cho người kia xem. Chứ không phải nhìn đau đáu vào nhân ảnh của cậu.

Như vậy mới nói, hành động đó mới hợp với Thư Niệm, mới khiến người ta thích, mới khiến cho trái tim Kha Lạc nhói đau mà nhớ mãi.

Nhưng tôi là LEE.

Buổi tối tôi tới NAR, gọi một em dzaj xinh xắn để tự khảo. Em nó là một thiếu niên thuần khiết, có đôi mắt như nai con, dịu dàng lại thích làm nũng.

Tôi để ý tính toán. Cái loại khách sạn qua đường là không thể chấp nhận được nhưng vào khách sạn hạng sang thì ví tiền tôi hơi hẻo, thôi thì về nhà. Tiết kiệm là quốc sách mà.

Vừa mở cửa ra, trong phòng đèn đuốc đã sáng trưng. Đây là thói quen của tôi, ra khỏi nhà là phải bật đèn, có đôi khi còn bật nhạc luôn, để khi trở về thấy bớt hoang lạnh.

Là người thường xuyên một mình một bóng, tôi đã chịu đủ cảnh tượng cửa mở thấy tối đen lại tịch mịch rồi.

Mỹ nhân trong ngực, đêm xuân chóng qua. Tôi đưa tay tắt đèn phòng khách, ôm em dzaj xinh xẻo đè ra sofa ôn tồn một phen. Chờ tới khi em nó bị trêu chọc tới độ bất an, phát ra âm thanh đáng yêu, chủ động mở chân, tôi mới chậm rãi cỡi thất lưng, chuẩn bị hưởng thụ bữa tiệc lớn.

“Các người đang làm gì đó?”

Đang đà thân thiết, bên tai lại nghe thấy người thứ ba lạnh lẽo nói như vậy, là ai mà chả xiêu xuống. Em dzaj chấn kinh, thét lên một tiếng, lui vào ngực tôi, rên khe khẽ như nai con.

Tôi chỉ biết ôm lấy em nó vỗ về, da đầu run lên. Quần cũng chưa kịp mặc, vũ khí duy nhất trong tay là lọ dầu bôi trơn, tình hình thế này sao bảo tôi đối phó với bọn trộm cắp được đây?

“Chú LEE?”

Tới giờ tôi mới nhìn rõ mặt vị khách không mời mà đến, đang đứng trước sô pha kia.

Nai con trong ngực tôi giờ mới lộ đầu ra nhìn ngó: “Trộm hả anh?” (Trộm cái đầu mày *đạp*)

“Không phải” khoe miệng tôi có chút run rẩy, hướng Kha Lạc mà hỏi: “Cậu ở nhà tôi làm cái giống gì?”

Khó khăn lắm mới mua được đồ ngon mang về nhà xơi, lại bị cậu ta cắt xoẹt mất độ hưng phấn rồi. Không phải cậu nên tự giác mang chìa khóa trả tôi từ khuya hay sao?

Kha Lạc chỉ mặc sơ mi, tay áo xắn cao, bàn tay còn ướt nước, khẽ cau mày: “Cháu tới làm bữa khuya cho chú.” Nói đoạn cậu liếc mắt nhìn khắp lượt đôi gian phu dâm phụ đang NUDE rất sống động. “Chú thì sao? Làm gì đây?”

“Đang ‘ăn bữa khuya’ chứ còn làm chó gì? Cậu nhìn không thấy chắc?”

Kha Lạc cúi đầu nhìn cái ‘bữa khuya’ tôi đang ôm trong lòng một chốc rồi trừng mắt: “Đây là....học sinh trung học?”

“Không phải, là COSPLAY, nhóc con trưởng thành rồi” tôi bực cả mình, đứng lên, đưa tay lục trong quần áo vương vãi, rút tiền ra trả cho nai con: “Ngoan, em về trước đi, anh không gọi xe giúp em được”

Nai con mang “thù lao” bỏ đi, trong phòng còn lại tôi và Kha Lạc, mắt trừng to nhỏ.

“Chú mua....?”

“Ờ” Tôi trấn định trả lời

“Chú thế nào lại phải làm một việc hạ thấp như thế?”

“Cậu ngây thơ vừa thôi” Tôi chịu hết nổi cái kiểu “thằng ăn không hết, thằng lần chẳng ra” này rồi! Không thể tôi làm sao đây? Đến toilet công cộng kiểm chắc?

Thời oanh liệt, anh tuấn, tiêu sái chỉ cần ngoắc ngoắc tay là có dzaj nó tự động lao lên giường căn bản đã quá xa vời.

Kha Lạc cúi xuống nhìn tôi, lòng mảy trên khuôn mặt thanh tú khẽ nhăn lại. Khuôn mặt này nhìn ra cũng rất mê người mới bỏ mẹ!

Khỏe mạnh, eo thon, chân dài, dáng đẹp, da trắng, lại có chút lạnh lợi của trẻ con sót lại.

Đại khái bị tôi cao thấp, trái phải đánh giá, Kha Lạc cũng không khỏi chột dạ.

Tôi nói rồi chưa? Hứng thú với cậu trong tôi đã cạn nhưng tính thú thì sao có thể không có đây?

Đêm nay tôi đổ ra một đồng tiền là muốn ăn một bữa lớn lâu nay không có được hưởng, can có gì đang vui mà dây đàn đứt cái phụt? bảo tôi sao nuốt trôi cho được?

Một Kha Lạc đẹp dễ mặc áo sơ mi đang đứng trước mặt khiến tôi không thể không cười gian, một đường nắm lấy dây lưng cậu kéo qua.

Kha Lạc còn đang ngây ngốc, phản ứng không kịp đã bị tôi đẩy ngã ra ghế sa lon.

Bộ dáng luống cuống của cậu quả thực ngon miệng. Sắc tâm nổi lên, tôi thuận thế giật thắt lưng da của cậu, tay mò mẫm trong quần: “Cậu tới là muốn thay tôi ‘làm bữa khuya’ phải không?”

Kha Lạc bị tôi thô lỗ nắm lấy, nháy mắt mặt đỏ bừng, chặn cổ tay đang điên đảo vì tình dục của tôi lại.

“Chú LEE”

Gọi “chú” cũng vô ích. Tôi không hề có ý khách khí, động tác cũng chả nhẹ nhàng.

“Dọa em dzaj của tôi đi rồi, cậu nên tự giác đèn bù mới phải”

Nhưng Kha Lạc rất khác, cậu không tình nguyện thì tôi khó lòng chiếm được tiện nghi, chỉ có thể già mồm nói : ” Có tin tôi cường bạo cậu không? “

Nói chưa hết câu, tay hơi động, cổ tay tôi lập tức đau nhức, cơ hồ gãy lìa, mặt mũi cũng nhả hết cả lại. Đừng nói cường bạo cái gì, tay cũng không động được nữa là.

Cậu đúng là không chịu lưu tình. Tôi không chịu không nổi nên chặt vật đứng lên, không biết xấu hổ mà mạnh miệng :

”Quý báu lắm ấy, cũng không phải chưa làm bao giờ, cậu mất tự nhiên cái quái gì?”

” Cháu không thích nhìn chú không mặc quần “

Tôi có phần dờ ra, cũng không nghĩ ra câu nào đủ để chọt lại, đành ra sức kéo quần, cười cười bảo : ”Sau này khỏi thấy.”

“Chú Lee, chú đừng trách cháu nói chuyện khó nghe, sinh hoạt cá nhân của chú rất kì cục.”

Tôi đưa lưng về phía cậu ”Cậu cút cho lẹ đi.”

“Cho dù chú giận cháu cũng phải nói. Chú bằng này tuổi đầu rồi, thế nào vẫn chưa hồi tâm?”

Tôi “ha” một tiếng, giận dữ quay lại : “Vậy cậu nói tôi hồi tâm là hồi tâm thế nào đây?”

Kha Lạc dường như cũng hơi khựng lại, một lát lâu sau mới trả lời: ” Chú nên tìm một PARTNER đi, thường xuyên qua lại, vui sống cùng nhau.

Tôi gật gật đầu : “Đa tạ đã cho tôi biết, Kha thiếu gia. “

Kha Lạc có chút xấu hổ đứng im.

“Còn chưa đi nữa? “

“Chú Lee, nếu chú cần, cháu có thể giới thiệu đối tượng thích hợp cho chú .”

” Ha” tôi bật cười, khẩu khí ngược lại có phần bình thản, rút thuốc ra châm.

” Được đó, đẹp trai, đồng ý cho tôi đề, gọi là tới. Có người thế sao? “

” ... Không có ...”

” Không có thì nói làm cái quái gì? “

Kha Lạc mặt lại đỏ lên ” Chú Lee, chú đừng dây dưa với người ngoài, không có an toàn.”

Tôi rít hai hơi thuốc : “Cậu với Thư Niệm nhà cậu thâm tình thâm thiết, không phải cũng xằng bậy lắm sao?”

“Cháu không có xằng bậy.”

Tôi cầm điều thuốc ở tay, ha ha cười.

Kha Lạc bị tôi cười nhạo đến mặt đỏ bừng bừng: “Cháu chỉ lên giường với chú mà thôi.”

” Con mụ nó, cậu tính lừa ai. “

Kha Lạc không trả lời, môi dẩu lên : “Cháu chỉvới chú”

Thuốc lá bất giác cháy tới sát đầu lọc lan cả vào tay tôi, bị bỏng đau, tôi hít hà dập tắt : “Vì sao?”

Ánh sáng âm u trong phòng khách tắt đèn cũng đã đủ để tôi thấy đôi mắt cậu thật đen.

“Cháu không biết! “

Tôi hít một hơi, mang đầu lọc thuốc lá ném vào thùng rác : ” Bỏ đi! “

Kha Lạc nhìn tôi : “Chú có biết không?”

“Cậu hỏi tôi tôi biết hỏi ai?”

Kha Lạc thì thảo : “Vậy biết làm thế nào?”. Rồi sau đó đột nhiên sán lại, hôn vào môi tôi.

Chừng lát sau bình tĩnh lại , tôi vỗ vai cậu : “Về đi!”

Tôi không ghét cùng cậu hôn môi, tôi chỉ ghét chính bản thân mình mới chỉ hôn môi thôi mà đã lo sợ không yên.

Kha Lạc vẫn không lên tiếng, chỉ càng ghé sát vào tôi, lại hôn tôi một chút, lực đạo có phần nặng hơn.

Tôi đột nhiên có điểm tâm hoảng ý loạn, thối lui từng bước:

“Sao đây? Kha thiếu gia cậu có tình thú hả? Đáng tiếc là tôi không có, thứ cho tôi không”

Nói chưa dứt câu, miệng tôi đã bị ngăn lại, gấp đến độ răng va vào nhau kêu ong ong.

Tôi cũng không dễ chọc, lung tung đẩy ra, hại đến bàn trà ngã chồng vó. Đừng nói là chống cự, căn bản như hai thằng đàn ông ẩu đả đi. Mắt thấy mình sắp mệt chết, tôi rống lên: “Vừa rồi thằng nào nói không muốn nhìn thấy tôi không mặc quần hả? “

Kha Lạc sững sốt lại quần bách ” Cháu, cháu không muốn nhìn ...”

Cái gì ?

” Vậy con mẹ nó còn không buông tay?”

Kha Lạc khế nhắc môi, ngậy ngốc nghe lời buông tôi ra, lại nhìn tôi hùng hổ ngồi xuống.

Hận cũ thù mới tích đầy trong bụng tôi, càng nghĩ càng tức, vừa mắng vừa chửi: “Muốn nhìn ông đây cũng đểch cho nhìn. Ông đây không mặc quần áo sợ cậu nhìn chắc? Bộ dạng đấy của tôi có làm sao mà “không muốn nhìn”? Eo thô, mông xệ, hay lâu rồi cậu không thấy nên quên mẹ nó rồi? Khốn! “

Mắng chưa xong, vai tôi bị chùng xuống, lại bị đẩy ngã ra ghé salon...

Môi Kha Lạc rất mạnh mẽ. Tôi ngã xuống, cơ hồ nhất thời hít thở không nổi. Chờ lúc sau nhận thức được thì quần lót cũng chẳng còn, nửa dưới cực kì lạnh lẽo.

” Mẹ nó, cậu quên cậu đã nói gì rồi phải không? “

Kha Lạc chỉ thì thầm : ” LEE... “

Thấy tôi không phản đối, cậu dùng sức hôn xuống cổ, sau đó chuyển tâm một đường đi xuống.

Tôi bị cậu trêu chọc đến độ toàn thân không còn bình thường, giữa hai chân một trận ầm ập, dĩ nhiên là bị cậu ngậm vào. Nhóc hỗn đản này lật lọng thật lợi hại đi.

Quá trình cậu dùng lời lẽ ôn nhu khiêu khích, tốt xấu gì tôi cũng thả mình hưởng thụ. Nhưng tới khi cậu ngưng lại, tư thế thay đổi là tôi biết có chuyện xấu sắp xảy ra. Giây không thoát lại bị tách hai chân đặt lên đùi Kha Lạc, lúc mông bị vật cứng rắn kia kề sát, da đầu tôi đã tê rần. Tôi với cậu có hứng thú hưởng dụng mỹ nhân chứ không phải bị mỹ nhân hưởng dụng.

Mẹ nó, bị người ta thượng là chuyện tôi ghét nhất. Lại bị ấn, tôi cảm nhận rõ ràng ngón tay của cậu ở cần cổ trơn trượt mồ hôi của mình. Thoát không được, tôi đành ân cần hỏi thăm lai lịch tổ tiên cả nhà Kha Lạc, cả tên hung thần ác sát Lục Phong cũng không thoát: ” Tôi FUCK cái XX của cậu ...” Miệng tôi mắng cho sướng nhưng thực tại thì đau đớn hơn hẳn.

Mặt sau bị thứ gì đó hùng hực như lửa chạm đến, cảm thấy một trận đau nhức ở thắt lưng, đã bị tiến vào!

” LEE “

Tôi thẹn quá hóa giận. Gọi cái SHIT á!

Trên thực tế cảm giác bị xâm nhập cũng không hẳn là tệ. Luật động nặng nề ấy vẫn chủ yếu mang lại cảm giác run rẩy tuyệt vời nữa kia. Tôi dần dần có điểm không khống chế được, quỷ con này, cái mặt này, đúng là không tồi!

Nhưng bị lẩn những mấy lần, tôi đã chẳng hiểu cảm giác bản thân là thoải mái hay không, chỉ có thể lợi dụng những phút nghỉ giữa hiệp hóp khí mà mắng : ” Mẹ nó, cậu muốn tới khi nào đây?”

Kha Lạc ôm lưng tôi, ngón tay trấn an vật ươn ướt át đang run rẩy giữa hai chân tôi, tôi vội thở hào hển hóp không khí, cậu vội vàng thẳng lưng tiến vào.

Tôi thở không ra hơi, run run phản bác: ” Cậu... cậu rõ là muốn tôi chết hả? “

A a , tôi tin cậu lâu không có giải phóng, cái gì tôi cũng tin hết, cậu buông tha dùm cái thắt lưng già cả của tôi đi.

Ghé vào ghế sofa, chân tôi, tim tôi đều như không còn là của tôi nữa. Trong cơn mơ màng hình như Kha Lạc có nói: ” Chú LEE, chú cũng chỉ làm với cháu thôi nhé! “

Hừ, cậu nghĩ hay quá ha? Nhưng tôi cũng tin là mệt mỏi quá độ gây ra lỗi giác hoặc nằm mơ.

Một thời gian ngắn sau đó, tôi như ở trên mây. Hôm nào nhìn thấy tôi Kha Lạc cũng mỉm cười, liếc mắt một cái. Tuy tôi đã từng quăng cái “tắm lòng hiếu thảo” của cậu vào thùng rác một lần, trên bàn vẫn thường có điểm tâm hiện diện.

Mỗi đêm một thân một mình khó ngủ, phải lung tung phóng dâm ý, tôi cũng không khỏi trầm nghĩ: Kha Lạc hình như thích mình một chút đi, chẳng qua nhóc con chưa nhận ra. Suốt ngày mở miệng là yêu Thư Niệm này nọ, không chừng là cứng rắn mà trấn an của bản thân thôi.

Phàm con người mạnh mẽ phải hướng con đường sáng mà đi.

Bà con xem! * Cậu ấy đối xử với tôi không tồi. Đến Lục Phong còn cảm thấy chúng tôi rất hợp nhau. Tôi nghĩ cũng xuất phát từ việc cậu tôn trọng cha chú, nhưng so ra có vẻ hơi vượt cái ngưỡng tôn trọng đáng có này đi. Ít ra thì không nhiều người tôn trọng đến độ theo bậc cha chú lên giường chứ?

Cậu mê đắm Thư Niệm chẳng khác gì Lục Phong đối với Trình Diệc Thần, vô vọng! Cậu lại rảnh rỗi mà quan tâm đến tôi. Ngoài Thư Niệm ra thiếu gì đàn ông, cậu chọn ai cũng được đi, can có gì mà chỉ lằng nhằng với mình tôi? Đến bây giờ còn dây dưa mập mờ. Ok, tuy chưa nói là thích nhưng trong mắt cậu tôi khác những người bạn thường là cái chắc.

Có lẽ bản thân cậu không thích Thư Niệm đến thế đâu. Với cậu mà nói tôi không chỉ là một chú già có cùng vài đêm ân ái.

Chờ tới lúc hết màn tự sướng tinh thần, tôi lại cười khổ. Tôi cự tuyệt những mấy lần, còn nghĩ cho đẹp đẽ đến vậy! Thật sự tôi càng sống cái da mặt càng dày.

Nhưng người ta sống mà da mặt không dày một chút, lỡ khi đao đầu thương nó chém thì sao mà đỡ nổi để tranh thủ đoạt được thứ mình muốn?

Ôm cái tự tôn giả rách ngồi ở nhà thì sung nó rụng ngay vào mồm chắc? Đời tôi đã trải qua trăm trận nguy cơ gần sống dở, có cái quái gì mà không phải tự tay tranh giành đâu.

Trời âm dần lên, con người ta cũng tự nhiên muốn buồn ngủ. Chiều đến là khoảng thời gian tôi díp hết cả mắt. Đã hết giờ nghỉ trưa từ lâu rồi nhưng tôi vẫn ngهنh ngang nằm ườn trên salon, khoanh tay trước ngực, giả bộ làm nhân viên cần mẫn nên mệt mỏi, ngủ say mất.

Trên mặt bỗng nhiên lạnh mát, tôi quàng quàng tỉnh dậy, mở mắt ra thấy khuôn mặt tươi cười của Kha Lạc.

“Chú dậy đi”. Cậu cười, trong tay là ly cà phê đá, bề mặt ly đọng một tầng bọt nước. Chiều nay có cuộc họp, chú quên rồi à? “

Tôi mở mắt “A” một tiếng.

“Chú uống cho tỉnh. Cậu đem cà phê đưa qua, “Nếu không có gì chuẩn bị gì thì đi với cháu luôn.”

Hồn phách đi thăm Chu Công còn chưa quay lại, tôi ngây ngốc cầm lấy cái ly lạnh toát.

Chep! Tôi có thể này là do tôi qua cố sức chỉnh sửa một số tư liệu cho xong đây. Nhìn tôi biếng nhác thế nhưng vẫn là có khả năng làm việc nha. Chẳng thể thì Lục Phong chứng mắt đá đít tôi từ lâu rồi.

Bất quá vừa rồi cậu nói như vậy là muốn bao che cho tôi sao ?

Bởi vậy, tới chiều ngồi đàm phán tôi phá lệ tận tâm tận lực lên vô cùng.

Nghe nói người đàn ông hấp dẫn nhất chính là người đàn ông dốc sức làm việc. Tôi càng thể hiện nét tài hoa trên người, nhạy bén thì sẽ có lúc Kha Lạc qùy xuống cầu xin tình cảm của tôi cũng không biết chừng.

Lúc ký hợp đồng, Kha Lạc nhìn tôi cười, tôi cũng thấy mình vẻ vang quá đi. Đàn ông ấy mà, trước mắt mỹ nhân đều vĩnh viễn muốn làm anh hùng.

Hai bên bắt chân bắt tay, hồ hởi hợp tác. Phụ trách bên đối tác là một lão tướng nổi danh, rất ít khi tự ra mặt. Trước đây tôi cũng có quen biết vì vậy càng hí hửng.

Nhưng mà xét trên khía cạnh bắt tay thì bắt cũng hơi lâu, tôi nhăn nhó cười “Đồng tiền sinh!”

“Lâu rồi không có gặp. Nghe nói cậu về nước, không ngờ lại gặp ở đây” Khuôn mặt mập mạp của ông ta hòa khí tung bay.

“Lại đây chúng ta cùng uống vài chén trà đi “. Những người khác lúi húi dọn dẹp, riêng chúng tôi đứng một bên ôn chuyện. Bộ dáng của Đồng Thiện rất hòa ái, mặt mũi rõ chính trực, thái độ làm người cũng được, lại thường xuyên làm từ thiện. Nhưng mà tiền nhiều như vậy từ đâu ra cũng khó nói.

“Vốn đêm nay không đích thân tôi phải đến”. Ông ta cười hề hề: “Tôi đến là để gặp cậu đó. Người trẻ tuổi quả nhiên có năng lực. Lục Phong bắt cậu làm việc này quả là “đại tài tiểu dụng” mà.”

Lấy lòng tôi chắc? tôi cũng hề hề cười lại. Lời nói khách sáo, biết thế nào? Phải nghe vài câu mới biết ý tứ của ông ta được .

“Tôi chỗ tôi làm, thấy sao ? Tôi là đang thiếu những người tài giỏi như cậu, nhất định không bạc đãi.”

Đồng Thiện thực khác xa những gì tôi vẫn tưởng tượng. Ông ta tươi cười hiền lành.

” Đương nhiên sẽ không để cậu làm những chuyện vặt vãnh này. Biết cách làm giàu, chỉ cần vài năm là hưởng thụ được rồi.”

So với Đồng Thiện, mặt tôi còn từng bừng hoa lá hơn. “Chuyện phi pháp là tôi không dám rở đâu ~ “

Ông ta lại cười ruồi : “Với cậu thì phi pháp với hợp pháp cũng phân biệt sao?”

Tôi ” Khụ” một tiếng.

Quả thật, tôi sợ nhất có một ngày tới bước đường cùng, phải làm một công dân gương mẫu tuân thủ kỷ cương pháp luật, hay ho gì nữa !!!!!!!!!!!

Mặc dù nói đi đêm lắm rồi có ngày gặp ma nhưng có tiền mà gặp vài con ma tôi cũng chẳng ngại. Tôi không phải không muốn làm chuyện xấu mà là có làm chuyện xấu thì cũng làm cho nó sạch sẽ một chút.

Lục Phong có ơn với tôi thật đấy, nhưng công việc là công việc, lúc tôi có sự nghiệp riêng thì cũng không so bì gì được.

(Sau khi mò mẫm mãi vẫn ko làm sao dịch thoát ý 1 câu khúc này, đành ngâm ngùi bỏ, tuy nhiên nó ko quá ảnh hưởng đến ý của toàn đoạn nên ... =___=)

Bất quá, dù tôi có can đảm phản lại Lục Phong thì niềm tin của con người trước mắt cũng rất bấp bênh.

Đang cười qua cười lại thì một âm thanh trong sáng vang lên ” Chú Lee!”

Quay đầu lại là Kha Lạc đang đứng ở cửa chờ tôi, nụ cười xán lạn rực rỡ. Tôi lại miên man suy nghĩ: Nói thật, tôi cố công cố sức là vì cái gì? Để chờ Kha Lạc quay lại nhìn tôi ư ?

Tiền tôi vung ra xa hoa lãng phí vô tội, không đao quang kiếm ảnh thì cuộc sống có phần nhạt nhẽo. Vậy nên, tính ra có tiền vẫn có lực hấp dẫn.

Nếu vì Kha Lạc, không chừng tôi sẽ hồi tâm.

Tôi cười, quay đầu nói với Đồng Thiện : “Ngài nói như vậy chắc là đại sự.”

Đồng Thiện nói : “Chắc chắn rồi, cậu cứ suy nghĩ kỹ đi, không vội, không vội.”

Về đến nhà tôi lẩn qua lộn lại, vừa muốn vừa không muốn, lẩn qua lẩn lại mãi...

Tôi nghĩ muốn đi gặp Thư Niệm một lần, hẳn cũng không có gì đáng sợ đi.

Tôi phải biết mình kém cậu ta ở điểm nào, ngộ nhờ lại thắng được cậu ta thì sao? Mà đến tột cùng, khả năng thắng của tôi là bao nhiêu?

Cứ nghĩ hoài nghĩ lui không hiểu cậu ta là loại người thế nào, cuối cùng cũng thức trắng cả đêm.

Có một số thứ vĩnh viễn trốn tránh còn khó hơn cả đối mặt.

Tôi lên xem di động của Kha Lạc. Quả nhiên thấy số của Thư Niệm ngay ở vị trí đầu tiên **, địa chỉ nhà riêng và công ty đều có cả. Không đợi được đến cuối tuần, tôi xin nghỉ trưa rồi ra sân bay.

Lúc ra đi, bản thân tôi vẫn có 7- 8 phần tự tin. Kha Lạc đang lúng túng thôi, ít ra là cậu chủ động tới tìm tôi. Hồi bắt đầu yêu Thư Niệm, cậu vẫn chỉ là một cậu bé con, giờ đã lớn. Rồi lại ở bên tôi một khoảng thời gian, đến lúc nào đó hẳn sẽ phai nhạt ý niệm yêu đương xa vời kia thôi.

Thế thì tôi chấp hết, cậu Thư Niệm kia có thế nào tôi cũng chẳng ngại. Mạnh miệng như vậy thôi, tôi vẫn không thể nào khắc chế sự bồn chồn trong dạ, chỗ ngồi như thế nào cũng không thấy thoải mái. Phi cơ rời đường băng lướt lên, đời tôi lần đầu tiên ném trái dư vị say máy bay.

Lơ ngơ đi trong sân bay, tôi vẫn còn thất điên bát đảo, nôn ra cũng không xong, tôi oán hận bấm dãy số kia, kết thúc hai hồi chuông mà tôi thấy rõ lâu, tiếng chuông nhắc máy vang lên.

“Alo, xin hỏi ai đấy ạ?”

Lần đầu nói chuyện riêng, thanh âm thật ôn hòa. Tim tôi bất giác đập thành thịch.

Không biết vì sao một loại cảm giác mơ hồ len lỏi vào tâm trí tôi, hình như có chút sai khác. Tôi trấn định một lúc mới mở miệng, cư nhiên cũng trở nên khách khí.

“Tôi là đồng nghiệp của Kha Lạc đến đây công tác. Cậu ấy nhờ tôi chuyển cho anh chút đồ.”

” A”, cậu ấy vội vàng cảm ơn: “Phiền anh quá, vậy khi nào thì tiện cho anh, gặp ở đâu được ạ?”

Tôi dùng sức hít vào một hơi: “Để tôi tới công ty anh.”

Việc gì phải hẹn ở quán cà phê, thế khác gì đi hẹn hò chứ?

Đã quen với việc đi thang máy mới phải, tôi đột nhiên có chút không thoải mái. Lúc ra đến bên ngoài, mặt tôi đã thoát xanh thoát trắng nhưng vẫn cố đi nốt đoạn hành lang thật dài.

Vừa nghĩ tới việc cậu ta ngồi trong văn phòng vẫn có thể quan sát được mình, bước chân tôi nện xuống cũng không được tự nhiên.

Nhìn thấy tấm biển đề tên Thư Niệm gắn trên khung cửa, tôi hít hai hơi để ý đầu tóc một chút.

Tôi phải dùng tư thái tận lực hoàn mỹ để cùng cậu đối chiến mới được.

Cánh cửa thành linh mở ra từ phía trong khiến tôi giật mình. Một người đàn ông cao lớn, anh tuấn, rõ bộ một quý công tử khí khái bước ra. Ăn đứt tôi rồi, bị đả kích mạnh tôi sững người.

Người kia cũng bị đả kích một chút, đưa mắt đánh giá tôi, lại thấy tôi có vẻ chột dạ mới tà tà hỏi : “Anh tìm ai?”

Trong phòng truyền ra tiếng nói rất dễ nhận: “A, Tạ Viêm, là khách của em đó. “

Anh ta à một tiếng, buông tay khỏi nắm cửa, hình như có việc phải đi, cười cười xoay người bỏ đi.

Tôi cũng thở phào, hóa ra anh ta không phải là Thư Niệm.

Tôi đã nói rồi mà, nếu bộ dạng của Thư Niệm kiên cường như thế này thì rốt cuộc cậu ta áp Kha Lạc hay Kha Lạc áp cậu ta?

” A, Lý tiên sinh, mời ngồi.”

Tôi thanh thanh yết hầu, cất bước vào trong phòng.

Người này là Thư Niệm, tôi có chút cứng người, trừng mắt nhìn cậu ta.

Khuôn mặt thanh sạch, khí quan đẹp đẽ, hiền dịu, ánh mắt đen trắng rõ ràng, không nói gì thì miệng cũng khẽ cười mỉm. Đại loại là khác biệt hoàn toàn so với tưởng tượng của tôi.

Cậu ta bắt quả cũng hơn mức trung bình một chút, so với tôi thì không thể anh tuấn bằng, một chút cũng không. Nói toẹt ra là căn bản không thắng nổi tôi.

Hai người đối diện, tôi như bị đóng đinh xuống sàn, cậu cũng thoáng kinh ngạc nhìn tôi.

” A, anh là Lý tiên sinh đó sao?” Ngoài vẻ ngạc nhiên, Thư Niệm có phần cao hứng nhiều hơn : “Anh qua đây, uống chút trà đã, anh mới xuống phi cơ chắc mệt lắm.”

Tôi miễn cưỡng ép mình ngồi xuống trao cho cậu ta hộp trà mới mua trên đường đến đây. Mạch máu sau đầu rần rật chạy, có chút đau.

“Lần này vất vả cho anh rồi”, cậu ta thể hiện vẻ có lỗi nhận hộp trà, nhìn mặt tôi xong lại vui vẻ nói : “Chắc anh là “ông chú” mà Kha Lạc hay nhắc với tôi. Bữa có ghé qua chơi lại không được gặp, tôi không ngờ anh lại trẻ thế này.”

Tôi cứng ngắc đáp lại, coi như cũng cười cười đi.

Nhìn gần càng thấy khuôn mặt cậu ta tao nhã cùng thân thiết, còn có vài sợi tóc tơ vương trên trán, lông mi dài, thanh mảnh, ánh mắt ôn nhu như vãn hơi cong khi cười, mũi cũng thật thẳng.

“Tiểu Lạc rất hiểu chuyện, nếu tính nó còn trẻ con, phiền toái nhiều tới anh cũng mong anh du di cho. Mà nó chắc cũng thường chọc giận anh lắm! Anh cho nó đi theo anh, nó mà không nghe lời, anh cũng đừng khách khí, cứ giáo huấn nó.”

Nhắc tới Kha Lạc, Thư Niệm cứ liên miên bắn một tràng. Tôi chỉ giữ thái độ yên lặng lắng nghe, mà căn bản là chẳng biết nói gì.

Mà có muốn nói gì, ngôn ngữ cũng như biết mất sạch, thôi thì khỏi nói.

Ngồi một lúc, ngay cả nửa câu tôi cũng không nói, mặt mũi thì cứng đờ. Thế nhưng hình như Thư Niệm lại có ấn tượng tốt về tôi, cứ vui vui vẻ vẻ nói : “Anh đi công tác thế này thì bao giờ quay lại Thiên Tân? Tối nay cùng ăn một bữa cơm được không? Tôi cũng biết khẩu vị của anh.”

“Không cần, tôi đi đây!”

” A ” . Thư Niệm giật mình . “Không phải anh mới tới sao?”

Tôi miễn cưỡng nở nụ cười, bỗng nhiên lòng có điểm chua xót : “Tạm biệt!”

Tôi không bao giờ hi vọng đây là Thư Niệm. Bộ dáng cậu ta chả có gì lấn át tôi, thậm chí còn gầy hơn tôi, mà chưa nói đến dáng người, ý vị cũng không được bằng tôi.

Máy bay rất nhanh đã hạ cánh xuống Thiên Tân, tôi trực tiếp bắt taxi về nhà. Sắc trời đã sập tối, ánh đèn rực rỡ mới lên, xe chậm chậm lăn bánh trong làn không khí tươi mát nhưng một lúc lại thấy chút lạnh.

Cái hào khí hùng hực ra đi buổi trưa tôi đã quên ở Thượng Hải.

Một mỗi đẩy cửa phòng, đèn vẫn sáng, tôi cởi áo khoác, ngồi xuống sofa châm thuốc.

” Chú Lee “. Kha Lạc cư nhiên lại ở đây.

Tôi ồm một tiếng, thầm nghĩ thật muốn ngủ, mắt nhắm lại nên không nhìn thấy cậu nữa.

“Cháu mang cơm tối đến cho chú. Chiều chú nói xin nghỉ nhưng không phải do mệt sao? Thế nào mà không ở nhà nghỉ ngơi, lại đi những đâu?”

Tôi mở mắt, chuyên tâm rít thuốc: “Tôi đi gặp Thư Niệm.”

Kha Lạc ngẩn người

Tôi lại hít liền hai hơi thuốc, phun ra làn khói trắng ám ảnh, lòng có chút ghê tởm. “Không phải cậu thắc mắc vì sao lại muốn lên giường với tôi sao? Tôi biết đấy! Để tôi nói cho cậu hay. “

Đầu mẫu thuốc là bị ném xuống thảm, tôi dùng mũi chân dí tắt ngay nhưng mặt thảm vẫn bị cháy xém một chút. Tôi cười lạnh:

“Mặt mũi giống tôi. Vậy nên khi làm cũng có chút cảm giác, đúng không?”

Người kia có điểm hết sức giống tôi, chính là khuôn mặt. Thật sự là giống. Nếu có gặp qua rồi mọi người sẽ hiểu. Cũng khó trách Lục Phong đem Kha Lạc giao phó cho tôi, ngay cả anh ta cũng thấy được ” công năng tuyệt vời” của Lee đại thiếu gia.

Ai cũng biết, chỉ mình tôi là ngu ngơ.

Tôi lại còn muốn chạy đi so mạnh yếu với Thư Niệm. Chết cười !

Cho dù cậu ta biết tôi và Kha Lạc quan hệ thế xác thì vẫn vô cùng vui mừng. Kha Lạc ngay cả chọn đối tượng tiết dục cũng phải đạt một số tiêu chuẩn thế này. Si tình thế cơ mà !

Tôi quay lại mắng một câu : “Tôi ***** cậu !

Không chỉ nhục nhả vì bị coi là vật thay thế đâu, trái tim tôi cũng đã chết lặng rồi!

Chú giải:

* Bà con xem: khúc này dịch đúng á, nguyên văn là “nikan!” (bạn thấy đó, bạn biết đó) nghĩa là chú LEE nói với mình đấy, các fan gơ ả, hãy tự sướng cao độ đi.

** Vị trí đầu tiên: Trong CONTACT LIST, càng vị trí đứng đầu càng là người quan trọng với mình. VD tổ đề 1 loạt A Papa, A Mama, A lil boy

10. Chương 10

Tôi chống đỡ không được nữa rồi, mà cũng không muốn nhận mình thua.

“Cút!”

Kha Lạc có chút luống cuống giật mình, nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Sức nhẫn nại của tôi đã đến giới hạn. Tôi cầm cái gạt tàn lên, hướng phía đầu cậu ném mạnh. Không trúng! Nó đi sạt qua mặt cậu rồi va “Xoảng” một tiếng lên tường, vỡ vụn. Thanh âm nghe thật đáng sợ, nhưng căn bản tôi vẫn chưa hết hận.

Kha Lạc sững lại, mở to mắt nhìn tôi, giống như con thú nhỏ không hiểu sao con người trước mắt lại đang tâm đánh mình, nhất thời có chút khiếp sợ. “Chú LEE. . .”

“Tôi nói cậu cút!”, phát tiết xong, tôi hơi hơi bình tĩnh lại. “Trả chìa khóa cho tôi”.

“Cháu xin lỗi, chú LEE. Nhưng chú đừng như vậy”. Kha Lạc nhẹ nhàng, ánh mắt cậu thật lớn, cứ như hai hạt châu đen huyền, hướng tôi thanh minh. “Cháu không có coi chú như tiểu Niệm, cháu biết chú và anh ấy không có giống nhau mà”.

“Đương nhiên là không giống” tôi cười lạnh. “Nếu mà giống nhau thì cậu rõ ràng sẽ lỗi tôi làm thế thân cho rồi, cũng không cần miễn cưỡng thế này, yêu hay không yêu cũng chả là cái SHIT gì hết!”.

“Không phải, chú LEE”, cậu dường như nghẹn lời, một chốc sau mới nói “Cháu để ý đến chú thật mà, chú LEE”.

Ngực tôi sưng một chút, nhưng vẫn ha ha cười. Đây là gì? Giải thưởng an ủi chăng? Cậu ta cứ thế này là muốn kéo dài tới khi tôi bao nhiêu tuổi mới chịu bỏ qua đây?

Thấy tôi chết dở sống dở, chỉ còn chút sức tàn lực kiệt nên mới nhét cho tôi viên thuốc kéo dài cái mạng già này thêm một thời gian. Như vậy tôi chịu không được, thà là một phát chết ngay còn có điểm thống khoái.

Tôi đứng lên, thô lỗ đẩy cậu ra phía cửa.

“Chú LEE” cậu trì lại hai lượt, bất ngờ nắm lấy cổ tay tôi

Tôi mất kiên nhẫn, giật tay ra “Cậu nói thật đi, cậu khinh tôi già cả, lại có chút thương xót vì không có người làm ấm giường mới đồng ý theo tôi. Đối với cậu, căn bản tôi chả là cái gì. Nói đi! Con mẹ nó cậu nói tôi nghe đi!”

Phải để chính mồm cậu nói ra, tôi phải ném trái nõi đau khổ đến tận cùng này. Tung hê hết đi! Tôi muốn mọi chuyện khốn nạn hết mức có thể đi. Mà phải chăng nhờ vậy, nhờ vùi dập tôi xuống đáy sâu nhất, sau này tôi mới tỉnh ra mà sống tiếp được đi?

Nhưng Kha Lạc không hé răng, chỉ dùng đôi mắt đen nhánh nhìn tôi. Tôi ghét ánh mắt làm người khác mềm lòng ấy, ghét việc cậu không kiêng nể gì tuổi tác, ghét việc cậu quá si tình với người kia, ghét sự thương hại cậu dành cho tôi. Tôi ghét.....

“Chú LEE, cháu. . .”

Những lời sau đó đều bị khóa lại ngoài cánh cửa khi tôi đưa tay đóng sập lại.

Cơm Kha Lạc mang tới còn nằm cả trên bàn, tôi gạt hết vào thùng rác. Mở cửa tủ lạnh, bên trong trống không, ngay cả một lon bia cũng chẳng có. Nhưng mà chả sao, tôi cũng không muốn uống.

Con người tôi là thế, bất cứ lúc nào cũng phải tỉnh táo. Tôi không muốn thành một thằng hề say khướt.

Không có gì đáng để tôi thất thế nhường ấy.

Tôi lại nghĩ tới Kha Lạc, cậu rất ngoan, vẫn còn chút trẻ con, cười rộ lên vừa ấm áp, bao dung lại lộ vẻ sẵn sốc.

Kỳ thật cho đến tận bây giờ có lẽ cậu cũng không lừa gạt tôi, một câu “thích” cũng chưa hề nói cơ mà.

Cậu chưa từng yêu tôi, nhưng sự ôn nhu ấy tôi biết tính sao?

Tôi chỉ mê mải hút thuốc, hết điều này đến điều khác. Khi ánh mặt trời len qua khung cửa sổ, hai ngón tay kẹp thuốc đã muốn vàng vì ám khói.

Miệng khô lưỡi khô, đầu óc lại cực thanh tỉnh. Không thể ép mình ngủ, tôi với tay lấy áo khoác, ví và chìa khóa xe rồi mở cửa ra ngoài.

Mở hé cửa, tôi nhìn ra. Mới rạng sáng, khu nhà rất yên tĩnh. Kha Lạc ngồi ở cửa, tay ôm đầu gối, thở nhẹ như đang ngủ.

Tôi nhìn cậu một chốc, im im đóng cửa lại rồi đi qua. Rõ ràng cậu biết làm thế nào để nắm bắt lòng người, nhưng tôi cũng sẽ không mềm lòng

Cậu chung quy là con cún trung thành của nhà người ta, tôi chỉ “nuôi” cậu một đoạn thời gian, trong lòng cậu cũng biết rõ, vĩnh viễn sẽ không coi tôi là chủ nhân. Thế tôi việc quái gì phải lãng phí bản thân?

Hai ngày tiếp theo tôi không đi làm, cũng chẳng thèm xin nghỉ. Cứ như thế mà bỏ bê công việc.

Lúc quay lại công ty, mọi sự thế nào mà vẫn đầu vào đấy, cũng không ai nói tôi bị đuổi việc, tôi bèn đi vào văn phòng.

Kha Lạc đang ngồi ở bàn của mình gọi điện, ánh mắt chúng tôi gặp nhau. Cậu “cạch” một cái hạ máy xuống, đứng lên: “Chú LEE, hai ngày nay chú đi đâu?”

“Du lịch”, tôi đáp như không có chuyện gì, tiếp tục đi tới bàn làm việc.

“Sao lại tắt điện thoại?”

“Hết pin”

“Thế à?” Cậu lại dùng đôi mắt đen nhìn tôi. “Nhìn chú mệt mỏi quá”

Tôi “ha” một tiếng: “Ồ đúng, có chút thận hư. (1)”

Kha Lạc không nói, chỉ cắn cắn môi.

Tôi nhìn mặt bàn sạch bong “Hai hôm nay không có việc gì tồn đọng à? Hay tôi bị đuổi việc rồi?”

Kha Lạc lộ ra biểu tình ngoài ý muốn “Không! Xong cả rồi!”

Nhìn tôi ngồi xuống, mở máy tính làm bộ như bình thường, cậu nhẹ nhàng thở ra “Chú LEE! Uống trà nhé!”

Tôi cười cười. Tôi biết cậu đang lo lắng cái gì. Kỳ thật tôi không nghĩ đến chuyện từ chức đâu. Phải mong ra đi đương nhiên sẽ hả giận một chút, nhưng tôi sao phải hờn dỗi kiểu đó? Sự thật là thế đấy!

Tôi lại càng không phải oán phụ, hồ nháo cái gì? Cứ bám bồ thù với hận thì có lợi ích chó má gì, không thể giúp tôi kéo dài tuổi thọ, mà có thể cũng không giúp tôi đổi cái xe ngon hơn được. Huống chi tôi chỉ là hạng tôm tép, là tay sai của Lục gia, có làm trò cũng chỉ rước thêm nhục.

Tôi chỉ muốn an ổn mà sống. So với nhân vật phản diện bị thương tổn trong tiểu thuyết, tôi thấy mình tốt nhất nên sáng mắt mà nhìn nhận lợi ích bản thân mới phải.

Vị trí của tôi chỉ cần gian lận một tí, bán tí thông tin sẽ kiếm được không ít, mà Lục Phong lại chẳng thiệt hại gì nhiều.

Tôi chỉ định dùng khoản “bảo hiểm hưu trí” của Lục Phong “đưa trước” thôi, tranh thủ về vườn sớm cũng hay.

Đồng Thiện nói với tôi thì hay ho lắm, nhưng giờ mà tôi rời Lục gia, hẳn sẽ lòi cái đuôi giả vờ “cầu hiền” ra ngay, tôi nghe sao mà không biết? Cứ ngồi im ở chức vị này, làm vài việc cho hắn, lại ngon cơm.

Hiện tại tôi cần rất nhiều tiền, muốn tiêu dao khoái hoạt mà không tiền, không quyền sao tiêu với chả dao? Đời này có cái gì không dùng đến tiền bạc mà mua lấy chứ?

Tôi cũng chẳng trông cậy gì vào hạnh phúc, an ổn về sau rồi. Đại khái thì. Ồ, tôi nghĩ ngắn thế đấy.

Quả thật tiền cứ ào ào lao vào, so với ngồi im chờ lĩnh lương thật khác biệt một trời một vực. Chuyện xấu xa hơn thế này tôi cũng đã làm rồi, ăn nhằm gì? Tiền rót êm ru vào túi, tôi cũng không chột dạ, phi thường an tâm thoải mái.

Nhưng tiền tài đang thuận lợi bỗng nhiên chững lại. Trước đây Đồng Thiện có mua lại từ tay người khác một tuyến hàng, nghe nói đã dọa cho đối phương im thin thít, vội vã rút, mới có thể kiếm chác được nhường ấy.

Nguồn hàng, người mua, đám chân rết đều bán lại cả cho Đồng Thiện, hết thầy đã có sẵn, hẳn căn bản chỉ ngồi mát ăn bát vàng.

Lần này đánh một quả lớn, không ngờ hải cảng ở Thượng Hải bị Tà gia chặn cả. Một chút nghe ngóng phong thanh cũng không có, chẳng ai ngờ được lại có biến cố kiểu này.

Tạ gia kiên quyết giữ hàng. Vô luận Đồng Thiện có úp mở hay nói toẹt ra, cũng khẳng khái bất hợp tác. Một lượng hàng hóa lớn đến thế mà không thể giao đi, tiền đã nắm cũng thành củ khoai lang, nóng phỏng tay.

Chuyện tới trước mắt, lui không dặng, tiến cũng không xong; miếng thịt ở trong miệng còn bị người ta ép nhỏ ra, huống chi tổn thất lần này cực kinh khiếp.

Mấy ngày sứt đầu mẻ trán tranh đoạt vẫn không xong. Càng trì hoãn, tiền đền càng nhân gấp bội. Nguyên lai là tôi đang mong đổi vận vào vận này, làm một lần có thể bằng phần đầu vài năm. Chính vì vậy cũng dồn tâm sức vào nó chứ không chỉ làm qua loa cho xong. May thay Kha Lạc không nói gì.

Kì thật ngồi cùng một chỗ, tôi bồn chồn cậu cũng không phải không biết, chỉ là không nhiều chuyện. Tôi cũng vui vẻ mà bớt lo.

Nhưng lúc gặp Đồng Thiện, thế nào mà hẩn mặt mày hơn hở, khác xa lúc việc đang bí bách, mặt như đau răng ăn nhảm phải sạn.

“Đồng gia”. Ăn tiền của hẩn, cách xưng hô của tôi cũng tự nhiên mà khách khí đôi phần “Tôi vừa nói chuyện với Tân tiên sinh, ông ấy bảo. . .”

“Kệ hẩn” Đồng Thiện cười đến nở hoa, khoát khoát tay. “Việc này không thành vấn đề”

Tôi có chút ngạc nhiên “Giải quyết được rồi?”

Đồng Thiện tiếp tục hơn hớn “Cũng gần như vậy”

“?”

“Hôm nay có người của Tạ gia tới Thiên Tân, thật là tự đưa hợng cho mình cất. Tôi giải quyết hẩn ta rồi”. Nói câu này hẩn vẫn hề hề cười như Phật Di Lặc “Nghe nói người kia có vị trí rất quan trọng ở Tạ gia. Nắm được hẩn, tôi nói gì mà bên kia không nghe chứ?”

Quả thật có chuyện vừa đẹp thế sao? Tôi cũng bất ngờ, Tuy cái loại bắt cóc ra điều kiện này tôi thấy hơi dễ tiện nhưng quần sao được đây. Dù sao tôi cũng đóng vai phản diện rồi, miễn sao đừng gây chuyện chết người là được.

Tôi và hẩn thông thả ngồi xuống, rút xì gà ra thưởng thức bù cho những ngày khổ nạn. Đồng Thiện từ trong ngực áo rút ra một hộp nhỏ. Tôi cười cười, bất động thanh sắc mà quay đi. Thuốc phiện tôi không có can đảm liều chết mà dính vào.

Nhìn hẩn “phê”, tôi có chút không thoải mái. Nghiện ngập và bài bạc là hai loại người tôi cực ghét, trước sau cũng khuyển gia bại sản, bán vợ bán con. . .

Huyệt thái dương khẽ gật, tôi bỗng có một cảm giác quái dị, tự nhiên lại nghĩ đến chuyện khác.

“Đồng gia, cái người của Tạ gia kia . . .”

“Ừm?”

“Có phải tên Thư Niệm không?”

Đồng Thiện nhìn tôi “Xem chừng cậu biết không ít chuyện nhỉ?”

Tôi vờ vịt cười “Quan hệ của Tạ Viêm với trợ lí của hẩn rõ ràng là không minh bạch, tôi cũng tình cờ mà biết thôi”

Đồng Thiện miễn cưỡng “À” một tiếng rồi lại nhắm mắt một lần nữa.

“Đồng gia” tôi không nín được, lại gọi hẩn “Nếu xong rồi thì để tôi nhìn hẩn một chút. Để bọn nó làm quá tay mà người kia có làm sao thì rách chuyện”

Tới nơi, tôi còn tự mắng mình ngu, việc chó gì mà chủ động yêu cầu làm cái chuyện hèn hạ này?

Người kia đang bị nhốt trong một kho hàng cũ. Tôi ghét sự hoang lạnh nơi đây nhưng không thể không bước vào. Chỉ là cẩn thận thôi... tôi bèn đeo thêm một cái mặt nạ nhìn rất dữ tợn, hùng hổ lao vào.

Cửa mở ra “kẹt” một tiếng rất lớn, người phía trong vô thức mà co rúm lại.

Hai tay cậu bị trói sau lưng, chân cũng bị bó thành một đòn, mắt bị bịt, miệng còn bị nhét gì đó. Đúng là bị nhốt đến thế này thì thoát vào mắt.

Vì tên vệ sĩ canh cửa còn đồ gậy gà gậy gù ngủ bị gọi ra ngoài sặc một trận nên cửa sập lại từ từ rút xuống. Tôi lảng lảng đứng nhìn cậu một lát, cái cảm giác oán hận không hiểu vì sao đã bay biến sạch. Cậu ta rồi cũng có ngày này!

Cậu đang rất sợ hãi. Lúc bước qua tôi có tình dậm mạnh nhưng vẫn không nói gì.

Thư Niệm không nhìn thấy gì, chỉ có thể nghe ngóng, cố gắng nhận biết vị trí của tôi, vô cùng hoảng sợ. Tới trước mặt cậu, tôi ngồi chồm hổm xuống, chậm rãi cởi bỏ dây thừng ở chân cậu. Chưa kịp dọa dẫm gì, cậu đã đưa chân đạp tôi một phát.

Bị bất ngờ, tôi linh tron, có chút đau hoa cả mắt.

Tôi then quá hóa giận, đưa tay xoa xoa cảm thì cậu đã lợi dụng thời cơ chạy hai bước.

Tôi cũng chẳng vội. Cứ chạy đi, coi cậu chạy được đến đâu?

Quả nhiên cậu lập tức mờ mịt, mắt bị che, cơ bản không phân biệt được phương hướng nhưng vẫn cố sống cố chết chạy đi.

Tới giờ tôi mới thấy đuôi cậu có vẻ vô lực, lúc đi thì không đến nổi, chạy mới rõ ràng.

Một người què, mặt lại có sẹo. Tôi lại thua cậu ta cơ đấy.

Mạch máu sau gáy tôi lại giật thành thịch, tôi bước hai bước đã tóm được con gà con kia, đem cậu hung hăng đè xuống đất.

Thư Niệm bị tôi đè giãy giụa rất ghê, quần áo xộc xệch. Tôi cũng không hiểu mình đang nghĩ gì, “roạt” một phát đã đem quần cậu xả xuống.

Chết cười! Tôi làm gì có hứng thú với loại dzai già thế này, nhưng tốt cùng vẫn muốn biết cậu ta có cái gì hay ho.

So với tôi, cậu ta mạnh hơn chỗ nào?

Cậu ta “ư ư” kháng nghị, giãy giụa kịch liệt. Nói thật ra, một gram tình thú tôi cũng chẳng có, thứ tôi đang hưởng thụ chính là vẻ chật vật khốn cùng kia. Vì vậy, tôi giảm tốc độ, cầm lấy chân trần của cậu, từ từ kéo quần xuống.

Đuôi phải cơ nhiên còn có thiết bị trợ giúp, thật mất hứng. Không biết sao Kha Lạc sống chết chọn cậu ta thế không biết?

Đuôi trái cậu ta cũng không hoàn mỹ, trên da còn có hai vết sẹo phồng, đối xứng với nhau, hình dạng rất kì lạ.

Gì đây? Sao mà có vết sẹo thế này?

Tôi đột ngột ngưng tay, cúi xuống nhìn cho rõ hơn. Đầu tôi giật “thịch” một cái rồi có điểm choáng váng..

Kỳ thật lúc đó tôi mới tám tuổi, rất gầy, thoát nhìn tưởng chưa tới sáu tuổi. Tôi thường phải thổi lửa nấu cơm, phương diện này tôi quả thật rất có khả năng. Nồi cháo loãng trên bếp đang sôi lục bục, tôi ngồi trên cái ghế băng nhỏ, luôn tay thêm rơm rạ và hoa sinh đang khô vào ngọn lửa.

Hoa sinh đang phơi khô quất lại, ném vào lửa sẽ nổ tanh tách rất ghê. Thế nhưng một lúc sau nó chín sẽ ăn được, tuy là bị côn trùng đẻ trứng và mùi vị không hay ho lắm.

Em trai tôi chấp chững bước tới, nhìn ngó một hồi, cũng muốn tự đưa tay vào lấy.

“Không được, tránh ra, cái này của anh”. Dù sao nó cũng mới có vài cái răng, căn bản không cắn được, phí đồ ăn lắm.

Nhóc mấp máy môi, không rõ đang nói gì, chỉ giương mắt nhìn tôi.

Tôi cũng chỉ là một nhóc con gầy gò, không khổng chế được ngọn lửa, đùi thẳng em bị lửa liếm tới, tạo thành hai vết sẹo to kinh hồn. Nó đau đến độ khóc ỉ ỉ đến cả mười ngày. Tôi cũng biết đây là lỗi của mình, từ đó càng cố gắng chiều nó.

Bên tai tôi vang lên tiếng tim chính mình đập thành thạch. Đầu óc tôi có điểm đau, đưa tay gạt mạnh cổ áo, kéo cậu ta lên, “Cậu là ai?”

Miếng vải che mắt cùng cái khăn nhét miệng rất nhanh bị tôi gạt ra. Gương mặt tôi chắc hẳn rất hung ác, cậu ta sợ tới mức ngất người ra một chốc.

“Cậu là ai?”

Không đợi cậu ta phản ứng, di động của tôi chợt kêu. Tôi biết chuyện không ổn, đây là ám hiệu bọn bên ngoài bảo tôi chạy ngay. Nhưng Thư Niệm đang ở trong tay tôi, khuôn mặt giống hệt tôi đang ở ngay trước mắt tôi. Toàn bộ máu dồn cả lên đầu, tôi thực không cam lòng, gân xanh nổi một loạt, chỉ cảm thấy huyết Thái dương giật đùng đùng. Tôi nhìn không được, đưa hai tay nắm lấy cổ cậu “Nói!”

“Nói đi! Nói rồi tôi sẽ đi! Vì sao lại không trả lời tôi?”

Nói cho tôi biết rằng mặt mũi giống nhau cũng chẳng liên quan, hai vết sẹo kia cũng chỉ là trùng hợp đi. Thân nhân duy nhất của tôi đã chết từ lâu rồi mà..

Tôi thô bạo lay động cậu, khí lực trên tay dường như đã mất đi sức khổng chế, quả thật có thể bóp chết cậu ta không chừng.

Trên đỉnh đầu tôi đột nhiên vang lên một âm thanh kì quái, tôi bèn ngẩng đầu nhìn. Mái nhà kho cũ đang có một tấm sắt lá lẩy bầy rung, theo tôi nghĩ cái dây thép đang níu giữ nó hình như đã đứt.

Không hiểu nghĩ ngợi gì, cũng có thể là chẳng nghĩ gì, tôi theo bản năng mà đẩy người trong tay ra xa.

Rồi sau đó chỉ nghe một tiếng trầm đục, đầu tôi bị va cái cốp, trước mắt mờ mịt, may là một lúc sau vẫn thấy lại quang cảnh xung quanh. Đỉnh đầu vừa đau vừa nóng, rất lâu sau mới phục hồi lại cảm giác, một mảnh ướt át. Đại khái đã chảy máu đi, tuy thấy không xong nhưng tôi vẫn đứng được, hẳn là không sao.

Lúc cửa kho bị thô lỗ đập đổ từ bên ngoài, phản ứng của tôi vẫn rất trì hoãn. Rõ ràng thấy được khuôn mặt đằng đằng sát khí của người ấy nhưng vẫn không thể động đậy.

Lãnh trọn một cú đá của Kha Lạc mà không thể tránh, tôi liền quỳ xuống.

“Đầu anh ấy bị thương”, đau đến gãy cả thắt lưng, tôi vẫn nghe Thư Niệm kinh hoàng hô to “Mau gọi cấp cứu!”

Người này thật hảo tâm. Tôi ghét nó, sớm biết thế này tôi đã giết nó trước.

“Em giết hắn!”. Nghe tiếng Kha Lạc, tôi biết cậu đã phát điên rồi. Quần áo không nghiêm chỉnh của Thư Niệm chắc chắn đã khiến cậu phát cuồng. Vậy nên bụng tôi tiếp tục ăn hai đạp.

Trong dạ dày, cơn đau nhói nhói bốc lên, tôi chống tay cố đứng dậy, trán tì xuống sàn, đưa tay bịt miệng để không rên lên.

“Kha Lạc! Đừng làm thế!”

Mặt nạ dữ tợn kia bị xả xuống, bốn phía một mảnh im lặng. Một lát sau tôi mới nghe thấy tiếng cái mặt nạ kia bị vứt xuống đất, sau đó bị một bàn chân giẫm lên vỡ đôi.

Chết cười! Cái mặt nạ này khác gì tôi.

Nhưng tôi thì còn sống.

Chú thích:

(1)Thận hư: ờ thì làm ấy ấy quá độ sẽ dẫn tới tình trạng này (1 trong các nguyên nhân thôi nhá). Chú LEE chắc cố tình nói thế này với Kha Lạc sau 2 ngày cố tình trốn đi đâu đấy. .hút thuốc mà vẫn ra vẻ mình tiêu sái lắm ấy >-<>

Hết Chương 10

11. Chương 11

Không gian thật tĩnh lặng, tôi dùng sức hít vào, đầu run nhẹ.

Bọn họ đã đưa Thư Niệm tới biệt thự này để cậu ta trấn tĩnh lại cùng nghỉ dưỡng sức. Thuận tiện tôi cũng bị mang theo luôn.

Vết thương trên đầu đã được băng bó kỹ càng, máu không còn chảy nữa. Đây cũng nhờ Kha Lạc còn có tình người, đưa tôi tới bệnh viện. Nhưng xét cho cùng cũng chỉ là tiện thể đi cùng Thư Niệm kiểm tra coi có bị sao không ấy mà.

Bụng tôi quặn lên. Nhưng không thành vấn đề! Mẹ nó, ruột gan có sao mà vẫn nằm yên một chỗ còn hơn bị móc ra quăng một xó.

So với tính mạng, chỉ vì chưa ăn sáng mà đau một tí thì cũng chả chết.

Tôi lấy lại bình tĩnh, cố dần lòng, cảm giác vẫn rất lộn xộn.

Tình thế này tôi cũng chẳng biết nói sao. Lúc bị ném vào đây quả thật là thô lỗ nhưng cũng không phải nhà giam, chỉ là một thư phòng bình thường, trong tủ còn có rượu. Ngoài cửa tất nhiên có vài anh dzaj canh gác nhưng Kha Lạc cũng không trói buộc gì hết, tôi vẫn có thể tự do đi lại.

Đầu tôi ong ong đau, tư vị hắc không hề dễ chịu. Lòng dạ lại hoang mang nghĩ không ra cái gì, ngồi xuống lập tức thấy mồ hôi lạnh lã theo thái dương nhỏ xuống.

Miệng khô lưỡi nhạt, tôi mở ngăn tủ chọn một chai rượu, ly cũng đã có sẵn bên tự rót tự uống.

Cần nhất là giữ vững tinh thần, thứ nữa nếu chẳng may có chuyện không hay thì cũng đỡ tiếc hận vì không kịp vui sướng.

Cửa bị đẩy ra, thanh niên cao lớn bước vào hai bước thì dừng lại, mở to mắt nhìn tôi.

“Chú. . .”

Cậu đại khái cũng không nghĩ tới chuyện tôi chết đến đít còn vô liêm sỉ tranh thủ uống đồ của Lục Phong, liền nhúu mày.

“Cháu cần một lời giải thích”

“Được!”. May còn chừa cho tôi cơ hội giải thích.

“Sao lại làm thế?”

“Tôi không có cường bạo cậu ta” Tôi vọt miệng.

“Là cháu nói sao chú lại làm nội gián? Chú làm việc cho ai?”

Lòng tôi trầm xuống, không hé môi

“Chú Lục có chỗ nào phải xin lỗi chú, tiểu Niệm có chỗ nào đắc tội chú, sao chú lại làm thế?”

“Bọn học đâu có làm gì? Vậy còn cậu? Cậu dám nói cậu đối xử với tôi êm đẹp, tôi không thua thiệt gì cả sao?”

Kha Lạc ngăn người “Chú cứ trực tiếp tính với cháu là được rồi”

Tôi làm sao có thể nói mấy câu buồn nôn như “không thể tha thứ được” này nọ, chỉ có thể nói một lời “Phải, chuyện này là tôi sai”

Kha Lạc lạnh lùng trừng mắt, tôi chỉ cảm nhận một luồng ơn ớn chạy dọc sống lưng. Giờ tôi chỉ mong cậu toàn tâm toàn ý với Thư Niệm, đừng rảnh rang phân thân chú ý tới tôi làm chi.

“Chuyện với công ty tôi sẽ thú tội với Lục Phong, chờ anh ta giải quyết, cậu đừng nhúng tay. Về Thư Niệm thì tôi sẽ trực tiếp nói chuyện. Nhưng xem ra cậu ta cũng không tổn hại gì nhiều” tôi dừng một chút, cười cười: “còn cái giao tình mấy năm nay. . .”

Kha Lạc nhìn tôi.

Tôi rút một li, đưa về phía cậu, khép nép “Coi như chú LEE xin cậu vậy. Tha tôi một mạng, chúng ta giảng hòa đi!”

Kha Lạc nhìn tôi trong chốc lát, mặt không biểu lộ gì, nhưng rốt cuộc vẫn nhận lấy.

Nháy mắt, trong tôi xuất hiện một loại cảm giác bàng hoàng không tin nổi, thế là ngay sau đó li rượu được hất thẳng lên mặt tôi.

Tôi nửa ngày không khôi phục được tinh thần, rượu còn theo cảm tong tong chảy xuống, nghe như bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Vào đi”

Cơ hồ có một bóng người khẽ nói “Kha thiếu gia, người của Tạ gia đến rồi, nói là phải giao người cho họ”

Kha Lạc liếc tôi một cái rồi quay đầu, nói: “Anh nói cho họ biết, người là tôi bắt được, cứ nhiên tôi biết cách xử trí”

“Nhưng họ cứ dằng dai mãi. . .”

“Anh ra nói Tạ Viêm yên tâm, tôi sẽ giải quyết”

Cõi lòng tôi trận trâm lạnh.

Tôi có thể tưởng tượng cậu đối với tôi có cỡ nào thâm cừ đại hận, nhưng về phần phải “giải quyết” thế nào, tôi căn bản không cách nào nghĩ ra.

Trong phòng lại trở nên yên ắng, chỉ nghe tiếng hít thở ồ ồ của tôi.

Rất nhanh sau đó tiếng đập cửa lại vang lên, quả nhiên Tạ gia không tự mình “giải quyết” thì không xong.

“Kha thiếu gia, cậu vẫn là. . .”

Kha Lạc cau mày, lúc tôi nhìn qua quả thật rất giống khi Lục Phong lo lắng.

Cậu sẽ giao tôi ra hay không? Tiếng đập cửa dừng lại, giờ là tiếng xoay tay nắm “xành xạch”, nghe thấy toàn thân tôi lại ớn lạnh.

Tạ Viêm hơn phân nửa là muốn mang tôi xử làm tám miếng mới hả giận. Về phần Kha Lạc, số miếng hẳn sẽ tăng lên chứ chẳng kém.

Rằng tôi có chút run. Tôi thừa nhận tôi sợ chết, hơn nữa chết thế này lại không minh bạch, bảo sao tôi cam tâm. Huống chi bọn họ chưa chắc để tôi chết ngay cho sướng thân.

Thừa dịp hai bên còn tranh luận ai sẽ xử lý tên tội đồ, tôi đứng lên, chạy ra cửa sổ xem xét.

Rất may mắn, đây chỉ là lầu ba mà thôi. Cửa sổ phong cách Châu Âu nguyên bản tạo điều kiện cho các phu nhân nghênh đón tình lang giờ lại “nổi giáo” giúp tôi chuẩn.

Cả người đu ngoài cửa sổ, một chân còn lại cố sức với tới cửa phía dưới, tôi đã nghe thấy tiếng nói chuyện.

Lòng tôi giật đánh thót một cái.

Một khi họ phát hiện ra trong phòng không có ai, cho dù tôi có tiếp đất an toàn cũng đừng mơ tưởng chạy thoát.

Vừa chạm tới cửa sổ tầng hai, tôi không hề lấy đà vững trực tiếp nhảy xuống.

Lúc rơi xuống đất, ngồi chồm hổm một đồng, trừ bỏ chân hơi đau nhưng may mắn không có trật mắt cá. Trước giờ tôi vẫn không giỏi mấy môn vận động kiểu này mà.

Cái biệt thự này thật lớn, thật biến thái, chạy dọc con đường trải đá cuội bao lâu vẫn chưa thoát, tôi luôn chuẩn bị tư tưởng bị tóm bất cứ lúc nào.

Thế nhưng thẳng một mạch ra đến cổng lớn vẫn không bị ngăn cản, mấy cảnh vệ đứng đó thậm chí còn không thấy tôi.

Ngay cả thời gian tự sướng mình đang may mắn cũng chẳng có, không dám trì hoãn vội vàng chạy lẻ.

Vài ngày sau đó tôi chặt vật tránh tránh né né.

Nhà trọ tất nhiên không dám về, may mắn còn một ít tiền mặt dùng khi khẩn cấp. Chính là không nghĩ được cái trường hợp “khẩn cấp” này nó đến sớm quá, không khỏi liên tục chửi mình xui.

Tôi lại đâm hối hận vì bản thân không quả quyết, việc quái gì phải quản cậu ta an toàn hay không, đang yên đang lành mắc tội cả Lục gia lẫn Tạ gia.

Tiền thì tôi không thiếu, nhưng trốn chui trốn lủi cũng không phải cách. Cả ngày tôi không khác gì con chuột, rúc cho sâu. Vì an toàn, ăn ngủ đều phải tìm nơi nghèo nàn, rách nát nhất có thể, mất la mày lén, thấy người nào quen quen phải cụp mặt xuống ngay.

Thiên Tân thật sự quá nguy hiểm đi, tôi đã nghĩ đến chuyện qua nơi khác tránh gió, chờ cả hai nhà hạ hỏa.

Nhưng muốn chạy cũng không phải dễ. Tất cả những thứ cần thiết đều nằm cả ở nhà trọ mà tôi không quay lại đó được. Càng nghĩ lại càng thấy chỉ có thể dựa vào Đồng Thiện. Tốt xấu gì lão ta cũng không cùng phe với hai nhà kia, huống chi còn một số tiền lớn mà tôi chưa được nhận phần.

Đồng Thiện cũng nghĩa khí ra phết. Vừa nói chuyện nửa giờ, hắn ta đã cho xe tới đón tôi.

Không phải tôi hết đề phòng hắn ta, mà là tôi ở thế phóng lao đành nhắm mắt theo lao thôi!

Đồng Thiện tuy chưa từng tự lộ mặt, nhưng chuyện này sớm muộn gì cũng lộ ra, không chỉ tôi hứng chịu đâu. Hắn ta muốn phải tay sạch sẽ cũng không xong. Mà dù có giết tôi diệt khẩu cũng không nịnh bợ được cả hai bên lửa thù hờn hực đâu.

Suy lợi tính hại, thà hắn cứu tôi, sau này có khi lại hữu dụng không chừng.

Đại khái tôi tính toán thật đúng, Đồng Thiện đối với tôi rất khách khí, hữu lễ, an bài một nơi yên ổn cho tôi, lại tự tay làm lại PASSPORT này nọ.

Tôi không nghĩ đến chuyện trốn xa đến vậy. Nhưng theo lời những người này thì Kha Lạc đang lồng lộn tìm tôi, tử như phải xức ba thuốc đất cũng phải lòi con giun chết nhất là tôi lên cho bằng được vậy.

Tạ Viêm cũng đã buông tha tôi quay về Thượng Hải, hắn ta thế mà cũng ngừng truy cứu.

Cần gì chứ? Kha Lạc hận tôi đến vậy sao?

Cho dù là con chó, bị đánh nên quần lên chạy cũng nên có chút thương tiếc đi.

Vẫn là nói, ngay từ đầu tôi đừng chờ mong gì ở Kha Lạc, đúng hay không?

“Đồng gia, ngài tìm tôi?”

“Ai ui, ngồi ngồi, uống một chén đi”. Đồng Thiện cười hề hề đón tôi.

“Hộ chiếu xong rồi à?”

“Đừng vội, cứ ngồi đi đã. Người trẻ tuổi cũng nên tập dần tính nhẫn nại đi”

Mẹ! Tôi còn lâu mới làm con chó ngoe nguẩy đuôi quanh lão nhé. Nghẹn khí, tôi ép mình ngồi xuống. Mấy ngày nay rồi mà chưa xong hộ chiếu, trong đầu tôi bất tri bất giác có linh cảm không hay.

“Đồng gia, ngài nói coi, mấy thứ tôi nhờ khó lo liệu vậy ư?”

“Sao? Cậu lo lắng với tôi đấy à?”. Đồng Thiện cười hì hì “Cậu cũng biết đấy thôi, bên ngoài người ta đang âm thầm truy tìm cậu đó”

Tôi không lên tiếng. Có đôi khi tôi nghĩ hay là cứ về gặp thằng Kha Lạc, hỏi cậu xem phải làm gì tôi mới hết hận. Thiên dao vạn quả. Thập đại khổ binh.**

Những gì chúng tôi đã có với nhau, với cậu mà nói ngay cả chút xíu thương hại cũng không tồn tại sao?

Lồng ngực bị đè nén, tôi một hơi uống cạn ly rượu Đồng Thiện đưa cho.

Vừa định tự rót một ly nữa, cái ly đang hờ hững cầm trong tay tự nhiên rơi xuống, vỡ nát. Tôi trì độn nhìn tay mình, có chút hỗn loạn.

Chết tiệt!

“Cậu chớ trách tôi”. Khuôn mặt cùng giọng nói hòa ái của Đồng Thiện trở nên mơ hồ và xa xôi “Thật sự là Lục gia ép tôi quá. Tôi không giao cậu ra thì bản thân sống cũng không nổi, mà mọi người cũng không xong. . .”

Vương bát dẫn!

Lão già này thật tửm.

Nhưng thằng nhóc kia mới đích thực đáng sợ đi.

Cảm giác như vừa ngủ một giấc thật dài, tôi từ cơn ác mộng chập chờn tỉnh dậy. Mở mắt ra, đúng y như rằng là khuôn mặt của Kha Lạc.

“Chú LEE”

Chết chắc rồi!

Tôi đơn giản nhàn nhã “ờ” một tiếng ứng lại.

Đến mức này rồi tôi cũng sẽ không cầu xin cậu nữa. Chẳng để làm gì!

Chính là không hiểu sao lại có chút chạnh lòng. Đây là kết cục của cái thằng tôi sao? Mẹ nó chứ!

Kha Lạc nhìn tôi một lát. “Chú gầy quá?”

Tôi nở nụ cười. Cậu cứ sống đời con chuột xem có còn mỗi da bọc xương không?

Hay lại muốn mang tôi về vỗ cho béo rồi ăn sạch?

“Chú trở lại là tốt rồi”

“Hử?”. Tốt gì mà tốt?

“Chuyện chú làm nội gián cháu không có nói với chú Lục”

Tôi có chút ngoài ý muốn, chờ cậu nói nốt.

“Cho nên chú quay lại công ty làm đi. Cháu không truy cứu nữa”

Thật sự là con mẹ nó hào phóng. Tôi từ từ nhồm dậy.

Tuy tôi hơi kinh ngạc nhưng không hề cảm kích, chỉ đơn giản là tin không nổi.

Phút trước cậu còn muốn “giải quyết” tôi, hất rượu vào mặt tôi, lại lồng lên truy nã. Bây giờ đột nhiên lại xóa sạch hiềm khích, chẳng lẽ.... tôi nghe nhầm?

“Nhưng có điều kiện”

“Gì?”

“Chú bỏ cái trò nội gián đi”

“Gì nữa?”

“Sau này đừng xuất hiện trước mặt anh ấy nữa”

Tôi có chút muốn cười, lí do này giải thích tất cả, mị lực của Thư Niệm quả nhiên là vô cùng lớn. Nhưng nghĩ suy một hồi, tôi lắc đầu, “Tôi làm không được”

Kha Lạc nhăn nhăn lông mày nhìn tôi “Về sau chú không thể buông tha anh ấy?”

Nói chuyện với cậu, LEE tham sống sợ chết chả hiểu chạy đi đằng nào, chỉ lớn miệng hỏi ngược “Nếu cậu lo lắng sao không giải quyết tôi luôn đi? Thế chả dễ dàng hơn sao?” (Chú bị ngộ cái cụm “giải quyết” quá rồi đấy, “giải quyết” nó cũng có nhiều kiểu, chú cứ chờ đi ạ!)

Kha Lạc không nói nữa, tôi vốn tưởng cậu sẽ bạo phát, tối thiểu cũng hăm hè tôi một cái. Nhưng cậu cứ im lặng, gương mặt đen nhìn tôi.

Qua một lúc sau, cậu chỉ rừ mi xuống. “Chú nghỉ ngơi nhé! Cháu đi đây”

Sau đó Kha Lạc cũng thật sự không làm khó tôi, kệ tôi tự lo, không trối cũng chẳng nhốt. Càng làm như vậy tôi càng thấy bồn chồn bất an, thậm chí tự nhủ thời gian của mình không còn nhiều.

Nếu không biết sau này thế nào, tất phải tranh thủ làm những việc muốn làm. Tôi đi Thượng Hải.

Tuy nói Tạ Viêm đã rút lệnh truy sát nhưng tôi cũng không thể ngông nghênh ra mặt được.

Tôi chỉ dám đứng từ xa nhìn cái con người vừa đáng ghét vừa nát bét kia. Tôi thấy cậu ta tan sở, đi tới hiệu sách, lật lật giở giở mấy cuốn sách dạy ăn kiêng. Sau đó lại tới siêu thị mua đồ, đi ba vòng mới được non nửa xe, lại còn lăm chuyện chạy qua khu thủy sản làm một con cá trắm cỏ rô to, tiếp tục tự lái xe, về nhà, lên lầu.

Tôi nhìn chăm chăm cái gương mặt giống tôi kia. Thời gian thật chỉ như một cái nháy mắt! Mới ngay nào nhỏ xíu lại yếu ớt, giờ đã lớn từng kia.

Đại khái cuộc sống nó cũng không tệ đi.

Kỳ thật tôi cũng không chắc trăm phần trăm. Chỉ nhớ vết sẹo trên đùi và gương mặt mơ hồ kia mà nhận cậu ta là em trai – tôi còn chưa tự mình đa tình đến thế.

Không kiểm tra DNA, cái gì tôi cũng không tin.

Khoa học! Phải có luận chứng khoa học!

Nhưng chả hiểu ra làm sao, trong tôi vẫn thôi thúc ý muốn được nhìn thấy cậu một chút.

Theo đến nửa ngày, phỏng chừng nó cũng không ra ngoài nữa, xương sống thắt lưng tôi đều đau muốn nhũn ra. Tôi đang định quay về, cũng rút một điều ra giải lao bỗng bên tai một giọng nói lạnh lùng cất lên: “Chú lại muốn làm gì anh ấy nữa?”

Điều thuốc trên tay thiếu điều muốn rớt xuống, quay đầu lại chỉ thấy Kha Lạc đang nhíu mày nhìn tôi.

Tôi lấy lại bình tĩnh, rít một hơi nhàn tản nói: “Làm sao? Nhìn cũng không được ư? Là người của cậu chắc?”

Kha Lạc mặt lộ vẻ bất đắc dĩ “Chú không thể để cho anh ấy yên sao? Anh ấy không khỏe, đừng quấy rầy thêm nữa”

Cái loại tình yêu khắc cốt ghi tâm từ cậu dù có che dấu thế nào cũng hiện ra rõ ràng.

Tôi nở nụ cười “Tôi sẽ không làm hại gì cậu ấy hết. Tôi đổi ý rồi, cậu ấy thuộc dạng tôi thích nhất á!”. Có mới lạ?

Sắc mặt Kha Lạc khó coi đến đỉnh điểm, tựa hồ có chút phát run, một lúc sau mới thấp giọng đáp: “Thật sự chú làm người ta thất vọng rồi!”

Bóng dáng mờ ảo của người nào đó nhòe dần trong ánh tà dương.

Tôi đưa tay đè mạnh huyết thái dương. Bản thân tôi cũng không hiểu tại sao mình lại nói ra những điều dễ tiện nhường ấy. Tốt cùng là tôi muốn cậu không thoải mái, hay là muốn chính mình không thoải mái?

Tôi đứng dựa vào tường, tiếp tục hút thuốc, sau đó quyết định gọi lại cho Đồng Thiện. Thà là tôi cứ làm người xấu 100% đi, nửa nạc nửa mỡ thế này thật khó chịu.

“Tiểu Văn, sao lại là em? Đồng gia đâu?”

Người bắt máy là em kép được Đồng Thiện cứng nhất. Tuy cô ta bị chiều sinh hư, không coi ai ra gì, nhưng tâm địa vẫn chưa đến nỗi nào, vả lại cũng quý tôi.

“Ông đang họp á?”

“Chờ Đồng gia họp xong, kêu gọi điện thoại lại cho anh nha”

“LEE”. Cô có chút do dự, thanh âm cũng đột nhiên hạ thấp “Anh đừng quay lại đây”

“Là sao?”

“Chờ chút. . .” nghe tiếng, hình như cô chạy qua chỗ khác nói tiếp. “Đồng gia ông cũng không tốt đẹp gì đâu”

Tôi ha ha cười “Anh biết mà. Bằng không tại sao Lục Phong mới bức bách một chút đã giao anh ra như thế”

“Không phải vậy. Trước đó ông đã tính giết anh rồi”

Trên lưng tôi chợt lạnh, nhất thời nói chẳng nên lời.

“Không hiểu sao Lục gia lại biết dự định này mới cho người qua đàm phán. Qua mấy ngày, rốt cuộc ông lấy mạng của anh đổi được không ít ưu đãi.”

“ . . . ”

“Lục gia đáp ứng không truy cứu chuyện lần này, ông mới không xuống tay với anh đó. Anh thoát chết trở về cũng không dễ dàng, ít tự cho mình thông minh đi”

“ . . . ”

“Anh cẩn thận nha”

Điện thoại không biết đã cúp tự bao giờ. Đầu óc tôi thoát giật thoát đau, chỉ có thể không ngừng lấy tay ấn đầu.

Thuốc lá đã hút đến nửa bao, miệng khô lưỡi khô, một lần hít vào là lại đau xóc lên khoang mũi.

Tôi đột nhiên nhớ lại, hôm đó cậu khóa cửa thư phòng, nói không chừng là cố ý.

Bằng không sao lâu thế mà bọn họ vẫn không vào được, lại dễ dàng để tôi tẩu thoát đến vậy?

Có lẽ cậu thật sự không muốn đem tôi giao cho Tạ gia.

Có lẽ cậu đối với tôi vẫn có một chút. . .

Chính là chuyện này, làm sao tôi biết được?

Tôi gọi cho Kha Lạc, cậu không bắt máy, sau có gọi lại thì máy đã tắt.

Tôi đột nhiên cảm thấy thực sự sợ hãi.

Tôi vốn luôn tự cho rằng bản thân không sợ gì hết.

Tôi đành liều gọi số điện thoại nhà. Hai hồi chuông vang lên, có người nhắc máy, là Trình Diệc Thần.

“Chào anh, tôi tìm Kha Lạc”

“A, may quá, nó vừa xuống máy bay, anh chờ chút”

Rồi sau đó chợt nghe Trình Diệc Thần gọi với lên “Tiểu Lạc, có điện thoại của chú LEE nè”

Kha Lạc dù có miễn cưỡng đến thế nào hẳn cũng không thể để Trình Diệc Thần chờ.

Tôi nghe thấy tiếng điện thoại chuyển qua tay cậu, bèn thẳng lưng lên một chút, tim đập thình thịch. Nhưng đợi một lúc cũng không nghe Kha Lạc nói gì.

Mơ hồ có tiếng dép lê đi xa dần, chắc Trình Diệc Thần không đứng đó nữa.

Tôi thanh thanh cổ họng, đang chuẩn bị mở miệng, lại chỉ nghe lạch cạch một tiếng, điện thoại đã bị gác.

Tôi sững sờ đến nửa ngày, tay nắm chặt di động. Đột nhiên lòng có điểm chua xót.

Ai mà nghĩ được sau vẻ mặt khờ dại ôn nhu đó lại băng lãnh nhường này?

Là tôi đã bỏ lỡ rồi.

Thượng bộ HOÀN

QUYẾN HẠ

12. Chương 12

Ngay trong đêm đó, tôi bắt chuyến bay cuối cùng trở lại Thiên Tân, gà gât ngủ. Trời vừa tảng sáng, tôi liền tới dựng Trình Diệc Thần dậy.

Người đứng sau cửa còn đang ngáp ngủ, quần áo xộc xệch nói cho tôi biết vì Thư Niệm trở bệnh nên sáng sớm Kha Lạc đã bay đến Thượng Hải rồi.

Tôi cứng họng cười khổ không thôi nhưng đó không phải là chuyện tôi nên sớm nghĩ đến sao? Tôi đuổi theo cậu, còn cậu thì lại cứ xoay quanh Thư Niệm.

Có đôi khi tôi ngẫm thấy nói không chừng tôi thua chính là thua ở điểm bản thân quá mạnh mẽ!

Tôi da mặt dày, trời đánh thánh đâm chết không nổi, nếu có bị thương nặng thì chỉ cần nằm im, trước sau gì cũng ngóc đầu dậy.

Tôi chưa bao giờ cảm thấy đàn ông có bản tính kiên trì cùng cường đại có gì xấu, vậy nên mới lấy Lục Phong làm chuẩn mực. Nhưng giờ đã sáng mắt ra, đàn ông cũng có thể vì nhược thắng cường* lắm chứ!

Thư Niệm vừa ngã bệnh, Kha Lạc trước tiên liền đến bên nó, chuyện gì cũng không màng. Nếu lúc nào đó tôi bệnh sắp chết, phải chăng cậu sẽ rũ bỏ mọi hiềm khích mà quay lại nhìn tôi một lần nữa?

Nhưng mà tôi chăm lo bản thân tốt cực, luôn khỏe mạnh cường tráng (0_0..có “cường tráng” thật hả chú?), trừ bỏ ngẫu nhiên cảm mạo ho khan, đến rằng tôi còn chưa sâu cái nào.

Đến nước này rồi mà tôi vẫn còn lưu luyến Kha Lạc không chịu buông tay, khó trách người ta cười cho.

Nhưng một khi tâm tình si mê ai đó, cả đời khó gặp, dễ dàng buông tay lắm sao?

Tôi lại lớn tuổi rồi, có muốn giấy cũng giấy không ra.

Mà tình cảm này đặt trong tay Kha Lạc cũng tốt! Tôi yêu Kha Lạc cũng như Kha Lạc yêu Thư Niệm, rõ ràng hiểu là vô vọng cũng không thể quay đầu lại.

Kết quả tôi “cầu được ước thấy” luôn. Đại khái ăn qua loa cơm tối xong, bụng tôi đau quằn quại, phải làm bạn với cái bồn cầu mà không thể “tự thoát đi” được, lại còn thành một bộ dạng “thượng thổ hạ tả”, đi đến cơ hồ tưởng mình bị trĩ luôn.

Đến nửa đêm, vật vờ ra vào mãi tôi cũng kiệt sức mà lên giường nặng nề thiếp đi.

Kết quả là dù mệt, cơn đau vẫn phũ phàng lôi tôi dậy khỏi giấc ngủ vốn chẳng ngon lành gì. Bụng ngày càng đau dữ dội, trong lòng tôi kêu to “Không ổn”, cứ theo đà này có khi tôi lại gần thu yên nghĩ một mình lắm!

Đau đến độ đứng cũng không thẳng, tôi lần mò cầm lấy điện thoại, không hề do dự mà bấm số Kha Lạc.

May sao cậu bắt máy, nghe được tôi hỏn hển nói loạn hình như cậu cũng hiểu tôi có chút kì quái, mới hỏi “Chú Lee! sao vậy?”

Tôi có chút bí tráng giấy dựa nói “Tôi không khỏe lắm, cậu qua coi thế nào.”

Kha Lạc ngừng một chút, thoáng vẻ do dự :“Ngại quá! cháu đang ở Thượng Hải, Thư Niệm ngã bệnh, cháu ở đây chăm anh ấy.”

Đau đến tổn hơi thừa lời, tôi còn không quên cò kè mặc cả, “Không phải có Tạ Viêm ở đó rồi sao?”

“...” Tôi ngượng đến không còn mặt mũi,cũng hiểu là mình bắt chước vợ vãn, học đòi Thư Niệm mang việc “ngã bệnh” làm lợi thế. “Được,vậy cứ thế nhé!”

“Xin lỗi chú.”

Cúp điện thoại, cơn đau âm ỉ làm tôi nói chẳng nên lời, trán trát đầy mồ hôi lạnh. Rồi cũng như những người bệnh đơn độc không biết trông cậy vào ai, run rẩy gọi cấp cứu.

Đau bụng đã gọi cứu thương, cho dù mọi người có trách cứ tôi cũng chẳng còn cánh nào khác.Tôi sống đơn thân, vạn nhất mà toi, thì thể bốc mùi chắc gì đã có người biết, đành phải phá lệ yêu mạng sống này thôi.

Nằm trên xe cứu thương, để bác sĩ khám qua mới hay tôi bị viêm ruột thừa cấp tính, hơn nữa lại bị ngộ độc thức ăn, không nhanh mà cắt cái đoạn ruột chết tiết kia đi chỉ sợ ban đêm nằm ở nhà thăng thiên lúc nào không biết.

Tôi đây nửa đời oanh oanh liệt liệt mà phải chết vì viêm ruột thừa chả phải rất hoang đường sao?

Phẫu thuật xong, tôi nằm trên giường nửa tỉnh nửa mê đến ngáy ngốc. Qua giai đoạn LC** chỉ muốn ho khan một chút mà vết mổ đã ỉn ỉn đau.

Nhìn ánh hoàng hôn tràn qua cửa sổ, tôi thề ai mà đứng từ cửa trông vào không khác gì cảnh lão già cô độc ở tuổi xế chiều, thật là ai ai thán khí.

Có đôi khi tôi cũng mong mình là người dị tính.Đến tuổi này rồi hẳn sẽ như người ta vợ con đề huề.Không lấy vợ đàn ông, thì con ngoài giá thú cũng một, hai đứa, không đến nỗi cô tịch nhường này!

Tôi không ăn không uống, cơ hồ chán chả buồn ăn. Đợi đến khi bụng réo ùng ục mới miễn cưỡng húp vài thìa cháo loãng, rồi nằm xuống chờ giấc ngủ đến.

Nếu tôi mà là Thư Niệm hẳn Kha Lạc đã ngày đêm túc trực, dịu dàng hỏi han, dịu dàng tươi cười. Tôi làm thế nào cũng ngủ không được, thử tưởng tượng mình là Thư Niệm, ảo tưởng cảm nhận tình cảm của Kha Lạc nhưng thế quái nào cũng nghĩ không ra.

Ngay cả “dâm ý” cũng thất bại, đành dần dần mà đi ngủ vậy!

Lơ mơ tỉnh dậy, tôi đã thấy khuôn mặt đang say sưa ngủ của Lâm Cánh.

Cư nhiên sẽ có người đến thăm tôi sao? Bất ngờ quá , tôi ngậy người một lúc, cảm xúc có chút lộn tung phèo. “A!”

Lâm Cánh hoảng sợ, mở choàng mắt. “Làm em sợ muốn chết. Anh là xác ướp sống lại đấy à?”

“Giỏ hoa quả cũng mua cơ đấy.”

“Được ăn là may rồi, anh còn muốn gì?”

Tôi tức giận. “Anh vừa cắt ruột thừa.Sao mà ăn đào được?”

“ Được rồi, có canh bổ dưỡng chú Thần nấu, chắc anh dùng được.Uống đi”

Tay nghề của Trình Diệc Thần cũng không tệ, tôi nâng bát lên từ từ uống. “Sao em biết anh nằm viện?”

“Kha Lạc bảo”.

“A” thiếu chút nữa thì tôi dội bát canh lên mặt. “Cậu ấy đến à?”

“Ồ. Hoa kia nó mua kìa! So với giỏ hoa quả của em thì tao nhả quá hử? Nhưng anh cứ ngủ mãi, nó đợi không được đành gọi em tới thay.”

Như sấm dội giữa trời quang, tôi vội vàng hỏi: “Cậu ấy đâu rồi?”

“Lại đi Thượng Hải rồi!” Lâm Cánh thoải mái xĩa cho tôi một miếng táo, thở dài “Bay cứ như chim ấy. Bất quá anh yên tâm, em sẽ chăm sóc anh. Kha Lạc đã cho em 2 tập game rồi. Đúng như nó ủy thác, em sẽ nhờ chú Thần chăm anh mập ú luôn..”

“Này mặt anh thế là sao chứ?” Lâm Cánh trừng tôi: “Đang cười đấy à? Lúc mổ ruột thừa ông bác sĩ quá tay cắt nhầm cái dây thần kinh nào của anh sao?”

Nhất thời một cảm giác không rõ tên chậm rãi thấm vào tim tôi. Rõ ràng là tuyệt vọng rồi, thế nào mà trong bóng tối mịt mù, đột nhiên lóe lên một chút ánh sáng mong manh.

“Nhóc chết tiệt. Chăm anh mà phải chờ người ta hồi lộ mới nhận lời à? Lương tâm của em bị chó gặm rồi chắc?”

“Hử? Cái đó em chờ lâu rồi” Lâm Cánh cười hì hì: “Nó đưa chẳng lẽ em không nhận. Anh không nên như thế đâu Lee! Tức giận là miệng vết thương nó ngoác ra á.”

Chung qui là tôi nuốt không trôi nữa, rút máy gọi Kha Lạc.

“Alô.Chú Lee à?” Lời nói của cậu không còn lạnh lùng nữa. Nghe cậu nói, thất lực tôi tê dại, “Chú đỡ chưa?”

“Không sao rồi. Cảm ơn hoa của cậu.”

“Vâng” Âm thanh ồn ào bên kia đã ngừng, hẳn là cậu đã đi tới nơi yên ắng hơn. “Chú phải chú ý nghỉ ngơi,hơn nữa đừng có ăn uống lung tung.”

“Kha Lạc..”

Tôi còn phân vân chưa biết nói gì, cậu đã đáp “Chú Lee, giờ cháu có chút chuyện, cháu gọi lại cho chú sau nha.”

Chỉ vì câu nói ấy suốt mấy ngày sau, vô luận là có điện thoại là tôi cuống lên, luôn dự cảm “lần này chắc chắn là Kha Lạc”. Kết quả người gọi không là Lâm Cánh cũng là mấy thằng bạn nhậu, còn lại là quảng cáo tự động.

Mãi vẫn thế, tôi tự nhủ mình đừng mong đợi nữa.

Lúc Kha Lạc mang hoa đến, lại nói này nói kia các kiểu. Tuy có chút khách khí nhưng cũng thật chu toàn; nhưng giờ thì tôi hiểu cậu, bởi chính tôi trước đó đối với “người quen” cũng chuyên môn “làm cho có lệ” như thế này rồi.

Thư Niệm cũng hoàn toàn không có tin tức.

Đương nhiên tôi cũng chẳng mong tin tức gì của nó. Ấn tượng gì đâu?

Chỉ là, người thân cuối cùng trên thế giới này của tôi hoàn toàn chẳng nhớ ra tôi.

Tôi quay lại công ty làm việc.

Hiện tại Kha Lạc đang mất hồn mất vía, Lục Phong thì việc nhà quán thân, thật sự cần người .Mặc kệ chuyện tôi làm nội gián, nếu Lục Phong không truy cứu thì tôi vẫn cứ làm, da mặt không đủ độ mỏng mà, Lee thiếu gia thật sự rất tức thời.

Lao vào làm việc kiếm tiền lương sống qua ngày, tôi cũng hiểu nhuệ khí của mình ngày càng suy yếu, trước mắt kiếm đủ để dưỡng lão, ăn không ngồi rồi thì núi vàng cũng lở.

Làm chuyện xấu mà được tha thì tôi cũng tử tế lắm, hết lòng vì cha con họ vậy.

Tôi gặp lại Kha Lạc, cũng là vì có nhiều giấy tờ cần cậu kí.

Chuyện cậu yêu đương ai tôi không xen vào nữa, nhưng quan hệ của cả hai thì sống chết vẫn phải duy trì. Tôi cũng không thể trơ mắt nhìn công ty đóng cửa. Bằng không tìm ai đòi tiền lương, lấy gì sống?

Nhìn bộ dạng của cậu tôi thật sự hoảng sợ. Cũng chỉ mới mười ngày thôi, người cậu đã gầy xẹp đi, sắc mặt tiêu tụy, ánh mắt mệt mỏi, làn da không còn sáng bóng nữa.

Tôi vuốt cằm suy nghĩ, lần đầu tiên gặp mặt mà thấy cậu thế này chưa chắc tôi đã mê luyến gì hết.

“Sao vậy?” Cầm lòng không được, tôi vẫn lăm mồm hỏi một câu.

Kha Lạc vẫn cúi đầu hí hoáy kí lên đồng giấy tờ. “Thư Niệm bệnh.”

Vừa mở miệng, ngay cả giọng nói cũng nghe khàn khàn, không còn tuyệt vời như xưa nữa. Tôi cũng không biết nên vui hay nên buồn. Mỹ thiếu niên vì tâm tình lo lắng mà già nua, không còn đẹp trai sáng láng nữa, có phải tôi sẽ sớm được giải thoát hay không?

“Tôi biết cậu ấy không khỏe, bắt quá cậu đừng quan tâm đến độ này, không bệnh nào mà trị không hết cả.”

Kha Lạc nhanh chóng lật một trang nữa. Tôi nhìn sững cậu, tóc có vẻ hơi dài quá, quàng thâm đầy dưới hai mắt, bất chợt tôi có ý muốn đưa tay gạt tóc sang một bên dùm cậu.

“Đương nhiên bây giờ vẫn chưa sao, cũng không phải bệnh nan y, chỉ là bệnh bạch cầu thôi.”

Cậu nói rất nhanh, tôi thiếu điều nghe không rõ.

Đến khi hiểu được ý cậu, bên tai tôi liền “oanh” một tiếng, đầu óc đều trống rỗng, sự kinh ngạc cùng sợ hãi không biết từ nơi nào ào ạt kéo đến.

Tôi cũng không nói được gì, cứ như vậy mấy mươi giây đồng hồ chỉ nghe tiếng ngòi bút Kha Lạc lia trên giấy.

“Chuyện lớn như vậy sao không nói sớm?” tôi chợt thấy miệng khô lưỡi khô.

“Sao lại phải nói? Cháu nói ra chú sẽ quan tâm đến anh ấy à? Cho dù để cả thế giới này biết liệu có ích lợi gì? Cháu không cần người khác dùng ánh mắt thương hại nhìn anh ấy, không cần thấy anh ấy nghĩ mãi chuyện này. Úp úp mở mở nói cho anh ấy biết chỉ còn sống được bao lâu, khi nào thì chết, chết thế nào...”

Ngòi bút vì di mạnh mà làm giấy rách một đường dài, Kha Lạc dường như đã bị chạm đến giới hạn: “Anh ấy chống đỡ đã đủ vất vả rồi, cháu không muốn người khác nhìn anh ấy như nhìn một bệnh nhân sắp chết...”

“Kha Lạc...”

“Ngày mai mọi người sẽ chuyển anh ấy đến Thiên Tân. Nếu vẫn không được, sẽ liên lạc với các chuyên gia nước ngoài.” Cậu vội vã nói nốt, hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

“Kha Lạc, cậu đừng rối, bệnh này nhiều người đã khỏi hẳn rồi mà.”

“Ừm” cậu trầm thấp trả lời, tay vẫn không ngừng viết. “Đã tìm được người có tủy phù hợp rồi.”

“Vậy không phải là đã tốt rồi sao?”

“Nhưng mà người ta lại đổi ý.”

Tôi không nói gì nữa, bản thân có thể tưởng tượng ra nỗi thất vọng ấy, thậm chí là tuyệt vọng. Gặp phải chuyện này, nói đại ra người bệnh mà biết còn chết nhanh hơn.

“Khốn nạn...” Cậu nghiêng răng, ánh mắt vì căm tức và thiếu ngủ mà vằn đỏ, giống như con thú nhỏ bị thương.

Tôi biết cậu không phải đang mắng mình. Thậm chí cậu không hiểu phải mắng ai mới đúng, cho nên vô cùng khổ sở.

Tôi chỉ có thể an ủi “Cũng không phải không có cách, chuyện thế này...”

...Người ta đổi ý cũng dễ hiểu.

Cho dù là với bạn bè, số người hết lòng đâu phải nhiều. Đừng nói đến chuyện cho tủy gì đó, một chút lợi ích bị xung đột thôi cũng trở mặt thành thù, huống chi là người xa lạ.

Bao giờ cậu bằng tuổi tôi sẽ hiểu cả thôi, nhờ cậy người ta bố thí sẽ cỡ nào vô vọng, cỡ nào tổn thương.

“Không thể thế được. Cháu sẽ tìm ra người kia bằng được.”

Tôi thấy cậu có loại biểu tình như muốn khóc, nhìn vô cùng trẻ con, ánh mắt này về phần nào đó so với Lục Phong lại tốt đẹp hơn nhiều.

Cho dù tư liệu về người hiến tặng là tuyệt mật, nhưng loại chuyện phải đào ba thước đất để lôi người ta lên không phải là chuyện Lục gia không làm nổi.

“Cậu đừng có làm vậy. Nếu được Thư Niệm cũng không nhận đâu. Tìm biện pháp khác đi.”

Kha Lạc suy nghĩ đến đỏ cả hai hốc mắt “Chuyện không liên quan đến chú, đương nhiên chú nói như vậy được”

Tôi im lặng, sau đó mỉm cười.

Kha Lạc khó có thể tin, khàn giọng hỏi tôi: “Chú cười cái gì?”

Tôi đương nhiên thoải mái! Kẻ địch lớn nhất đời tôi, chưa biết nên làm gì để chiến thắng, rốt cục không cần phải động tay vẫn có thể chờ nó biến mất rồi!

.

Tôi tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe toàn diện.

May mắn tôi rất khỏe. Thật tốt quá!

Tôi sẽ không vì Thư Niệm mà làm gì hết. Tôi chán ghét nó, ghen với nó, ước gì nó chết sớm một chút.

Cho dù nó là em trai thì sao, nó đã sớm quên tôi rồi.

Quan hệ gần gũi thời thơ ấu hoàn toàn không so được với nhân sinh dằng dặc. Nó với tôi mà nói, chẳng là cái gì, tôi với nó cũng chẳng là cái gì.

.

Tìm kiếm người tình nguyện hiến tặng mới tựa hồ rất khó. Mấy bữa sau thấy Kha Lạc ở công ty thực sự bơ phờ, ánh mắt phù thũng không còn đẹp đẽ gì hết, hình như đã khóc rồi.

Tôi cũng biết, nếu tôi quay về nhận thân nhân chắc cậu sẽ nhìn tôi với con mắt khác, nhưng tôi là một thằng tham sống sợ chết, yêu tiền khinh nghĩa, hình tượng xây dựng bao năm khó lòng phá bỏ.

Tôi sẽ không chỉ vì làm cậu vui vẻ mà làm chuyện điên rồ đến vậy.

Để Kha Lạc biết có lẽ tủy tôi thích hợp chả khác gì cậu coi tôi là cái túi máu với cả tủy di động. Thế nên tôi tự nhiên im thin thít.

Mấy người tình nguyện nghĩa khí hùng hực còn chùn bước nữa mà. Huống chi tiêu chuẩn đạo đức của tôi so với người thường còn kém vài bậc.

Vẻ đẹp của Kha Lạc ngày càng bay biến, chỉ còn một bộ hồn phách phiêu lãng.

Lúc này nếu tôi có gian lận thêm gì đó, hẳn cậu cũng không phát hiện ra đâu.

Nhớ lại vẻ phong trần trấn định, mãnh liệt sâu sắc, thấu triết hàng ngày của cậu, tôi thật sự cảm nhận được sự mong manh giữa sống và chết cùng sức ảnh hưởng kinh hoàng của nó.

Tôi không nhịn được mà nghĩ đại, cũng không tin cậu không nhớ đến mình.

Đương nhiên, tôi không làm chuyện ngớ ngẩn thế. Tôi có phải là đàn bà con gái đâu?

Chính là chỉ thắc mắc, đổi lại người gặp chuyện là tôi, không biết được mấy người thương tâm khổ sở.

Bên người chẳng có ai.

Người nhà?...Vợ?

Tôi càng nghĩ càng tịch mịch, trần trọc không ngủ được, nửa đêm gọi điện cho Lâm Cánh. “Anh mà chết, em có nhớ anh không?”

Tốt xấu gì thì cũng ra về người thân mà an ủi tôi đi mà.

Kết quả Lâm Cánh chỉ cười lạnh “Anh?”

“... ”

“Muốn tìm người uống rượu em qua liền. Ít nói cái gì chết với cả sống đi, không tiền đồ.”

“... ”

Tuy rằng một chút thương tâm cũng không có, nhưng cậu chính là vậy.

Thở ngắn than dài không phải là tác phong của chúng tôi. Dù rất yếu đuối, vẫn già mồm cái láo nhưng nam tử hán đại trượng phu, có chuyện gì mà uống xuống hai ly rượu lại không giải quyết được?

Tôi thích Lâm Cánh. Cậu rất tỉnh táo, giống tôi vậy.

Bất quá đáng giận chính là, gọi cậu đến vốn là để uống rượu cho quên hết sự đời, kết quả lê la đến quán thứ hai, Lâm Cánh lại quay về chủ đề cái thằng nhóc âm hồn bất tán kia.

“Thư Niệm thật đáng thương! Tìm được người có tủy tương xứng như vậy đâu có dễ. Chả hiểu thế chó nào mà người tình nguyện lại đổi ý? Mẹ nó. Vậy là hại chết con người ta rồi.”

“Đổi ý thì đổi ý, cũng không thể nói người ta sai được. Thọc cái xi lanh to dùng mà hút tủy, em không sợ chặc?” Tôi hù cậu.

“Cái *** ấy. Thế thì sao? Anh tưởng em giống anh chặc?” Lâm Cánh quả không phải là dạng mười lần bỏ đi. “Nói thật nếu là em, em nhất định sẽ làm. Tuy em sợ đau nhưng tốt xấu gì cũng là người quen. Cho dù em không chịu, Kha Lạc chắc cũng tóm cổ ép em đi.”

Câu cuối mới là thật lòng đi.

“Vậy sao em không tới đi?”

“Cái loại trùng hợp này so với tỉ lệ phần trăm bị sét đánh không sai biệt lắm. Dem một người không phù hợp mà ghép thì có lợi ích gì? Nghe đã biết lãng phí thời gian lại thêm phiền.”

Rượu thịt đang ngon lành cũng thành vô vị, không khí cũng khó tránh khỏi trở nên nặng nề.

“Bọn Kha Lạc cũng đang cố gắng can thiệp chuyện người tình nguyện mà.”

Tôi tiện miệng hỏi: “Rồi sao?”

“Thì họ đổi điện thoại. Có tới xin xỏ ỉ ôi cũng chỉ bị mắng là quấy rầy thôi.”

Lâm Cánh làm một hơi cạn cốc bia: “Em ghét người như thế! Nếu không dám quỳen tặng tủy, vì sao từ đầu còn vờ vịt có lòng nhân ái? Đưa cho người ta một chút hy vọng, khiến người ta chờ lâu như vậy, lại một cước giẫm nát tất cả, loại cảm giác này quả thực rất khổ nạn, còn không bằng thờ ơ mặc kệ luôn.”

“... ”

“Này, anh nhìn ngốc ngốc cái gì vậy? Anh hiểu chưa hả?”

Tôi thờ ơ cười. Chuyện thế này sao tôi không rõ chứ?

Tôi chính là hiểu được cái tâm lí đêch muốn làm người lương thiện.

Nhân sinh mỗi người đều có khuyết. Tôi đây ố còn không mang nổi mình ố, can có gì còn đóng cọc cho rêu?

Sự thật chứng minh rồi, ai ai chả không viên mãn giống tôi vậy.

.

Hôm qua ở công ty tôi lại chạm mặt Kha Lạc. Tôi phát hiện cậu lại đẹp trai ngời ngời, mặt cậu cứ như được thổi sinh khí, linh động như tiên sống, đẹp không sao tả xiết!

Tôi nhìn đến độ si ngốc, cơ hồ phải nhỏ dãi, khó khăn lắm mới thu hồi về mặt mê dzaj lại được.

“Này.” Tôi mặt dày mày dạn hỏi. “Có chuyện gì tốt hả?”

Kha Lạc nở nụ cười, cái biểu tình nháy mắt kia quả thật rất mê người, nỗi niềm vui sướng tràn ngập mắt cậu, lan sang cả thân thể. Ngay cả tôi đứng cạnh cậu như thế này hình như cũng lây một ít.”

“Tìm được người tình nguyện mới rồi.”

“A?”

“ Tất cả các chỉ tiêu đều phù hợp.” Kha Lạc mỉm cười, nhìn ra cậu có vẻ mặt sung sướng của người vừa bước về từ cửa tử. “Lần này thuận lợi lắm, đối phương rất hợp tác, bác sĩ đã định ngày giờ phẫu thuật rồi. Nếu thành công, Tiểu Niệm sẽ khỏi hẳn.”

“ A..” tôi có chút không hứng thú, còn cậu cứ thao thao bất tuyệt. Nếu không vì bảo vệ hình tượng bản thân, tôi còn muốn lấy tay ngoáy mũi để bày tỏ thái độ kia.

“ Cháu cũng không nghĩ tới là may mắn như thế! Cứ tưởng là đã phải buông tay cơ. Chú cũng biết đấy, tìm người phù hợp đã khó thế nào, lại phải thấp thỏm sợ họ đổi ý, đợi chờ thật sự gian nan, nếu không tìm ra...cháu chẳng biết phải làm như thế nào...!”

“ Đúng nha ” Tôi uống một ngụm trà, đang muốn châm thuốc, nghĩ thế nào lại dỉ tắt.

“ Cháu rất muốn gặp mặt cảm tạ người ta. Đáng tiếc tư liệu của người tình nguyện đều là tuyệt mật.”

Trên mặt người thanh niên hiện lên một vẻ tiếc nuối chân thành.

Tôi không chút để ý, đưa tay lật giở đồng giấy tờ, lại tiện thể gấp một cái rõ to.

“ Lần này Thư Niệm có thể hoàn toàn khỏe mạnh...”

Tôi rõ ràng với nó không hề hứng thú, nói làm gì nữa?

Kha Lạc đại khái cũng thấy tâm trí tôi đã chu du những đâu rồi. “Chú chắc chưa thấy đâu, chính bản thân mình lúc cần, mới hiểu được người tình nguyện vĩ đại đến nhường nào!”

“Đây không gọi là vĩ đại mà là ngu xuẩn!” Tôi nghe nhiều tới phiên, cao giọng châm chích.

Kha Lạc liếc tôi một cái, khẽ nhíu mày, muốn nói gì đó, rốt cục lại ngậm miệng.

HẾT Chương 12.

13. Chương 13

Vì tâm tình khó chịu, có làm việc hay không cũng chán nên tôi quyết định xin nghỉ phép đi du lịch.

Mới vừa mặt dày mà quay lại đi làm, liền vì chán mà xin nghỉ ngay hai tuần, quả thực đến tôi còn thấy mình phẩm hạnh bất lương, lại quá chi không hòa nhã!

Bất quá tôi đã nhận thức bản thân từ lâu. Vả lại, lảng vảng ở công ty nhiều lại mất công xung đột người này người kia, ra ngoài thay đổi không khí cho thoải mái.

Chờ hết đợt nghỉ ngơi, trở về rồi tôi cũng chẳng chăm chỉ hơn được miếng nào, hoàn toàn không hề có ý tứ “lập công chuộc tội”, ngược lại đã lười nay càng lười hơn, động tác ngày càng chậm chạp.

Thấy tôi nửa ngày không lật sang trang tài liệu thứ hai, không ấn ngực lại xoa thắt lưng, rành rành một bộ dạng “nghỉ ngơi quá độ”, Kha Lạc không nhịn được phải mở miệng hỏi: “Chú sao vậy?”

“A... tôi a... đau thắt lưng.”

Kha Lạc liếc tôi một cái. Tôi nhìn cậu cười, thể hiện ý vị “thâm trường”.

Nhân viên loại này nhất định sẽ bị trừ lương. Bất quá bây giờ Kha Lạc sẽ không làm thế với tôi.

Nghe nói Thư Niệm giải phẫu rất thành công, nếu trong một tháng không đào thải, không tái phát thì sẽ khỏi hẳn.

Chính vì thế, dạo gần đây tâm tình của Kha Lạc cũng tốt cực kỳ, cả ngày cười như hoa nở, đề nghị là giải quyết cậu cũng chán chả thèm so đo với tôi.

Thậm chí biểu hiện của tôi xấu tệ hại nhường ấy, vậy mà ngày Thư Niệm xuất viện Kha Lạc vẫn kiên quyết lôi tôi cùng đi chúc mừng.

Mẹ nó! Tôi mới không muốn qua chúc mừng ấy!

Trong phòng bệnh lố nhố cả nam cả nữ, có người tôi biết, có người không. Tất cả ồn ào náo nhiệt một phen. Người bên Tạ gia thì khỏi nói, Lâm Cảnh không có lập trường cũng không tính, Trác Văn Dương có qua, lại đến Lục Phong, Trình Diệc Thần đều hãnh diện quang lâm.

Nhân duyên của nó so với tôi quả thật tốt hơn nhiều lắm!

Đóng cửa lại, đại khái cũng đã xin xỏ qua y bác sĩ, mọi người bắn pháo giấy, thổi nến, ăn bánh kem, không khí vui vẻ thế này lại xuất hiện tại bệnh viện quả là rất mới mẻ.

Tôi đứng sau lưng mọi người, từ xa nhìn ngó người con trai chúng tình phùng nguyệt (sao quanh trăng sáng) kia. Mặt mũi nó giống tôi là thế mà có biết bao xa xôi.

Tôi đứng sát cửa ra vào, thiếu đi hứng trí mà ăn bánh ngọt, nghĩ thầm ăn xong là chuồn luôn. Ngơ ngốc đứng đây tôi thấy chán không kể, mà cũng chẳng có ai chú ý đến sự có mặt của tôi nữa.

Có người đẩy cửa bước vào cơ hồ rất mạnh bạo, thiếu điều kẹp tôi xẹp lép như con tép.

Anh ta tới thì thào vào tai Kha Lạc gì đó, Kha Lạc đang cười dần dần nụ cười đó tịt ngóm, thần sắc có chút quái dị, cuối cùng mới nói với Thư Niệm: “Em vốn muốn mời người cho anh tủy tới đây. Vậy mà làm thế nào cũng không tìm ra, người ta không chỉ yêu cầu bác sĩ giữ bí mật mà ngay cả toàn bộ tư liệu đăng ký đều là giả.”

Tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc.

“Thật là người kỳ lạ.”

“Hay người ta không muốn bị quấy rầy?”

“Nhưng tôi vẫn thấy họ thua thiệt. Nên có một chút tâm ý với người ta mới phải.”

“Trên đời cũng có những người chỉ muốn làm việc tốt mà không cần báo đáp gì đâu.”

“Anh hùng vô danh hả?”

Không hiểu mọi người nghĩ sao chứ nghe những lời này tôi chỉ muốn ối, đứng một bên mắt trợn trắng luôn.

Cửa lại mở, tôi lại bị kẹp.

Người mới vào chính là bác sĩ phụ trách ca mổ. “Xin lỗi mọi người, tôi tới muộn...”

Tôi còn chưa khôi phục, đầu lại bị kẹp lần thứ ba. “Mẹ nó!”

“Xin lỗi anh, xin lỗi!...” Người kia liên tục giải thích.

Chỉ nghe vị bác sĩ vào trước cười nói: “Đây là bác sĩ Chu, chịu trách nhiệm hút tủy...”

Tôi sưng sốt, tay đang xoa trán rã rời buông xuống.

Anh bác sĩ trẻ tuổi “A?” một tiếng, thấy tôi đang há hốc mồm bèn nở nụ cười, “Anh cũng tới à? Tôi liên lạc với anh thế nào cũng không được! Mới nghĩ là anh không muốn gặp mặt người bệnh mới lưu địa chỉ giả chứ?”

Tôi cứng đờ, phải hơn mười giây mới có phản ứng, cười cười nhắc nhở anh ta: “Anh nhận nhầm người rồi!” Anh bác sĩ sưng sốt, tỏ vẻ xấu hổ: “A! Thật xin lỗi! Trí nhớ tôi không tốt lắm! Ha ha...”

Trừ anh ta ra không ai bật cười, tất cả đều im lặng nhìn tôi.

Nụ cười của tôi khó mà duy trì thêm nữa, đột nhiên cảm thấy chịu không nổi: “Tôi có chút chuyện, đi trước đây!”

Tôi giả cầm giả điếu, một đường đi thẳng.

Nhưng lúc tôi đưa tay kéo cửa taxi, chính là một bàn tay nữa đặt lên ngăn tôi lại.

“Chú Lee.”

Kha Lạc hơi hỗn hển.

Tôi cười: “Có việc gì sao?”

Biểu tình của Kha Lạc có chút phức tạp: “... Cháu đuổi theo chú ra tới đây.”

“Đúng vậy sao? Thế mà tôi chả biết gì?” Tôi vẽ thành khăn nghiêm mặt nói: “Có việc gì nói sau đi ha, giờ tôi đang vội lắm.”

“Cám ơn chú đã cứu Thư Niệm...”

“Thật không phải là tôi đâu...” Tôi ngắt lời cậu: “Bác sĩ nhận nhầm người thôi.”

“Chú Lee.”

Lại nữa, chỉ biết gọi tên tôi thôi.

Mặc cho cậu gọi bao lần, tôi vẫn không thể chỉ dựa vào hai chữ này mà đoán ra tâm tư của cậu.

Tôi lại xao động, lấy mũi chân đá đá xuống đất. “Đại thiếu gia, tôi có việc, đừng lãng phí thời gian.”

Cậu nhướn mày, răng nhe ra như cú con, hỏi tôi: “Chuyện hiến tạng tủy lớn như vậy sao lại giấu cháu?”

Tôi bất đắc dĩ buông tay: “Tôi căn bản là không có làm. Giấu cái gì mà giấu?”

“Chú nói dối.”

Tiểu quỷ cố chấp thích cân não này.

“Được rồi.” Tôi trở mặt ra cười. “Cậu bảo tôi làm cũng được, dù sao tôi cũng chả nhọc sức.”

Kha Lạc dùng sức đóng sầm cửa ô tô lại.

Lái xe nhìn tình huống hai người đàn ông đứng tranh cãi có vẻ không ổn, vội chạy nhanh như chớp.

Thật mất hết cả phong độ của tôi!

“Cám ơn chú, chú Lee.”

Tôi quen cậu lâu như vậy, cái gì cũng đều nghe qua, chỉ riêng câu “cám ơn” này là lần đầu. Bị hù đến phát hãi, tôi xua tay: “Đừng đừng, ngàn vạn lần đừng có cám ơn tôi. Cậu có cám ơn cũng chả mài ra mà ăn được...”

Đang lúc “xúc động” thế này lại nói tới tiền bạc thấy có bao nhiêu mất hứng, Kha Lạc hiển nhiên sưng sốt, có chút quẫn bách: “Mặc kệ thế nào, lần này vẫn thật sự cảm ơn chú...”

Tôi “khụ” một tiếng.

Bị người ta suy tôn nhầm thành “anh hùng” thật vô cùng ghê tởm, nơi lưng da gà nổi đầy, từ đầu đến gan bàn chân đều là cảm giác hự hự thực thực, giống y như ngục quân tử.

Tôi không phải ngục quân tử, tôi là tiểu nhân kia!

“Nói nghe nè, có chi phiếu thì đưa nha” tôi phát tay, làm ra một bộ không biết xấu hổ. “Mà cậu cũng đừng viết thư cảm ơn này nọ đó, tôi sợ còn không có chỗ vớt...”

Kha Lạc dăm dăm nhìn tôi một lúc rồi thở dài: “Chú muốn gì cũng được.”

Thật ghê gớm!

Tôi cũng không có cảm giác vui sướng. Thù lao cậu hứa trả sẽ rất nhiều mà cảm giác trong tôi thì như bưng một bát cháo lạnh ngắt.

“Gì cũng được?” Về tươi cười mê đắm trên mặt tôi một chút cũng không giảm, đưa ngón tay chọt nhẹ vào cằm cậu: “Chính là lấy thân báo đáp thì sao?”

Kha Lạc thoát cái đỏ bừng mặt, hé miệng định nói gì đó lại thôi. Cậu đã cao lớn thành thực như thế, vậy mà ẩn ẩn trong xương vẫn còn nét khờ dại.

Lại có một chiếc taxi trống đi tới, lúc này tôi không để nó lọt lưới, chạy qua vậy. Ném xong đậu hũ của Kha Lạc tôi liền chuồn mất.

Xe chạy không bao lâu, cứ nhiên lại tắc đường.

Xe taxi là loại đời cũ, bám sát sau một xe chở heo sống, từng bước tiến là từng bước mùi heo bay theo cửa kính xe kéo xuống một nửa tràn vào. Rõ là tôi không thoải mái, chỉ biết ngồi ghế sau mà than thở.

May mà hai ngón tay còn lưu lại cảm giác chạm vào làn da của cậu.

Trẻ trung, bóng loáng, tràn đầy hương vị.

Tôi cũng biết mình lỗ mãng thế là không hay, nhưng mà không gay gắt vậy, tôi sợ xúc cảm mình cứ thế lao ra, không có cách nào ngừng.

Những lời cậu muốn nói với tôi chỉ là “cám ơn”.

Nhìn đi, rằng tôi đã ê cả rồi.

Thật sự là chuyện lớn cũng không tất phải cảm ơn tôi.

Tôi không phải già mồm cãi láo, tôi đối với... ờ... người kia... đâu có chút nào hảo cảm, trừ bỏ chán ghét và ghen tị, gì cũng không phải.

Nói không chừng ngay từ hồi đầu nên nhét nó vào bao tải rồi tẩn cho một trận.

Nếu nó mà chết rồi thì tốt quá! Thiên tai, nhân họa gì cũng tốt!

Nhưng bây giờ nó còn sống tốt là đằng khác.

Tôi cũng không biết lúc mình để cái xi-lanh kia chọc vào người là tư vị gì, thật ngốc quá!

Có lẽ chính là nhất thời xúc động,

Cũng có thể tôi... rất cô độc.

Hôm sau, mới sáng sớm trời đã mưa, tí ta tí tách, sắc trời âm trầm làm người ta buồn ngủ.

Lúc tôi trợn mắt cổ tỉnh dậy phát hiện đã ngủ quên, giờ có phi tới công ty cũng là muộn, thôi thì ngủ quách nó luôn cho rồi.

Thư thư phục phục rúc trong ổ chăn, tôi mơ màng ngủ, liên tục bị cơn đói đánh thức, nhưng lại an ủi mình đang ngủ sẽ không thấy đói, vì thế tiếp tục cố gắng ngủ cho say.

Trong mơ tôi nghe thấy tiếng cãi nhau, cứ như tiếng máy bay ném bom, rất âm ỉ. Trên tay, tôi ôm một nhóc con, chúng tôi ngồi im lìm trong góc, nhóc con cũng không khóc, chỉ dùng ánh mắt đen láy nhìn tôi, thật ngoan.

Chính là ôm thấy rất nhẹ.

Có người gõ cửa, tôi không dám mở, ở trong mơ vẫn biết phân biệt phải trái.

Tròng mắt nó giật giật, lật đặt đứng dậy, vẫn chả vì mục đích gì, tràn ngập chờ mong. Trẻ con học nói từ đầu tiên nói được sẽ là “mum”, nó thì lại biết nói chữ “đói” trước.

Đói, đói.

Tôi đưa tay bỏ vào miệng nó, nó ngậm lấy mút mát, ánh mắt trông mong tiếp tục nhìn tôi.

Tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng, “rầm rầm”, giống như đang đập vào ngực tôi vậy.

Tôi đột nhiên bừng tỉnh, trái tim thành thịch nhảy loạn, cơ hồ vọt tới tận miệng, đúng là có người đang gõ cửa thật.

Ban ngày ban mặt mà cũng có người tới đòi mạng sao?

Tôi đưa tay lau văng trán ướt mồ hôi lạnh, sờ soạng xuống giường, lật xệch đôi dép lê ra mở cửa.

“Chú Lee...” Ngoài cửa là cậu thanh niên tóc ướt đầm, ánh mắt tối như mực, toàn bộ thân hình nhìn qua cũng biết là đang lạnh. “Sao chú lại khóa trái? Hôm nay chú không đi làm, gọi điện cũng tắt máy, chú bệnh sao?”

Tôi còn nửa mê nửa tỉnh, phản ứng trì độn, vừa mở miệng chỉ nói được một chữ: “Đói...”

“A?” Kha Lạc ngẩn người, mỉm cười: “Vậy nha, cháu cũng nghĩ là chú chưa có ăn cơm nên mua chút đồ. Để cháu nấu cơm tối cho chú.”

Tôi hoảng hốt, dờ ra vài giây cậu đã lách qua mà vào phòng, mang theo một ý vị tươi mát. Tôi bị hơi thở cùng không khí lạnh mát kia ùa vào mũi hoàn toàn tỉnh táo: “Cậu vội vàng tới đây chỉ để nấu cơm cho tôi.”

“Ừm.”

Tôi nhất thời thụ sủng nhược kinh (bất ngờ, kinh ngạc), loại dịu dàng này quả thật đã lâu không gặp, hiện giờ thế nào mà tôi lại được hưởng.

Kha Lạc ngồi phân loại rau củ các loại, lần lượt bỏ vào tủ lạnh, xoay người lại đưa cho tôi một phong thư.

“Đúng rồi. Còn cái này đưa chú luôn!”

Bên trong là một tờ chi phiếu bỏ trống.

Số để tôi tự điền ư? Cư nhiên lại có chuyện tốt nhường này vậy trời?

Tôi cầm lên soi, sờ, giật... ra vẻ đang kiểm tra coi thật hay giả đến cả nửa ngày.

Cuối cùng xác nhận là “hàng thật”, tôi vui vẻ ngồi viết thêm vài số không, lại vài số không.

Người kia trong lòng cậu là vô giá.

Trong lúc đó, Kha Lạc đang lu bù trong bếp, một bên đem hải sâm ngâm nước, thái nấm hương, lại vừa nấu món “cầu kỳ đương quy”*.

“Nấu gì đó? Ra ngoài ăn cho lạ!”

Tôi lẩn qua lộn lại ngắm tờ chi phiếu, lại chắc chắn rõ to, buông lời ném đá. Ông bây giờ là người có tiền, đương nhiên có thể ra về bắt bẻ cậu chứ?!

“Trời đang mưa, chờ thời tiết tốt lên chúng ta đi sau nhé.”

Tôi ngang ngược, cố ý sai phái: “Đừng tưởng đi mấy chỗ vớ vẩn là được.”

Cậu nở nụ cười: “Đương nhiên là chú thích đi đâu chúng ta liền tới đó.”

Hóa ra cậu rất nhẫn nhục chịu đựng.

Tôi nghĩ cũng hay, giờ muốn gì được nấy, hiển chút xíu tủy mà đổi được nhiều thứ ghê.

Rõ ràng là con sói con, cậu chỉ vì người ta mà biến thành con cừu non ngoan hiền nhất thế giới, vừa trắng vừa thuần khiết, cho dù bị trêu chọc thế nào cũng chỉ biết lắc cái đuôi, rũ xuống hàng lông mi run rẩy.

Kha Lạc tới tới lui lui mà chuẩn bị bữa tối, tôi nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon uống trà chiều, coi tivi, chân cong cong gác gác đúng một bộ dạng đại gia, còn sai cậu này nọ: hoa quả gọt phải cầm tăm vào cầm cho dễ, ôi ngọt thế, cái này thì lại nhạt, vị cứ chất chất thế nào ấy, nhìn đã thấy không ngon...

Kỳ thật làm thế cũng chẳng vui. Cho dù cậu là đứa con vàng ngọc của Lục Phong, dưới một người, trên vạn người thì có ức hiếp cậu cũng không mang lại cho tôi cảm giác khoan khoái chân chính.

Tôi làm ra bộ dạng sung sướng lắm. Tuy không phải trong lòng tôi nghĩ thế nhưng có cậu gần thế này coi như đúng đi. Cậu cố gắng đến vậy, tôi cũng không bắt buộc.

Cơm đã nấu xong. Trên bàn ăn còn đốt nến, mùi thức ăn ả ả tản ra, Kha Lạc ngồi xồm nhìn lửa.

Mưa đã tạnh, bầu trời tối đen bên ngoài đột nhiên lại bùng lên chút ánh sáng cuối ngày. Bóng dáng cậu thanh niên đang ngồi tắm mình trong ánh chiều tà, bức rèm phía sau bị gió thổi bay phần phật, thật sự giống như một bức họa ấm áp.

Tôi giật mình.

Cơ thể nghe theo tâm trí vu vơ, tôi bất giác đứng lên bước tới sau lưng cậu, Kha Lạc vừa định đứng lên, tôi đã vươn tay ôm lấy cậu.

Cậu sững sốt một chút, nhưng vẫn không nhúc nhích, chỉ là hai tai đều đỏ ửng.

Tôi sợ cậu cử động, lại càng sợ nếu cậu giãy giụa, tôi cũng không có mặt mũi nào mà áp chế lại. Nhất thời, không khí trở nên cấp bách, giọng tôi cũng khàn đi, lại rụt một âm hưởng dụ dỗ trẻ con “Ồ đây với chú Lee một chút đi.”

Cậu hiểu ý tôi, ngoan ngoãn đứng im, còn buông hai tay, chờ xem tôi làm gì.

Biết cậu sẽ không phản kháng, tôi đánh bạo từ từ sờ soạng. Tôi lướt từ trán, xuống gương mặt, cái cổ, ngực... dần dần lặn xuống bụng, từng chút từng chút một.

Nhưng sờ cũng chỉ sờ thế thôi. Rõ ràng nhìn ra cậu phải chịu cảnh bị người ta sàm sỡ, tôi tự nhiên lại khiếp sợ.

Cậu là thanh niên đầy sức sống, tôi lại chỉ là một lão già.

Tôi vẫn không làm gì cả.

Tôi chỉ là đưa tay “ôn tập thân thể” cậu một lượt, đoạn nói: “Ăn cơm đi.”

Yêu cầu cậu lên giường tôi làm không nổi nữa, tôi gạt bỏ tư thái cầu hoan trên mặt. Da mặt dày cũng tùy lúc đi, tự tôn ít ỏi vẫn nên có.

Tốt nhất là sờ một hồi, không mặn không nhạt ăn ít đậu hũ, giải chút khát khao, mà da dày lại không đau.

Sống cũng chính là nên như vậy.

Kha Lạc tựa hồ ngẩn người, rồi sau đó cười, ngượng ngùng thấp giọng: “Nhưng mà chú Lee, của chú... thục vào cháu.”

Tôi xấu hổ chết luôn.

Mẹ nó, đàn ông chỉ có cái điểm này là không tốt, lừa người không nổi.

Cậu nhóc cao lớn trước mặt tôi xoay người lại, có chút ngại ngần, một tay ôm tôi, tay còn lại vói vào trong quần tôi.

Cậu tựa hồ rất then thừng, động tác cẩn thận, lòng bàn tay phát nhiệt. Nhất thời bị cậu cầm lấy, tôi không chế không được mà hỗn hển một tiếng. Đàn ông quả là cái loại không có tiền đồ, chịu chết không kháng cự được, mà tôi cũng chẳng may may kháng cự nữa.

Kha Lạc chuyên tâm “làm”, mắt chăm chú nhìn xuống, tôi chỉ nhìn được hàng mi dày của cậu rủ bóng, không rõ trên mặt là loại biểu cảm gì.

Toàn bộ máu trong người tôi rầm rộ phóng xuống thân dưới, đại não thiếu dưỡng khí liền tỉnh táo không nổi.

Có lẽ không cần so đo. Với tư thái này chẳng phải một bên có cầu một bên có cung, cậu săn sóc tôi, lý gì tôi không thoải mái? Đây chẳng phải việc tôi vẫn mong còn không thấy sao?

Tưởng chừng đứng không vững, tôi đưa tay bám chặt bờ vai cậu, mơ mơ màng màng nghĩ bụng.... ha, ông đây thái độ làm người rộng rãi, lòng dạ không hẹp hòi, không thêm câu nệ tiểu tiết.

Tôi chỉ để ý hành động, mặc kệ động cơ là gì.

Tôi không sao cả! Nếu cậu vì cảm kích mà đem lòng yêu tôi, tôi cũng vui lòng.

Giật mình một cái, tôi đã phóng ướm lòng bàn tay cậu. Trái tim thuần khiết của tôi kêu bình bịch, cổ lấy lại bình tĩnh, gương mặt nhìn đôi đồng tử đen thẳm của cậu, cổ họng chợt căng thẳng lạ.

Hai người đều có chút không được tự nhiên, lặng im dờ mắt ra. Tôi sửa sang lại quần áo, Kha Lạc rút khăn tay lau đi dấu vết tôi vừa để lại.

“Chú Lee!”

“Ừm, sao?” Phát tiết xong, tôi dĩ nhiên trên người hư nhuyển, khẩu khí lại càng yếu ớt.

“Sao tủy của chú lại phù hợp?”

“A, chuyện đó hả?...” Miệng tôi bỗng chốc lúng búng: “Có gì lạ đâu? Tùy thời có thể xuất hiện cơ hội như thế, chỉ là tôi trùng hợp thế thôi.”

Cừu con Kha Lạc lại ngẩng đầu nhìn tôi: “Tại sao chú lại muốn đi kiểm tra?”

“Tâm huyết dâng trào, muốn làm liền làm.” tôi cười ha hả “Hay là, người mong có thể hiến tủy là cậu? giờ bị tôi sớm một bước đoạt mất chức vị “anh hùng cứu mỹ nhân” nên ghen tị hả?”

“Ý cháu là, chú không thích anh ấy, vì cái gì chú lại đi xét nghiệm cho anh ấy? Hay chú sớm biết phù hợp từ trước rồi?”

Tôi ngây người trong chốc lát, đem dây lưng cài cài xốc xốc: “Vớ vẩn! Tôi cũng không phải thần tiên, biết sao được?”

Đầu con cừu nhỏ kia hình như đang nhú thêm cặp sừng: “Xét nghiệm hợp tủy không đơn giản như cặp nhiệt độ, đâu ai nhàn rỗi thử chơi cho biết chứ?”

Tôi bắt đầu nói càn: “Là tôi quá nhàn rỗi đó!”

“Chú Lee! Vì sao chú không nói thật?”

Tôi nở nụ cười: “Cậu rắc rối ghê. Thôi được, thế cậu muốn nghe “nói thật” ra làm sao mới vừa lòng?”

Kha Lạc ngẩn ngơ, hiển nhiên cậu cũng chưa có xác định được.

“Chú là người thân của anh ấy à?”

Tôi phủ nhận cái rụp “Không!”

Kha Lạc nhìn tôi, “Chú lại gạt cháu.”

“Tôi bảo không là không.”

“Kiểm tra đi.”

“Kiểm tra cái gì?”

Cậu đưa vật đang nắm trong tay: “Tinh dịch cũng đủ để kiểm tra ADN rồi.”

Tôi không hề phòng bị, trong đầu thốt nhiên trống rỗng.

Gì đây? Nguyên lai lúc nãy cậu làm vậy chỉ vì muốn lấy tinh dịch. Khác quái gì vắt sữa con bò cái?!!!

Tôi còn tưởng rằng bản lĩnh tu luyện lâu ngày đã lên đến mức đẳng phong tạo cực, đâu có ngờ rơi vào tay nhóc con này là bị nó xoay như chong chóng.

Ông cóc cần phong độ nữa! Nghĩ thế tôi nghiêng rằng trợn mắt cổ sức giành giật cái khăn tay, chẳng khác gì con bò tót Tây Ban Nha giữa trận đấu, chỉ muốn dậm vào tấm vải đỏ.

Đồ vương bát đần, dám lôi ông đây ra làm trò khi à?

Tôi chiếm thế thượng phong, ngón tay cậu bị tôi mở ra, trong tay chính là trống không.

Tôi thở phào nhưng chính lúc ấy mới chợt nhận ra hồng bét. Biểu tình trên mặt tôi nhất định là không bình tĩnh, có thể nói còn có chút khủng hoảng, chẳng khác gì “lạy ông tôi ở bụi này.”

Cậu nhìn tôi, rút điện thoại ra: “Cháu gọi Thư Niệm tới.”

Tôi chợt thở không được, giận quá mà cười phá lên, suy nghĩ một chút, lại gật gật đầu, hiểu ra lại thấy lòng chua xót.

“Ra thế! Cậu vốn là vì Thư Niệm mới đến đây.”

Mắt nhìn của tôi quả có vấn đề, chuyện rõ ràng như thế, chẳng cần ánh sáng ban ngày cũng biết tổng.

Kỳ thật, có thể trong lòng tôi đã sớm nhận ra, lâu lắm rồi cậu không tìm tôi, đột nhiên giờ lại xuất hiện, đơn giản là muốn gì từ tôi chứ?!!

Chính là tôi cũng le lói hy vọng, cậu đội mưa tới đây nấu cho tôi bữa cơm, hai người ăn cùng nhau, sau đó xem TV, có thể còn lên giường nằm cùng với nhau một lát, trò chuyện, giống như nhận ra tình cảm ẩn sâu trong lòng.

Điện thoại đã có người nhắc máy, Kha Lạc “Alô” một tiếng, nhìn sang tôi, rốt cuộc vẫn mở miệng nói “Thư Niệm...” cậu còn nói chưa xong, tôi đột nhiên chộp lấy di động, hung hăng ném xuống đất, lại bồi thêm một đạp.

Kha Lạc thoáng giật mình nhìn tôi.

Đập phá thế cơ bản vẫn chưa giải hạn nhưng tốt xấu gì tôi cũng thở lại được, chậm chậm hít khí, đã lấy lại phong độ Lee thiếu gia mà nhe răng cười với cậu: “Ngại ghê, để tôi đền cậu cái khác sau nhé?”

Kha Lạc cúi đầu nhìn đám linh kiện tan nát dưới sàn: “Thế chú định trốn tránh cái gì?”

Tôi không trả lời, chỉ cười một tiếng, làm như không có chuyện gì rồi tự mình rót rượu, thuận tiện mời cậu: “Làm một ly chứ?”

Thật ra là chính tôi đang lừa mình dối người, muốn tái hiện không khí trước khi xảy ra việc kia mà thôi.

Kha Lạc đứng im nhìn tôi, tôi cũng lắc lắc chai rượu cười nhìn cậu.

Hàng lông mi đen nhánh, cái mũi thẳng rất tú lệ, đặt trên khuôn mặt phẳng phất u buồn mà ôn nhu.

“Thư Niệm anh ấy....”

“Đừng nói chuyện Thư Niệm với tôi. Không quan tâm. Qua đây uống rượu đi.”

Kha Lạc vẫn bất động.

Tôi cười cười rót ra hai ly, trước mặt tôi mà cậu nhắc tới Thư Niệm một lần nữa thì đừng trách tôi trở mặt. Cậu coi chú Lee của cậu là cái gì đây?

Ánh sáng trong phòng rất mơ hồ, sắc trời hắt qua song cửa càng lúc càng dần buông, mờ nhạt đến độ không khí như tan ra cùng trời chiều, tôi cũng chỉ có thể nhìn rõ bóng cậu.

“LEE, chắc chắn chú biết từ đầu, tại sao lại không nói? Bất luận chú ghét Thư Niệm bao nhiêu thì anh ấy cũng là em trai chú, đúng không?”

Quên đi.

Tôi rót cuộc buông chai rượu xuống, sờ soạng túi áo, rút thuốc ra hút.

“Tôi với Thư Niệm ra sao thì can hệ gì tới cậu? Chuyện của tôi không mượn cậu xen vào. Chuyện của nó, cậu lại càng không nên xen vào!”

Lời tôi nói dường như vạn tiễn xuyên trúng hồng tâm.

Kha Lạc sợ run trong chốc lát mới đáp trả: “Chú không có khả năng giả điên cả đời, có một số việc sớm muộn gì chú cũng phải đối mặt.”

Tôi cười nói: “Con người sớm muộn gì chả phải chết. Cậu có tin tôi chết ngay bây giờ không?”

Kha Lạc ngẩn người.

Tôi không tổn thương cậu, vẫn là không chịu nổi.

“Thư Niệm căn bản là chướng mắt cậu, sao cậu cứ đeo đuổi nó mãi? Chắc chắn nó không quay đầu, vậy cậu cần gì?”

Tôi cuối cùng còn nhấn tâm mở miệng giễu cợt thêm: “Cậu xem cậu có bao nhiêu ti tiện kia!”

Tuy rằng khúc này tôi nói về bản thân mình thì thích hợp hơn.

Kha Lạc mặt bỗng đỏ bừng, qua một lúc lại chuyển sang trắng bệch, hàm răng trắng khê cắn môi, rồi nói: “Cháu đi đây.”

“Nhanh vậy sao?” Tôi đưa tay quàng vai cậu, ngả ngớn “Ăn cơm rồi tâm sự chút thôi mà.”

“Cháu chả có gì hay ho để nói với chú cả.”

Tôi đột nhiên kéo cổ áo cậu, Kha Lạc bị bất ngờ không kịp đề phòng, lảo đảo một chút đã bị tôi ấn xuống sàn nhà.

Tôi cười cười nhìn cậu, lại nhìn tới ánh mắt đang thoảng thoắt kia mà cười lên lưng cậu, cúi đầu dùng sức cắn vào cổ cậu, cắn vào hõm hõn kia một hơi.

Tôi nghĩ, bản thân mình sợ dĩ không thể quên được cậu chỉ bởi vì tôi không chiếm được cậu. Cậu chịu để tôi đè một lần thì tôi được giải thoát ngay thôi.

Kha Lạc bắt đầu giãy dụa, sức lực cùng kỹ xảo của cậu đều ở mức thượng thừa, còn có chút ngon tuyệt. Nhưng tôi ra tay trước thì sẽ có lợi thế hơn, nhanh chóng bẻ quặt tay cậu ra phía sau, không chút nào thương hương tiếc ngọc mà đè đầu cậu sát xuống sàn nhà bụi bặm.

Kha Lạc bị đẩy vào tư thế này không thể nào dùng lực. Bị tôi hung hăng áp chế, khuôn mặt cậu lộ vẻ bất đắc dĩ. Đại khái là cậu đâu thể tưởng tượng tôi sẽ chiếm thế thượng phong.

Việc này đại khái không có gì kì quái hết. Trước kia tôi chỉ sợ làm cậu bị thương mà thôi.

Tôi lấy động tác vô cùng lỗ mãng cùng hạ lưu mà liếm láp vành tai cậu: “Cậu muốn tôi đi nhận thẳng ranh kia? Muốn lấy lòng nó cũng được. Trước mắt cậu chiều tôi đi đã rồi nói sau.”

Kha Lạc nghiêng đầu tránh hai cái, khàn giọng “Bỏ ra.”

Hiển nhiên là cậu đang giận, tôi buông tay, cậu không quay lại cắn chết tôi mới lạ.

“Đây là cậu nợ tôi...” Tôi đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt mịn màng của cậu. “...làm xong lần này coi như chúng ta thanh toán xong.”

“Chú LEE...”

“Sao? Trước kia cậu làm tôi nhiều lần thế còn gì?”

Tôi bắt đầu dùng môi hôn lên cổ cậu, tuyệt đối không dịu dàng, khiến cậu mặt mày nhăn tít. Với cậu mà nói, tôi đang “dùng sức mạnh” mà áp chế quá mức bình thường rồi.

Kỳ thật thế này đã là cái gì, cậu còn chưa biết thế nào là “cưỡng -hiếp -chân-chính” đâu.

Tiếng thở dốc cùng vật lộn dần trở nên ồ ồ. Tôi đưa một tay vào trong quần cậu, thô lỗ thọc vào quần lót, lung tung tra tấn cậu một lát rồi mới vòng tay ra đằng sau sờ soạng, ý muốn trực tiếp sát nhập.

Việc này hiển nhiên làm cậu đau nhưng Kha Lạc vẫn chẳng kêu một tiếng, chỉ là sắc mặt xanh lét.

Tôi cười cười “Ngại quá! Chú Lee cậu quên cắt móng tay.”

Kha Lạc cắn môi một cái.

Tôi đương nhiên biết trong lòng cậu đang nghĩ cái gì, có nhiều điểm cậu rất giống Lục Phong.

Chắc chắn sau chuyện này tôi sẽ chẳng sống thoải mái gì. Nhưng đã đến nước này rồi mà tôi dừng tay thì cậu sẽ tha cho tôi sao? Đẳng nào cùng chết, không bằng phong lưu một lần cho khỏi tiếc hận.

Chỉ cắm vào nửa ngón tay, cậu đã lộ ra thần sắc khó nhẫn nhịn, dưới làn da mỏng, gân xanh tầng tầng nổi lên, giống y hệt thú nhỏ bị thương, phì phò thở qua hàm răng ngậm chặt.

Tôi nghĩ bụng, cả đời này chưa ai dám làm thế này với cậu. Vậy nếu tôi là người đầu tiên thì hẳn cậu sẽ nhớ mãi không quên.

Cậu yêu thằng nhóc kia tới chết! Cậu hận tôi tới chết!

Giằng co một chốc, thân thể cậu càng ngày càng nóng, còn tôi giống như đã phát tiết xong, chỉ còn lại cảm giác hư không, mất mẻ thoải mái.

Làm nhục cậu, sẽ mang tới cho tôi loại khoái cảm này sao?

Tôi rút tay ra, trên vầng trán đầm mồ hôi của cậu, nhẹ đặt một nụ hôn.

Nhóc con còn nhỏ thế này...Tôi lại hôn cậu lần nữa.

“Kha Lạc.”

Tiếng chuông cửa chợt vang lên dồn dập.

Tôi lấp bắp kinh hãi, động tác của cả hai đều lập tức dừng ra.

Kha Lạc thừa lúc tôi mất tập trung thoáng cái thoát ra, còn hung hăng giật cánh khủy ,áp lưng tôi xuống sàn, tiện thể thúc cho tôi một nhát vào bụng.

Tôi còn tưởng cổ tay cậu sớm đã trở nên yếu ớt, không ngờ vẫn nhanh nhẹn lưu loát đến vậy, chả khác gì dã thú (khúc này lại nghĩ đến Taekyeon của 2PM nè =))).Cậu khiến tôi mê luyến không phải không có lí do của nó.

Tuy tôi bị phản kích mà toát mồ hôi lạnh, trước mắt mờ mịt nhưng vẫn là thấy chết không từ, đầy đầu chiến khí của cảm tử quân, với tay lên cổ áo cậu xả xuống.

Chúng tôi còn mãi mê “giao đấu”, đột nhiên tiếng chìa khóa xoay trong ổ vang lên, cửa mở, ánh đèn bừng sáng tức thì.

Tôi biết đó là Lâm Cánh, tôi mới cho cậu chìa khóa mà.

Kha Lạc lại giống như bị chạm điện, đứng lên khỏi người tôi, bộ dạng có chút chật vật.

Tôi còn trừng trừng nhìn một lúc mới thích ứng được với ánh sáng, nhìn rõ bên ngoài Lâm Cánh đang tròn miệng, đứng ở cửa còn có một người nữa.

Người kia hiển nhiên giật mình đến cực điểm, hết nhìn tôi lại nhìn qua Kha Lạc, thần sắc mờ mịt.

Lâm Cánh vẫn duy trì bộ dạng nuốt trứng chim, cà lăm: “ Em... em quấy rầy cái gì sao?”

Kha Lạc nói không nên lời, tựa hồ tức giận đến phát run, sắc đỏ trên mắt còn nguyên, hung hăng liếc tôi một cái rồi lách qua hai người kia ra ngoài.

Tôi nằm im hít khí, muốn tiêu sái đón khách, thế mẹ nào mà đứng lên không nổi, đành cắn răng cười khổ: “Nhóc con, giúp anh cái coi”

Bụng từng đợt co rút đau đớn. Tôi đã trúng hai cú của Kha Lạc, vết thương mới mở hình như lại há miệng rồi.

Ăn trộm gà không xong, lại mất thêm năm thóc.

Tôi được đưa vào bệnh viện, bụng được khâu lại. Lúc tỉnh dậy, Lâm Cánh đang trông chừng tôi, mang theo cả thức ăn. Bất quá, tôi ăn thì ít mà cậu ăn thì nhiều.(=))) Đã thế cậu lại còn cười nhạo đồng băng gạc chi chít trên người tôi xấu tệ, sau đó nhơn nhơn sung sướng mà đi về.

Lâm Cánh là dạng người nhìn đã hiểu, tuyệt sẽ không nói những lời chua xót vô nghĩa an ủi tôi.

Mà tôi thì cần quái gì an ủi? Đi RAPE con người ta không xong bị nó quật lại, nói ra tự hào lắm ấy! Nếu bị người khác nhìn bằng ánh mắt đồng tình “âu yếm”, tôi không nổi điên thì cũng xấu hổ đến chết mất.

Lâm Cánh đi rồi, yên tĩnh không bao lâu thì cửa lại kẹt mở. Tôi hé mắt nhìn, thấy một người tới lại nhắm tịt lại, giả vờ đang ngủ say.

Tai tôi nghe thấy người kia cẩn thận kéo ra một cái ghế ngồi xuống.

Nó thật sự rất kiên nhẫn, chỉ im lặng ngồi chờ... qua một lúc lâu, đại loại không có việc gì làm bèn mang hoa quả ra gọt.

Tôi so với nó còn khổ hơn, vờ vịt ngủ cũng khó lắm chứ bộ. Hơn thế, tôi thấy ngứa mũi cũng không được gãi, chỉ mong nó đi lẹ cho tôi nhờ.

Tôi không muốn nó biết quan hệ giữa tôi và nó.

Biết rồi thì sao?

Rốt cục thì đến giai đoạn đoàn viên, vui mừng đến chết chắc?

Vớ vẩn!

Nó sao có thể nhận một thằng anh trai từ trên trời rơi xuống, nói với nó như vậy được sao?

Tiếng gọt táo xoèn xoẹt tiếp tục vang lên, càng nghe tôi càng tâm phiền ý loạn.

Tôi biết nó đang nhìn tôi, chờ tôi tỉnh lại để nói chuyện. Nhưng không biết tốt cùng là nó muốn nói chuyện gì với tôi? Vĩnh viễn tôi đoán không ra nó sẽ đáp lại tôi như thế nào?

Một sự chờ đợi bấp bênh vô cùng tận.

Tôi ghét chờ đợi người ta phải lựa chọn, đây mình bắt an.

Tôi không dám đối mặt với một lời chối từ.

Tiếng bổ táo lại tiếp tục, không biết đã gọt được mấy quả, chờ tôi “tỉnh”, hẳn đồng táo kia đã nằm hết trên đĩa cả.

Tôi rốt cuộc không chịu được mà hắt hơi một cái, mở to mắt.

Nó tựa hồ hoảng sợ, nhìn vào mắt tôi bèn mỉm cười với vẻ kính trọng “ Anh tỉnh rồi?”

Tôi nói bừa “Nhìn không thấy à?”

Nhất thời không còn lời nào để nói, nó vừa nhìn trộm tôi vừa tiếp tục gọt táo.

Mẹ nó! Gọt gì mà gọt lắm thế, tôi có ăn được đâu?

Quả táo trong tay cơ hồ chỉ còn mỗi hạt, nó mới hơi hơi xấu hổ mà bỏ dao xuống, muốn nói lại thôi cả buổi, cuối cùng do dự “ Chuyện...chuyện trước kia em không nhớ rõ.”

Ai mong nó nhớ rõ chứ?

“ Nhưng em cảm thấy hẳn là em có một người anh.”

“”

“ Vì không rõ ràng, em lại quá nhỏ, sau cũng dần mơ hồ.”

“”

“ Hẳn đó là anh.”

Tôi quyết đoán “Không phải.”

Nó ngoảnh mặt làm ngơ, còn tự tiện “ Em xin lỗi, thế mà em lại quên anh.”

“Không liên quan tới tôi.”

“Em biết là anh mà.”

“Nói không phải là không phải” Tôi gào lên.

“Được, được, được” Nó có chút luống cuống, dịu dàng “ Không phải thì không phải.”

Nghĩ nghĩ một lúc nó lại hỏi “Tên em trước kia là gì ?”

“Sao mà tôi biết được ”

Tôi có chút phát điên, nắm được trong tay cái gì là ném tới “Phiền chết đi được. Cậu ra ngoài cho tôi.”

Nó vội vàng né qua: “Anh, anh đừng kích động. Em không làm phiền anh nữa.” Sau đó đưa cốc giữ nhiệt qua cho tôi “Nào anh uống chút đi”.

Uống cái SHIT á? Tôi trừng mắt.

Khuôn mặt nó gầy yếu, mới đại phẫu không bao lâu, sắc mặt tái nhợt xanh xao. Thế mà vẫn nhẫn nại chịu đựng, dùng ánh mắt cừu non ngoan ngoãn nhìn tôi.

Tôi chợt nghĩ đến chân nó.

Nó đứng lâu thế cũng không ổn đi.

Thằng hỗn đản này.

“Cái thằng nhóc đã chết tên xấu lắm!” Tôi nghe giọng mình chợt ghen ngào, tuy rằng thật buồn cười: “Mà nó tính tình cũng rất đáng ghét.”

Thư Niệm có chút giật mình: “ Ừ... Vì sao thế?”

“Em mà ăn nhiều lắm.”

“A!” nghe vậy nó chợt luống cuống “ A, đúng thế ha. Hình như anh toàn chia đồ ăn này nọ cho em....”

Mới ngày nào còn cơm tôi đút cho ăn, thế mà giờ lại tranh người tôi yêu. Tôi ghét nó.

“Anh. Anh đừng khóc.”

“Ai khóc?” Tôi chửi ầm lên. Tôi cũng không biết tại sao tôi lại trở nên đành hanh như vậy nữa.

Nó từ từ đưa tay đặt lên vai tôi, lại từ từ lại gần, có chút ngốc nghếch ôm chầm lấy tôi.

Hết Chương 13

14. Chương 14

Tôi nhàn tản nằm trong bệnh viện mấy ngày, mà mấy ngày này quả thực không tởm chút nào. Mỗi ngày tôi đều được ăn no đồ của Thư Niệm làm, vết thương may lại cũng không hề hấn gì nữa, tha hồ vui đùa với đám y tá.

Chỉ cần tôi muốn, thể hiện một chút là người thấy người yêu liền! Mấy em y tá ngoài miệng mắng: “Chết tiệt!!!” “Khốn!!!” nhưng vẫn đặc biệt chiều cố tôi. Trở thành HOT BOY trong bệnh viện, cuộc sống thoải mái, tôi vui vẻ quên cả trời đất, việc xuất viện nghĩ cũng chẳng nghĩ qua.

Tôi sung sướng mà coi đây là kì nghỉ phép luôn, khác cái là người ta chạy tới bờ biển phía bên kia địa cầu mà tắm nắng, còn tôi nằm trên giường bệnh phờ phạc. Bốn phía đều là những bức tường trắng, có đôi khi lại khiến những người có tâm lý trốn tránh cảm thấy an toàn.

Lúc Tạ Viêm nghiêm mặt đẩy cửa phòng bệnh bước vào, tôi đang đọc mấy cuốn tạp chí mà đám y tá tuần cho, cười sằng sặc. Ngẩng lên thấy khuôn mặt như muốn đòi nợ, tôi bị dọa thiếu nữa ngoẹo cổ.

Em rể hung thần ác sát đi tới đầu giường, thả xuống một cái bình giữ nhiệt, đập cái “cốp”, ngay cả cái bàn gỗ cũng run bần bật. “Anh phải nằm đây tới khi nào?”

“A.”, thường thì tôi quen bắt nạt kẻ yếu hơn, nhất thờ bị dọa đến sợ: “Cám ơn thiếu gia, tiền viện phí hình như tôi trả mà?”

“Tiểu Niệm còn đang trong thời kì dưỡng bệnh, cậu ấy cũng là bệnh nhân, so với anh còn yếu hơn. Thế mà hôm nào cậu ấy cũng nấu này nấu nọ cho anh, lại còn từ xa đưa tới. Anh thấy sung sướng lắm chắc?” Khinh bỉ nhìn sắc mặt tái mét của tôi, hần nói tiếp. “Anh là đàn ông đàn ông, làm nũng như vậy không thấy quá đáng sao?”

“Cái gì?!”

“Phải nhờ việc này để chứng tỏ cậu ấy quan tâm anh, thật quá ngây thơ đi!”

Tôi then quá hóa giận: “Cậu đừng nói lung tung!”

Tạ Viêm cười lạnh. “Đừng cho là tôi nhìn không ra. Chiêu này tôi dùng nhiều rồi. Anh còn non lắm!”

Tôi không khỏi giận tím mặt: “Cái quỷ kế vớ vẩn của cậu còn không biết xấu hổ, nói tôi sao?”

Hai thằng bốn mắt đỏ ngầu, lông nhím dựng thẳng, chả khác gì hai con gà đang ở thế giằng co thì cửa phòng bật mở.

Mẹ nó, cái biển “Miễn tiếp khách.” Treo ngoài cửa nó vô hình chắc?

“Tạ Viêm, anh chỉ lấy canh quên mang thìa...”

Tạ Viêm vừa thấy người tới, lập tức xương cốt mềm xuống quá nửa, trên mặt nhanh chóng chuyển thành nụ cười dành riêng cho vợ yêu. Đến lượt tôi cười lạnh.

“Thìa để anh mua, em còn mất công mang qua...”

Thằng nhóc kia thành thật nói. “Em còn muốn qua xem anh em nữa.”

Tôi vui vẻ thoải mái “Ha” một tiếng. Nét tươi cười trên mặt trở nên cứng ngắt, nghiêng răng hỏi. “Hần có gì đẹp?”

Tôi không có gì đẹp đấy! Nhưng mà trong mắt thằng nhóc kia lại chả khác gì bông hoa đầy hương sắc, khiến nó thỉnh thoảng lại phải đưa mắt liếc trộm một cái. (Quả thật khúc này buồn nôn thật.=))))

Chúng tôi đều đã trưởng thành, nói thể này quả thực rất buồn nôn. (Ò_Ó)

Cho nên tôi cũng chỉ ngồi im, chờ được múc canh cho uống.

Tôi dần dần bị cái loại ánh mắt ẩn tình, đưa tình của hần nhìn mà dựng hết lông tóc.

Tạ thiếu gia quả thực lúc này bất chấp hình tượng, quả thực đang đổ ra giấm chua, lại còn ào ạt như sóng biển.

“Anh ta căn bản là không bệnh, em chiều cổ cái gì?”

“Anh ấy đang nằm viện, cần tắm bổ thân thể...”

“Anh cũng cần tắm bổ vậy!”

Tạ Viêm khẩn thiết, tay chân vung loạn xạ. Thật là cái đồ không biết xấu hổ?!

Thư Niệm không yên trong chốc lát, nói “Cái kia,... em tới đây là muốn nói với anh... mấy ngày nữa tới lúc về Thượng Hải rồi.”

“Ồ.” Tôi vui đầu ăn canh.

Bọn họ ở đây đã chờ đợi đủ lâu. Sau khi Thư Niệm giải phẫu nằm yên tĩnh dưỡng mấy ngày, Tạ Viêm lo nó bị “ai đó” “này nọ” nên cư nhiên cũng không chịu về. Tôi có lời khen người đứng đầu Tạ gia sao lại có thể rảnh rỗi như vậy nha.

Đi đi thôi! Ở lại càng lâu Kha Lạc lại càng vui vẻ, mà tâm trạng tôi thì đang xấu cực kì, làm sao gặp cậu ấy cho được.

“Hỏi như vậy có thể khiến anh khó xử.” Thư Niệm nhìn tôi “Nhưng em không biết anh có đồng ý theo em về không? Ở bên em hết thấy đều tiện, công việc, chỗ ở có sẵn cả rồi.”

Tôi ngẩn người.

“Nếu anh không thích không cần miễn cưỡng” Nó cẩn thận “Anh có thể qua để chơi, xem có quen không...”

Thấy tôi không đáp lại, nó tiếp: “Kì thật hai thành phố cũng không xa nhau mấy, anh không tới Thượng Hải thì em vẫn có thể tới thăm anh mỗi tuần. Nhưng mà anh ở một mình cơm nước không đảm bảo, mình mà ở cùng nhau thì sẽ...”

Thằng nhóc này thế nào mà tính cách yếu đuối thế? Tôi có chút phiền.

Tạ Viêm thì lại chẳng hề khách khí: “Anh đã từng bắt cóc tiểu Niệm nên việc tôi không ghi hận là không có khả năng. Nhưng anh hiền tử cho cậu ấy, lại là ông anh nữa. Qua Thượng Hải đi, tôi sẽ không bạc đãi anh.”

Cùng hôm đó tôi thu xếp xuất viện. Cái chỗ này nằm an dưỡng cũng chẳng xong. Rõ ràng dặn không tiếp khách nhưng y tá làm không nổi. Cái loại sát khí bắn tung tóe như của Tạ Viêm mà cũng không giúp tôi ngăn lại.

Tôi đi tìm Lâm Cánh, hẹn cậu ấy đi uống. Để mừng tôi “Khỏi bệnh, xuất viện”, cậu tặng cho tôi một hộp DUREX*.

“Ông chú à, nhìn mặt chú nhăn nhúm lắm! Nhất định lâu nay không được tính là đang “sống” rồi.”

“SHIT.”

Bất quá cậu nói cũng không sai, gần đây tôi cũng chẳng đến NARCISSISM tiêu tiền. Cái loại người đầy dâm ý như tôi mà ở phương diện “kia” tự dưng ít hứng thú quả thực là hiện tượng xấu.

Từ khi nào lại thế? Từ khi nào mà nằm ôm mỹ thiếu niên cũng thấy lòng trống rỗng?

“Tiểu quỷ này!” Tôi đưa tay vò đầu cậu: “Anh định đi Thượng Hải.”

Lâm Cánh há to mồm, sau có cà lăm “Vì... vì sao?”

“Em cũng thấy đấy.” Bỏ tay ra “Bữa đó anh bị dâm ý làm mờ mắt mới xuống tay với Kha Lạc. Tuy nói là chưa xơ mũi được gì, nhưng nếu cậu ấy tìm anh tính sổ, anh chịu không nổi đâu.”

Lâm Cánh trầm mặt một hồi, có chút buồn phiền nhưng rất nhanh liền nói: “Cũng không phải không tiện, lại không quá xa, mất có hai tiếng, bao giờ rảnh em sẽ mời anh ăn cơm. Sau này em em anh lại về...”

Tôi gõ đầu cậu.”Xin lỗi, trước kia anh đã không đối xử tốt với em.”

Nếu năm đó tôi không bắt cần đời như thế, không bừa bãi như thế mà biết suy xét, không bỏ rơi cậu nhiều bạn, có lẽ giờ đây cả hai vẫn còn an ổn hạnh phúc với nhau.

Lâm Cánh mặt mày tái mét, còn chìa hai tay nhéo mặt tôi, bắt chước mấy nhân vật truyện tranh la lên: “Người là LEE thật sao? Bỏ cái mặt nạ này xuống cho ta...”

Ăn uống xong, chúng tôi tản bộ dọc con phố.

Gọi là tản bộ nhưng dường như đã say. Lâm Cánh và tôi chân nam đá chân chiêu, chỉ trời chỉ đất, hô to gọi nhỏ, xấu mặt cực kì.

Đột nhiên tôi có một linh cảm mãnh liệt, vội đưa tay ôm Lâm Cánh. “Này, đứng yên anh nhờ một chút.”

Tôi nhanh chóng vòng tay qua thắt lưng cậu, thân mật lại ngọt ngào.

Việc đau khổ nhất chính là cùng người khác trên đường làm trò hề thì lại bị người trong lòng bắt gặp.

Kha Lạc đang đi tới.

Trong tay cậu đang xách đồ, trên gương mặt còn vài vết thâm máu, ngày đó quả thật tôi xuống tay quá nặng.

Thấy hai chúng tôi, Kha Lạc hiển nhiên bất ngờ, thoáng vẻ sửng sốt. Nhưng bước chân vẫn không ngừng. Chỉ như vậy trong chớp mắt, chỉ như vô tình nhìn qua. Tôi muốn nói với cậu gì đó nhưng vẫn không quay đầu lại.

Lâm Cánh vỗ vỗ lên cánh tay tôi đang đặt trên lưng cậu: “LEE, anh thật sự thích nó đi?”

Tôi cười ha ha : “Nói bậy.”

Lâm Cánh nhìn về mặt ‘Không giác ngộ cao độ’ của tôi: “Coi như xong, thói quen của anh quả là sửa không nổi mà...”

Tôi chỉ “khụ khụ” hai tiếng.

“Nếu ngoài thân thể của nó anh không có hứng thú gì thêm thì chờ anh đi rồi em cũng thật sự muốn theo đuổi nó. Sống cùng nhà, lại là ‘hàng’ cực phẩm, bảo sao người ta nhìn đây?...”

Tôi lập tức đưa tay bóp cổ cậu “Em dám!”

Có người dám đùa bỡn Kha Lạc, tôi sẽ đem người đó đánh thành cái sàng.

Vì đã quyết định sẽ đi, thời gian còn lại tôi đều cặp kè với đám Lâm Cánh ra ngoài chơi.

Hôm nay hẹn nhau đi hát KARAOKE, Lâm Cánh đã tới trước chọn phòng. Lát nữa, mỗi người một mic, chúng tôi có thể sống đến thống khoái.

Đến trước cửa, tôi thấy Lâm Cánh đang đứng chờ, thấy tôi cậu vui vẻ. “Anh tới đúng lúc ghê!”

“Gì vậy?”

“Kha Lạc ở bên trong.”

“A?”

“Em nợ tiền vé nó nhưng không trả, nó điên máu đòi không được lại không có chỗ phát tiết, anh vào vuốt giận nó giùm em.”

Tôi vừa bị đẩy vào vẫn không quên hỏi: “Con bà nó sao lại là anh chứ?”

“Da mặt anh dày mà.”

Cánh cửa “SẦM” một cái đóng lại, Kha Lạc ngồi bên ghế sofa nghe được bèn ngẩng đầu, vẻ mặt ngạc nhiên. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai nhất thời đều có chút xấu hổ. Tôi đứng yên ở cửa một lúc, cuối cùng vẫn cười nói “HI, cậu cũng tới à?”

“Lâm Cánh nói hẹn rất nhiều bạn bè tới hát.” Cậu dừng một chút “Bắt quá cháu không biết chú cũng tới.”
Thằng tiểu quỷ Lâm Cánh nó làm trò gì đây? Tôi nghiêng rằng.

Im lặng nửa ngày, may cậu lại mở miệng trước. “Cháu nghĩ không có người đến đâu.”

Tôi cười. “Lâm Cánh lắm chiêu thật. Xem ra cậu ấy muốn theo đuổi cậu ấy mà.”

“Theo đuổi?” Kha Lạc mập mờ một chút, nở nụ cười. “Cháu chừng này tuổi rồi mà chưa bị ai theo đuổi bao giờ cả.”

Ngốc! Mà thế cũng đúng, xét ra tôi chưa từng “thực-sự-theo-d đuổi” cậu bao giờ cả. Trừ việc ăn đậu hũ của cậu, ăn đậu hũ của người khác rồi có chết cũng không chịu thừa nhận. Tôi còn phạm những tội lỗi tày trời nào khác không?

Tôi nhìn người thanh niên đang ngồi một mình trong góc, lòng có chút loạn.

Nguyên bản chúng tôi hẳn sẽ không gặp nhau nữa. Có lẽ cả đời sẽ không quay lại cái gì hết.

Nghĩ tới sau này không thấy cậu, những thứ cứng rắn gì đó tôi đeo lên mặt tựa hồ có chút đau, có chút tan chảy.

Con người ta nên biết đâu là điểm dừng, tôi tự dừng muốn giải thích với với cậu.

“Chuyện hôm đó, tôi xin lỗi.”

Kha Lạc không hé răng.

“Tôi đã hồ đồ rồi, tôi không nên bắt buộc cậu.” Đây là lần tiên tôi cúi đầu xin lỗi người khác.

“Xin lỗi.” Im lặng một chút, cậu cũng thấp giọng nói: “Cháu cũng chỉ là vì bản năng nên mới làm hé miệng vết thương của chú.”

Hai người đang im lìm, trên màn ảnh lại hiện ra bài của Ozone, bản tiếng Trung nghe rất củ chuối. Lâm Cánh suốt ngày đều nhai nhai.

>

Vừa mới giải thích cho nhau, đang còn ngượng ngùng lại nghe mấy câu “Ma-ia-hii, Ma-ia-huu” vui mừng hớn hỏ như vậy quả là phá vỡ bối cảnh.

“Cậu hát không?”

Kha Lạc cười khổ: “Ngữ âm của cháu không có đầy đủ.”(3)

“Vây đi thôi.”

Hai người cùng một chỗ thế này, tôi sợ mình nhin không được lại lao vào hôn cậu thì chết.

Xuống lầu thanh toán, tôi dùng số điểm tích lũy dành cho khách hàng đổi được một cái đồng hồ HELLO KITTY, tuy rằng chả để làm gì nhưng giữ phiếu tích lũy lại càng vô dụng hơn. Sau này có còn ở đây đâu?

Hai người ra tới cửa phải chia tay, nhà cậu và nhà tôi đi hai hướng khác nhau. Vừa dừng lại, Kha Lạc liền hỏi: “Chú có chuyện gì không?”

“Hử?”

“Cháu hẹn mấy đứa bạn đi nhảy Bungee, kết quả là bị anh Lâm Cánh kéo tới hát... Giờ vẫn còn sớm, vẫn đi nhảy được, chú muốn đi chung không?”

_O_O_

Tôi cái gì cũng không sợ, sợ mỗi chết. Đã chết là hết. Với tôi mà nói, trên lưng trói một đám dây nhợ, từ một nơi rất cao như vậy nhảy xuống thì cho dù bất tử cũng là sợ đến chết luôn. Loại chuyện như thế, đến giờ tôi chưa từng làm.

Kha Lạc giúp tôi buộc chắc dây bảo hiểm trên lưng và đùi, “Chú chuẩn bị xong chưa?”

“Không thành vấn đề.” Tôi cười gượng nhìn cậu.

“Chú không sao chứ?” Cậu nhìn tôi. “Sắc mặt khó coi lắm!”

Khó quá gì, chỉ cần buông tay, nhảy một cái là OK rồi. Vừa rồi nhìn Kha Lạc nhảy gọn lẹ, quả thực nhìn như bay, tôi ăn hơn cậu những mười mấy năm gạo cùng bánh mì, như thế nào lại không xong chứ?

“Chú đừng sợ, nhanh lắm, an toàn nữa mà.” Kha Lạc đứng sau trấn an.

Tôi hít sâu hai cái, nhìn xuống dưới chân. Không nhìn không sao, vừa nhìn nhác qua... Ôi mẹ ơi.. da gà da vịt tôi dựng đầy một lưng.

“Tôi, tôi...” Chung quy là dũng khí không đủ, chân tôi cứng đờ.

“Cháu đếm tới ba thì chú nhảy, được không?”

Tôi bày ra vẻ mặt sắp chết, ngây ngô cười hai tiếng.

“Một, hai, ba,...”

“Khoan, chờ chút, cậu đếm tới năm đi.”

“Được.”

“...Không bằng đếm luôn tới mười cho chắc.”

Đến lúc nghe cậu đếm “mười”, tôi cắn răng một cái, thân thể bay về phía trước. Thế nhưng sao không có cái cảm giác đau quặn bụng dưới kia?

“LEE...” Tiếng Kha Lạc có chút bất đắc dĩ.

Tôi đã vọt đi, thế nhưng hai tay vẫn sống chết không chịu buông tay vịn, thân thể đang đu ra ngoài mà thôi.

“Nếu chú sợ quá thì đừng nhảy, không sao mà.”

Tôi lấy lại bình tĩnh “Cậu nhảy cùng tôi đi.”

Kha Lạc lại đứng trông dây vào người, buộc cho chắc, sau đó ôm lấy thắt lưng tôi “LEE, buông tay ra.”

Ngón tay tôi vẫn mặt dày mày dạn bám vào lan can.

Kha Lạc cười: “Không buông tay không được đâu.”

Da đầu tôi run lên, giãy dụa chết thôi, “pực”, “pực”, từng tay một bị kéo ra.

Thân thể từ trên cao rơi xuống, tôi lập tức ôm chặt lấy cậu. Một cảm giác vô cùng huyền hoặc ủa về.

Toàn bộ thế giới đều rung lắc dữ dội, không thể phân biệt nổi trên, dưới, trái, phải. Căn bản là phi thực.

Ngoại trừ người tôi đang ôm trong tay.

Tôi mở mắt, lại nhắm mắt.

“Chơi vui không?”

“Rất thú vị.” Tôi run rẩy nói, hai chân một lần nữa chạm đất, còn có chút lãng đãng.

Kha Lạc cười, giúp tôi cởi dây bảo hiểm, nhìn tay tôi run bần bật như bị rút gân.

“Thoạt nhìn rất đáng sợ nhưng chơi một chút sẽ thấy không hề khó chút nào.”

Tôi hiểu, tôi vốn cho rằng mình chết cũng không buông tay. Nhưng đến lúc buông ra lại thấy... cũng được.

Tôi vẫn thấy sống mà không được nhìn cậu là không chịu nổi. Nhưng mà, có lẽ, số phận của tôi đã được định trước là không có cậu, trừ bỏ đi sự trượt qua nhau trong cuộc đời này, cái gì cũng không phải.

“Cám ơn cậu đưa đi, cái này tặng cậu.” Tôi mang cái đồng hồ ra.

Kha Lạc nhận lấy con mèo trắng, nở nụ cười “Cám ơn nha.”

“Đúng rồi.” Tôi quay đầu “Mai tôi sẽ đi Thượng Hải. Chú Lục nhà cậu sẽ tìm được người giỏi hơn tôi để phụ cậu.”

Tôi muốn coi phản ứng của cậu thế nào.

Nhưng Kha Lạc chỉ nói “Ừm, đã biết.”

Tôi há hốc mồm, không hiểu từ bao giờ đã nhiễm thói quen này của Lâm Cánh. “Sao cậu biết?”

Kha Lạc im lặng một chút rồi nói: “Chú từ chức. Nếu từ chức thì chỗ ở sẽ bị thu hồi nhưng cháu lại không thấy chú tìm nhà mới. Hơn nữa, mấy hôm nay Thư Niệm rất vui vẻ mặc dù sắp quay về. Anh ấy phải tách rời chú hẳn sẽ buồn kìa!”

Nhất thời tôi chẳng biết nói gì cho phải, chỉ trừng mắt ngó cậu, sau đó lớn tiếng nói: “Nhóc con giỏi ghê, suy luận sắc bén phết, chắc chắn cậu với Conan là anh em rồi.(4)

Kha Lạc làm ra vẻ đáng sợ, lắc đầu: “Còn nữa, Lâm Cánh nói cháu biết rồi.”

Thấy cậu cười, tôi cười theo, lại cũng lắc đầu: “Thằng quỷ con kia miệng rộng ghê.”

Nguyên muốn nhìn thấy vẻ giật mình của cậu, hoặc giữ tôi lại, hoặc áy náy, hoặc tiếc nuối, gì cũng được... vậy mà cứ nhiên chẳng có gì.

Cả hai đứng đối mặt, tôi có thể thấy rõ bóng mình bị ánh tà dương kéo ra, chẳng khác gì con ma-cà-bông.

Cậu hỏi: “Chú sẽ thích cuộc sống ở Thượng Hải chứ?”

Tôi ha ha cười “Tất nhiên. Tôi ở Thiên Tân loạn thất bát tao cả, giờ qua Thượng Hải, ăn uống gì đó đều có người chăm. Em rể cũng có quyền thế, tốt xấu gì cũng được.”

Cậu lại im lặng.

Khoảng thời gian cuối cùng chúng tôi còn được ở bên cạnh nhau chậm chậm trôi qua, thế mà lại trầm mặc chán chết thế này đây! Nếu so với những màn lâm ly mà tôi tự tưởng tượng ra thì kém quá xa! Đại loại tôi nghĩ cậu sẽ không khống chế được, gào lên hoặc lộ ra bộ mặt đốn đau vật vã, rót ra hai giọt lệ nóng hổi hoặc mắt đỏ lên, ôm lấy cổ tôi ...

Ngại thế, người trung niên cô đơn hay nghĩ ngợi đi đâu ấy!

Càng lúc tôi càng thấy lòng chua xót, đành thở dài: “Nhóc quỷ!”

Cậu nhìn tôi.

“Cậu đang suy xét việc muốn tôi hả?”

Cậu vẫn cứ nhìn tôi.

Vì đứng ngược sáng, tôi không thể nhìn rõ khuôn mặt cậu, hiển nhiên đoán không ra cậu đang nghĩ gì mà có khi chắc cậu cũng chẳng biết mình đang nghĩ điều gì.

Không được đáp lại tôi dùng sức búng vào trán cậu cho hả: “Thật sự là đồ vô tâm vô phế mà. Đến Lâm Cánh còn tình cảm hơn cậu, chúng ta tốt xấu gì cũng cùng với nhau bước chung một đoạn đường. Một đêm vợ chồng còn hơn tình nghĩa trăm ngày đó.” (o_O vợ chồng =))

Kha Lạc mặc tôi búng vài cái đến đỏ cả trán, chỉ thoáng cắn môi im lặng.

“Được lắm.” Tôi rút tay về, lớn tiếng: “Chuyện hôm qua coi như đã chết, như nước đổ vào biển Đông, không hình không dạng, quên đi cũng tốt. Chú Lee cậu muốn đi xây dựng cuộc sống mới, tiến về ngày mai tươi sáng.” Sau đó hào khí dâng lên, vung tay “Hẹn gặp lại!”

Cậu lại cười. Hôm nay cậu cười rất nhiều, cứ nhiên nụ cười nhuốm màu bi thương, cũng may vẫn rất dịu dàng.

“Để cháu đưa chú về.”

Tôi không hề khách khí với cậu, mà cũng chẳng có gì mất tự nhiên nữa, gật mạnh đầu “Cũng được.”

“Cháu mời chú uống vài ly nhé?”

“Đi”

Vốn nghĩ người đa tình khi chia ly là tôi, chẳng ngờ lại là cậu.

Uống rượu xong về đến nhà, nhìn cậu cất bước, tôi tắm rửa sạch sẽ, đóng gói vài thứ đồ đạc cần thiết rồi lên giường đi ngủ.

Thăng một mạch tới đêm khuya vẫn không thể ngủ được.

Tôi ngồi dậy, khởi động laptop, lên mạng vào diễn đàn đồng tính nói chuyện một tí. Giữa đêm khuya lại là thời điểm náo nhiệt nhất, các đồng chí cô đơn không ai ngủ được cũng đều xuất động cả. Hoặc tán tỉnh, hoặc một mình ai oán, từng dòng từng dòng chạy trên màn hình không hề chậm.

Tôi cũng đăng nhập ID “ Nam nhân tam bát nhất chi hoa ” (anh đang 38 đẹp như một nhành hoa =))). Theo thói quen chọn một em tên đẹp đẹp đùa giỡn một phen, để hóa giải mấy tích tụ trong ngực cho dễ ngủ.

Mới đánh vài chữ hứng thú đi đâu sạch.

“Chú đẹp trai hôm nay không đủ “mãnh liệt” nha.”

“Đúng rồi, Tam bát hôm nay hơi “héo” nha.”

Cái tên gọi đó chỉ làm tôi cảm thấy tệ hơn, bèn rít gào một trận, đem room chat biến thành chướng khí mù mịt, khiến bản thân bị đá ra liên tục. Cảm xúc quá ác liệt, tôi thẹn quá hóa giận, tắt xừ cái room chat, bắt đầu ngồi xem LC đồng tính.

Có người cùng diễn đàn nhưng lại để ẩn ID hỏi tôi: “Anh sao rồi?”

“Gặp chuyện không hài lòng” Tôi nghĩ nghĩ “Hết sức không hài lòng.”

“Chuyện gì?”

Ngón tay chạm vào bàn phím, lại không đánh ra được. Giờ nói mình là nạn nhân thì người ta nhất định sẽ an ủi tôi thôi. Nhưng tôi làm không được. Tôi không thể nào để cho người khác xem vết thương của mình. Việc đó ngoài đau đớn còn nhục nhã gấp bội, sao tôi dám?

Lúc người kia đăng xuất còn tốt bụng khuyên tôi: “ Ngủ đi, đừng khổ sở quá, ngủ một giấc là sẽ qua thôi.”

Tôi cảm ơn người ta, tiếp tục ngồi xem phim. Mắt quá khô, vừa mệt vừa xót, tôi không biết có phải mình nhìn chăm chăm vào màn hình nên chảy cả nước mắt hay không.

Trước giờ, chuyện gì cần phải đối mặt tôi cũng ép bản thân không được yếu đuối, như thế sau này mới có thể nhìn lại.

Lưỡi dao chém xuống chỉ trong chớp mắt, chính là sau này nghĩ lại giây phút ấy, nước mắt không biết lúc nào mới ngừng chảy. Vừa nghĩ tới tôi đã cảm thấy nuốt không trôi.

.

Ngày hôm sau, Tạ Viêm và Thư Niệm cũng tới đón tôi ra sân bay. Lâm Cánh không đến tiễn. Tôi hiểu cậu, cậu thích đón chứ không thích tiễn. Hội ngộ thì vui mừng, tiễn đưa thì đau thương, ai chẳng nghĩ thế.

Kha Lạc cũng đến, đại khái là tạm biệt Thư Niệm. Đến lúc này rồi mà Tạ Viêm cũng không hào phóng, vẫn phòng Kha Lạc như phòng dịch, không cho cậu lấy một cơ hội nói chuyện với Thư Niệm. Tôi bèn câu được câu không theo sát cậu nói chuyện phiếm, lấy tư thái cha chú ra an ủi thẳng nhóc đáng tuổi con mình.

“ Thượng Hải cũng không xa, lúc cậu tới thăm Thư Niệm nhớ mua quà cho tôi nha. Ăn chơi vui vẻ, nhớ phải kính hiếu trưởng bối đó.”

Kha Lạc đứng thẳng, ánh mắt có chút đỏ lên.

Tôi giấu cợt cậu: “Cậu khóc đấy ah?”

Cậu gật gật.

“Người cậu thích không còn ở đây nữa nên cậu khóc sao?”

Cậu nghĩ một chốc, lại gật gật.

Tôi cười, vò tóc cậu “ Thật không có tiền đồ.”

Đàn ông phải như tôi này, vô luận có chuyện gì cũng phải tiêu sái, nhất là trước mặt người mình thích.

Chả mấy chốc đã tới lượt tôi qua cổng kiểm tra an ninh, tôi gọi cậu: “Này, về những chuyện không vui với tôi, cậu quên hết đi nhé.”

Kha Lạc cúi đầu, “Biết rồi.”

“Biết cái gì?”

“Biết chú tốt với cháu.”

Tôi khẽ húng hắng, tiếp nhận lời khen, sờ sờ đầu cậu: “Khách sáo ghê!”

Cậu thoát nhìn dụi dụi thực ra rất mạnh mẽ. Tôi vẫn chưa dám nói chuyện Lục Phong nhưng có lẽ cậu đã sớm biết, chỉ là chờ anh ta tự thừa nhận. Lục Phong không mở miệng, cậu cũng thà làm cô nhi.

Ai cũng thúc giục không được, lại chả bắt buộc được anh ta. Càng gõ vào, tầng vỏ bao phủ bên ngoài lại càng cứng lạnh. Chỉ có thể dùng hơi ấm từ ngực, ôm lấy, chờ tình cảm kia nứt vỏ chui ra.

Chính là tôi nghĩ rất đau lòng mà khóc không khóc được.

Cả ba đã đi qua cửa kiểm soát an ninh. Tôi quay đầu về phía cậu đang đứng, giơ tay vẫy chào.

Cậu đột nhiên gọi “LEE!!”

Chỉ thế thôi, giữa sân bay đông nghịt, không thấy gì nữa. Giống như khi lần đầu tiên tôi gặp cậu, trí nhớ quay ngược lại như trả bằng. Khuôn mặt cậu cũng dần mờ hồ....

Hết Chương 14

15. Chương 15

Rời Thiên Tân cố nhiên tôi có chút mất mát nhưng về khoản ăn uống lại hợp với Thượng Hải ghê gớm. Lúc tôi bước khỏi sân bay cả thành phố mới lên đèn, tôi thích sự phồn hoa đầy ma tính này.

Thành phố mới, không khí mới, cuộc sống mới, cũng sẽ có vận thế mới.

Con mẹ nó! Tôi cũng không tin ở cái BẤT DẠ THÀNH (1) này đào hoa của tôi không nở nổi.

Miệng còn đang ngậm cái kẹo bạc hà ăn từ lúc trên máy bay, chân tôi đã đặt xuống địa bàn của thằng em rể. May mà bọn nó không sống cùng trưởng bối nhà Tạ gia, bằng không với cái “tiền án bắt cóc” sẵn có, tôi nhìn họ cũng có chút xấu hổ.

Phòng ở chắc chắn đã nhờ người quét tước, thoát nhìn rất ấm áp, sạch sẽ... tóm lại một chữ GOOD. Chỉ khác chút là đệm mềm quá, lại có bồn cây, bể cá, may mà không phải nhà riêng của tôi, thế nên tôi sẽ hưởng thụ mà chả có trách nhiệm gì hết.

Căn nhà này quả thật có không khí của một cái “nhà”, chính điều này lại làm tôi mất tự nhiên.

“Phòng này anh thấy sao?” Thư Niệm mở cửa một gian, chả khác gì đang tặng quà cho tôi, ánh mắt vừa yêu vừa thương nhìn tôi, lại đánh qua căn phòng mới mở.

“A?” Tôi bước một chân vào, tấm thảm lông mềm mại lún xuống khiến tôi nổi da gà.

Nhà em rẻ rất đẹp, tiện đường xá, phương vị tốt, cũng đủ rộng, tôi tin là ở đây sẽ thoải mái lắm, mà Thư Niệm đối đãi khách khứa cũng chu đáo.

Thế nhưng bảo tôi ăn nhờ ở đậu, tôi tuyệt đối không thềm. Thà không từ mà biệt, như vậy sau này tôi có đưa người về qua đêm cũng không thành vấn đề. Nếu đang bán loạn “làm” trên ghế SALON mà bị tạ Viêm bắt gặp thì sắc mặt hần hẩn sẽ khó coi lắm.

Mà không chỉ không ở cùng, tôi còn muốn kiếm nơi nào xa xa mới được. Tôi đâu có cần một bà mẹ già suốt ngày khua tay múa chân bảo tôi phải làm cái này, cái kia.

“Anh không ở cùng mấy đứa đâu.”

“A?” Thư Niệm rõ ràng không ngờ tôi lại nói thế, vội mải nói “Nơi này rất tiện lợi, cảnh vật xung quanh không tồi. Nếu anh thấy có gì không thuận mắt, chờ em xem xét lại phải thêm thắt những gì...”

Tôi bắt lấy bả vai nó, khẩn thiết: “Nghe này, mấy thằng đàn ông trưởng thành, lại cùng là GAY mà ở với nhau không có được.”

“Chuyện này... đâu có gì xấu?” thằng em đơn thuần thật thà nói “Anh mới đến thôi, trước cứ ở tạm vài ngày, nếu thấy không được chúng ta sẽ đổi chỗ.”

Tôi đành nói rõ: “Không phải vấn đề được hay không mà là không tiện.”

“Đâu có. Đi lại tiện lắm anh.”

Tôi ám chỉ: “Anh không quen ngủ một mình.”

Thư Niệm “à” một tiếng, lại suy nghĩ thêm một lúc nữa, dùng ánh mắt yêu thương nhìn tôi: “VẬY ĐÊM NAY CHÚNG TA NGỦ CHUNG ĐI.”

Da gà của tôi nhanh chóng lan từ lưng xuống đến tận gan bàn chân.

Tạ Viêm lập tức dùng biểu tình thâm cừ đại hận do bị cướp vợ mà lườm tôi.

Tôi còn chưa mở hành lý, chỉ lấy những đồ tối cần thiết, đỡ mắt công sau này muốn lẳng lẳng chuồn êm lại phải đóng đóng, gói gói.

Hai người kia thu xếp hành lý xong cũng mệt mỏi nên cả bọn ngại ra khỏi nhà. Cùng là thân nhân cả, việc đón gió tẩy trần cũng chỉ là gọi đồ bên ngoài mang tới mà ăn.

Tôi đang ngáp ngắn ngáp dài nghe được Thư Niệm và Tạ Viêm nói chuyện: “Chúng ta đón tiểu Gia về đi, em cũng nhớ nó nữa.”

“Để ngày mai hẵng đi, hôm nay muộn rồi, nghỉ đi đã. Tiểu Hi không cần đón, trông nó mệt lắm, chờ em khỏe lên thì tính sau.”

Tôi xen mồm: “Mấy đứa nói tới ai vậy?”

“Con em.”

Tôi há hốc.

Thư Niệm cười: “Tiểu Gia là con nuôi của em, năm nay chín tuổi, Tiểu Hy là con anh ấy, được nửa năm.”

“Cũng nhận nuôi à?”

“Không! Là con đẻ Tạ Viêm đó!”

Tôi sững sờ một chút, “Ai sinh?”

Tạ Viêm như chạm phải chuyện không muốn nhắc tới, chỉ khô khốc: “Đàn bà sinh.”

Chuyện này tôi hiểu được, Tạ gia không thể không có người thừa kế, cho dù Tạ Viêm thích đàn ông cũng dứt khoát phải có con nối dõi tông đường. Địa vị của Thư Niệm vẫn là mong manh lắm, tôi bắt đầu hoài nghi việc mình tìm đến nương tựa nó là đúng hay sai.

Nhìn khuôn mặt nhẵn nhụi chịu đựng của cái con người gầy yếu kia, tôi đột nhiên phát hỏa, giần dũa xuống: “Tạ Viêm, mày có phải là con người không?”

Tạ Viêm mặt đỏ tai hồng nói: “Tôi đâu có làm gì? Không phải chỉ là thụ tinh trong ống nghiệm thôi sao?”

“Ha! Tiện quá nhỉ? Tiểu Niệm em mày hôm nào cũng đi làm một phát coi sao?”

Tạ Viêm đã muốn điên, giận dữ hét: “Anh mà còn châm ngòi ly gián, tôi liều mạng với anh!”

Thư Niệm ngược lại chỉ can ngăn: “Cũng không có gì, chỉ là nhờ người ta để thôi mà.”

“Mà thôi?” Tôi hết chịu nổi thằng nhóc “thánh mẫu” này, nhún vai nói: “Tùy em mày, quả là xứng đôi vừa lứa quá đi mất!”

Bữa cơm ăn mất cả ngon, tôi liền rửa mặt leo lên giường ngủ sớm, lòng tự căm tức chính mình sao không kệ cha chúng nó... Chuyện nhà người ta, có quản cũng không được trả công, quan hệ quái gì đến mình.

Vừa nằm xuống đã nghe tiếng gõ cửa, tôi mở ra thì thấy Thư Niệm mặc áo ngủ ôm gối đứng ngoài.

“Cái nhau à?” Thế nào mà tôi nghe giọng mình rõ đang mong nó thế.(_._____)

Nó ngẩn người: “Không phải. Một mình anh ngủ không được mà. Em qua đây ngủ với anh.”

Ngốc! Tôi tự nhiên thấy tức.

Kết quả vẫn cùng nó nằm một giường

“Chuyện của Tạ Viêm, không phải anh ấy phản bội, chỉ là thỏa hiệp.”

Tôi xì một tiếng.

Thư Niệm vẫn ôn tồn: “Con người ta ai cũng có lòng tham. Nhưng không phải muốn có một trăm phần trăm sẽ có một trăm phần trăm. Làm sao mọi chuyện thuận theo ý mình hết được.”

“....”

“Nếu em muốn như ý mình hết, anh ấy cũng muốn như ý mình hết, vậy thì chẳng có ai như ý cả. Bọn họ thừa nhận sự tồn tại của em đã là nhượng bộ quá lớn rồi, em cũng nên nhường vài phần.”

Tôi ngáp dài: “Thế nếu có một ngày nó kết hôn với người đàn bà khác, em mày cũng không ngại sao?”

Nó không hé răng, một lúc sau mới nói: “Lúc nghĩ muốn ở bên Tạ Viêm, em đã liệu đến ngày đó rồi, nên chẳng có gì là không thể chấp nhận được cả.”

Tôi chỉ cảm thấy lửa giận hùng hực bốc lên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Thật chịu không nổi em mày. Cần thiết phải hạ mình đến thế sao?”

Tôi còn tưởng mình đã hạ tiện lắm rồi, lại gặp Kha Lạc lụy hơn mình, Không thể tưởng tượng được thằng em trai mình nó còn đạt tới mức đăng phong tạo cực, ba người chúng tôi hợp lại chẳng phải thành nhóm “thích bị ngược đãi” hay sao?

Thư Niệm vẫn không tức giận, một lòng nhìn đời qua kính vạn hoa, tính tình thực tốt: “Em chẳng biết sau này thế nào, không theo đuổi dứt khoát sẽ hối hận.”

Tôi cười lạnh: “Không nhìn xem đã đạt được cái gì sao?”

“Không sao, em chỉ cần một chút là được rồi, so với việc gì cũng không có còn tốt hơn nhiều lắm!”

Nó thoát nhìn thì yếu đuối, kỳ thật rất tinh táo. Chỉ là quy tắc chơi trò “tình yêu” của chúng tôi không phải khác nhau mà cách xa như hai đầu địa cực.

Một người như nó, trước mặt người yêu hèn mọn đến độ lê lét dưới đất, sau này có chuyện biết làm sao?

Tôi nín nhịn không được đưa tay véo má nó, cậu chàng ăn đau khê kêu một tiếng, tôi đưa tay xuống dưới, rồi sau đó cứ vậy mà cầm lấy.

Hai người tay trong tay cùng nằm một chỗ, thật an ổn, thật thanh bình.

“Anh hai.”

Lần đầu tiên bị nó gọi như vậy, tôi đột nhiên thấy miệng lưỡi khô khốc.

“Anh ở lại đi.”

“....”

“Sau này em sẽ làm nhiều món ngon cho anh.”

Cuộc sống tiếp theo được tôi gọi là “Cuộc sống không còn liên quan đến Kha Lạc”

Vốn tôi có kế hoạch ăn chơi nhảy múa ở Thượng Hải một chút, sau đó bỏ đi, dù sao tiền nong cũng không phải vấn đề. Kha Lạc dám cho tôi chi phiếu không, tôi sẽ dám điền...

Chờ lúc thiếu tiền, tôi viết một số lớn lớn chút, không cần làm lụng vẫn sống được vài năm.

Kết quả tôi lưu lại nhà trọ của bọn nó, Thư Niệm chịu nhiều uất ức như vậy tôi không quen nhìn. Người Lý gia không thể có loại này, chả khác gì miếng bọt biển chà lưng, làm hạ tiêu chuẩn đại thiếu gia quá thể, tôi phải dạy dỗ lại nó.

Tôi ngồi “soạn thảo” ra bộ “ước pháp”, trong đó có ghi rõ, nếu để tôi nhìn thấy bọn họ thực hiện những hành vi 18+ bên ngoài phòng ngủ, kích thích lão già độc thân tôi đây, tôi lập tức biến!

Thư Niệm rầm rập nghe theo những gì tôi nói nên thù hận giữa tôi và Tạ thiếu gia ngày càng sâu.

Ngày hôm sau tôi được gặp cậu bạn nhỏ Thư Gia, bộ dạng thanh tú thông minh cũng rất ngoan, vừa thấy tôi đã bẻ một nửa thanh chocolate chia phần nhanh chóng dành được tình cảm của tôi. Còn có Tạ Hi nhỏ xíu, non non, mềm mềm, con người vừa đen vừa to, không ngừng cười khanh khách, so với cha nó đáng yêu hơn nhiều. Tôi cũng rất ưa.

Hai bậc cha mẹ nhà Tạ gia tôi cũng đã gặp, lấy thân phận huynh trưởng nhà Thư Niệm, hàn huyên một hồi cũng an tĩnh nói chuyện..

Thư Niệm ở Tạ gia làm bạn chơi chung với Tạ thiếu gia, lại giống nửa người hầu, sau khi lớn thì làm việc cho họ, lại còn làm tình nhân “ngầm” cho Tạ thiếu gia luôn, nhìn qua cũng thấy hơi hướng “sống làm người Tạ gia, chết làm ma Tạ gia”. Vợ chồng còn có giấy kết hôn- ly hôn, nó ngay cả lời chúc phúc cũng không có.

Giờ đang sóng lặng gió êm thấy không sao, thoát nhìn hoàn mỹ vậy chớ, một khi xảy ra chuyện ai kia trở mặt, nó biết phải làm sao.....

Tôi chỉ là biết người biết ta, sau đó dạy cho thằng ngốc kia giành được phúc lợi lớn nhất, đỡ mất công sau này nó có chuyện lại đưa tôi vào việc dưỡng lão thì mệt.

Căn cứ vào biểu hiện ưu tú “kính người” của tôi lúc nói chuyện, lúc sau họ đã trở thành ông chủ và phu nhân của ông chủ tôi.

Có việc làm kể ra không tồi, tôi lại tìm hiểu được thêm về Tạ gia, có chỗ đi về, tuy tôi không thích lại có thằng sếp như Tạ Viêm cho lắm!

Tạ Viêm ở cùng với tôi cực- kỳ- không- hòa- hợp, nếu nói là một người đàn ông gặp ngoài đường hoặc quen biết, tôi có thể xếp hẳn vào hàng “được”, nhưng làm em rể thì không. Chúng tôi cả ngày như hai con gà chọi mà cãi nhau không ngớt, một lời không hợp là vung tay. Không khí trong nhà luôn ngập tràn mùi thuốc súng.

Lúc đầu Thư Niệm cũng kinh hoàng lắm, sau rồi cũng quen, chỉ cần không đạt tới cảnh giới quá đáng, có vấn đề có thể chuyên chú nằm trên sàn đọc truyện cổ tích với Tiểu Gia.

“Ba à, bố với bác đang làm gì nha~?”

Thư Niệm trấn an nhóc: “Là đang nói chuyện nha.”

“Vì sao mà to tiếng vậy nha?”

Thư Niệm đưa tay che tai của Tiểu Gia, ngăn nhóc khỏi nghe câu bậy bạ tôi vừa phun rồi sau đó giải thích: “Bố và bác ăn tối hơi nhiều, cần làm thế để trợ giúp tiêu hóa nha.”

Cuối tuần tôi đưa Thư Niệm đi siêu thị.

Cùng nhau sống chung một thời gian ngắn, tôi thấy nó quả thực không khác chi bảo mẫu, giống y hệt mấy thím luống tuổi chồng con đẻ huê nữa kìa.

Mỗi ngày nó đều đi làm, đúng giờ về nhà, đôi khi tự đi đón Tiểu Gia tan học, về đến nhà là nấu nướng quét tước, đêm khuya còn bị Tạ Viêm kéo vào phòng bắt làm chuyện hạ lưu. Thế là hết ngày.

Tuy rằng cuộc sống nó bận rộn đó...nhưng...còn giải trí? Giải trí lúc nào? Tôi mà theo cái thời khóa biểu của nó hơn một tuần chắc chắn sẽ phát cuồng.

Chỉ đi trong siêu thị tầm năm sáu phút, tôi đã buồn ngủ, tôi lơ đãng nhìn Thư Niệm ném bịch hạnh nhân vào xe đẩy; ở khu hải sản chọn cua, tôi cứ ngáp liên tục; cho đến khi nó sờ đến quả sầu riêng, tôi mới bị cái mùi kia làm cho hắt hơi mà tỉnh táo lại.

“Anh nói nghe nè, em mà mỗi ngày sống như vậy, thấy thú vị hả?”

Nghe tôi hỏi, nó rất kinh ngạc: “A! Anh thấy có gì không tốt sao?”

“Anh chưa từng thấy em mà tụ tập bạn bè, uống rượu? đánh bài? Mà em mà có bạn bè không đó?”

“Có chứ! Em có đồng nghiệp các loại.... nhưng tụ tập có gì hay đâu.... Em uống với Tạ Viêm được rồi. Giờ lại có thêm anh đó.”

“Này này, em mà không thể chỉ trông vào Tạ Viêm, ngoài nó ra em mà cũng phải có cuộc sống riêng chứ?”

Thư Niệm nghĩ nghĩ: “Em thấy không cần thiết, em với Tạ Viêm là có thể....”

Gân xanh tôi nổi hết cả lên, gào rú: “Chỉ Tạ Viêm thì không có đủ!”

“Em, em thấy đủ.....”

“Đủ cái SHIT á !”

“Tạ Viêm đối xử với em tốt lắm.”

“Em mà im đi” Tôi chịu hết nổi “Em mà nói thêm nữa anh lại càng thấy đáng thương”

Thư Niệm cũng không dám nói nữa, chúng tôi im lặng đẩy xe ra tính tiền, nhồi nhét cả đồng đồ vào túi nilon. Hai người tay xách nách mang đi ra bãi đỗ xe, ngồi vào xe rồi, đột nhiên nó lại nói: “Bữa thang máy hỏng, em đi đứng không tiện, anh ấy công em lên đó.”

Tôi tưởng tượng ra hình ảnh kia, đếm coi từ tầng trệt lên nhà là mấy tầng, quả là thằng quái vật mà.

Tôi mạnh mẽ: “Đó là vì em mà rất gầy. Người mỏng như tờ giấy. Để coi hôm nào thang máy lại hỏng, em mà bảo anh công anh cũng công được vậy.”

Thư Niệm ngây ngô, lại cười nắm lấy tay tôi.

Hừ, thằng nhóc này buồn nôn thật.

Trong thời gian tôi “ở tạm” nơi này, Thư Niệm mua cho tôi không ít đồ, bản thân nó thì mộc mạc tiết kiệm, thế mà lúc mua cho tôi lại không hề tiếc tay, giống kiếp trước nợ nần gì tôi vậy, tôi cũng không hề khách khí mà nhận tất.

Kỳ thật, rất nhiều quần áo nó mua nhìn rất ngu dần, căn bản không đáng mua, chẳng biết mất thẩm mỹ của nó để đâu.

Nói đến chuyện mất thẩm mỹ, thực sự nó không hề tinh tường chút nào. Tông màu đen là một năm ngoài, kiểu sơ-mi thun đã là một năm trước của năm trước, giờ là đồ bo-đi ôm sát kìa. Lại còn cái cà-vạt ma chê quỷ hờn kia nữa.....

Nhưng tôi vẫn mặc ra đường, tự an ủi bản thân là mình đã tu luyện đến cảnh giới “cái gì mặc lên cũng đẹp” , chủ yếu là phải biết phối đồ. Đồ xấu thì ông đây cũng phối cho thành đẹp.

Chỉ là vì thằng nhóc kia nó dùng ánh mắt cực kỳ chờ mong mà nhìn tôi, đã kích nó thì vô đạo đức quá!

Hơn nữa, bao nhiêu năm này, đây là lần đầu tiên tôi nhận được quà của..... “người nhà” cảm giác này có chút gì đó gọi là.....vi diệu.

Nhưng đến khi phát hiện ngoài đồ mặc đi làm, nó chỉ có vài bộ quần áo ngủ kẻ ca-rô rộng thùng thình, underwear cũ xì, tôi rốt cục nhận không được mà bạo phát.

“Này, em mày ba mươi ba, không phải năm mươi ba! Ăn mặc như lão già thế này hả?”

Thư Niệm hoảng sợ: “A...Không sao mà anh, em mặc rất thoải mái...”

“Mấy chuyện này em mày khờ hết sức! Hoàn toàn không đủ GAY! ”

Loại người nhẵn nhụi bảnh bao, lại mẫn tuệ sâu sắc như nó, vốn nên giống đám bạn bè.....chó lợn của tôi ở LA, luôn bàn tới mỹ phẩm dưỡng da, để ý coi eo, mông mình thế nào, tập thể hình, uốn bản thân thành cái bánh quai chèo (1) mới phải.

“Ít nhất cũng phải mua quần lót gọi cảm một chút!”

“A...” Nó có chút luống cuống, hơi đỏ mặt “ Chuyện này em không hiểu lắm.....”

“Em mày đồng tính thật đó hả?”

Đối với Tạ Viêm, quần áo chỉ cần một yêu cầu “dễ cởi” thì sẽ không sao, bởi vậy mới xen mồm “Cậu ấy không nhất định là đồng tính, chỉ vừa vận người cậu ấy yêu lại là tôi thôi.”

Loại lời nói buồn nôn này vừa phun ra, phản ứng của Thư Niệm quả nhiên là vui như mở hội.

Tôi trừng mắt nhìn nó “Thế bình thường em mày giải trí ra làm sao?”

“A...đọc sách, quét tước...”

“Quét tước mà cũng gọi là giải trí à?” Tôi vỗ vỗ vai nó, vẻ mặt “dâm dăng” cười nói “Cuối tuần theo anh ra ngoài, anh sẽ đưa em mày đến một nơi rất thú vị, em mày sẽ biết thế nào là GIẢI TRÍ.”

Tạ Viêm đầu đầy gân xanh, thả cuốn tạp chí xuống, nhìn không khác chi con mèo xù lông: “Anh dám?”

Suốt ngày tôi chỉ giật dây vợ hấn đi tìm hoan, hấn hấn sẽ phát điên rồi.

Thư Niệm vội khuyên can: “Thôi mà, em cũng không cần giải trí...”

Tôi cũng trừng lại Tạ Viêm, không chút yếu thế: “Mày đừng tưởng đem nhốt nó ở nhà, khiến nó không giao tế với ai được là có thể rung đùi an tâm!”

Tạ thiếu gia then quá hóa giận, mặt đỏ lên: “ Cậu ấy là yêu tôi, nghe lời tôi, anh dám làm gì tôi chứ?”

Đúng vậy, Tạ Viêm từ lớn đến nhỏ chưa ai dám làm gì, huống chi tôi. Bất quá.....

“He he he...” Tôi nâng cằm Thư Niệm lên, cười dâm dăng, đưa mặt tới gần.

Không khí trong phòng khách dần dần đông cứng lại, lúc tôi “chụt” một phát hôn vào miệng nó, dường như có âm thanh rạn nứt vang lên.

“ A a a a a.....tôi giết anh!” Tạ Viêm hoàn toàn bạo phát.

Tôi đắc ý dạt dào, nghênh ngang bỏ đi. Hừ, xem mày còn dám đối nghịch với anh đây không?

Bữa sáng hôm sau, tôi phát hiện Thư Niệm lưng còng xuống, chân cẳng đi lại còn hơi run run. Hê, xem ra tối qua rất là kịch liệt nha.

Thư Niệm đang cố đồ đầy bốn ly sữa nóng, lại bị tôi nhìn không có chút nào hảo ý, quần bách không thôi.

“Này, “làm” mấy lần?”

Thư Niệm chán kinh đến thiếu điều đánh đổ mấy cái ly.

“Em mày suy yếu thể này, dù thích mấy cũng đau lắm hả?”

Nháy mắt, một màu hồng rộ lan từ tai lên mặt nó, nói không ngoa chứ lỗ tai còn có ít khói phụt ra nữa kia. Tôi nghĩ đáp án khỏi cần nói.

“Ồ trên giường à? Có ở chỗ bạn công máy giặt các loại không?”

“Không, không có.....”

“Đừng có nhỏ mọn như vậy, em mày coi đó, anh độc thân bao lâu nay, tốt xấu gì anh em cũng nên chia sẻ một chút.”

Cái thằng thật thà như đếm do dự một chút, ngập ngừng nói: “Ồ ghế dựa....”

“Cái ghế dựa có tay vịn cao trong phòng khách đó hả?”

Thư Niệm vẫn không ngẩng đầu lên: “Ừm....”

Nha nha nha...có tình thú quá nha, quả là chó cắn người là chó không sửa(2) . Sau này tôi ngồi cái ghế kia chắc hẳn sẽ hứng lắm đây.

Hai đứa nó ân ái nồng đượm thể này thì ai xen vào cho được. Nghĩ đến chuyện Kha Lạc chỉ đơn phương, tôi thấy thật vui sướng khi thấy người gặp họa.

Nếu thích, cậu cứ chờ cả đời đi.

Ngoài cửa nắng đẹp ghê.

Nhưng nghĩ đến phận mình chẳng phải cũng thế sao?

Tối hôm đó, tôi đến quán BAR chơi. Thượng Hải tuy không có NARCISSISM cho tôi quấy lợi, nhưng bằng khứu giác mẫn- tuệ- sâu- sắc của mình nhìn ra nơi có nhiều đồng bạn cũng không phải khó khăn gì.

Quán BAR này rượu không tệ, mà mấy người tới chơi nhìn cũng thuận mắt.

Chỉ cần không quá cố chấp phải là “mỹ thiếu niên” thì việc tôi tìm ra một, hai “anh bạn” phù hợp thật dễ dàng.

Ông đây vừa anh tuấn vừa tiêu sái, lại là người mới, tiền cũng không ít, rất “men-li”, người thấy người mê. Xét một cách toàn diện, mắt mù mới bỏ qua tôi.

Đêm nay vận thể rất tốt, cũng có năm sáu người tới quây BAR bắt chuyện với tôi. Nhưng tôi chưa có ý định đêm nay thể nào nên chỉ cười cười nhận lấy số điện thoại, tiếp tục hàn huyên với cậu BARTENDER(3)

“Người vừa rồi đáng rất đẹp, sao anh không đi chơi cùng?”

Cậu BARTENDER tuổi không lớn lắm, không cao, mặt cũng nhỏ, tóc cắt ngắn dễ rối, rất đáng yêu.

“Đúng vậy, cũng không tệ, nhưng để lên giường, hỏa hoa vẫn chưa đủ.” Tôi rung đùi đắc ý: “Anh bạn nhỏ, tôi không phải người tùy tiện đâu.”

Cậu bạn nhỏ rất lão luyện, xì một tiếng: “Được thể thật sao? Anh có gặp người đủ trình độ rồi hử?”

Tôi cười he he.

Cậu ta lập tức sáng mắt: “Người đó nhất định so với người vừa rồi còn đẹp trai hơn nhỉ?”

“Đương nhiên, mà tôi lại là TOP.” Tôi rút điều thuốc, ánh mắt mơ màng như đang hồi tưởng “Cậu ta rất đẹp trai, trẻ lắm, trong sạch, nhiều tiền, ham mê , có tình thú, kỹ thuật trên giường tốt, nấu ăn ngon, biết săn sóc, có khả năng, lại si tình.”

Anh bạn nhỏ nghe được nước miếng chảy ròng ròng, ánh mắt đăm đăm: “Gì gì? Có người tốt như vậy sao anh còn chơi bởi bên ngoài?”

Tôi cười ha ha: “ Đáng tiếc người cậu ta trao một mối si tình không phải là tôi.”

Cậu ta sặc một cái: “A....Qua là thời đời buồn thảm...”

Tôi lại gọi thêm rượu.

Uống tới khi mặt đỏ, não nóng lên, tôi lại nghĩ tới Kha Lạc, ánh mắt dịu dàng thanh khiết nhìn tôi, cậu nói: “Thật xin lỗi, cháu không quên được anh ấy!”

Đúng vậy! Tôi hiểu....Tôi cũng không quên được cậu.

.

Bất tri bất giác, cuộc sống của tôi lại loanh quanh luẩn quẩn, không đi siêu thị thì cũng cùng “ông già” Thư Niệm nằm ở ban công sưởi nắng, nghe thứ nhạc ru ngủ.

Tôi nằm trên cái ghế gấp, chợt hoài niệm thời hoàng kim ở bên bờ cát ngấm dazaj đẹp giữa ngày hè nóng cháy. Tiếc thay bây giờ bên cạnh chỉ có cặp tình nhân mặc pi-ja-ma in hình trái cây.

Để thay đổi không khí, tôi đổi nhạc, đeo kính mát, chỉ mặc cái quần bơi mà Tạ Viêm hết lời kích bác, bày ra dáng người hoàn mỹ để Thư Niệm thoa kem chống nắng.

Kết quả Thư Niệm thoa một hồi lại bảo hình như tôi có tóc bạc sao đó. Nghe xong quả thật như nghe thấy sấm giữa trời quang.

Thế là nó cẩn thận bôi đầu tôi nhìn xem. Tôi vừa trở mình vừa nói chuyện phiếm. Kết quả tắm nắng một chết được, chả có thành công nào thì chớ, ngược lại thẳng em lăn quay ra ngủ.

Tôi đành đứng lên, trên người kem chống nắng được nó thoa dùm chưa được một nửa, lại không đều, chả biết có thành con chó đốm hay không. Tôi nhìn người đang nằm ngủ trên ghế bên cạnh, vẻ mặt khi ngủ rất ngốc.

Ôi! Ngớ ngẩn này! Tôi ôm nó mang vào phòng khách, cho nó nằm trên thảm rồi đắp chăn.

Tư vị này không biết nói sao.

Có đôi khi oán hận tôi nghĩ nếu không có sự hiện hữu của nó thì tốt rồi, nhưng cũng có lúc, được nó đưa tay vuốt tóc, tôi lại thấy yên ả lắm.

.

Bị “nghỉ án tóc bạc” dày vò, ngày tối đó tôi quyết định tận lực ăn chơi khi còn có thể.

Vô duyên vô cớ lãng phí hai tuần, tôi bèn lập chí cả đời hưởng lạc, tranh thủ tóc còn chưa có bạc (hết ==)), giành giật từng giây từng phút phong lưu.

Lần này đến quán BAR, vừa ngồi xuống, chưa kịp uống ly nào, đào hoa đã phát tiết.

“Tôi mời anh một chén nhé?”

Tôi nhìn coi mình đã “phát tiết” ra được cái gì.

“Tôi họ Lô, tên Lô Dư.”

Tôi lại liếc tiếp.

Dáng người cao lớn, mặt mũi coi được, đánh tiếc diện mạo, khí chất, cách nói năng, ngay cả tên đều không phải loại tôi thích. Ai da!

“Xin lỗi !” Tôi gật nhẹ đầu, cất bước đi

Mới được một bước, tôi đụng ngay hai đồng chí men-in-black, vai rộng ngực nở: “Tiểu tử, đừng ra vẻ !”

Không phải chứ? Xã hội đen cũng bảo tiêu cho GAY BAR sao?

MK*! Xuất phát từ lễ nghĩa hay được người ta “nhờ vả” thì nói không chừng tán gẫu một chút sẽ thấy hỏa hoa.

Kết quả hỏa hoạn chẳng thấy đâu, tôi tỵ nữa bị thiêu chết. Do quá nhiều sự khác biệt, cư nhiên tôi không thể nói chuyện cho tử tế, cơ hồ cãi nhau đến nơi. Con mẹ nó, không có hai thằng vệ sĩ đứng kia tôi đã tấn cho hấn một trận rồi.

Biết mình ngồi đây cũng chẳng nước non gì, lại lãng phí bao nhiêu thời gian, tôi có ý chối từ, muốn đi về. Lô Dư không buông tha hỏi: “Số điện thoại của anh là gì?”

Tôi thuận miệng đọc bừa.

Hắn cư nhiên biết trò quỷ của tôi, bấm điện thoại đưa lên tai nghe, còn nói: “Gọi không được, anh gạt tôi.”

Tôi trừng mắt nhìn hấn.

Mới gặp đã không thích thì có quen sau này cũng thế cả thôi.

“Đừng có ra về !” – Hai thằng hung thần ác sát kia quát lên.

Được rồi, được rồi, tôi ra về là tôi sai. Ai bảo tôi không phải đại ca xã hội đen cơ. Lúc đó có ra về thằng khác cũng phải cảm. Tôi chịu thua, cho hấn số điện thoại thật để được giải thoát, tiếp tục rong ruổi trên con đường đào hoa đã định sẵn.

Thế quái nào mà anh đại ca xã hội đen kia năm lần bảy lượt gọi cho tôi, hẹn tôi ra ngoài đánh bài, ăn lẩu, xem nhảy thoát y, xem đấu vật, vân vân và mây mây. Bất cứ lý do gì cũng viện bằng hết. Nghe nói tôi ở Mỹ lâu năm vì thế lúc gọi điện hấn dùng thứ tiếng Anh sai be sai bét gào lên tán nhảm, nói muốn luyện Anh ngữ thực hành.

Tôi cũng không dạy miễn phí, không trả tiền thì mặc mẹ hấn chứ. Đây là vấn đề nguyên tắc. Cho dù bị mấy thằng vệ sĩ nó dọa thì cũng thế thôi. Vì thế tôi lại có thêm một nguồn thu nhập đáng kể.

Ngày trôi qua, tôi vừa ở bên Đại ca Pecca(4) dạy dỗ cho có lệ, vừa đau khổ chờ mỗi nhân duyên đẹp để chưa thêm tới. Nhưng anh dzaj mười phần ám khí đeo cứng một bên thử hỏi có ai dám đến gần???

Lưới tôi đã giăng, cơ bản là không có con chim nào dám lao vào khi một con mèo vằn đang ngồi cạnh rình mò.

Mà cái tên “ngăn trở đào hoa” này đuổi thế nào cũng không đi. Hấn hình như không hiểu nghĩa của từ “cự tuyệt”, cũng không hề bị tôi chửi ầm qua điện thoại mà lấy làm đả kích. Thế nhưng khi gặp nhau, tôi chỉ đập bàn một cái là có cảm giác lạnh lẽo như dao kề cổ họng.

May mà vị đại ca này khá khoan dung, chỉ cần tôi giấu ý đồ công kích, hai thằng vệ sĩ nó không biết cũng không sao, vậy nên tôi vẫn tươi cười mà mắng chửi.

Cứ như thế đã tròn một tháng, không hiểu cái tên cá Pecca theo dõi tôi thế nào mà tìm đến tận cửa.

Có thể trốn, tôi sẽ trốn, bèn làm bộ trong nhà không có ai.

Nhưng Thư Niệm là đứa hiếu khách, thứ nữa tôi cũng sợ hai thằng vệ sĩ kia nó phơ hai nhát vào cửa lại mất công sửa, nên đành bắt đắc dĩ để hấn vào.

May mà đại ca vừa bước vào nhà liền tận lực làm ra vẻ lương dân. Thậm chí khi hấn phát hiện nhà có Tiểu Gia, hôm sau còn mang quà tới, dùng nụ cười dọa người dễ trẻ em. Vậy mới biết thần kinh Tiểu Gia cứng cổ thật.

Mặt khác có một chuyện cần nhắc tới đó là Kha Lạc, mỗi tuần đến hẹn lại lên sẽ gọi điện cho Thư Niệm, nói mấy việc nhà vụn vặt, gần đây thời tiết thế nào, đại loại là toàn chuyện vớ vẩn.

Tôi ngồi một bên nghe những chuyện như hai ông già nói với nhau quả là mất kiên nhẫn. Tạ Viêm cư nhiên đã quen, rất lơ đãng.

Mà tôi rất kiên cường, biết Kha Lạc gọi sẽ gọi điện vào bảy đến tám giờ tối thứ sáu, nhưng chưa bao giờ tôi nhắc máy nghe. Dù Thư Niệm hỏi “Anh không có gì nói với Kha Lạc sao?” tôi vẫn kiên định lắc đầu.

Chỉ có điều, nghe bọn họ nói mãi, tâm tình của tôi tối đó sẽ bị ảnh hưởng một xiu-xiu-xiu-xiu.

Loại cảm giác này rất khó tả. Thế nên tôi gọi cho Lâm Cảnh để tham khảo.

Lâm Cánh nói: “Lòng đau như cắt hử?”

SHIT, không khoa trương vậy đâu, chỉ hơi hơi đau thôi.

Có một lần Pecca đến chơi, đúng lúc Thư Niệm đang “buôn”, bọn họ thì thảo nói chuyện trong phòng khách ồn cực kỳ.

Tôi một bên sống chết xem TV, mồm nhai bỏng ngô, một tai nghe Pecca hoa chân múa tay nói dạo này kiếm bộn lắm, mặt khác vẫn nghe Thư Niệm nói điện thoại.

“Đúng vậy, là bạn anh hai...Ồ, tốt lắm....Rất nhanh...Giờ anh ấy đã quen bạn bè mới rồi...”

“Anh ấy nhiều người yêu quý mà...Đúng rồi, còn làm giáo viên Tiếng Anh cho người ta...Ừ ừ.... nhiều bạn lắm.....”

Tôi vừa ăn bỏng ngô vừa nghe, Thư Niệm thật là, chuyện nên nói thì không nói. Ít nhất nó cũng nên nói với Kha Lạc giờ tôi có một cái đuôi rất to, làm tên tiểu tử kia biết tôi cỡ nào đáng giá, bỏ qua tôi cậu tổn thất ra sao...

Nghĩ tới đây, quay qua nhìn vừa vặn lúc Lô Dư đang cười với tôi, lộ ra nửa hàm răng.

Ai da, bỏ đi, muốn kích thích Kha Lạc tôi cũng nên tìm loại mình mê một chút mới phải.

Chờ đại ca xã hội đen về, Tạ Viêm nói với Thư Niệm: “Em đừng shock nha, cái người kia là xã hội đen đó. Lee à, không phải anh thiếu nợ người ta bị người ta đuổi giết đó chứ? Hết lần này đến lần khác tôi giúp không nổi đâu.”

Ấn tượng của Thư Niệm với Lô Dư quả không tồi: “Sao lại thế? Em thấy anh ấy tốt lắm. Mặc kệ anh ấy là ai, chỉ cần hợp là làm bạn được rồi.”

Tạ Viêm ôm vợ, vẻ vui sướng thấy người khác gặp họa: “Bạn? Anh thấy là con tin đúng hơn. Anh cần thận đừng để bắt cóc. Bọn tôi không có tiền chuộc à.”

.

Vài ngày sau, không thể từ chối, tôi cùng Pecca và hai tên vệ sĩ âm lãnh đến quán BAR gặp mặt.

Thế nào mà vừa bước tới cửa, chợt có người quát: “Đứng lại!” sau đó đem tôi bắt lấy, bằng vải bịt mắt tức thì.

Gì đây? Không phải chứ? Tôi làm gì sai sao? Hay cái thằng quạ đen Tạ Viêm nói linh rồi. Đây là giết người diệt khẩu đi.

Tôi nơm nớp lo sợ bị ném xuống biển. Xe dập dềnh đi, cuối cùng cũng dừng lại. Một mảnh an tĩnh. Bằng bịt mắt nhanh chóng bị xả xuống

Gì....?Trước mắt tôi một màu đỏ tươi, khắp nơi là hồng nhung rực rỡ. Hương thơm tí làm tôi chết sặc.

“Thích không?” Đại ca xã hội đen vui vẻ hỏi.

Tôi nổi đầy gân xanh, người bình thường muốn người ta “kinh hỉ” chẳng phải chỉ cần bảo đối phương “Nhắm mắt lại!” hay sao? Tự nhiên lại bịt mắt con người ta.

Sau này muốn bắn pháo hóa phải chẳng hẳn sẽ trực tiếp cầm súng xả cho tôi vài băng đạn??!

“Anh thích gì tôi đều có thể cho anh. Theo tôi đi!”

“...”

Đại ca xã hội đen không thể hiểu được cảm xúc đang quay cuồng thế nào sau vẻ mặt cứng đờ của tôi, vẫn chờ đợi phản ứng của “người đẹp”.

Tôi khụ một tiếng, nuốt xuống, định sẽ nói cho xong một lần, bảo hẳn về cầm gương tự soi đi.

Nhưng toàn bộ nhiệt khí tại đan điền sắp bạo phát thành chữ mắng, gặp vẻ mặt vui mừng chờ đợi của hẳn lại tự nhiên biến mất sạch.

Nhìn hắn, trong nháy mắt như thấy bản thân mình.

Tôi sống chết bám theo Kha Lạc, cũng giống như Pecca sống chết bám theo tôi.

Tôi giống Kha Lạc tuyệt không lưu tình. Hình như người ta đều dễ dàng tàn nhẫn với người yêu mình. Nhìn người khác vì mình nhảy vào lửa rất thờ ơ, lại nhảy vào lửa vì người khác rồi chuốc lấy thờ ơ....

Từ trước tới giờ tôi chỉ làm tổn thương người khác, chưa nếm trải tư vị bị tổn thương thế nào. Đời này vĩnh viễn làm người đến sau.

Đến hiện tại, rốt cục tôi cũng tổng kết ra mình làm thương tâm không ít người.

Nếu đã như vậy, tôi muốn đối xử với người yêu mình tốt một chút.

Tôi hít vào một hơi, vỗ vỗ vai hắn: “Cảm ơn hảo ý của cậu. Nhưng mà xin lỗi, tôi không hợp với cậu.”

Thoáng kinh ngạc trầm mặc qua đi, đại ca xã hội đen rít gào: “Anh nói gì?”

“Không thích thì chẳng làm thế nào được. Nếu tôi còn không rõ ràng chẳng phải sẽ càng không hay ho sao?”

“.....”

“Cậu có thể thấy tôi một chút cảm giác đối với cậu cũng không có. Nếu còn kéo dài chắc chắn một ngày nào đó một trong hai ta sẽ bị điên lun. Chúng ta làm bạn đi, hoặc chẳng là gì cả.”

Một lát sau, Pecca cứ nhiên lại rơi nước mắt. Cảnh tượng một người đàn ông ngồi ngồi phong độ đứng khóc quả thật làm tôi chịu không nổi.

Nhưng đổi lại Kha Lạc nói vậy với tôi, tôi còn làm ra cái dạng gì. Tôi không có tư cách cười nhạo hắn.

Một lúc lâu sau, hắn thút thít nói: “Tôi đây sẽ không làm bạn với anh đâu.”

“Được! Tiền lần trước cậu đưa tôi sẽ trả lại.”

“Là sao?”

“Sau này chúng ta sẽ không gặp nhau nữa, không luyện Tiếng Anh cùng cậu thì tôi phải đưa tiền lại chứ?”

PECCA xã hội đen hai mắt đỏ lừ, đứng im suy nghĩ, : “Vậy cứ làm bạn đi!”

Người đàn ông này rất nhiều khuyết điểm. Nhưng có một ưu điểm, đó là đối đãi rất chân tình. Chỉ bằng điểm này, tôi cũng kiêng nể mà không trêu chọc gì hắn cả.

Tôi an ủi: “Đất trời này không thiếu gì hoa thơm cỏ lạ. Tôi nói thật cho cậu biết, kì thật tôi rất nhiều tật xấu như lẳng nhăng, xấu miệng, mắt nhìn người tệ, tiêu tiền rất ác, hơn thế cuộc sống lại dâm loạn, có khi bệnh đầy người rồi cũng nên. Tôi không còn trẻ nữa, sắp bốn mươi đến nơi rồi! Cậu không biết chứ ở nhà tôi còn đắp mặt nạ, cậu nhìn thấy là chết khiếp.”

“Thật à?”

“Thật!”

Tôi ôm lấy hắn, vỗ lưng: “Tôi vẫn cứ muốn trả tiền lại cho cậu. Mà cậu cứ tìm tôi luyện Tiếng Anh nha. Ai lại thu học phí bạn bè bao giờ.”

Sau đó tôi châm thuốc, lại châm hộ hắn một điếu, kiên nhẫn ngồi chờ hắn khóc xong.

Tôi trước đây tâm cao khí ngạo. Cho tới giờ chưa từng khách khí với những nhân vật không quan trọng thế này.

Đại khái vì lúc đó tôi chưa hiểu được sẽ có một ngày tôi lại trở nên “không quan trọng” với người khác ra làm sao.

.

Chuyển từ Thiên Tân qua Thượng Hải, cuộc sống của tôi vẫn chưa thể gạt bỏ hoàn toàn Kha Lạc sang một bên được. Không kể tới quan hệ khăng khít của cậu với Thư Niệm, cho dù chỉ là việc công thì Tạ gia cùng Lục gia có hợp tác làm ăn, mọi người khó tránh phải chạm mặt.

Mà nơi tôi tới lại là Thượng Hải, chứ không phải cái hòn đảo hoang ở góc ngách địa cầu nào đó để phải sẵn thú, bắt cá sống qua ngày. Tôi ở đây chứng minh cho mọi người thấy mình rời Thiên Tân không phải cong đuôi chạy trốn mà chính là mất hứng thú nên phải mông chạy lấy người.

“Này, Lee, Kha Lạc tới rồi. Mau thu dọn đồ đạc, theo giúp tôi ký hợp đồng.”

Tôi nằm ở ghế salon trong văn phòng, nhìn em rể lộ vẻ cùng khổ: “Tôi đau bụng, không đi được. Kêu người khác á!”

Vì Thư Niệm, Tạ Viêm không thể bức ép tôi làm việc, chỉ phần nộ nói: “Mẹ nó! Tháng trước anh cũng nói vậy. Không phải anh mỗi tháng một lần bị “cái kia” đó chứ?”

Tôi tận lực tránh việc gặp Kha Lạc, cũng không phải vì sợ. Chẳng qua tôi cần thời gian điều chỉnh, gia cố cái lồng bảo vệ quanh mình.

Nghĩ lại năm đó tôi thế nào dày mặt, thế nào giỏi tìm vui, dạy dỗ các em xinh đẹp. Cùng một người mà giờ đây tôi đã thành một lão già héo rũ, phá sản, tản ra sự thất vọng trong hai năm trời.

Hiển nhiên đây là triệu chứng của việc trúng độc. Chờ tôi tu luyện để đào thải con virus mang tên Kha Lạc kia, rồi sẽ tìm cậu tỉ thí cao thấp.

Nói không chừng “Mười năm phong thủy thay phiên chuyển”, tương lai lại tới phiên tôi muốn xa cách, còn cậu sẽ đuổi theo khóc lóc đòi ôm tôi. Cái này gọi là “xoay 1800” (5)

Tóm lại, tôi mà chưa tu luyện xuất quan, sẽ tuyệt đối không gặp cậu.

Hết Chương 15

16. Chương 16

Dần dần ở Thượng Hải tôi cũng làm quen được một đám bạn bè mất dạy, ngu ngốc ngu ngốc mã mã mã mã. Đều là đám ham mê tửu sắc, nhanh chóng thân nhau, khỏi lo không tìm ra chỗ chơi.

Nhưng tôi là một người hoài niệm, thỉnh thoảng sẽ nhớ tới Lâm Cảnh.

Tôi thương nhớ quá độ, tới ngày kia đang ngủ trưa trên salon thì mơ thấy khuôn mặt lấu lỉnh của cậu.

Mơ mộng kiểu gì thế này? Mà cười gì xấu dữ thế?

Tôi định xoay người, xua tan khuôn mặt đó khỏi giấc mơ thì đột nhiên nó phóng to lên, sau đó có tiếng hét: “SURPRISE”.

Tôi đột nhiên bừng tỉnh. Mẹ nó, khuôn mặt này cứ nhiên là thật!

“He he he he....” Thằng nhóc này cười đến là dễ tiện nha.

“Bọn em tới chụp ảnh quảng cáo, anh không nhớ à? Thực ra tuần sau cơ, nhưng giờ thì mở máy trước (1). Vậy nên em tới thăm anh sớm, thích không?”

Tôi mông lung suy nghĩ, một lúc sau mới tỉnh hẳn. Lục Phong với Trác gia vốn có mối quan hệ như nước với lửa, mấy năm gần đây rút cục cũng bắt tay hợp tác. Trên thương trường không có bạo lực vĩnh viễn, hưởng chi Trác Văn Dương lại là con trai Trình Diệc Thần, hai nhà liên thủ ở Thượng Hải đầu tư bất động sản đã dẫn đi vào quỹ đạo. Của nhà trồng ra lại toàn trai đẹp, mới vời cả đám đến chụp ảnh quảng cáo. Vừa ẩn tượng lại vừa có lực sát thương.

Tôi nhìn đồng hồ đeo tay một chút: “Lát nữa các em sẽ mở máy. Vậy đi nhanh về nhanh. Anh đi ngủ tiếp đây, tối sẽ đưa sẽ đưa các em đi chơi.”

Lâm Cánh nhéo cổ áo tôi, dựng tôi dậy từ ghế salon, thét lên be be: “Từ nhỏ tới giờ mới lần đầu chụp ảnh quảng cáo, anh không tới cổ vũ sao???”

“Ôi, anh già rồi, không có tinh thần như người trẻ tuổi đâu, chờ em chụp xong anh sẽ tới đón, ngoan”

“Anh mà không tới tức là không nghĩ gì cho em cả. Đồ vô lương tâm mà...” Lâm Cánh vừa chất vấn vừa sờ loạn ngực tôi. Tôi phát tay đuối cậu. “Tránh ra ,anh làm gì có sữa mà sờ” =))

“Hu hu hu..”

“Vừa phải thôi”

“Mất công em còn coi anh là người quan trọng, có chuyện gì cũng chia sẻ với anh, những khoảnh khắc đáng nói đều muốn anh chứng kiến...”

Biết rõ mấy lời này căn bản không thành thật gì, tôi nghe nói xong đến độ xương cốt cứng đờ. Nhóc con này chỉ cần đạt được mục đích, không gì không dám nói.

“Được rồi, được rồi, anh đưa em đi. Bất quá anh không coi mọi người chụp đâu, không em lại khẩn trương, anh ở bên ngoài chờ.”

Tôi dẫn Lâm Cánh đi ăn cơm, cho cậu no một bữa, lại dạy cậu “hút khí, hóp bụng đại pháp”(2), sau đó đưa cậu tới công ty quảng cáo. Trác Văn Dương và Kha Lạc đã thử đồ xong, Lâm Cánh cứ tà tà đến muộn, vừa đến đã bị tóm đi thay quần áo.

Tôi đứng bên ngoài nói chuyện với mấy nhân viên, lặn ngụp như cá gặp nước.

Được một lúc, tôi thấy Lâm Cánh hô to gọi nhỏ:

“Lee, Lee, vào coi em đẹp không nè.”

“...”

“Không nhìn đừng tiếc. Người ta đẹp đến độ ai đi qua cũng phải liếc nè...” Tên kia gào to hơn.

Rơi vào đường cùng, tôi đành phải thò đầu vào.

Kha Lạc đang xoay đầu lại phía cửa, tôi chưa kịp tránh đi, bốn mắt nhìn nhau, tôi thấy ngực mình bị đập hai nhát, nhát thời trái tim như bị mở phanh ra.

Một thời gian ngắn không gặp, cậu vẫn không thay đổi, vẫn ánh mắt như thế.

Nhìn nhau khoảng vài giây, Kha Lạc nở nụ cười, tươi tắn đến sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng: “LEE”

Tôi cũng đơn giản gật đầu chào lại, rồi bước tới chỗ Lâm Cánh. Nhóc con đang đắc ý dào dạt như con chim tước nhỏ, đưa tay chỉnh cổ áo.

Kha Lạc vẫn cười, nhìn bọn tôi một lát, lại cúi đầu chỉnh trang đồ của mình.

Hết giai đoạn tự sướng, Lâm Cánh nhìn quanh một hồi nói: “Ai da, em còn thấy Kha Lạc mặc đẹp hơn kìa.”

Tôi vuốt má cậu, đầy vẻ cưng chiều chìm đắm, nói: “Sao thế được.”

“Nó rất đẹp trai. Anh coi.”

Tôi quay đầu lại nhìn, Kha Lạc cũng đang cầm vạt áo sơ mi nhìn về phía tôi.

Tôi liếc mắt đánh giá cậu một cái, quay qua tiếp tục thì thảo với Lâm Cánh: “Còn mướt. Khí chất nó có chút kém, về khoản này thì không thể cải tạo được.”

“A? Khí... khí chất kém? Không phải trước kia anh rất thích nó sao?”

“Mỹ thiếu niên có ‘hạn sử dụng’ đó” tôi lắc đầu “cậu ta hết hạn rồi”.

Lâm Cánh phát hoảng “ Thật sao? Cái hạn đó là bao lâu? Không nhanh như vậy đã hết hạn đi. Ít ra em còn muốn làm mỹ thiếu niên thêm mười, hai mươi năm nữa cơ.”

“ Em lại không giống. Mặt em ba, bốn mươi tuổi nhìn vẫn không già. Có những người lại già trước tuổi, hai mươi mà như ba mươi, không được may mắn”

“ Nhưng con trai không nhất định phải búng ra sữa, thành thực cũng rất đẹp mà.”

“ Nếu nói đến thành thực anh lại thích Trác Văn Dương hơn. Còn trẻ thế mà rất đáng tin cậy, lại đẹp”

Khóe miệng Lâm Cánh rút lại một chút “Không phải anh đánh giá hần quá cao đi. Em nói cho anh nghe, không muốn chết anh đừng làm vậy. Hần straight đó, tính tình lại xấu. Kỳ thật em thấy Kha Lạc so với hần mới là ok, vừa đẹp trai lại vừa biết săn sóc...”

Tôi cười đến độ dâm dăng. “ Straight cũng có sức hấp dẫn riêng nha, anh thích. Hơn nữa anh cảm thấy Kha Lạc rất nhàm chán, không có linh khí, làm việc quá độ, lại không có thủ đoạn gì đáng nói....em hiểu không, kì thật cậu ta là một gói mì ăn liền.”

Lâm Cánh lập tức nghiêm mặt, hạ giọng có chút bác bỏ ý kiến của tôi: “Anh đừng nói lung tung. Kha Lạc không phải là loại người như vậy, nó rất có tư cách, lại không lẳng nhăng.”

“ Em nghĩa khí ghê nhỉ? Ý anh không phải thế” Tôi cười nói “Anh muốn nói là vẻ ngoài của cậu ta ngăn nắp, thoát nhìn rất ngon lành, cũng thơm tho, nhưng nếu thực sự ăn sẽ phát hiện chẳng qua là độ ăn tạm qua bữa. Ai mà yêu thích cho được?”

Lâm Cánh không chịu, còn định phản bác nhưng các nhiếp ảnh gia đã gọi, chúng tôi nói này nói nọ cũng chỉ tới đó.

Kha Lạc hình như không nghe được gì, chỉ chuyên chú kéo vạt áo không chịu nghe lời, tôi chỉ nhìn thấy hàng mi rợp bóng của cậu.

Lúc cậu ngẩng đầu, đôi mắt đen nhánh như của thú nhỏ gặp tia nhìn của tôi, cậu vẫn khách khí cười cười.

Tôi chạy qua một bên ngồi xuống, xem họ làm việc.

Tôi thật ngây thơ, chỉ như vậy có thể ra vẻ tôi là kẻ chiến thắng sao? Tôi cứ nghĩ cho dù không yêu tôi, cậu ít nhất cũng phải lễ tiết với trưởng bối mà đối đãi tôi. Nhưng làm thế nào cũng thấy chướng, không cảm nhận được sự “kính trọng” kia, tôi chuyển qua cười bối hạ thấp cậu, hành động này mới thật vô sỉ.

Chính là tôi không biết phải làm sao, chỉ thế mới khiến bản thân bớt phần thương cảm.

Nhưng thấy ba người đứng cùng nhau, cái gì gọi là “thương cảm” trong tôi đều bay biến sạch. Thiếu chút nữa mũi mũi phun ào ạt, tôi liền đưa tay nắm chặt cánh mũi nhện nhạo vì mạch máu đang bạo liệt giật đùng đùng.

Rõ ràng quần áo đều kín mít, cúc áo cài hết đến độ cổ áo còn không hở. Thế mà khốn khổ thân tôi, không biết vì sao trong óc đều hiện lên mấy cái tiên đề GV “Ba mỹ nam hấp dẫn”, “ Hai công một thắng”. Đây là cái gì vậy trời ? Ba giai đẹp đầy đủ phong vị liên tục làm nhiễu loạn sắc tâm của lão già cô đơn tôi đây.

Nhìn Kha Lạc chỉnh tề bỏ áo trong quần, môi khẽ cắn, tôi dần cảm nhận huyết áp tăng dần, hoa mắt chóng mặt.

Quả nhiên là khao khát lâu ngày, càng cảm dục sẽ càng thấy hấp dẫn. Trong lòng tôi thầm mắng mình là cái loại trung niên tình dục hạ lưu nhưng tâm mắt lại như bị gắn chặt, muốn liếc qua chỗ khác cũng không xong.

Quay chụp một hồi đã đến giờ giải lao, trợ lí mang đồ ăn tới cho mọi người. Kha Lạc đưa tay tháo mấy cúc cổ áo, đại khái cũng cảm nhận được ánh mắt ngây dại của tôi nên có chút dao động, cúi đầu nhìn lại mình.

Tôi đứng một bên thấy cậu hơi nhúu mày, rất anh tuấn nhưng vẫn có chút thiếu tự tin của trẻ con.

Cậu đột nhiên xoay đầu về hướng tôi, kéo vạt áo “Có cái gì không ổn sao?”

“ A? không. Rất ổn” Tôi lập tức giả bộ tiện thể mới liếc mắt nhìn ngó hộ cho có lệ, rồi sau đó thay đổi tầm mắt dán chặt vào Trác Văn Dương.

“ LEE”

Đầu tôi doạt nhiên choáng váng, không khí trong phòng thật oi bức khó chịu. “ Chảy..chảy máu.”

Tôi đưa tay sờ, đã thấy hai hàng máu mũi chảy xuống.Cư nhiên ở trước mặt bàn dân thiên hạ xịt máu mũi, tôi cố lờ ánh mắt kinh ngạc của mọi người nhìn mình đi. Trác Văn Dương mặt hơi đỏ, khẽ cau mày rồi luống cuống lấy khăn tay đưa tôi.

Kha Lạc giúp tôi ngồi vào ghế. Tôi ngửa đầu lên, vẫn không quên giải thích: “ Đúng ha. Thời tiết nóng quá. Là thời tiết.”

Kha Lạc nói “Biết rồi”, rồi đưa đầu tôi dựa vào lưng ghế tựa, rồi lại hỏi: “ Uống nước nhé?”

Ngón tay lạnh lẽo của cậu chạm vào khiến tôi nhất thời không dám nhìn khi cậu cúi xuống hỏi han, chỉ hằm hồ đáp lời, mắt khép hờ.

Sau một chốc chăm chăm nhìn trần nhà, máu dần dần cũng ngưng, tôi chậm chậm ngóc cổ mỗi nhử lên, mọi người đều hướng nhìn tôi, vẻ cười như có như không. Lâm Cánh lại chỉ tiếc “ Rèn sắt không thành thép”, bèn mang ba chữ “ không tiền đồ” viết hằn lên mặt. Trong lòng tôi hối hận vô cùng nhưng cũng đành coi như không có việc gì, cố lấy phong độ ngồi ăn uống.

Mấy món điểm tâm cũng không tệ, chỉ có Kha Lạc là chưa ăn, cậu ngồi một bên tiếp tục nghịch quần áo trên người, tựa hồ thích thú mấy cái cúc áo lắm vậy.

Cậu nhiếp ảnh gia trẻ tuổi đang đứng thoảng nhìn một cái, liền cầm hai phần đồ ăn cùng một ly nước mang qua. Tôi lập tức vênh tai, xuất phát từ trực giác phát hiện đồng loại, tôi thấy ánh mắt nhìn Kha Lạc của cậu ta là hiểu liền.

“Vắt vả hen? Chụp sắp xong rồi. Tối nay em muốn cùng đi ăn khuya không?”

Kha Lạc gật đầu cười nói: “Dạ, mọi người cũng vắt vả mà. Để em mời.”

“Ý anh nói hai chúng ta đi thôi”

Đến nước này thì ngay cả Kha Lạc cũng hiểu được, giây phút trầm mặc một chốc qua đi, tôi đứng đứng hai tai liền nghe được Kha Lạc kiên quyết : “Xin lỗi. Tại em có người yêu rồi”

Mẹ nó, cậu vẫn thế, một chiêu hạ thủ con người ta ngay. Chỉ một câu nói kia đã bóp nát bao nhiêu oan hồn rồi.

Nhiếp ảnh quả nhiên không chút lưu luyến bước đi liền. Tôi ngồi một bên đánh giá Kha Lạc, âm thầm soi mói.

Bình thường nhìn cậu đã rất đẹp, cũng không có ý nghĩ muốn chải chuốt mà vẫn đẹp. Chỉ có điều mấy thủ đoạn tình trường lại cực kì kém, cần cỗi, khô cứng vô cùng. Cậu sẽ không bao giờ lời ngon tiếng ngọt, sẽ không bao giờ la lối.

Người khác có vẻ thích cậu mà thể hiện ra chần chẫn sẽ nhận được câu trả lời trăm lần như một: “Tôi có người yêu rồi và tôi sẽ không thay đổi.” Cái này 100% được di truyền từ cha cậu, quả là hết hi vọng.

Kỳ thật, chỉ cần cậu nói dễ nghe một chút, bằng mị lực vốn có, chẳng ngại cậu chân đạp N chiếc thuyền (2) vẫn có đầy người cam tâm tình nguyện cắn câu. Thế mà ngay cả dụng tâm gạt người cậu cũng không có.

Chỉ có tên tình thánh ngu ngốc mới một lòng theo đuổi cậu để đến chết không được báo đáp.

Tôi nhìn bộ dạng hơi nghiêng đầu của cậu, Lâm Cánh đang giỡn cùng các thành viên trong đoàn, còn Trác Văn Dương lại ngồi bên cạnh, vẻ mặt rất thản nhiên.

Bộ ba thiếu niên chói lọi đó thật ra lại không có tuổi thơ vui vẻ gì.Thế nhưng từ nhỏ Lâm Cánh đã được hâm mộ, Trác Văn Dương dù sao cũng có cả cha mẹ yêu thương, chỉ riêng Kha Lạc nhỏ nhất nhưng cái gì cũng không có.

Nói đúng ra tôi với cậu có chút giống nhau. Đến nay, cậu trẻ tuổi cậu có ưu thế của cậu, tôi cũng có sự lịch duyệt của tôi. Cậu đâu có thập toàn thập mỹ, cậu cũng có đầy điểm xấu xa.

Lúc Kha Lạc ngẩng lên, lại gặp ánh mắt của tôi, cậu do dự một chút, cười cười.

Đấy, cậu ấy có nhiều điểm xấu như vậy. Chỉ là.... tất cả những điểm xấu đó tôi đều thích.

.

Hôm sau vợ chồng nhà Thư Niệm có mở tiệc đón gió tẩy trần cho cả ba. Phải thể hiện ta đây là một người đàn ông có phong thái, tôi không thể vắng mặt, mấy đứa chụp ngoại cảnh xong, tôi còn đích thân đón cả bọn về nhà trọ Tạ Viêm chơi đùa.

“LEE, mình chơi bóng đi .Vừa vặn có sáu người, mình chơi 3 chọi 3”

Lâm Cánh và Thư Niệm lôi đầu ra một trái bóng rổ, xem ra là bóng của Lục Phong hồi thanh niên, có điều đồ xịn nên giờ nhìn vẫn tốt lắm.

“Tha cho bộ xương già của anh đi”

“Thư Niệm anh ấy còn đồng ý chơi, anh làm bộ “ mong-manh-dễ-vỡ” gì chứ?”

Thằng em trai mất nét cư nhiên giật dây: “Chơi đi anh. Khó có dịp cả nhà vận động, dưới lầu có sân bóng rổ đó.”

Mẹ nó, Thư Niệm đã bị bắt làm tù binh rồi, còn Lâm Cánh ai nhìn cũng yêu, có bực bội mấy mà thấy cậu cũng phải nở nụ cười.

Song quyền nan địch tứ thủ (3), tôi đành gia nhập, đấu 3:3. Đội hình một có Thư Niệm, Tạ Viêm nhất định cùng nhau, bằng không Thư Niệm sẽ là gánh nặng của đội khác, thành viên còn lại là Kha Lạc, riêng tôi hai tay ôm hai đại mỹ nhân.

Điều làm tôi lạnh sống lưng chính là Trác Văn Dương chơi bóng mặt vẫn lặng như tờ, không chút thay đổi, kỹ thuật so với Thư Niệm không khác hơn là bao. May thay, Lâm Cánh là át chủ bài, cân tài cân sức đối địch với Tạ Viêm. Như vậy lại giống như hồi ở LA, tôi đấu với Kha Lạc.

Tôi đã thông thuộc hết cách đi bóng, kỹ thuật ném này nọ của cậu, vì vậy, dù tôi có yếu hơn về mặt thể lực, cũng đừng mong dễ dàng qua mặt được tôi.

Thế trận trở nên giằng co, bên tám lạng, đội nửa cân. Bên tôi có ghi điểm, lập tức bên kia sẽ san bằng. Thời gian cứ trôi, rốt cuộc bóng lại bị hãm tại vị trí của tôi, không cách nào vượt qua Kha Lạc. Biết người biết ta, tôi cũng không để cậu đắc thủ bên hô gọi Lâm Cánh rồi chuyển qua.

Kết quả cũng chẳng khá khẩm hơn, bóng vào tay Lâm Cánh đã bị Tạ Viêm xáp lá cà giành giật, thế là như sơ cầm củ khoai lay mới vớt trong nồi ra, chưa được mấy giây cậu đã thấy ngược lại cho tôi.

Tôi và Kha Lạc lại chọi nhau, hai thân thể thật quá gần. Đáng lẽ ra có thể vượt qua mặt cậu nhưng tự nhiên suýt chạm vào mũi cậu, thế là vì sắc đẹp và PHEROMONE mãnh liệt kia mà ngu người, cứng đờ ngay lập tức.

Nhanh như chớp, Kha Lạc cướp được bóng, từ vạch ba điểm ném một quả tuyệt đẹp. Tạ Viêm và Trác Văn Dương dùng vẻ mặt đã hóa đen nhìn tôi, ngay cả Kha Lạc đã đạt được mục đích rồi cũng có chút mờ mịt.Chỉ có Lâm Cánh phì cười.

Tiếng cười của Lâm Cánh khiến tôi không thể làm như không có chuyện gì, bắt buộc cười hề hề cười lại “ Em cười gì đó? Giỏi hơn anh nhiều lắm nhỉ? Cái đó gọi là sát khí. Em chưa biết đâu, thử chơi 1 vs 1 với Kha Lạc, thế là em cũng bị chấn như anh thôi”

Kết quả Lâm Cánh chết tiệt này, từ đó cho đến lúc ăn cơm, cứ thấy Kha Lạc là đưa tay làm bộ như bị vạn trượng hào quang chiếu rọi đến không thể mở mắt, hô to “Oa, có sát khí .” =)))

Cái ngày khốn khổ khốn nạn đó thật không có cách nào qua được. Tôi chả có mặt mũi nào mà ngồi chờ hết buổi tối. Tâm trạng nồn nóng như đứng đồng lửa ngồi đồng than. Thế mà tuyệt nhiên không có một cú điện thoại cấp cứu nào để tôi kiểm cố.

Chẳng dưng, tôi đành lén lút gửi cho mấy thằng bạn cái tin nhắn “Giàu to rồi” sau đó im im chờ tới khi có đứa gọi lại liền đưa tay bấm nghe ngay lập tức.

“Alô” Tiếp theo tôi làm bộ kinh ngạc “A, thật à? Qua liền.”

Thư Niệm quan tâm hỏi “Sao thế anh?”

“Bạn anh bị thương. Anh qua coi thế nào.”

Yên lặng chốc lát, Lâm Cánh hỏi “Bạn anh bị thương mà anh lại vui sướng ghê nhỉ?”

Tôi khụ một tiếng: “Ok, thật ra bạn anh nó hẹn qua quán đêm ăn chơi. Mọi người cũng biết loại nhu cầu này cùng ăn, ngủ giống nhau lắm, ‘suối nguồn tươi trẻ’ đó. Thứ lỗi tôi không ở lại tiếp được”

Lâm Cánh mừng rỡ “Đúng ha. Lâu nay em ghen đến muốn biến thành xử nam luôn rồi nè. Em cũng đi”

Vợ chồng Thư Niệm và Trác Văn Dương cư nhiên không tham gia, Kha Lạc cũng có chút xấu hổ, kết quả tôi chỉ vác theo được Lâm Cánh.

Qua mấy nơi đều chán chết, mặt mũi đám bạn bè đều mơ hồ, nói chuyện thì nhạt nhẽo, nhiệt tình của tôi lên không nổi. Rõ ràng hôm qua tôi còn vì kích tình mà phun máu mũi, chả hiểu thế nào, muốn mua vui thì bao nhiêu tình sắc như bị phong ấn hết cả.

Tới mỗi nơi, tôi đều uống xong một ly là lôi Lâm Cánh đi tính tiền. Lâm Cánh nói: “Anh làm công cuộc tổng điều tra tất cả GAY BAR ở Thượng Hải chắc?”

Dần dần kiên nhẫn tán gẫu, uống rượu gì đó trong tôi đều bay biến sạch, giờ chỉ SEX thuần túy thôi, thậm chí còn muốn thử cái gì mới lạ hơn là 1 vs 1 đơn điệu. (~~NP?SM?)

Cuối cùng chúng tôi cập bến một quán kia. Lúc cả hai đi vào, màn múa thoát y đã lên đến cao trào, quần lót của anh chàng đứng trên sàn đã được nhét đầy tiền. Bên dưới khán giả cũng trào dâng xúc cảm. Ánh đèn mờ ảo, u ám, mấy chỗ tối những thân người đang quần quýt làm những gì lại chả cần phải bàn.

Lâm Cánh nhìn một vòng, cầm ly rượu ực một hơi rồi nói: “Em không muốn cùng một con ma men, uống thuốc kích thích lên giường tí nào.”

Nhưng đó chính là chủ ý của tôi đêm nay.

Có người tiến sát tôi, đưa tay ra dẫu. Lúc tôi rút ví, Lâm Cánh mở to hai mắt ra nhìn “Này. Không phải anh làm thế chứ?”

Tôi cười cười trả tiền, nhận lấy thuốc “Chơi bữa một lần đi.”

Cũng không nghiện được mà. Chỉ cần bản thân biết lúc nào nên ngừng, tuyệt đối không xảy ra chuyện. Mà với việc này, tôi thấu triệt ghê lắm.

Sống một cuộc đời tao nhã, chỉ vì quy củ mà ngăn cản bản thân tìm được sung sướng, bức chân dung ấy chắc chắn không phải tôi.

Huống hồ nếu không uống nó, đêm nay tôi tuyệt đối “lên” không nổi.

Không khí từ sàn nhảy trôi ra vô cùng kích động, tôi lao vào nhập hội.

Tình ái kiểu này có chút mạo hiểm, nhưng phi thường đã ghiền, mà tôi sẽ nhớ rõ phải dùng “bảo hiểm” Lâm Cánh bắt lấy tay tôi: “Ày, anh sẽ không dâm loạn thế này đi?”

Cái thằng nhóc này sao tự nhiên lại gia nhập chính phái từ bao giờ mà tôi không biết? Hồi đó bọn tôi không phải là chưa chơi như thế này bao giờ. Tôi cười cười vỗ mặt cậu “Anh muốn thế đấy, em quay về khách sạn trước đi. Nhóc con, không được hỗn với người lớn nhé.”

Tôi nuốt thuốc xuống, quả nhiên tinh thần phấn chấn, trước mắt ngũ quan thập sắc lập lòe, cơ thể nóng lên. Thấy thuốc có hiệu quả, tâm tình càng vui vẻ tột.

Lâm Cánh còn đang do dự đi sát, tôi quay đầu nhìn cậu, đột nhiên thấy cậu siêu dễ thương, bèn ôm cậu hôn.

Hôn được một lát, Lâm Cánh dứt ra, vui vẻ nói: “Anh vẫn còn yêu thương nhớ nhung em sao?” sau đó tiếp: “Không được ‘thỏ không ăn cỏ gần hang’, em sẽ bị đánh mất. Anh chờ chút.”

Máu toàn thân tôi sôi lên sùng sục, thấy cậu dong dài những đầu đầu, tôi thật sự hết kiên nhẫn. Buông cậu ra, tôi quay đầu sang hôn người bên cạnh.

Trong mù quáng mãnh liệt âu yếm một người xa lạ, tôi vẫn mơ hồ nghe Lâm Cánh gào lên “ LEE điên rồi. Qua mang ổng về giùm đi. Đang ở...”

Cuối cùng tôi cũng không biết ai đem ai đặt xuống ghế salon. Đang ngon trớn, tôi lại bị người khác ôm lấy từ sau lưng.

Chuyện này quả thực quá phổ biến. Loại tình ái qua đường tập thể này hoàn toàn không cố định, gặp người thích hợp hơn thì lại đổi, người ngoài muốn gia nhập cũng không phải là ít.

Tôi quay người lại, thuận thế ôm người kia hôn thật mạnh.

Người nọ từ chối hai lần, tôi lại càng ngăn chặn, đầu lưỡi xộc vào khoang miệng, tay đã đưa vào trong áo hắn sờ loạn.

Tuyệt. Cảm giác tốt cực kì. Làn da, đường cong thắt lưng, bờ môi của người này, hết thấy đều là thứ tôi thích, ngay cả hơi thở cũng thế.

Toàn bộ cơ thể tôi đều thấy phấn khởi, tiếp tục vừa khiêu khích vừa chiếm đoạt. Chân tôi chen vào giữa hai chân hắn, tay cũng cố sức kéo quần xuống.

Người nọ rất khỏe đã lâm vào tình thế này mà cứ nhiên vẫn giãy được .Lý ra tôi nên đổi người hoan ái, nếu để tiếp tục đối tượng cũng đầy ra kia. Nhưng chính tôi bị người này làm cho muốn ngừng lại không được, vẫn ôm lấy thắt lưng hắn mà mạnh mẽ “ gỡ trò” .

Đang lúc hỗn loạn, lại thêm một đôi tay đối phó tôi. Muốn chơi 3P (4) sao? Tôi cầu còn không được nữa là.

Tôi bị ép hai bên, ra khỏi quán bar, tai vẫn ong ong âm thanh gì dội vào cũng xa vời như cách một bức tường. Ánh sáng ngoài quán bar mạnh hơn hắn, tôi đột nhiên ý thức được một bên tôi là Lâm Cánh, người bên phải là...

Nhưng phần tỉnh táo trong tôi cũng chỉ duy trì được vài giây. Ngồi vào trong xe, cảm thấy người này giờ hấp dẫn tôi đang ngồi cạnh , tôi lại gục vào....

Lúc tôi hôn say đắm người ta, tai tôi lại ong ong nghe có người nói “Oa. Có nhầm không đó? Động dục đến mức này. Cậu cố nhẫn nại một chút.”

Cứ thế ghé sau ô tô biến thành nơi tôi thể hiện bản lĩnh sắc lang. Toàn thân chỗ nào cần được, sờ được tôi đều triệt để thực thi, quần áo bị tôi lôi kéo lung tung beng cả. Cứ nhiên người kia vẫn cố nín nhịn.

Xuống xe tôi lão đảo ngã tới ngã lui, đầu óc trừ bỏ sex không nghĩ được gì hơn. Tôi hướng về phía hơi thở ấm áp kia, ý đồ lại dâm dục một phen.

Một giọng nói khác, Lâm Cánh ngăn tôi: “ Này, này, LEE... kiểm chế chút đi, trong thang máy có camera..”

Rốt cuộc vào đến phòng, cửa vừa đóng lại, tôi đã thú tính đại phát đẩy người kia lên giường. Hôn môi âu yếm càng ngày càng mãnh liệt. Quần áo của người ta tôi xoay sở thế nào mà cũng lột bằng sạch.

Những bước quan trọng cũng chưa làm xong, vậy mà tôi hưng phấn đến khó hiểu, xoang mũi yếu ớt thiếu chút nữa chống đỡ không được. Tôi gắt gao đề, nhiệt liệt hôn môi người ta, lại đưa tay cởi quần áo mình, cạo a cạo, cố tình chen vào giữa hai chân.

Hai vòng ngực trần sát rạt, khiến tim tôi nhảy lên. Người kia tay giãy dụa nhưng vẫn phát ra tiếng rên rĩ như sắp bắn, tôi nghe mà không khác gì cần thêm một viên thuốc nữa. Tôi tiếp tục ôm chặt, quơ tay kéo chiếc quần lót cuối cùng còn vướng mắc.

Rốt cuộc tên đã lên dây, tôi phấn khởi đến độ gằm nhẹ trong cổ họng, lung tung vùi mặt vào cổ người ta, tiếp tục liếm, tiếp tục cắn. Tinh khí cả hai mãnh liệt ma sát, lửa nóng nhanh chóng bốc lên.

Cuồng loạn đến mức này, người kia cũng dần chủ động. Chúng tôi quần lấy nhau, tay chạy từ ngực lại tới đùi. Quả thật lâu lắm rồi tôi mới có cảm giác đắm chìm trong dục vọng thể này.

Hai tay tôi trượt xuống hông người ta, cố đưa tay vào giữa hai chân. Chỉ còn một bước nữa là vào đến cửa, tôi khó dằn lòng.

Tuy nhiên, dù thác loạn thế nào tôi vẫn nhớ rõ “an toàn là số một” bèn dứt môi ra, hổn hển nói “bảo hiểm...”

Hai người thoáng tách ra, người kia lục lọi trong đồng quần áo dưới đất ra một hộp DUREX, đúng như ý muốn của tôi, xé mở một cái.

Nhưng lại mang lên “cái” của hắn.

Ánh sáng trong đầu tôi chợt lóe lên rất nhanh nhưng lại bị những nụ hôn nồng nàn phủ lên. Quá sức mãnh liệt, cọ xát cả môi lẫn người tôi có chút sưng đau.

Không phòng bị gì cả, tôi đột ngột cảm thấy một vật vừa to, vừa nóng, cứng rắn chậm chậm đi vào từ phía sau.

Phút chốc, tôi cảm thấy thật không cam lòng cùng đau đớn, nhưng dục vọng bồng bồng phần chân khiến tôi quên ngay việc so đo ai đè ai. Chỉ cần “vui vẻ” hết mình là được.

Thân thể tựa vào cửa, mặc sức cho người ta đưa đẩy mấy lần, tất cả những nghi ngờ của tôi đều bị khoái cảm trấn áp, chỉ biết sung sướng hào hển thở. Chân tôi bị cánh tay người kia nâng cao lên. Sau đó tôi chỉ nhớ những va chạm cuồng nhiệt. Tôi bị đỉnh nhập mạnh mẽ nhưng cũng rất nhiệt tình đáp lại. Cánh cửa sau lưng tôi rung lên bần bật, trở thành công cụ hoan ái.

Nhưng như vậy còn lâu mới đủ. Cả hai tiếp tục di chuyển và cuồng loạn thỏa mãn nhau, đụng đổ rất nhiều đồ đạc.

Tôi mơ hồ thấy mình nằm xoài trên bàn, người kia đứng mà “tác nghiệp” từ phía sau. Một lúc nữa tỉnh tại đã thấy đang ở ghế salon ngồi trong lòng người ta mà vận vẹo thở dốc. Mà hình như còn tựa vào cửa kính thủy tinh đầm đìa mồ hôi làm chập nữa.

Rốt cuộc khi chúng tôi quay lại giường, cảm xúc của tôi vẫn trào dâng, tác dụng của thuốc cùng tình yêu song song phác tác. Tôi vẫn thở được, có điều trước mắt đều là những sắc màu hư ảo, chói lóa, trái tim đập thình thịch hư sắp đến cực hạn tựa hồ chỉ một giây nữa thôi nó sẽ ngừng lại. Cao trào ập đến khiến bản thân như chết lâm sàng.

“LEE?”

“....”Tôi đầu vầng mắt hoa, tiếp tục hưởng thụ luật động mạnh mẽ mang đến cảm giác co rút chạy thẳng vào tim.

“LEE, không sao chứ?” vừa được hôn môi tôi vừa mơ hồ nghe hắn hỏi lẫn trong tiếng thở gấp gáp.

Ông đây “sao” muốn chết rồi đây.

Bất quá không có việc gì, cứ thế này chết ở trên giường cũng được lắm. Dù sao trong những ngày rời xa cậu tôi sống cũng như không, buổi tối tắt đèn đi ngủ, ngực liên trớn trái vô cùng.

Bây giờ cũng thật tốt, tôi muốn chết luôn. Lại rất phù hợp với tác phong của tôi, cũng không uổng đời này.

Đúng như tôi mong muốn, bản thân lại được hưởng thụ thêm một trận GREAT SEX xoay trời chuyển đất, sau đó hôn môi thì mất luôn tri giác.

~

CHÚ GIẢI:

(1) Mở máy: giống như động thổ trong xây dựng vậy. việc mở máy rất quan trọng với một bộ phim, một bộ ảnh quảng cáo ..đầu xuôi đuôi mới lọt mà.

(2) Chân đạp n chiếc thuyền: ý chỉ lãng nhãng , một lúc vài anh =))

(3) Song quyền nan địch thủ: cả “ quyền” và “ thủ” đều chỉ tay nhé.Nhưng “ quyền” là dùng để chỉ người có võ. Ý chú là chú giỏi, chú là bậc đàn anh nhưng không đỡ được hai thằng em thường dân =))

(4) 3P: three some đấy =))

17. Chương 17

Có ai đó gọi tên tôi, tựa hồ là trong mộng, là tiếng gió thổi dịu dàng. Tôi đột nhiên bừng tỉnh, mọi tri giác ủa trở lại một lượt, đầu tôi đau đến muốn nứt ra, mộng cũng thế.

Mẹ nó!

“ LEE!”

Lưng tôi tê rần muốn chết luôn.

Tôi đem đầu chôn vào gối, giả chết giả bộ ngủ, hận trên giường không có cái hố cho tôi chui xuống.

Trí nhớ về ngày hôm qua tôi không rõ ràng lắm, nhưng những trò hề mình đã làm cũng hồi tưởng được vài phần.

Nếu cái vẽ hồ báo động dục nhất quyết “dê” Kha Lạc của tôi ngay cả Lâm Cánh cũng chứng kiến từ đầu đến cuối thì bảo tôi sao làm người đây?

Tửu sắc, tửu sắc, “tửu” cùng “sắc” quả thật nhận còn không ra hướng chỉ tôi còn cần thuốc.

Kha Lạc tự mình chui vào rọ, không thể trách tôi được.

“Tỉnh chưa?”

Tôi thấy khó mà giả bộ được nữa, đành mở to mắt, ra vẻ ngớ ngẩn.

Kha Lạc thở phào: “Không sao là tốt rồi.”

Tôi cố trấn định: “Sao thế?”

“ Tôi qua ...chú bị...a ...” cậu thoát cái đổ mặt “ Bị cháu làm đau.”

Bộ dáng cậu e lệ như vậy khiến tôi phút chốc cũng đổ mặt tim đập. Nhớ đến màn yêu đương điên cuồng đêm qua, ngực lại đau, cơ nhiên phản ứng lại liền.

Muốn chết sao? Chẳng khác quái gì ông chú biến thái chà đạp mỹ thiếu niên.

“ LEE... giờ sao rồi?”

Tôi tiếp tục úp mặt vào gối. Đương nhiên tôi không thể bật ngón cái khen cậu dũng mãnh vô địch hoặc kĩ thuật cao siêu rồi.

Chuyện giường chiếu chúng tôi phù hợp thể nào cũng không phải chuyện bây giờ mới biết. Thậm chí vấn đề này lại càng không thể làm tôi vui mừng.

Tình ái hoàn mỹ đến mức nào cũng vô dụng.

Hoan ái thân thể qua đi, nghĩ tới người này không thuộc về tôi chỉ thấy thương cảm càng tăng.

Mẹ nó! Không thể tưởng tượng tôi lại là con người dằn dai khó dứt như vậy. Tôi tung hoành tình trường nhiều năm, suốt ngày dạy bảo dạy người khác tình thú với tình yêu phải tách riêng, linh hồn và thể xác không thể nhập làm một, nhân sinh khó đoán, từ từ tận hưởng lạc thú trước mắt, không yêu mà có tình thú thì vẫn được.

Thế mà tôi không làm thế với cậu được.

“ LEE!” Cậu cẩn thận lay vai tôi . “ Chú khỏe không? Có phải hôm qua rất...”

“ Không sao.. tôi giãy dựa ngồi dậy, dựa vào đầu giường, ngón tay kẹp lại mới quên không có thuốc lá. Khí thể giảm mất vài phần, điều này cũng không ngăn nổi tôi bày ra bộ dạng “ác bá chà đạp thôn nữ”, nói “Mẹ nó! Rõ ràng tôi lê lét ở cái quán đó, thể quái nào mà là cậu? Sau này tôi không muốn làm chuyện này với cậu nữa” nói xong lại nhìn cậu một cái kiên định thêm vào “Chả ra làm sao.”

Kha Lạc ngạc nhiên ngó tôi.

Đây chính là sự vũ nhục lớn nhất đối với một người đàn ông. Nhưng cậu vẫn không thẹn quá hóa giận, chỉ giương to mắt , cứ như một đứa trẻ đã gắng sức làm việc mà không hiểu thế nào lại bị ba mẹ mắng.

Lòng tôi lập tức chua xót, thật muốn một tay ôm cậu vào ngực mà gục vào. Ho nhẹ một tiếng, tôi không kiềm lòng được mà nhẹ nhàng hơn “ Xin lỗi. Kha Lạc. Tôi không nên nói kiểu đó.”

Kha Lạc nhìn tôi “ Vâng” một tiếng.

“Nhưng thật sự tôi không muốn việc tiếp tục quan hệ thân thể với cậu nữa. Sau này chúng ta đều tự trọng đi. Cho dù tôi dục hỏa đốt người, cậu cũng đừng phản ứng, để người khác giải quyết. Hiểu chưa?”

Kha Lạc ngồi cạnh chần, từ ngực trông xuống là một đường dấu vết tình ái đêm qua để lại, yên lặng nhìn tôi.

Tôi vỗ vỗ bả vai cậu “Tối qua vất vả cho cậu rồi. Đi nào. Tôi mời cơm.”

Những vết thương cậu cắt vào tim tôi, tôi đều trả lại. Chúng tôi thanh toán xong hết.

Đúng là Kha Lạc vẫn là ngoan ngoãn theo tôi ăn cơm.

Tôi phát hiện đường nét tươi sáng trên khuôn mặt cậu bớt đi vài phần, nhìn có điểm giống Trác Văn Dương. Cả hai tuy một người nhiệt tình, một người trong trẻo nhưng lạnh lùng, bất quá trong xương cốt giống nhau cực kì, đều là những người chịu sự ủy khuất.

Suốt bữa cơm chúng tôi không hề nói một lời. Kha Lạc cầm cúi ăn cơm, tập trung hết sức vào đám đồ ăn, chả khác gì con cừu nhỏ bị sói xám bắt nạt.

Tôi thấy được sự ủy khuất của cậu. Tôi cũng đang chịu đựng lắm chứ. Ngu ngốc gì mà tôi không nghĩ đến chuyện nên ôn tồn, dịu dàng để cả hai tiếp tục nằm trên giường cả ngày. Tôi không cam lòng, tôi hận không thể đem cậu nuốt vào bụng, ngay cả một mảnh xương cũng không chừa cho ai.

Tôi biết cậu đối đãi với tôi không giống như với người khác .Cậu rất tốt với tôi, rất chân thành, hơn nữa đơn thuần, rõ ràng. Ngoài Thư Niệm ra, người cậu để ý nhất có lẽ chính là tôi.

Nhưng Thư Niệm vẫn là người cậu yêu thương nhất. Có sống chết cái thân già này thôi cũng không thay đổi được điều này .Nếu đó là người khác, tôi có thiếu gì thủ đoạn tranh đoạt cho bằng được. Đằng này nó là em tôi, tôi còn chưa tu luyện được sự độc ác như vậy.

Mà tôi không chấp nhận cái ngôi thứ “hai” đó được. Tôi là con người, tôi có lòng tham. Cậu nếu coi từ đầu đến chân con người tôi là “ số một” tôi mới tâm bình khí hòa, không nghiêng răng nghiêng lợi mà so bì nữa. Bản thân tôi không chịu thua kém nhưng lại không có bản lĩnh để đoạt được cậu hoàn toàn. Xa nhất tôi cũng chỉ có thể chiếm vị trí “á quân”

Việc tối qua có thể coi là một màn ân ái mỹ mãn, xong việc rồi, lại rất vui vẻ. Mẹ nó! Tôi đây thể quái nào mà có được HAPPY ENDING? (T_T)

Ăn xong tôi đốt một điếu thuốc mới mua trên đường. Cả ngày hôm qua đã muốn hút rồi mà chưa có dịp.

Kha Lạc nhìn tôi “Hút thuốc có hại cho sức khỏe.”

“ Tôi cũng không hút nhiều đâu.” Tôi lập tức dìm tắt, cười “cũng không nghiện.”

“ Ừm, đừng để hại tới phổi.”, cậu nghĩ nghĩ, lại nói “ Hôm qua, anh dùng thuốc hả?”

Tôi cười. Hồi còn trẻ ở LA, cả lũ chúng tôi nếu chưa từng chạm qua ma túy các loại sẽ không tính có tuổi trẻ. Nhưng chỉ là thử qua thôi, cũng không hiểu kì đến độ mù quáng mà chỉ để biết, đúng mực dừng lại. Bản thân luôn biết nếu nghiện rồi có biết bao nhiêu thê thảm.

Tôi cực kì cẩn thận. Tôi to gan hưởng lạc, nhưng sẽ không thật sự giày xéo bản thân.

Thứ duy nhất trên đời tôi nghiện mà không cai nổi chính là cậu.

“Cái kia không phải thuốc lắc đâu.”

“Ừm. Không phải là tốt rồi.”

Lắm khi tôi lại thích cái kiểu nói gì tin đó của cậu.

“LEE, phải tự chăm sóc bản thân”, cậu nghĩ nghĩ, “Chú vẫn là một người đàn ông rất tuyệt. Đừng bạc đãi chính mình.”

Bị nhóc con bằng tuổi con mình nói thế, lòng tôi chợt dâng lên một tư vị không thể gọi tên, chỉ có thể cười cười.

Làm cậu đau lòng như vậy sao cậu vẫn tốt với tôi ?

Loại tình cảm thẳng thắn như trẻ con này khiến tôi đau khổ cực kì. Đối với người thích cậu sẽ luôn hiểu vì sao mình thất bại nhanh như thế.

Hiển dăng tất cả cho người cậu yêu? Đúng. Chỉ cho tôi hưởng một chút sự ôn nhu, chăm sóc của cậu? Cũng đúng. Để chọn lựa giữa tôi và Thư Niệm, tôi chỉ đứng hàng thứ 2? Cũng đúng luôn!

Nguyên bản thân không thể chiều cố, cậu sẽ vì người cậu yêu mà thương tổn đến người yêu cậu.

Chu đáo, khéo léo không chối từ một ai, nhưng lại chẳng yêu ai. Cứ như thế so với cậu thì chỉ như tên tình thánh ngây ngô quân tử.

Tôi bị cự tuyệt nghĩ cũng chẳng vui vẻ gì, chính là thấy cậu không thấy như thế nên may mắn chán. Chung quy cậu đáng nể như vậy, tôi lại không đâu lao vào.

Ngoài việc cậu không thuộc về tôi, còn lại mọi mặt đều vô cùng tốt đẹp.

“Cậu yên tâm, tôi yêu bản thân mình nhất đó.” Tôi dùng động tác vẫn đùa với Lâm Cánh, vừa cười vừa nhéo mặt cậu.

Ba thiếu niên xong việc lại trở về Thiên Tân. Tôi tiếp tục qua lại với đám hồ bằng cầu hữu, nhàn tản chơi bởi. Kỳ thật tôi cũng không tính toán ăn đời ở kiếp tại Thượng Hải. Giai đoạn này chỉ là nghỉ tạm, sớm muộn gì tôi cũng tới nơi khác, bắt tay vào công cuộc “Động sơn tái khởi” (1) tuy nhiên việc này chắc chắn sẽ làm Thư Niệm thương tâm.

Tối đó tôi ngồi uống rượu với Lô Dư. Lúc trước, hẳn có một thời gian sống chết theo đuổi tôi nhưng giờ cũng nghĩ thông ra rồi. Căn bản chúng tôi làm tình nhân không hợp nhưng nếu là bạn bè thì rất OK. Hơn nữa “nghề nghiệp” của bọn tôi khéo kết hợp lại cực kì ăn ý sinh lợi hơn nhiều.

Con người thô thiển, thẳng thắn như hẳn lại thật tốt. Từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc đều thẳng tắp một đường, biết kết quả rồi sẽ thấy thông suốt rất nhanh. Mà trong lòng người khác, ngay cả tôi cũng thế, luôn nhiều loại lòng vòng, khó trách luôn rối rắm.

Sau này tôi mới biết Lô Dư là đại ca xã hội đen hàng thật giá thật, hơn nữa còn bao trọn khu vực này. Nhìn hẳn thô lỗ như vậy nhưng tuyệt đối không phải ngu ngốc. Khi hẳn làm việc, cư nhiên tôi có ý nghĩ không nên làm phiền, tuyệt không hàm hồ. Nhưng tôi vẫn thấy hẳn có thể làm đại ca, một phần do cha hẳn lúc trước cũng là đại ca của một băng đảng này. Để vững chân trong chuyện tranh chấp bang phái, hẳn thiếu đi một chút âm ngoan.

Đang hăng say cụng ly, đột nhiên có một người chạy lại nói: “Lão Đại, Lãng ca tới.”

Lô Dư như mắc phải lưới câu, nhảy dựng lên “A? Sao hẳn lại tới chỗ này?”

Tôi hỏi: “Ai thế?”

Lô Dư nói “A, người này ở bang tôi.” Sau đó liền trấn định đứng lên khỏi bàn rượu.

Thấy thần sắc Lô Dư không dám chậm trễ, tôi tự nghĩ không hiểu người mới đến là đại nhân vật cỡ nào. Chắc chắn là người có ngoại hình tương xứng với hân, diện mạo không giống Lý Quy hân cũng hết Trương Phi.

Tới khi đồng chí được xưng tụng là “Lăng ca” kia đi tới, miệng tôi há hốc không khép vào nổi, thiếu chút nữa nước miếng chảy ra.

Đó là một nam nhân mang đầy phong vị Trung Quốc, mái tóc dài, bóng như sơn mài, lại sáng như ngọc. Là đàn ông nếu tóc dài quá sẽ dễ lộ sự ảo tưởng, không thì nhìn cũng bần bần, ra vẻ ta đây. Người này lại khiến đối phương thấy vừa cao lớn, tuấn mỹ lại vừa bình tĩnh trầm ổn.

Thấy cùng bàn có người lạ, người kia nhíu mi: “Lô Dư, chuyện của tên họ Đinh là cậu hạ lệnh không truy cứu phải không?”

“Đúng..”

“Cậu rất cuộc tính toán cái gì vậy?”

“Khoan dung độ lượng một chút. Việc kia không ảnh hưởng nhiều, chúng nó giáo huấn một chút thì tốt rồi.”

“Tôi không dạy cậu chữ nào là chữ ‘tha’ cả”. Khẩu khí cứ nhiên thật nghiêm khắc.

“Nhưng...” Lô Dư bao biện “Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy”, tôi không thể lật lọng được.”

Người nọ trầm mặc một chút nói: “Vây cho qua chuyện này. Về sau cậu ít có lòng dạ đàn bà đi. Theo tôi.”

“A?” Lô Dư nhìn tôi “Tôi còn đang uống rượu với bạn”

“Không thể chỉ vì uống rượu mà rớt đến chính sự, cậu người lớn một chút.” Người nọ nhíu mày liếc tôi: “Các cậu có thể uống thêm nửa giờ nữa.”

Người nọ bỏ đi, tôi nhạt miệng hỏi: “Anh ta tên gì?”

“Hửm? Anh ta? Là Nhị đương gia của bọn tôi tên Lăng Hạ.”

“Mất cậu mù chắc? Bên cạnh có mỹ nhân nương này mà còn tìm tôi. Đúng là ‘bụt chùa nhà không thiêng’”

Lô Dư uống một ngụm rượu, đưa tay che miệng tôi: “Anh đừng nói lung tung.”

“Hả?”

“Anh ta không phải người như vậy. Dám có ý niệm này với anh ta chắc chắn thì sẽ được nổi lên bình ở Hoàng Hà. Cho dù chỉ nói chơi mà để anh ta nghe được sẽ bị cắt lưỡi đó.”

Tôi nhanh chóng ngậm miệng nhằm bảo vệ cái đầu lưỡi vậy, nuốt xuống một ngụm rượu “Anh ta lợi hại thế sao?”

“Đúng vậy! từ khi tôi 8 tuổi anh ta đã bắt đầu hỗ trợ tôi. Kiến thức anh ta rất rộng, có thể coi là một nửa thầy giáo của tôi đi. Rất nhiều thứ tôi có ngày nay đều do anh ta từ từ chỉ dạy, nhất là thân thủ.”

Dù là nguyên lão, đối với lão Đại hắc bang Lô Dư, anh ta vẫn cực kì kiêu ngạo như bề trên nói chuyện vậy. Lô Dư đâu không lại rồi, kể cả tâm tư lẫn thủ đoạn, anh bạn bên cạnh tôi đây cũng nghe rõ những điều Lăng Hạ nói mới phải. Thật nhìn không ra ai mới là lão Đại. Đây chính là dấu hiệu rất nguy hiểm.

“Lô Dư! Tôi thấy cậu nên cẩn thận một chút.”

Lô Dư cũng không dằn, lập tức phản ứng: “Anh lo lắng Lăng Hạ? Tuyệt đối không có đâu.”

“Tôi không có ý châm chọc bị gạ gẫm gì cả. Chỉ là muốn cậu phòng lòng người khó lường thôi.”

Thái độ làm chủ của Lăng Hạ rõ ràng như ban ngày. Vây mà ngay cả sự cảnh giác ấy cũng không có, bảo sao Lô Dư có tư cách hạ đao kiếm ăn?

Hắn cũng từ từ thu lại vẻ tươi cười: “Kì thật tôi cũng có nghĩ tới. Nhưng đã nghĩ rồi thì đừng dùng người, đã dùng người thì đừng nghĩ người. Anh ấy cũng chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với tôi, tôi không thể có mắt nhìn kia được. Anh ta theo tôi đã nhiều năm như vậy, chả khác gì anh trai ruột thịt.”

Tô vỗ vỗ bả vai hắn. Con người này thật quá hào phóng, thật sự không thích hợp với giới hắc đạo hỗn loạn. Lô Dư nhìn đồng hồ: “A! Quá 30 phút rồi! Lăng Hạ thế nào cũng mất tôi.” Sau đó cuống quýt đứng dậy tính tiền.

“ Có cần thiết phải đáng sợ vậy không?”

“ Hờ! anh không hiểu đâu, muốn một phút cũng đi đòi luôn.” Đường như hắn thật sự kính sợ Lăng Hạ. Thấy người đàn ông ngồi ở xa xa kia, Lô Dư liền rũ hai tai, lê theo cái đuôi cung cúc chạy lại.

Còn lại một mình, tôi tiếp tục nâng ly. Vốn nhìn mỹ nhân đang biểu diễn trên sân khấu cứ ngỡ có cảm hứng, không ngờ lại cực kì nhàm chán.

Tôi vừa nhẩn nha thưởng thức vừa nhìn quanh, đột nhiên trước mắt sáng ngời.

Quầy bar bên cạnh có một người đang dựa vào, nói thế nào nhỉ? Cao lớn không kể đi, còn rất đẹp trai, đẹp trai không kể đi, còn là một cực phẩm, cực phẩm không kể đi, còn đi một mình, đi một mình không tính đến cũng được, quan trọng nhất là tôi biết cậu ta.

Trước đây khi làm việc tôi đã gặp qua, đây là cháu trai của chủ tịch ngân hàng Gia Nhị, cao lớn tuấn lãng, cười rộ lên tương đối hấp dẫn.

Tôi tiếp tục liếc nhìn. Cái bộ dạng đại thiếu gia từ trong trứng, lại thuộc giới thượng lưu thật khiến cho người đời phần uất vì trời không có mắt, thế mà không tưởng tượng được cậu ta là “đồng loại” với tôi.

Tôi nhắc ly rượu lên, bước qua cười nói: “Thiệu Ngôn!”.

Cậu ta ngược lên, có chút kinh ngạc, sau cũng lộ ra vẻ tươi cười: “HI, thật không nghĩ tới tôi lại gặp anh ở đây”.

Tôi ra vẻ đạo mạo: “Thật có lỗi, khiến cậu gặp chuyện ngoài ý muốn rồi” .

Cậu ta cười cười: “Đúng là tôi thấy ngoài ý muốn thật, nhưng là chuyện tốt ngoài ý muốn kìa”.

Tôi ha ha cười, ngồi xuống bên cạnh cậu.

Trước giờ chúng tôi chỉ gặp nhau vì công việc, ngay cả nói chuyện phiếm cũng chưa từng có dịp. Chuyện gì cũng có nguyên nhân của nó cả, tôi không quan tâm tới cậu ta cũng do tin đồn về cậu ta rất ghê. Nào là tuổi trẻ, tiền nhiều, minh tinh, người mẫu em nào cũng qua tay cậu, đã thế còn thay người yêu nhanh hơn thay áo. Một tên STRAIGHT như thế, xin lỗi nha, tôi lại không có hứng thú.

Giờ Thiệu thiếu gia lại đang ngồi ở GAY BAR, đương nhiên sẽ khác chứ, chỉ có điều tôi giờ mới nhận ra, trai gái gì nhìn cậu cũng bị hấp dẫn đi.

Nhìn cậu ngồi đó, vẫn còn chút gì đó không tự nhiên của một hoa hoa công tử lạc vào nơi xa lạ, bớt đi vài phần kiêu ngạo so với bình thường.

Tôi hỏi: “Lần đầu đến đây hả ?”

“Đúng”. Cậu ta nhún vai: “Cũng cần có dũng khí thừa nhận mà, không phải sao?”.

“Nhân lúc còn trẻ nếm trải nhiều mặt cũng không hẳn là xấu. Tình cảm giữa đàn ông với nhau mà nói hơi khác so với quan hệ nam nữ. Được cái cứ thoải mái là Ok, mị lực của cậu Thiệu đây lo gì không đủ chứ ?”.

Cậu nở nụ cười : “Đàn ông cũng thấy thế sao”.

Tôi gọi một ly cho cậu: “Lấy mắt nhìn đàn ông của tôi thì đúng như vậy”.

Cả hai hàn huyên một lát thấy thật vui vẻ. Gặp được một người nói chuyện gì cũng hợp như vậy quả thật không dễ dàng, hơn nữa cậu còn rất đẹp trai. Cơ hội tốt như vậy tôi không ra tay chắc chắn sẽ bị sét đánh.

Thực ra chuyện nói ra vẫn còn chừng mực chán, mức độ khiêu khích cũng chỉ là để thử xem thế nào.

Nhưng càng nói chúng tôi càng dựa lại gần, cánh tay thường xuyên “vô tình” đụng vào nhau, đôi chân dưới quây bar khẽ lướt qua như có như không.

Còn đang rôm rả đã tới lúc về, cậu hỏi tôi: “Lee này, tôi mạo muội hỏi anh một chút nhé?”.

Tôi cười: “À phải, muốn lấy số của tôi hả ?” .

“Không phải”. Cậu cũng cười.

“A, tiếc thế, tôi lại rất muốn có số của cậu”. Định lui thì ta phải tiến thôi.

“Thật ra số của anh tôi có lâu rồi”. Cậu vẫn cười nói: “Là tôi muốn hỏi có thể gọi cho anh không ? “.

Nhất thời vừa ngạc nhiên vừa thích thú, tôi cười lớn: “Thoải mái đi”.

“Tại tôi không biết có ai vì thế mà ghen không . Nhất định tôi sẽ thường xuyên gọi cho anh”. Cậu dùng vẻ mặt đáng yêu nhướn mày: “Có ai ghen không đó ?”.

Tôi cười cười : “Hê, đừng trêu chọc ông chú này nha. Nói không chừng tôi cũng ngang vai phải lứa với ba cậu đó”.

Lông mày cậu lại nhướng cao: “Vậy chú Lee không muốn dạy tôi sao?”

Một dòng điện xôn lên đại não nổ bùng bùng trong đầu tôi. Thật mong còn chẳng được. Ông đây làm không xong há để thiên hạ nói cười cho sao?.

Hôm sau chúng tôi lại gặp mặt, hoặc có thể gọi là hẹn hò đi. Chỉ là ăn cơm cùng nhau, chưa hề có gì đen tối, cùng lắm là nắm tay, ngây thơ đến độ tôi đứng đứng hết cả lông măng.

Lại hẹn hò thêm mấy lượt nữa mới có chút tiến triển . Chúng tôi có hôn nhau rồi. Kỹ thuật dùng lưỡi của Thiệu Ngôn rất tốt . Cậu ta thuộc hàng phát ra hormone lợi hại cực kì, lúc cần quanh thân thể sẽ không ngại ngần tồn tại một tầng điện lưu hấp dẫn, mà tôi đương nhiên đã bị hút vào.

Sở dĩ cả hai chưa thực hiện “cách mạng triệt để” là do còn mong ngóng còn có sự hòa hợp thêm nữa, giống như ăn cơm hộp để lại miếng ngon sau cùng.

Trước cơn bão, mây đen sẽ ùn ùn kéo đến, càng kéo dài khoảng thời gian này, tính bộc phát sẽ càng mạnh. Khi đó là gió, là mưa, là cuồng loạn sẽ đẩy mọi thứ lên đến đỉnh điểm.

Hôm nay cũng chỉ dừng lại ở việc hôn môi. Khi rời nhau ra, cả hai đều hồng hể hể thở dốc, hận không thể mang đầu lưỡi đối phương nuốt sạch. Tôi cũng nhận thấy sự nhấn nhẹn đang dần trở nên khó chịu.

Quả nhiên vừa về nhà đã thấy cậu gọi tới.

“Sao thế ?”.

“Không có gì. Chỉ thấy không thỏa mãn thôi, muốn cùng anh uống rượu. Âm thanh từ đầu dây bên kia khàn khàn dẫn theo ý cười: “Tôi thật hối hận lúc này không giữ anh lại, như vậy chúng ta sẽ có một đêm khó quên rồi”.

Tôi có cảm giác đây mới là những lời mình muốn nói ra.

Tôi mà không ở cái nơi gò bó này thì đã đem cậu ta đến đây, sau đó cưỡng ép cũng được, dụ dỗ cũng được, làm một lèo từ cửa đến ban công luôn.

Lần hẹn hò tiếp theo là nhà Thiệu Ngôn. Tinh thần chuẩn bị lên cao, chúng tôi như ruộng hạn gặp mưa rào, rất nhanh đã tha nhau lên giường, âu yếm vuốt ve cũng là chuyện đương nhiên. Chuyện này quả thật là long trời lở đất. Ngoài trừ việc thật sự đi vào, những màn khác đều được thực hiện sạch sẽ.

Cảm xúc dâng trào, khi cả hai lao vào nhau làm một màn French kis mãnh liệt, giờ là giây phút dành cho bước cuối cùng.

“Tôi chỉ làm TOP”

Cậu hơi nhú mày, “Tiếc quá, tôi cũng thế”.

Mẹ nó! Đầu đất à? Trước giờ cậu chỉ làm cùng đàn bà, có thể bị cái kia nó đè sao?.

Hai người giằng co, không ai nhường ai, thì gian xem ai chống đỡ được lâu hơn.

Mặc dù hứng trí bị ảnh hưởng một chút nhưng tôi vẫn giữ vững phong độ, hơn nữa cũng không nóng nảy, sức kiên nhẫn có thừa, sợ gì không ăn được?

Kết quả Thiệu Ngôn đành thở dài, hướng hai tay về phía tôi, có chút bất đắc dĩ lại hơi hơi khiêu khích, cười nói: “Qua đây đi !”.

Tôi nhếch mép, ôm cậu hôn xuống.

Kì thật, tôi không chịu làm BOTTOM không phải vì cái tự tôn chán ồm gì đó đâu. Chẳng qua tôi cực kì tự tin vào kỹ thuật của mình, có những thứ mà người ngoài không nắm bắt được.

Nếu để tôi lựa chọn hoặc là vui vẻ, hoặc là thất bại, không đoán trước cũng biết tôi sẽ chọn đáp án thứ nhất. 100% vui vẻ, tôi nên chủ động cho chắc ăn. Với vốn liếng sẵn có, tôi đảm bảo hai bên sẽ cùng thỏa mãn. Chỉ riêng một lần tôi mạo hiểm, đó là với Kha Lạc. Đột nhiên tôi hiểu được, không phải chỉ trong chuyện HAVE SEX tôi thuần phục cậu. Mà ngay từ khi ánh mắt chúng tôi lần đầu tiên gặp nhau, tôi đã hoàn toàn tự nhiên để cậu nằm trên.

Ngay chính bản thân tôi cũng không ngờ mình thích cậu đến vậy. Nhưng giờ đây tôi có thể tràn đầy tin tưởng khiến bóng dáng cậu trong lòng mình phai nhạt dần. So với cậu, người tốt trên đời này không phải không có chứ?!!

Tôi hết sức chăm chú đối phó với người đang ở dưới thân mình, lấy lòng từng chút một. Tư vị lần đầu tiên của BOTTOM bình thường đều không quá dễ chịu, kiểu bấm sinh đã là BOTTOM tôi chưa thấy bao giờ. Để đối phương một lần nhớ mãi không quên, hẳn nhiên thể nghiệm lần đầu không thể làm bừa

Tuy nhiên thể lực của tôi không thể so với mấy thằng sói điên 7 lần một đêm nhưng về kỹ xảo tôi tuyệt đối tin tưởng.

Khiêu khích, âu yếm hồi lâu, chúng tôi từ chỗ kiên nhẫn nhẹ nhàng chuyển qua làm tới xoay chuyển trời đất. Ngay cả hạng hoa hoa công tử như Thiệu Ngôn cũng sợ hãi đến rên rỉ không ngừng.

Sau hai lần, tôi nhận thấy quá trình cũng không tồi đi. Xong rồi cả hai tách ra, thân thể đều đầm đìa mồ hôi, cổ lấy lại hơi thở.

Thiệu Ngôn hỏn hển thở dốc thì thào: “Gặp được anh em mới biết trước giờ cặp kè với bao nhiêu em cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi. Anh mới chính là người em chờ đợi từ lâu”

Sướng! Sướng run người! Tôi muốn nghe mấy câu này đó. Nịnh nọt đúng chỗ ghê.

Kha Lạc luôn luôn đối với người yêu cũ ca ngạo, coi tôi không ra gì. Nay có Thiệu Ngôn, tôi đã được ông trời ban cho mà chính lại giá trị bản thân.

Con cừ non Kha Lạc kia, tôi nghĩ thật sự không cần đến cậu nữa.

Từ đó tôi và Thiệu Ngôn hòa hợp ghê lắm. Cậu ta thật lòng thích tôi còn tôi hết sức hài lòng. Cậu trẻ tuổi, đẹp trai, mông tuyệt vời, đã thế còn ngọt ngào nhiệt tình khỏi nói. Loại sinh viên hơi tỹ mặt đố bùng như Kha Lạc không thể bằng đi.

Có bạn trai cực phẩm như vậy, tôi tự nhiên sẽ dắc ý vô ngần, cố gắng sắp xếp để vợ chồng Tạ Viêm đi ăn cơm chung. Không phụ lòng mong muốn khoe bạn trai sáng chói của tôi, Thiệu Ngôn cũng rất hào phóng, nói chuyện thông dong, tự tin.

“Thật không nghĩ tới anh Thiệu đây lại là đồng đạo. Tuần trước không phải anh đang hẹn hò với cô người mẫu gì gì sao? Nghe nói cô ta còn mang thai nữa”.

Thiệu Ngôn cười nói : “Gặp Lee rồi, những người khác đối với tôi mà nói chỉ như gió thoảng mây bay” .

Tôi tự nhiên cảm thấy mỹ mãn. Còn Tạ Viêm thế quái nào mà lại ho khù khụ, mặt nhăn nhó như sặc cơm lên mũi.

Thư Niệm chẳng nói gì thêm, nó vốn đã ít nói, huống chi chỉ cần tôi thích, nó cũng vui theo, sẽ không bao giờ giống cái tên mồm mép bố lão Tạ Viêm kia.

Nếu đã gặp mặt người nhà, đương nhiên chúng tôi đã được nhận giấy thông hành “mang về nhà qua đêm”. Vì vậy, tôi đã bắt đầu rủ rê Thiệu Ngôn qua.

Đương nhiên phạm vi lộng hành của chúng tôi chỉ giới hạn trong phòng ngủ, bị ép thế quả thật buồn ghê gớm. Lắm khi tình cảm đang mãnh liệt, tôi vẫn phải đề phòng đột nhiên Thư Niệm hoặc Tiểu Gia gõ cửa hỏi han gì đó.

Ngày hôm sau, Thiệu Ngôn sẽ tự nhiên ăn sáng rồi mới đi. Tôi tiễn cậu ta ra cửa, lại không dừng được mà say đắm hôn nhau.

Thư Niệm nhìn thấy cứ thế mà trợn mắt há mồm, mặt mũi đỏ bừng. Chờ Thiệu Ngôn đi rồi nó mới e dè ngồi xuống cạnh tôi cùng xem thời sự buổi sáng một lúc thật lâu rồi hỏi: “Anh à, anh thật sự thích cậu ta sao?”

“Đương nhiên, sao em mày lại hỏi vậy”.

“Em tưởng...” Nó ngập ngừng ngập ngừng: ” Anh vẫn còn yêu Kha Lạc cơ”.

Tôi cười nói : “Hử ? Đây, anh đây không thèm xài đồ em mày quảng đi nha.”

Thư Niệm sợ đến mức hai tay vung loạn. “Anh, em không có ý này ! Kha Lạc không phải đồ vật em không cần này nọ. Cậu ấy tốt lắm, so với Tạ Viêm thì rất...”

Tạ Viêm ngồi xem báo một bên lập tức lộ ra khuôn mặt sầm động giữa trời quang.

“Em nghĩ anh chỉ cần một người có tâm hồn đồng điệu. Em thấy anh và Kha Lạc ở bên nhau hòa hợp vô cùng. Kha Lạc rất quan tâm đến anh, so với Thiệu Ngôn càng thích hợp với anh hơn.”

Tôi nắm mũi nó lắc qua lắc lại đến đỏ ửng: “Ngốc à, Kha Lạc không hợp với em mày, càng không hợp với anh. Anh thấy Thiệu Ngôn tốt hơn nhiều, cậu ấy căn bản không có dai dẳng với quá khứ, hiểu chưa ?”

.

Sau đó không lâu, Kha Lạc lại tới Thượng Hải. Chuyện làm ăn của Lục Phong hình như đều do cậu quản hết. Nói gì thì nói, cậu cũng lớn lên ở Thượng Hải, Kha gia cùng Thư Niệm bây giờ không phải đều ở đây sao?

Sự việc lằng nhằng với cậu lần trước không khỏi khiến tôi đau đầu nhức óc. Bất quá, xưa đâu bằng nay. Mấy ngày tôi cố tình tránh mặt cậu tự nhiên trở thành vợ vắn. Giờ duyên mới đã mỉm cười với tôi, hạnh phúc còn không kịp, trốn cái gì mà trốn !

Khác hẳn những lần trước có gặp nhau cũng ngượng ngùng xấu hổ, lần này tôi rất tự nhiên hào phóng , cảm xúc thỏa mãn, chuyện trò vui vẻ. Nói không ngoa chứ ai lúc đó nhìn tôi cũng tưởng chỉ cần tôi lấy đà là có thể bay vút lên.

Tạ Viêm buông ra một câu : “Hôm nay anh uống nhầm thuốc kích thích hả ?” .

Tôi liếc nhìn hắn một cái, tỏ vẻ coi thường rồi quay qua mời Kha Lạc: ” Tối rảnh không? mình đi ăn cơm”.

Kha Lạc sững sốt một chút, cười nói : “Được” . Phản ứng của cậu thoát nhìn có vẻ vui mừng.

Xưa nay thấy nụ cười sáng lạn của cậu, xương cốt sẽ nhũn ra, hồn vía lên. Nhưng giờ khác rồi, tôi đã có người yêu trong lòng. Thiệu Ngôn chính là hệ thống tiêu diệt virus toàn năng nhất, làm gì có chuyện con virus mang tên “nụ cười Kha Lạc” vừa bay vào đã làm hệ điều hành của tôi rối loạn nữa.

Khi tôi đưa Kha Lạc tới nhà hàng đã đặt bàn sẵn, Thiệu Ngôn đã ngồi chờ. Cậu trước giờ vẫn tuân lằng tiêu sái, sức trẻ bùng bùng, đến đầu móng tay cũng được cắt tỉa đến độ hoàn hảo.

Tôi hăng hái dẫn Kha Lạc bước lại, Thiệu Ngôn cũng đứng lên tươi cười đón đợi. Dáng người cậu cao lớn, trên mặt là nụ cười có sức sát thương cực đại, đưa tay kéo ghế cho tôi.

Kha Lạc thoáng do dự một chút, bước chậm lại, quay qua nhìn tôi, “Đây là...”

Tôi vui vẻ nói : “Giới thiệu một chút, đây là bạn trai tôi, Thiệu Ngôn”.

Kha Lạc mở to hai mắt.

Thiệu Ngôn thấy cậu bèn rất thân thiện đưa tay ra bắt: “Chào cậu”.

Mà Kha Lạc vẫn lơ ngơ, hết nhìn tôi lại ngó qua Thiệu Ngôn, xem chừng vô cùng ngạc nhiên. Chắc hẳn cậu nghĩ : Sao mình lại là nhân vật phụ không biết chuyện gì thế này?”

Tôi cũng có chút kinh ngạc. Tôi tưởng chuyện này Thư Niệm đã nói với cậu rồi. Cả 2 khi nói chuyện những chuyện vụn vặt nhất cũng tâm sự, ngay cả bữa tối tôi ăn chè đậu xanh bị đau bụng ra sao cũng không tha. Chẳng hiểu sao chuyện lớn thế này lại chưa kể?

Thế là, không khí bàn ăn nhuốm vị gượng gạo. Sự tình đột ngột xoay chuyển. Thế này thì khác gì trước tôi theo đuổi Kha Lạc không xong, oán hận chồng chất, giờ cố ý bày chuyện khoe mẽ để kích thích cậu. Mẹ nó! Tôi ngớ ngẩn vậy sao ?.

Kỳ thật tôi kích thích thế nào được cậu. Có phải từ trước tới giờ cậu không biết cái tính lẳng nhăng của tôi đâu. Tôi nghĩ giờ cho cậu biết là OK rồi, để cả hai bước tiếp con đường riêng.

Trong bữa ăn, Thiệu Ngôn đối đãi Kha Lạc rất tốt, có điểm quá tốt ấy chứ. Không cần biết là gọi món, chọn rượu, cậu đều tươi cười hỏi vị khách đến từ Thiên Tân, thỉnh thoảng còn gấp rau, rót rượu, kể chuyện cười, thật là ân cần.

Tôi dần dần có chút cảm tức. Thừa dịp Kha Lạc đi toilet, tôi thấp giọng hỏi: “Em sao vậy, có hứng thú với cậu ta hả ? “.

Thiệu Ngôn với vẻ mặt ngây thơ vô tội nhìn tôi : “Ồ, anh kêu em phải NICE với bạn anh mà “. Sau đó mỉm cười, đưa tay xuống dưới bàn nắm lấy tay tôi: ” Em tốt với bạn anh, đương nhiên là vì anh. Anh còn ở đó mà ghen”

Tới khi Kha Lạc trở về, chúng tôi lại mặn nồng trở lại, sắp hôn nhau đến nơi nhưng đành tách ra, vờ vịt như chưa có chuyện gì .

Ăn xong, cả ba tìm chỗ làm vài ly. Thời gian chậm rãi chảy trôi. Đến lúc này, cuộc sống về đêm của Thượng Hải mới bắt đầu, lộ ra tấm màn phủ kín.

Thiệu Ngôn có thịnh tình mời khách qua một CLB quen, tham quan màn trình diễn với TOY cho biết thế nào là “thanh sắc khuyển mã” chân chính .

Kha Lạc chỉ lắc đầu, cười nói: “Cảm ơn, nhưng em nên về nghỉ thôi, mai còn đi làm nữa.”

Cậu ta quả thật là cực kỳ ngoan ngoãn, trước khi đi ngủ còn đòi uống sữa mà.

Tôi và Thiệu Ngôn nhún vai cười. Tôi tự thấy kì quái tại sao trước đây mình lại mê muội một con người đáng chán đến như thế.

Tuy không cam lòng, tôi vẫn lái xe đưa Kha Lạc về khách sạn cho đúng nghĩa vụ. Ghế sau còn có bó hồng mà Thiệu Ngôn vừa tặng, hương bay ngào ngạt, vừa sến vừa buồn nôn nhưng đang đắm say trong mật ngọt tình yêu thì sến một chút vẫn OK, đến cả hôn hít cũng quá nhiều đi chứ.

Vừa nổ máy xe, Kha Lạc đã hắt xì hơi một cái, sau đó khịt khịt mũi. Tôi liếc cậu : “Sao thế?”

Cậu ho khan, chớp mũi đỏ lên: “Ừm, chỉ là dị ứng phấn hoa thôi”.

“Cậu thấy Thiệu Ngôn thế nào?”.

Kha Lạc trả lời : “Ừm, mọi mặt đều tốt cả “.

Cách nói này... hình như mới chỉ được một nửa. Quả nhiên, cậu dừng lại rồi nói tiếp: “Nhưng cháu thấy anh ta không phải là người chung thủy cho lắm, chú vẫn nên cẩn thận cho chắc.”

Tôi giận tím mặt nhưng cũng không lộ ra, chỉ cười cười: “Tôi biết thế nào là người chung thủy tuyệt đối rồi. Không phải là cậu sao? Tôi cũng chịu đủ cái chung thủy đó quá mà.”

Kha Lạc hơi hơi xấu hổ, làm bộ nhìn ra ngoài cửa kính, trên mặt thoáng ửng hồng, môi mím lại, tôi hiểu cậu sẽ không nói gì thêm nữa.”

Mất cả hứng!

Tôi thấy mình cũng tự nhiên nanh nọc quá. Có thể tôi muốn bản thân càng nhanh hạnh phúc càng tốt cho người ta thấy. Phàm là chứng ngại vật lao ra phá đám, tôi quyết dọn sạch sẽ.

Hết Chương 17

18. Chương 18

Chỉ là đôi khi ở đời phải giả ngu, hơn nữa phải mạnh miệng để trấn an chính mình.

Mấy ngày sau, Thiệu Ngôn phải đi nước ngoài công tác. Tuy rằng hôm nào cũng gọi điện tâm tình nhưng tôi không khỏi có chút hẫng hụt.

Hôm nay, tôi đã sớm làm xong mọi việc, đang ngồi trong văn phòng nhàn chán lật qua lật lại mấy trang tài liệu. Đúng lúc đó thấy Kha Lạc bước vào, tôi ngoắc ngoắc tay: “Qua đây! Có rảnh chơi game cùng chú coi!”

Lời nói vừa ra khỏi miệng, tôi cũng tự thấy mình kiêu hãnh đi. Tôi đang dùng khẩu khí bề trên cùng vẻ bình tĩnh vốn có mà nói với cậu đó, hiểu không? Giờ tôi không còn là người trước kia bị cậu cự tuyệt mà đau khổ trong lòng nữa, dứt khoát thoát thai hoá cốt, sống một cuộc đời mới.

Kha Lạc nhìn tôi: “Thiệu Ngôn tối qua gọi cho cháu”.

Tôi ha hả cười: “Ồ, dân làm ăn phải quan hệ rộng một chút. Liên lạc này nọ là chuyện đương nhiên”.

“Anh ta hẹn cháu đi uống rượu”.

” Bình thường mà. Chờ lúc nào cậu rảnh cũng nên đi xã giao cho phải lễ”.

“Lee, không hiểu đêm hôm có người hẹn người khác ra ngoài để bàn bạc cái việc gì vậy?”

Tôi đứng bật dậy như bị rắn độc cắn, cả giận nói: “Cậu nói bậy bạ gì đó?”

Phản ứng quá mức kịch liệt của tôi quả thật khiến cậu hoảng sợ.

“Tóm lại là Thiệu Ngôn không ở trong nước, thế quái nào mà nửa đêm nửa hôm hẹn cậu đi uống được?”

Kha Lạc rất kinh ngạc: “Anh ta không ở trong nước ư?”

Tôi cười cười: “Đúng thế, cho nên đáng tiếc là cậu không biết rõ, bằng không sẽ chẳng bịa đặt mấy chuyện thế này.”

Mặt Kha Lạc hơi đỏ lên, nhăn nhày: “Không có!”

“OK! Sao cũng được. Hai người các cậu vậy chắc chắn có một người nói dối.” Tôi nhìn nhìn cậu, lại cười. “Mà tôi sao phải tin cậu mà không tin cậu ấy?”

Kha Lạc kiên quyết: “Anh ta lừa dối chú” .

Đến nước này thì hết nhịn nổi, tôi phát hỏa: “Phá hoại cuộc sống của tôi cậu vui vẻ lắm nhỉ. Cho dù tôi và Thiệu Ngôn chia tay rồi tiếp tục theo đuổi cậu thì cậu có cho thêm cái gì không?”

Cả khuôn mặt cậu đỏ bừng, đôi mắt trợn trừng, con ngươi đen thẫm như mực, nói chẳng nên lời.

“Cậu chỉ là muốn có cảm giác người khác yêu cậu thôi. Cần mấy loại cương chiều, xót xa đó thì về tìm chú Lục nhà cậu chứ đừng tìm tôi. Cậu vì Thư Niệm mà cả đời không yêu nổi ai thì là việc của cậu. Tôi không muốn vì cậu mà mất thời gian nữa đâu.”

Một mảnh yên tĩnh bao trùm cả căn phòng bị tiếng chuông di động phá vỡ. Tôi cảm máy, nhìn màn hình cười cười, bấm nút nghe : “Thiệu Ngôn à ? “

Bên kia đích thực là giọng nói ngọt ngào, dịu dàng của cậu : “Cưng ơi, giờ em đang ở sân bay nè, em về tới rồi “

Tôi ồm ừ nói qua nói lại một hồi, đến khi quay lại Kha Lạc đã bỏ đi từ lâu. Tôi nghĩ mình đã làm cậu tổn thương rồi.

Bản thân tôi cũng không tin cậu nói dối. Lúc đó nếu bảo tôi lựa chọn ai gạt mình tôi dứt khoát không nghĩ đó là Kha Lạc.

Chỉ là đôi khi ở đời phải giả ngu, hơn nữa phải mạnh miệng để trấn an chính mình.

Đêm đó, tôi và Thiệu Ngôn gặp nhau. Cả hai “tiểu biệt thắng tân hôn”, triền miên không nghỉ.

Sau phút hoan ái qua đi, tôi tựa đầu giường, nhàn tản hút thuốc : “Thời tiết Tokyo thế nào?”

Cậu có chút miễn cưỡng : “Cũng bình thường. Đầu tiên em tính sẽ mua quà cho anh, nhưng bận bù đầu, lại muốn quay về sớm nên không có thời gian đi chọn luôn.”

Tôi cười nói : “Em ở tận Tokyo thế mà có người nói đêm qua em hẹn người ta ra ngoài uống rượu đó ”

Thiệu Ngôn ngồi bật dậy, vừa kinh ngạc vừa ủy khuất. “Anh có ý gì? Sao em có thể làm chuyện này. Anh đừng quá coi thường em!”

Tôi vội ôm cậu an ủi : “Nhìn em kìa ! Chính là anh không tin nên mới kể cho em nghe đó chứ “

Thiệu Ngôn vẫn chưa hết tức: “Đúng vậy, sao có ai rảnh hơi bịa đặt ra thế?”

Tôi cười : “Họ rảnh họ nói nhảm thôi, em so đo làm gì. Chỉ cần em là cây ngay thì sợ chết đứng sao nổi?”

Thấy cậu vẫn còn phần uất ghê lắm, tôi đành áp dụng phương pháp nguyên thủy nhất để giải quyết vấn đề, ôm cậu đè xuống hôn sâu.

Sáng hôm sau ngày Thiệu Ngôn trở về, khi tôi háp háp mắt nhìn trời thì đã 10h. Mặt trời lên cao quá ba con sào nhưng tính ra tôi vẫn chưa ngủ được vài tiếng. Tôi có chút hoa mắt chóng mặt.

Miệt mài quá độ quả nhiên hại sức khỏe. Thế nào cũng phải uống chút đại bổ thang các loại mới được. Đang loay hoay tìm viên thuốc, tôi chợt nghe Thư Niệm gõ cửa, giọng vui vẻ : “Anh hai, dậy chưa đó ? Em nướng bánh ngon lắm nè, ra ăn chút đi”.

Tôi lên tiếng trả lời, thuận tay mở cửa, trên mặt còn nguyên lớp mặt nạ dưỡng da dày cộp.

Đàn ông không phải chỉ cần bồi bổ cho tráng dương, tập thể hình cho săn chắc, thức đêm cũng cần chăm sóc da ghê lắm. Đây cũng không phải đặc quyền của chị em. Đàn ông mà da mặt thô cứng, cười một cái mà nếp nhăn tầng tầng, lớp lớp không phải chán lắm sao? Huống hồ đối tượng săn bắt của tôi là mỹ thiếu niên , chẳng lẽ dùng cái mặt ông nội dọa các em nó chạy mất?

Khiến cho đối tượng yêu đương vui vẻ cũng là một loại đạo đức. Vợ chồng thẳng em trai nhìn các bí quyết giữ gìn sắc đẹp của tôi cũng đến chán, không có ý kiến gì.

Nào ngờ, vừa bước ra cái, tôi nghe thấy giọng Kha Lạc. Lập tức tôi cứng đờ, ra cũng dở, quay lại cũng không xong.

OK! Thế này đã làm sao. Nói trắng ra cậu cùng lắm cũng chỉ là “cố nhân” của tôi. Cậu đâu có phải Thiệu Ngôn. Hơn nữa, những bộ dáng ngu đần hơn thế này cậu cũng thấy cả rồi nữa là hình tượng, phong độ đã quảng đi từ đời nào.

Lòng tôi đấu tranh tới mấy chục giây. Nói thì hay lắm nhưng Lee đại gia vẫn dán vào tường, núp sau đám cây cỏ bồn hoa, trườn về phía toilet không khác gì con cá thồn bơn.

Vừa tiến được một nửa tôi nghe Tạ Viêm gọi : “Hê, Lee, anh làm quái gì thế? Cúi thấp tí nữa, tôi nhìn thấy đỉnh đầu rồi.”

Rơi vào đường cùng tôi đành thò mặt ra, vừa vặn gặp ánh mắt của Kha Lạc quay qua. Tạ Viêm phì một tiếng, ngậm trà đang uống dở văng hết ra ngoài. Thật sự tôi hận không thể bóp chết hắn luôn cho rồi.

Thấy Kha Lạc nhìn, tôi cũng ngênh ngang ném cho cậu cái liếc mắt khinh khỉnh. Không phải tại cậu mà tôi hết hơi hết sức trấn an cả đêm đến căn bì kiệt lực, thiếu điều thận hư luôn.

Tôi gắng trấn tĩnh đi rửa mặt, trở về phòng khách liền ngồi xuống không thèm để ý đến sự có mặt của Kha Lạc, mặt dày coi như không có việc gì, cầm miếng bánh, nhơn nhơn ngồi ăn.

Tạ Viêm vẫn chưa buông tha: “Làm gì mà giữa trưa lại đắp mặt nạ thế?” .

“Mới làm việc miệt mài thì cần nhất là bảo dưỡng tức thì, hiểu chưa? Còn cứ hoang dâm vô độ giống cậu thì chả chóng thì chầy cũng già khom.”

Thần sắc Kha Lạc có chút xấu hổ. Nạn nhân của tên “hoang dâm vô độ” kia, tức thằng em trai tôi cũng đứng ngồi không yên mà chuyển đề tài.

“A, Kha Lạc à, em đi công tác nhanh như vậy mà đã xong sao ?”.

” Uhm, mai em phải về” .

” Nhanh quá đi. Mọi người ai cũng nhớ em, bao giờ em sẽ tới nữa ?”.

Tạ Viêm trông vợ cậu kĩ càng đi, hai đứa nó anh anh em em vậy mà còn ngồi ăn được, em tôi nó theo thằng khác thì đừng khóc.

“Mấy người từ từ nói chuyện nhé. Tôi đi ngủ tiếp đây. Đêm qua mệt chết !”.

Tôi đứng lên vừa bước được hai bước thì có điện thoại, nghe nhạc chuông thì biết là ai rồi. Tới đúng lúc lắm.

“Alo, cưng à...”

Ngọt ngào sến súa không thôi, đây chính là cảm nhận tôi muốn họ thấy.

Tạ Viêm lộ ra vẻ mặt kinh tởm, da gà nổi đầy. Tôi đi khỏi còn nghe hắn rống theo : “Chịu không nổi ! Khi nào thì chia tay đây?”.

Á à, dám rửa ông, có mà ông thấy tương lai không xa mà bị Thư Niệm nhà ông đá đấy

.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tôi chưa từng gặp ai có cái miệng quạ đen như Tạ Viêm.

Nhờ mấy lời tốt đẹp của hắn, bữa nọ tôi phát hiện cơ thể, nói đúng hơn là nửa thân dưới có chút khác thường. Vốn nổi tiếng quý mạng hơn tất cả, tôi không dễ dàng dai, cũng bất chấp ngại ngần qua bệnh viện khám.

Xem xét toàn bộ, vị bác sĩ mặt lạnh như tiền nhắc nhở : “Trước khi khỏi bệnh nghiêm cấm quan hệ”. Cầm tờ kết quả xét nghiệm, tôi tức đến xây xẩm mặt mày , cơ hồ hộc máu.

Tôi luôn hành xử rất cẩn thận. Trước kia dù nơi nơi phong lưu, ngày ngày đào hoa, tôi vẫn có thể an toàn thoát thân. Giờ đã có partner cố định, cuộc sống cũ thôi đừng nhắc đến thì thôi, tôi lại chung thủy đừng hỏi, vậy mà cứ nhiên lại nhiễm bệnh!

Tuy không phải bệnh nghiêm trọng gì, còn phát hiện sớm, cứ theo lời bác sĩ uống với chích thuốc thì khỏi thôi; nhưng đây quả thực là sự nhục nhã quá lớn trong đời, bất giác ngay trên giường còn không xấu xa tới mức này, so với việc nuốt một đồng ruồi nặng còn kinh tởm hơn.

Tôi không có cách nào lừa mình dối người thêm nữa, lúc này Thiệu Ngôn cũng hết đường quanh co. Nếu cậu ta giống tôi, nghĩa là chỉ có nhau, sao có thể mang về thứ không sạch sẽ đó.

Vì thế nghe tôi nói ra nghi vấn, cậu vô cùng đau đớn ân hận nói: “Em xin lỗi, là lỗi của em. Có lẽ là lúc em đang ở nước ngoài, cùng bạn bè đi uống rượu, đúng lúc...”

Hay lắm, cầm ngay cái miệng xoen xoét của cậu đi, tôi không có nhã hứng muốn biết cái tên gian phu hoặc dâm phụ kia là ai.

“LEE, anh cũng hiểu mà, loại người như chúng ta khó tránh được hấp dẫn lắm.”

Cậu có hấp dẫn, tôi không chắc?

Tôi có thể nhìn được, cậu thế quái nào nhìn không nổi?

“Em chỉ gặp dịp thì chơi thôi. Anh không cần kích động như vậy. Em là người yêu của anh mà.”

Cậu biết diễn kịch còn tôi không nhận ra thì tiếc cho cái mắt nhìn của ông đây quá. Ba tháng chỉ cùng một người trên giường, nói bản thân mình như vậy chỉ sợ không ai tin tôi.

Khó có lần tôi triệt để “quay đầu”... vậy mà... cuối cùng, lại bị “hãm hại” đến khốn khổ thế này. Hay ông trời muốn tôi phát huy tính dâm loạn vô độ khi vẫn còn đang sống, mang tinh thần ‘bay lượn vạn khóm hoa’ mà phát dương quang đại?

“LEE, anh đừng thế mà. Em vẫn nghĩ anh là người chín chắn.”

Đúng vậy, ông đây bắt đầu lưu lạc tình trường thì cậu còn đang quần tã, cho nên cậu bỏ ngay cái kiểu dỗ dành các em gái đó đi cho tôi nhờ.

“LEE, anh tha thứ cho em đi. Em thật lòng yêu anh mà.”

Được rồi, cứ nghe cậu luôn miệng nói yêu nói thương kia, có lẽ tôi nên tha thứ đi thôi.

...

Chờ sau khi cậu chết đi.

...

Tôi tuy phong lưu, háo sắc thật đấy nhưng còn biết hai chữ “CHUNG THỦY” nó viết thế nào. Khi một mối quan hệ kết thúc, tôi tuyệt đối không làm ra chuyện khốn nạn gì với người kia. Bằng không Lâm Cảnh dù đã chia tay vẫn là bạn tốt của tôi bao năm như vậy.

Tuân thủ quy tắc trò chơi mới là phong lưu đích thực, phá luật... được gọi là hạ lưu. Đã phá luật, còn muốn bò trở lại van xin, đó là thấp hèn.

.

Vài ngày sau, INBOX di động của tôi bị dội bom, nói đến nói đi cũng chỉ một nội dung, một kiểu cách.

“Tha thứ em đi, em thật lòng yêu anh mà. Cho dù có quan hệ với người khác một chút cũng đâu sao? Tim em chỉ thuộc về anh thôi. Tình dục và tình yêu đâu có là một?”

Ông đây cần cái trái tim heo kia của cậu làm gì? Tình dục với tình yêu thế nào cũng phải tách ra, tôi đây chỉ có tình dục là tốt rồi. Cậu cho là tim cậu là cái thứ gì quý hiếm lắm đấy.

“LEE, anh đừng nhỏ nhen vậy mà. Yêu thương cần có khoan dung. Bằng không sao có thể yêu lâu dài đây?”

Nói hay quá ha? Hôm nay cậu mới biết tôi nhỏ nhen sao?

Nếu như tôi có thể hào phóng, khoan dung, tôi đã sớm an phận đứng ở vị trí thứ hai trong tim Kha Lạc, ôm mỹ nhân, hưởng mỹ tửu, việc chó gì mà tra tấn bản thân, lại còn đến phiên thằng nhóc con như cậu nữa?

Tôi không để ý thêm tới Thiệu Ngôn nữa, trực tiếp đập nát di động. Vậy nhưng cậu vẫn bám riết không tha, cả ngày gọi điện cho Thư Niệm, lại không ngừng gửi mấy bó hồng vật vờ tới công ty.

Cần gì chứ? Nếu tặng hoa mà có tác dụng, vậy vợ chồng người ta có cãi nhau thì cứ dắt nhau đến tiệm hoa chả phải OK hết sao?

Chẳng bằng tặng tôi một đám hoa cúc đi. Sau này có cần mang đến cắm trên bia mộ cậu tôi đỡ mất tiền mua.

Tôi cực kỳ ương ngạnh, không hề làm màu làm mè đâu. Không cần biết Thiệu Ngôn sám hối, cầu xin, trách cứ, tức giận thậm chí cưỡng bức; tôi vẫn hoàn toàn làm ngơ.

Đến cả Tạ Viêm còn giơ ngón cái lên xuýt xoa: “Quá hay! Quá lạnh lùng, có cốt khí thật! Tôi ngưỡng mộ anh! Qua làm một ly nào!”

Hắn và Thư Niệm chỉ biết bọn tôi cãi nhau nhưng không hiểu lý do.

Tôi là người mạnh mẽ, can có gì trưng sọc ra cho người ta nhòm.

Nếu không bày ra cái khôn mặt ngoan tuyệt “Để cho cậu ta chết đi!”, tôi sẽ yếu đuối, sẽ thua, sẽ bị thương nặng hơn.

Được rồi, mẹ nó, tôi làm sao mà không bị thương cho được, ra vẻ không khó chịu chẳng qua tôi đang sống chết chống đỡ thôi.

Mỗi lần tôi tưởng tượng sẽ sống thật tình thì lại gặp chuyện khốn nạn. Rõ ràng cứ phong lưu đến 60 tuổi, chờ chơi đến độ da nhăn nheo cũng không có gì hối tiếc cho đỡ phiền chả hay hơn sao?

Nghĩ đến bộ dạng yêu tôi đến chết đi sống lại của Thiệu Ngôn, thế mà vẫn ra ngoài.... Nói dối thành tính, phong lưu thành nghiện. Nhất thời tôi không khỏi phần nộ mà nảy ra muôn vạn nghi ngờ.

Ông đây nuốt không nổi.

Mà cái gọi là họa vô đơn chí khi ta bắt đầu ý thức được “họa” thứ nhất thì nó ào ào kéo đến tựa hồ như bệnh dịch. Tôi ở LA sự nghiệp lụn bại phải đến Thiên Tân, sau khi chạy tới Thượng Hải thì Tạ Viêm cũng suy theo...

Mấy vụ đầu tư của Tạ Viêm rất không thuận lợi, dồn toàn lực nghiên cứu một sản phẩm điện tử, vốn dĩ cứ nghĩ là sẽ kéo doanh thu của công ty lên như thác lũ, thế nào mà chưa chính thức tung ra thị trường đã có công ty khác bán một sản phẩm tương tự mà giá cả lại rẻ hơn rất nhiều.

Chưa kịp phục hồi sau đòn thù bất ngờ này, các version cải tiến sau đó cũng liên tiếp ê chề thất bại. Chiêu thức gì tung ra cũng bị đối phương bắt giở. Bất kể đối mới thế nào, công ty kia cũng nhanh chân hơn, công ty chúng tôi luôn luôn bị dẫn trước, cảm giác như ma dưng tường(*), đánh mãi không trúng cũng khó có thể bảo tồn sức lực.

Theo dự định, kế hoạch này sẽ mang lại lãi ròng, giờ lại thành lỗ chồng gọng. Nếu buông tay, tổn thất nhân lực lẫn tài lực đều thảm trọng nhưng tiền không thu về được khiến ban điều hành công ty không chịu để nó chết hửn, vì thế lại càng dốc vốn. Cứ tiếp diễn nữa, tôi chắc hửn hải cảng mới đi vào quỹ đạo của Tạ gia cũng tan rã theo mất.

Chỉ là, kiểm tra toàn bộ khiến hòa khí của toàn tập đoàn giảm sút, tra không ra nội gian thì chớ lại còn mở rộng phạm vi nghi can mà mọi người sẽ bồn chồn théo. Nhưng dù vậy, những điều cơ mật của công ty không ngừng rò rỉ ra ngoài, vấn đề vốn lãi quay vòng ngày càng trắc trở dần lâm vào tình trạng xấu.

Để nguyên thì tổn thất càng khó có thể thừa nhận nhưng Tạ Viêm cũng chỉ có thể tính toán bỏ tiền mình ra cứu chính mình.

Tâm tình tôi vốn dĩ đã thấp đến cực điểm, thêm chuyện này khiến nó lặn xuống cả chục ngàn YARD (**). Duyên phận của tôi cùng Tạ gia bất quá là bèo nước gặp nhau, nếu thấy nguy cơ, tôi vô mông biển là được, nhưng đôi mắt tuyệt vọng của thằng em trai tôi tính sao đây?

Đã là lúc nào rồi mà Thiệu Ngôn mỗi ngày đều bai bãi vào máy ghi âm điện thoại bàn, mà tóm lại cũng chỉ mấy câu: “Anh muốn em làm gì cũng được. Em nguyện ý đánh đổi mọi thứ để có được sự tha thứ của anh...” vãn vãn và mây mây cực kì buồn nôn, khiến tôi bị Tạ Viêm cười nhạo không ít lần.

Làm gì cũng được? Khéo quá, tôi cho cậu một cơ hội làm tình thánh, sẽ thấy cậu có tư chất đó hay không ngay.

Cuối cùng tôi cũng bắt máy.

Mấy ngày qua đây là lần đầu tôi gặp lại cậu. Nói trong lòng tôi không có chút đau đớn chua xót thì là nói dối 100%. Nhưng cho dù là long can phượng đảm mà biết có dính Sh*t rồi kêu tôi nuốt thì sao tôi làm nổi.

“LEE, anh cứ coi như trước giờ đều là lầm lạc của em đi. Anh tha thứ cho em, chúng ta làm lại từ đầu, được không?”

Tôi ngồi đối diện cậu, cầm ly lên nốc cạn một nửa, chậm rãi trả lời: “Tôi muốn cậu cho Tạ Viêm vay vốn.”

“Sao?”

“Muốn tôi nguôi giận thì cho Tạ Viêm vay vốn lãi xuất thấp.”

“...”

“Nếu cậu làm được, chúng ta thành quan hệ bình thường. Bằng không về sau cậu đừng xuất hiện trước mắt tôi, con mẹ nó, gặp một lần tôi sẽ đánh một lần.”

Rất nhiều người dùng cái ý “làm lại từ đầu” mà làm thần dược vực lại tình yêu. Bà mẹ! Ai cần nặng lòng với cậu đến thế, làm lại từ đầu với cậu thì tôi thăng thiên rồi. Cứ có chuyện thì nhấn cái nút RESET mà xong thì hay quá. Rất tiếc, thượng đế thiết kế ra loài người mà quên cái nút đó rồi.

Tôi không phải người tốt, đừng mơ tôi không ăn mà phải trả tiền. Muốn tôi bị phản bội mà không so đo, bỏ của chạy lấy người hoặc dễ dàng tha thứ mà sau này thành bạn bè sao? Nghĩ hay quá ha~ Tình thánh cũng không có tốt vậy đâu...

Thiệu Ngôn ngẩn người, cười nói: “LEE, anh thật sự không giống những người khác. Anh khiến em mê muội rồi.”

Mê cái đầu cậu, cậu uống nhầm thuốc mê ấy.

“Em đồng ý.”

Tôi nâng ly lên, cả hai chạm cốc, hàm ý kết thúc giao dịch.

Tên Tạ Viêm chết tiệt kia, nhìn xem ông đây hết lòng với cậu thế nào. Sau này cậu không tốt với thằng em gốc gác kia của ông thì chờ ông đến bóp cậu chết đi.

Thiệu Ngôn nói tiếp: “Em đồng ý. Nhưng em sẽ không chia tay anh đâu.”

Tôi cười cười.

“LEE, anh cũng nên rõ ràng. Không ai yêu anh như em, mà anh cũng yêu em. Tìm được người mình yêu, yêu mình thế này đâu có dễ dàng. Dù em sai lầm đến thế nào, cũng đừng giận em nữa. Nha~”

Tôi không cười nữa, cầm ly rượu uống cạn.

Cậu ta thật tự kỉ.

Nhưng tôi ngã phải đảo trái mà sống đến giờ, đã trải qua bao nhiêu việc, nói chuyện “yêu”, liệu có được mấy người?

Mãi mãi ta không thể biết người tiếp theo yêu mình đang ở đâu, khi nào thì xuất hiện, hoặc giả người đó có thật sự xuất hiện hay không.

Cho đến giờ tôi luôn tin tưởng rằng trên thế gian này nhất định có một người sẽ mang lại hạnh phúc cho bạn, người ấy chắc chắn tồn tại, sẽ đứng tại một góc tươi sáng trong cõi đời tối tăm này. Một ngày nào đó chắc chắn người ấy sẽ đi đến trước mặt bạn. Tạm thời có không tìm được thì bạn cũng đừng nản lòng.

Nhưng hiện tại lại tôi bắt đầu hoài nghi, người kia và tôi hẳn cũng giống nhau, trong quá trình kiếm tìm đầy mỗi một cũng không chịu đựng được, rốt cuộc không muốn bước tiếp, tùy tiện đứng lại.

Đời người ngắn ngủi chỉ mấy chục năm, có thể chờ con người đích thực thuộc về mình sao? Hay đang tìm thì đã già?

Có lẽ cứ cố đắm ăn xôi, chính là sẽ chết đi trong nỗi cô đơn và tuổi già.

“Anh coi lại đi LEE. Em thật sự yêu anh mà.”

Tôi đột nhiên nhận ra, trên thế giới này quả thật không có chuyện mười phân vẹn mười như thế. Mỗi quan hệ không tồn tại quá nhiều trách nhiệm mới có thể nhẹ nhàng vui vẻ, tùy ý làm bậy, dễ dàng nói tiếng yêu thì tình cảm của cậu ta phân nửa đã là giả dối.

Nếu tôi cứ kiên định, cứ chấp nhất số một số hai, căn bản tôi sẽ không chờ được cậu ấy quay đầu lại yêu tôi.

Tôi lại uống tiếp, cười nói: “Để tôi suy nghĩ.”

Cách đây vài chục năm, tôi vẫn nghĩ mình chỉ cần chờ đợi chút thôi, một chút thôi, sẽ có người đáng để mình hết lòng, người ấy sẽ khiến mình lòng bàn tay ướt mồ hôi, tim đập thành thịch, cảm thấy cuộc đời này thật viên mãn. Tôi và người ấy đứng cạnh nhau, ấy chính là toàn bộ thế giới này rồi. ...

Nhưng giờ, tôi không còn trẻ nữa: một người nếu không muốn cô độc suốt quãng đời còn lại, có thật sẽ phải khuất phục, thoái nhượng. Thứ bắn thủ gì đó rớt xuống đất chỉ cần nhặt lên rửa qua loa rồi bỏ miệng chẳng?

Nhận lời Thiệu Ngôn sẽ “suy nghĩ” nhưng tôi nghĩ thế nào cũng không ra bèn hẹn Lô Dư đi uống. Hào khí cùng thần kinh mạnh mẽ của hắn chắc sẽ khiến tôi dễ chịu hơn, lòng dạ cũng rộng mở hơn, nói không chừng có thể thông suốt.

“Lee à, tôi thấy hình như anh có quan hệ với cái người của Thiệu gia kia thì phải.”

“Từng... là từng thôi” tôi chán nản trả lời.

“Hả? Chia tay rồi ư?” Tin tức không còn UPDATE khiến hắn ngỡ ngàng “Chia tay cũng được, nhìn gia thế bọn họ có vẻ ngon lành, kỳ thật đã sớm rộng rãi rồi.”

Tôi lấp bắp: “Cậu nói sao?”

“Nội bộ bên ấy có vấn đề, nhìn bề ngoài thì không biết. Bên đó thiếu nợ bọn tôi, cứ lần lữa mãi không trả.”

Tôi buông chén, nhú mày ngẫm lại. Bình thường ở cạnh Thiệu Ngôn tôi vẫn thấy cậu ta lãng phí như trước, hoàn toàn không có chút dấu hiệu nào của áp lực kinh tế.

“Sớm muộn gì bọn tôi cũng phải ép họ nôn tiền ra. Anh không liên can gì hóa lại hay, còn dính líu nữa thì “không phải đầu cũng phải tai”, Lô Dư nhấp một ngụm rượu, “Xã hội đen đòi nợ cũng không dễ dàng đâu. Hắn ta hiện giờ đang có chỗ dựa, tôi còn phải suy tính xem thế nào mới dám động thủ lần nữa.”

“Ai đỡ lưng cho họ?”

“Đồng Thiệu. Anh có nghe qua chưa?”

Da đầu tôi run lên một trận.

“Nếu có gặp thì anh cũng chớ để bộ dạng bên ngoài của lão lừa. Mẹ ơi, “tài năng” của hắn tôi rành như lòng bàn tay, gian xảo cực kỳ. À phải! Anh đang làm cho Tà gia thì nhớ cẩn thận chút, lão già kia tham lam vô độ, lão đang thềm thuồng cái hải cảng của Tà gia lắm đó.”

Đột nhiên một trận lửa rực lên trong lòng tôi, sau đó dịu đi, để lại một mảnh thanh tĩnh, tĩnh tảo đến đáng sợ.

Tạ Viêm đã dùng cổ phần tuy không phải tất cả, để lấy tiền rót vào vấn đề “lộ hàng” của công ty, phiếu lưu cực kỳ, lại không thể thoái lui. Nếu tài chính tiếp tục có vấn đề, nói không chừng cái hải cảng kia thật sự sẽ rơi vào tay kẻ khác.

Trước đây tôi còn thấy hoang mang, một công ty vô danh mới toe sao lại có năng lực đối chọi với Tạ gia, lại không ngờ “con ngựa ô” này thực chất chính là Đồng Thiện.

Mà cho dù là Đồng Thiện, chúng tôi đã đề phòng nghiêm mật như thế sao lão ta vẫn cứ biết hết mọi chuyện.

Cơ hồ nghi vấn vừa nảy ra tôi đã biết ngay đáp án. Đầu tôi nhanh chóng “oành” một tiếng, thiếu chút nữa thổ không nổi.

Toàn bộ hệ thống bảo mật của Tạ thị có cẩn thận đến đâu cũng vô dụng cả thôi. Tôi mang số liệu của công ty về nhà, Tạ Viêm cũng lưu lại những vấn đề trọng yếu trong máy tính của mình. Tuy đều có PASSWORDS nhưng chỉ cần sờ đến được thì sợ gì không có cách tìm ra.

Thiệu Ngôn kết đôi với tôi nên sẽ thường xuyên tới nhà. Tính về việc tư, cậu ta là bạn trai tôi, xét về việc công, cậu ta cũng có quan hệ lui tới với Tạ Viêm từ trước, chúng tôi hoàn toàn không phòng bị.

Thằng khốn! Nhất thời tôi cũng không kịp nghĩ ra từ nào “hay ho” hơn để chửi hấn. Người đàn ông này nửa người dưới không sạch sẽ chưa kể, chân tay cũng thật bẩn thỉu.

Bình sinh tôi ghét nhất hai việc: một là cướp người, hai là cướp đồ. Hấn ta cứ nhiên dặt được cả đôi.

Không đơn giản đi.

.

Tôi lại cùng Thiệu Ngôn lui tới, dùng phương cách thuần khiết mà “làm lại từ đầu”, tiếp tục đưa hấn về nhà, giữ lại ăn cơm.

Vận khí của Tạ Viêm đã trở lại, một mảnh đất căn bản giá trị không đáng bao nhiêu lại được người ta mua với giá trên trời, kịp lúc mang tiền về cứu vãn tình hình.

Đến khi Đồng Thiện biết được thì mảnh đất đó là do Tạ gia có thông tin ngầm rằng sẽ quy hoạch nay mai, bắt quá mới chỉ là “nghe nói”. Còn phải chờ lâu lâu một chút à nha.

Đương nhiên, tôi phải cảm ơn đại ca ‘XHĐ’ Lô Dư đã phô trương thanh thế cùng nhân lực giùm rồi.

Không lâu sau đó, có một lượng hàng lậu theo ý định phải cập cảng Thượng Hải nghe phong thanh đầu đã bị xã hội đen cướp sạch trên biển Bắc. Giới làm ăn ngầm xoi lẫn nhau, người ngoài cũng không có ý kiến gì.

Chúng tôi cũng được nhận ưu đãi từ phía Lô Dư, ăn chia không nhỏ khiến tôi phải giật mình. Lô Dư cũng không thể tưởng tượng nổi lại nhiều đến thế, thậm chí đến hàng hóa cũng là loại đặc chủng: súng đạn.

Tổn thất của Đồng Thiện và Thiệu Ngôn so với Tạ Viêm kinh khủng hơn nhiều. Nhưng tôi không hề thấy áy náy: TÔI KHÔNG PHẢI QUÂN TỬ.

Tuy hợp tác cùng xã hội đen có chút xấu hổ, tiền cầm cũng phổng tay nhưng cuối cùng thì cơn bão cực của Tạ Viêm cũng nhờ thế mà kết thúc. Trong khoảng thời gian này không còn bị lộ tin tức hoặc quấy rối nữa, công việc kinh doanh của công ty lại bình thường. Tôi nghĩ vấn đề “hưu trí” của thằng em mình đã không thành vấn đề, mà tôi cũng bớt đi cảm giác áy náy của việc dẫn sói vào nhà.

Thiệu Ngôn cũng đột nhiên biến mất, chỉ tưởng tượng đến sắc mặt của hấn tôi cũng đã thấy ghê tởm. Mà ngay cả khi nhận được thư đe dọa, Tạ Viêm và tôi chỉ cười khẩy.

Kỳ thật chúng tôi đâu có làm gì, chúng tôi cài hệ thống bảo mật chẳng chặt cho máy tính, ra vẻ là việc tuyệt mật. Mà Thiệu Ngôn nhìn lén chưa tính, hấn còn muốn xem toàn bộ thư, thư chưa tính, còn muốn nói cho người khác biết. Năng lực này muốn dùng mãi sao?

Hấn không sợ hãi mà đối xử “chân thành” với tôi như vậy, tôi cũng không nề hà gì mà đáp lại.

.

Tan tầm tôi bước đến bãi đỗ xe, cực kỳ yên ắng, chỉ có tiếng bước chân của tôi, nghe lạnh lẽo đến kì quái. Cách xe vài bước, tôi uể oải bấm nút mở khóa.

Không có vang tiếng “tít tít” như bình thường, giống như có vấn đề gì đó.

Tôi đang muốn nhấn một lần nữa thì ngừng lại.

Tôi linh cảm hình như xe của mình không giống thế này.

Chả hiểu có phải giác quan thứ sáu này nọ không, mí mắt tôi đột nhiên giật giật, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

Mới chạy hai bước, tôi đã nghe “Oành” một tiếng, sau lưng nóng rực, người bị sức ép đẩy đi thật xa. (may nó ko hút lại Φ ___ Φ)

Đợi tới khi tỉnh táo lại sau cơn choáng váng ngẩn ngui, tôi còn hoảng hốt nhưng vẫn mừng rơn vì chưa mất mạng, tuy cả người đau đến muốn ngất đi.

Nhất thời tôi không còn cảm giác trên lưng, không biết có phải bị bỏng không, tôi chỉ có thể trở mình, hi vọng nếu có đang cháy bùng bùng thì cũng dập lửa cho chắc ăn.

Lúc này mọi thứ hiện lên sờ sờ trước mắt tôi. Bãi đỗ xe đã thành một đám hỗn độn, xe đậu bên cạnh cũng bị cháy lan, thành một đồng sắt vụn đúng nghĩa. Vụ nổ liên hoàn thực thê thảm.

Nếu tôi ngồi trong xe, hoặc giả tới gần hơn một chút, hiện giờ chỉ sợ một mảnh mang lên LEE cũng không còn.

Tiếng nổ quá lớn khiến mọi người khiếp hãi, đã nghe loáng thoáng có tiếng nhốn nháo, chỉ chốc lát nữa thôi sẽ có rất nhiều người chạy tới coi nguyên nhân. Sợ còn có mai phục, tôi không dám nằm im, liều mạng đứng lên.

Nghiêng ngả lão đảo ra bãi đỗ xe, tôi dang tay chặn ngay chiếc xe đầu tiên trở tới.

Xe đã dừng lại rồi. Hiển nhiên tài xế bị bộ dạng của tôi làm phát khiếp, không nói nhiều liền nhảy xuống mở cửa.

Tôi lê lét lên xe, không thể ngồi xuống nên chỉ có thể miễn cưỡng co rút ở ghế sau.

Hôm nay tôi cực kỳ may mắn, gặp được người lái xe tốt bụng, không hề hỏi han tôi, một mạch chạy thẳng tới bệnh viện, vượt qua vô số đèn đỏ.

Tới bệnh viện, tôi đã hết nói ra lời, người kia là một nam sinh nhỏ nhắn, vậy mà vẫn đủ sức kéo tôi vào bên trong, sau đó lo hết thủy thủ tục, còn thay tôi gọi điện thoại báo nguy nặc danh.

Trước khi vào phòng phẫu thuật, tôi gọi cậu: “Cậu... phiền cậu... giúp tôi... gọi điện cho em trai tôi.”

Cậu vừa nghe hai chữ “em trai” liền tỉnh táo ngay, cảm động nói: “Tình anh em của hai người chắc tốt lắm.”

Anh em dù không ra làm sao thì sắp chết cũng nên gặp lại chứ gì nữa?!!!

Trong bệnh viện không thể dùng di động, cậu ta ghi lại số của Thư Niệm, chạy biến ra ngoài gọi cho nó. Tôi không cần ở đó cũng biết phản ứng của thằng em quý hóa.

“Em anh lo lắng đó” lúc cậu ta trở lại đã tràn một vẻ xúc động trên mặt, đi theo tôi đến tận cửa phòng giải phẫu: “Anh đừng lo, nhất định không sao đâu. May là em trai tôi là chủ nhiệm khoa Ngoại ở đây, có gì phiền toái thì tìm nó được rồi. Phải cố lên nhé!”

Thoạt nhìn cái mặt kia không phải mặt của học sinh trung học sao? Em trai cậu ta lại là chủ nhiệm khoa? Tôi mê muội luôn.

Bất quá không phải không thừa nhận, nhờ có cậu luôn lải nhải mà tôi không để ý vết thương nữa, bớt khó chịu.

.

Thuốc mê hết tác dụng, tôi mở mắt ra đã thấy mặt Thư Niệm.

“Hi.” Tôi thoải mái nói.

Tôi vốn tưởng nếu Thư Niệm bị kích thích hẳn sẽ nhu nhược ngồi im, nào ngờ hai mắt nó đỏ ngầu, trên mặt đầy vẻ liều chết.

“Là thằng khốn nào?”

Cư nhiên có thể bức ra vẻ nam tử Hán của thằng em, tôi đây làm anh Hai cũng cảm động phết.

“Em bị anh làm cho sợ chết được.”

Lửa giận qua đi, hai mắt đỏ của nó đã giàn rụa nước mắt, quả nhiên thằng nhóc mau khóc này chỉ có...

“Lúc nghe nói anh phải phẫu thuật, em... em còn tưởng anh sẽ...”

“Sẽ gì mà sẽ. Anh phúc lớn mạng lớn lắm.”

Mấy câu an ủi của tôi hiển nhiên không có tác dụng, nó nhìn thân hình băng bó như xác ướp của tôi mà thút thít.

Ai, thằng em quả thật vẫn là không ra gì mà!

Tôi an ủi nó một lúc nữa, lại dặn dò: “Đúng rồi! Em đừng nói cho Kha Lạc đó!”

Tôi không muốn bị Kha Lạc chế giễu. Vốn ra về khoe khoang người yêu trước mặt cậu, kết quả thằng người yêu khốn nạn chưa kể, ngay cả đặt bom giết người hẳn cũng dám làm với tôi.

Chuyện đến nông nổi này mà còn gặp cậu khác gì tát vào mặt tôi hai phát liền? Lúc đó tôi còn khoe khoang cái gì mà “ân ái mỹ mãn”, chết cười! Tôi không chịu nổi sự thương hại của cậu đâu.

“Là cậu ấy xem TV nên biết chuyện...”

“Vậy nói anh chết rồi.”

“Không được! Anh không được nói lung tung.”

Tôi lại bắt đầu phải an ủi Thư Niệm. Không biết ai đó đẩy cửa bước vào.

“Lạc Thiệu Cung! Lạc Thiệu Cung! Nhìn anh em họ tình cảm chưa kìa.”

Tôi =____=|||||.

Hai người trẻ tuổi đi vào. Một người đang bị cậu lái xe đưa tôi vào đây lôi kéo, là một thanh niên mặc BLOUSE trắng, hẳn là em trai cậu ta, tuy rằng hai người khác nhau một trời một vực. Người kia là bác sĩ phụ trách ca của tôi rồi.

Dĩ nhiên Thư Niệm cực kỳ cảm kích hai anh em nhà kia, cảm kích đến độ nước mắt nhòe nhoẹt.

Bác sĩ bắt đầu nói tình hình trước mắt của tôi. Cơ bản là đã ổn định rồi. May đang là mùa đông, mặc nhiều quần áo, vết bỏng trên lưng cũng không quá nặng, chỉ là chân tay mặt mũi tôi lại bị đánh đòn không hề nhẹ.

Kỳ thật tôi cũng đã chuẩn bị tâm lý, hồi tưởng lại trong nháy mắt đó, cảm giác cọ da cọ thịt cái ROẠT trên mặt đất thật không dễ quên.

“Có thể bị hủy dung.”

Mẹ ơi!

Ta có thể cảm giác được gân xanh rần rật nổi trên trán. Đừng đùa chứ!

Thư Niệm còn nhanh miệng hơn tôi, mặt trắng bệch thều thào: “Hủy dung?”

“Chỉ là có thể thôi. Chúng tôi có thể phẫu thuật thẩm mỹ, nếu làm tốt sẽ không có vấn đề, chỉ là mọi người nên chuẩn bị tinh thần. Hơn nữa có khi phẫu thuật xong sẽ khác một chút.”

Nghe được chữ “khác một chút”, không hiểu thế nào tôi lại thoáng vui mừng.

Cũng được cũng được, nát mặt rồi chỉnh lại, tôi muốn cải tạo hoàn toàn, sẽ không còn giống Thư Niệm nữa.

Nếu mà xấu quá, tôi có thể nhân cơ hội yêu cầu chỉnh thành BRAD PITT, TOM CRUISE (*) vân vân và mây mây.

Nhưng đây cũng chỉ là mua vui trong nỗi khổ mà thôi.

Lòng tôi giờ đắng ngắt.

Con mẹ nó, đây là cái vận thế gì vậy?

Nói không chừng đời này kiếp này lớn nhất của tôi chính là “động lòng”.

Muốn cùng Lâm Cánh chung sống, cậu chạy mất. Gặp Kha Lạc, hoàn toàn mất hi vọng; mà Thiệu Ngôn, thật sự không ra cái gì thì ngay đến vẻ bề ngoài tôi luôn tự hào cũng mất luôn.

Khốn kiếp!

=Hết Chương 18=

19. Chương 19

Trong thời kỳ dưỡng bệnh tôi tạm thời xuất viện về nhà.

Kỳ thật cũng không thành vấn đề, mỗi ngày qua đi đều rất nhàn nhã, cả ngày tôi hết ăn lại uống, xem TV, quần áo có người đưa, cơm dâng tận miệng, ngay cả lau người cũng là Thư Niệm giúp tôi làm.

Tuy chuyện Thư Niệm đối diện với thân thể trần như nhộng của tôi luôn làm Tạ Viêm phát điên nhưng bản thân tôi thấy mình bị nhìn mới là thiệt thòi chứ (???!!!!?)

Chuyện này... nhớ tới đó là đau, ngực lại tức, mà nếu nghĩ tiếp chắc chắn ý tưởng chạy ra ban công lao xuống cũng không phải không nảy ra được. Nếu có thể khỏi nghĩ ngợi gì thì tốt quá, thế nên tôi lựa chọn mình do di chứng vụ tai nạn mà mù với mắt trí nhớ luôn. =))

Quên việc đã từng cặp kè với Thiệu Ngôn, chấm dứt ngọt ngào, chấm dứt đau khổ. Mù thì sẽ không cần biết phẫu thuật có thành công không, không cần thiết đụng dao, đụng kéo, chích thuốc đau đến chết cha chết mẹ, an ổn mà giữ hình tượng “XÁC ƯỚP TRỞ LẠI”, mà tay tôi tạm thời không cầm nắm gì được, đi lại so với Thư Niệm có khi còn khó hơn.

Con người ta có khả năng thích nghi hoàn cảnh cực tốt, hoặc giả thích nghi không nổi thì cũng đành ném mấy khoản nghĩ ngợi đó tạm đi cái đã.

Tuy tôi chả còn trẻ trung gì, nhìn thời gian trôi qua mà rộn người nhưng sự thật cứ liên tục cảnh báo tôi khiến giờ tôi đành nhượng bộ. Cho dù muốn “tàn nhưng không phế” thì tôi cũng không thể vác cái bộ dạng xác ướp đúng nghĩa này đi làm ăn được.

Cuộc sống hết ăn lại nằm, hết nằm lại ngủ quả cũng không tồi, chỉ là đêm khuya thanh vắng tim có chút nhoi nhói thôi.

Hôm nay tôi ngồi trong phòng khách, nhìn tiểu Gia và tiểu Hi chơi đùa, vừa nhìn tôi vừa buồn chán suy nghĩ: bao giờ bọn nhóc này thành dzaj đẹp thì tôi cũng già xừ nó rồi. Càng nghĩ càng nản!

Thư Niệm đứng ở ban công nói chuyện điện thoại. Lần này nó nói thế nào mà vài phút đã thôi, quay vào liền, cũng hơi hơi sợ sệt nói với tôi: “Anh, Kha Lạc tới rồi.”

Tôi “phụt” một tiếng, suýt chút nữa phun ra miếng táo đang ngậm trong mồm, trừng mắt nhìn nó.

“Không phải em nói đâu” Thư Niệm hãi đến mức tay khuỵu loạn, “là cậu ấy xem tin tức rồi hỏi thăm em, em không thể nói dối được...”

Mẹ nó! Vết thương hở trong tim tôi lại rần rập. Tôi không nói thêm gì chạy biến vào phòng, khoác cái áo choàng dài, đeo kính râm và khẩu trang, còn đi vội đôi giày tay. Ra đến phòng khách, tôi không quên quay lại dặn Thư Niệm: “Nói anh đi thăm bạn bè nhé.”

Tiếp đó tôi khập khiễng ra khỏi nhà.

Đang giữa mùa đông lạnh giá, cách ăn mặc của tôi cũng không có gì kì quái. Tôi bắt TAXI, ngồi vào rồi chả biết phải đi đâu.

Mục đích không rõ, lại đang giữa ban ngày ban mặt, tôi ngồi ghế sau mặc một đồng đồ xum xụp như quái nhân biến thái, âm trầm không nói gì khiến đồng chí lái xe sợ hãi. Trời dần tối, anh taxi rút cuộc nhận không nổi đành nói: “A... anh ơi... Anh xuống xe ở đây được không? Tôi phải giao bạn rồi...”

Tôi xuống xe, tìm một quán trà (quán bán trà + đồ điểm tâm TQ) ngồi, bất quá tôi phát hiện ra mình đóng bộ thể này đi đường còn đỡ, nhảy vào đây ngồi chẳng khác nào reo hò: “Mọi người tới xem tôi nè, biến thái nè.”

Vì thế tôi lại lắc lư đi ra ngoài.

Công viên cũng đã đóng cửa, nghiêm nhiên thành nơi nghỉ ngơi của những người vô gia cư, tư vị của họ hẳn không dễ chịu gì. Tôi nghiêng ngả mà đi thỉnh thoảng kéo khẩu trang xuống nhấp một ngụm trà sữa nóng lúc này mới mua. Đêm khuya lắm tôi mới chậm chậm về nhà.

Ngẩng đầu nhìn lên tôi thấy cửa sổ tối mù. Chắc chắn Kha Lạc đã đi rồi, tôi thở phào dẹp đường lên nhà.

Vừa vào đến sảnh lớn đã thấy một người đang đứng cạnh cửa thang máy.

Linh cảm mãnh liệt báo cho tôi điềm chẳng lành nên tôi bèn xoay người khập khiễng chuồn thẳng.

Người nọ ở phía sau hô to: “LEE!”

Gì đây? Tôi nguy trang đến vậy mà còn bị cậu nhận ra sao?

Giờ chạy cũng chả kịp, mà trước sau gì cũng phải gặp, tôi tiêu sái quay đầu, cười ha ha mà không bỏ khẩu trang: “Trùng hợp ghê! Cậu ở đây à?”

Cậu hình như lại cao lớn hơn, trên mình mặc một cây đen, chỉ lộ ra cổ áo sơ mi trắng. Tôi chẳng hiểu thế nào mà lại cảm thấy cậu rất có khí chất đại gia. Người trẻ tuổi chính là luôn bước lên dốc núi, càng ngày càng thành thực, càng ngày càng OK, mà chúng ta thì vĩnh viễn đang trượt xuống ở bờ bên kia.

“Dạ, bọn Thư Niệm ra ngoài tìm chú rồi.”

“Tìm tôi làm gì? Tôi chỉ đi thăm bạn bè thôi, chẳng phải đã nói với Thư Niệm rồi sao?”

Kha lạc nhìn tôi một lát: “Chú không sao là tốt rồi. Minh về đi!”

Tôi thoáng xấu hổ, miệng ừ hử, tay nhanh chóng nhấn nút. Rõ ràng đã ở tầng một rồi, thế quái nào mà nhấn nửa ngày mở không ra. Xong! Hồng là cái chắc!

Lại còn “cơ may” nào thối nát hơn nữa không?

Tôi đã kiệt sức vì duy trì phong thái một thân sĩ, một ngày nén nhịn, giờ thì hết chịu nổi, bèn hung hăng đá hai phát vào cửa thang máy.

Chắc chắn mặt tôi vằn vẹo ghê lắm. Mẹ khỉ! Thương binh bị khinh đến độ thang máy nó cũng không thèm coi tôi ra gì.

Kha Lạc vội đưa tay đỡ lấy thân hình đang vào thế KIM KÊ ĐỘC LẬP của tôi. Tôi đau đến nhe răng trợn mắt. Cậu nhỏ nhệ: “Không sao mà. Minh đi thang bộ cũng được.”

Khi cả hai đang dò dẫm từng bậc thang, tôi thoát cái cảm thấy thế giới này thật u ám, chân muốn bước lên thang mà lại đạp ngay vào khoảng không. Đang xấu hổ, tôi lại nghe Kha Lạc nói: “Tôi rồi chứ còn mang kính râm thì sao thấy đường?”

Tôi ha ha cười rộ: “Tôi thì tôi cũng có tia tử ngoại, không tốt cho mắt”, sau đó hết hơi hết sức mà bước đi cho đúng dáng “tiêu sái”.

Kha Lạc nói: “Để cháu công chú lên.”

Này, tôi còn chưa có chết đâu.

“Vết thương ở chân chú chưa khỏi hẳn” Kha Lạc cười cười bước qua trước mặt tôi, sau đó ngồi xổm xuống: “Lên đi.”

Nhìn bóng lưng của cậu, tôi cảm thấy đây không còn là một nhóc con nữa rồi.

Nếu cố gắng, tôi từ từ mà bước chắc hẳn nửa đêm là lên đến nhà. Chỉ là đã lê lê hết một ngày ngoài đường, nguyên khí tổn hao gần hết, tôi khó tránh được tư tưởng chắc lưỡi tự thưởng bản thân.

Rốt cuộc, giờ tôi đang nằm úp sấp trên lưng cậu, còn tự thấy mình sao giống con ếch cóc quá! Kha Lạc đưa tay nâng chân tôi lên, lựa chọn tư thế thoải mái nhất, sau đó đứng lên. Xem ra cậu làm ngon ơ nhỉ, quả thật trẻ tuổi thì sức lực cũng dồi dào.

Tôi không hiểu lúc Tạ Viêm công Thư Niệm lên lầu thì nó có tâm tình gì. Kỳ thật tôi cũng không rõ cảm nhận của mình. Đại loại là một chút cảm giác cũng không.

Tôi sớm đã không còn gì với cậu. Bất quá cậu chỉ là một tên sống chết vì tình.

Thật sự tôi có mỗi nhận xét là lưng cậu sao mà nóng quá, nóng đến độ mắt tôi cũng nóng lên theo.

Thương hại kẻ thua cuộc vốn là thiên tính của cậu, Kha Lạc đối đãi với thương binh như tôi thật tích cực, hôm nào cũng chạy lại nhà Thư Niệm, mà tôi lại nuốt không trôi. Giờ tôi bị cậu nhìn cái bộ dạng khẩu trang, kính râm che mặt thì có gì kiêu ngạo chứ?

Thế nào mà cứ lúc tôi khốn khổ nhất cậu đều nhìn thấy? Con mẹ nó!

Thấy buồn bực quá độ, tôi liền lớn tiếng gào thét: “Cậu đừng có theo tôi nữa. Bỏ cái đám băng gạc này đi tôi không khác gì con quái vật đâu.”

Kha Lạc lại chỉ cười cười.

“Còn nữa, nói cho cậu biết. Sau này tôi sẽ không giống như trước kia nữa đâu, tôi sẽ thay đổi gương mặt. Đến lúc đó cam đoan cậu nhìn cũng không biết tôi là ai.”

Kha Lạc giật mình khê “A” một tiếng: “Vì sao chứ? Cứ để nguyên thể này cũng chưa chắc có sẹo, bác sĩ nói khả năng hồi phục là rất lớn cơ mà.”

“Là tại tôi chán cái khuôn mặt này rồi!” Tôi nói, âm ỉ khoái cảm trả được thù, “Tôi nghĩ nếu tôi có thay đổi cũng không phiền đến cậu đi.”

Kha Lạc nhìn tôi một thoáng, sau đó nói: “Đây là gương mặt chú, chỉ cần chú thích thì làm sao cũng được. Nhưng mà phẫu thuật thẩm mỹ nhiều rủi ro lắm, chú phải suy nghĩ kỹ nhé.”

Tính với toán cái gì? Ông đây muốn bỏ cái khuôn mặt y hệt người trong mộng của cậu từ lâu lắm rồi kìa.

Giờ tôi lại có thêm việc để làm. Trước còn ngại nói chuyện này nọ, nay tôi rất phấn khích với việc bàn bạc coi nên sửa mặt thể nào, trên bàn lúc nào cũng đầy ảnh các đại minh tinh Âu Mỹ các loại.

Thư Niệm cười khỏ: ” Anh coi, cho dù phải chỉnh sửa thật thì anh cũng nên tham khảo mấy người châu Á, vậy mới thích hợp chứ.”

Vì thế tôi chỉ vào ảnh một dzaj trông cũng được lắm, hỏi: “Này được không?”

Nhận được sự phủ quyết không thương tiếc, tôi chán nản ngồi xem TV. Trên màn hình là tin tức tổng hợp từ vụ nổ xe. Là nạn nhân, ngay góc cũng có ảnh chân dung của tôi.

Kha lạc cười nói: “Em thấy đây vẫn đẹp nhất.”

Thư Niệm liên tục gạt đầu phụ họa: “Đúng vậy! Anh Hai, anh đẹp trai thật đấy!”

Tạ Viêm cũng nói: “Đúng vậy, mắt mũi cũng không mất miếng nào. Vậy là được rồi! Anh giữ đi!”

Tôi giả khiêm tốn được thể kiêu ngạo: “Không, không! Đẹp gì chứ? Căn bản cái hình kia chưa có thể hiện hết vẻ đẹp của anh, cằm đâu có dài vậy chứ?”, đồng thời cảnh cáo: “Các người đừng có nghĩ lấy lòng mà người ta đổi ý nhé.”

Kha lạc quay đầu nhìn tôi: “Mọi người đều mong chú đừng mạo hiểm quá. Nhưng mà nếu chú thích” cậu cười cười bấm nút chuyển kênh “Cháu cảm thấy thế này mới hợp với chú.”

Tôi chăm chú nhìn, là kênh thể giới động vật. Lúc này mặt con cáo đang ngu ngơ ngó ra, tôi không khỏi giật tím mắt: “Mắt tôi to hơn chứ?”, rồi sau đó không lưu tình mà ôm đầu cậu, dùng ống thạch cao bó cánh tay làm vũ khí mà đánh loạn.

Kha Lạc cười lẩn lộn. Tạ Viêm thì thích nhìn nhất chính là người ngoài đánh nhau. Riêng Thư Niệm thấy vui nên cũng ngồi yên xem.

Cứ thế thôi. Mà lại thật ảm áp.

Tôi cũng đã nghĩ, nếu cậu vẫn dịu dàng, nhưng là dịu dàng với một tôi không có khuôn mặt giống Thư Niệm thì mình có thể chờ mong gì chẳng?

...

Lại nói tới vụ lùm xùm với Thiệu Ngôn. Tôi chơi đùa chán chê, biết rõ quy tắc của những “trò chơi” kiểu này rồi nên không có gì bị đá kích hết.

Tôi thấy việc người ta làm tổn thương trái tim tôi, không cần biết là Kha Lạc hay Thiệu Ngôn, vẫn chỉ là đau đau chút thôi.

...

Ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, tôi dần dần đã có thể đi lại dễ dàng, bộ dạng như xác ướp cũng đã lột gân sạch, chỉ còn mỗi một đồng trên mặt và tay cộng thêm phần bó bột bên tay trái.

Cả ngày nằm nhà, tôi nhàn nhã đến độ tưởng để được trướng luôn. Da mặt tôi cũng dày lên rồi, không còn sợ người khác nhìn ngó. Rành rành bằng đầy mặt và đám hình vẽ xấu phát điên của Tiểu Gia trên ống thạch cao bó tay, tôi vẫn vênh váo ra ngoài, đi bộ loanh quanh, hít thở không khí trong lành.

Kha Lạc tốt bụng đi theo tôi, kiên nhẫn leo đèo trong khi tôi xà hết chỗ này đến mua cái nọ, ăn không ít thượng vàng hạ cám đồ ăn vặt, còn xem phim, cuối cùng đi vào một nhà hàng tôi rất thích ăn tối.

Thư Niệm sợ trên người tôi để lại nhiều sẹo, thế nên nó tuân thủ mọi “tin đồn” về việc làm thế nào để không có sẹo.

Không thuốc, không rượu, không cà phê; ớt, gừng, tỏi, dấm cũng dường như biến mất trong bữa ăn gia đình; thịt bò, thịt dê tôi không được đụng; hải sản cũng cấm, đến ăn cam cũng là đại kỵ. Em trai tôi nấu ăn cực ngon nhưng thử bỏ hết những thứ trên thì nhìn bàn ăn khốc cũng không ra nước mắt nữa.

Hôm nay rốt cuộc thoát vòng kiểm tỏa, tuy vẫn phải qua màn loại trừ nhiều thứ, tôi ngồi ăn mà cảm động đến độ nước mắt tuôn rơi. Kha Lạc vẫn ngồi cười cười ngồi nhìn tôi ăn, chính cậu không để ý, chỉ vội vàng giúp tôi gấp.

Chuông điện thoại của Kha Lạc kêu, cậu dùng giọng nói trầm tĩnh, lạnh lùng để bàn chuyện, thật sự là phá hoại không khí ăn uống tương bình của tôi. Thấy thế cậu đứng dậy đi ra xa nói tiếp.

Tôi ngẩng đầu thấy ngay một người đàn ông đứng nhìn xuống, người đó nở nụ cười méo mó.

Thế nhưng tôi vẫn có thể trấn định mà chào hỏi: “Cậu Thiệu.”

“Anh thoát nhìn cũng không tệ lắm nhỉ?” giọng điệu trào phúng cực kỳ.

Tôi gật gật đầu: “Nhờ phúc của cậu.”

“Tôi không tưởng tượng nổi anh lại to gan đến độ tới đây ăn cơm.”

Tôi cười: “Tôi cũng không nghĩ là cậu có thể đến đây ăn. Gần đây cậu không bị đòi nợ sao?”

Động tác cắn răng khiến khuôn mặt hấn co rút lại: “Lý Mạc Diên, đồ tiện nhân, anh đừng cho là tôi mê đắm anh thật lòng.”

Thiếu chút nữa tôi đem miếng thịt đang ăn dở phun thẳng vào mặt hấn.

Oa, mặt mũi của con người ta có thể thay đổi đến vậy sao, may là tôi cũng chẳng SHOCK gì nữa, nhưng vẫn là thấy ngạc nhiên lắm.

Bất quá cũng khó mà chọc giận tôi. Hiện tại hấn trở mặt, nhưng trước đây những ngọt ngào, ân ái đều giả trá, tôi cũng không phải thằng ngốc đi. Chính là, đại khái trong cuộc đời này, những thứ gì dễ đến thì cũng dễ đi.

“Anh không tự nhìn xem bộ dạng hiện tại của mình thế nào đi. Mặt mũi nát bét còn dám ra khỏi cửa. Một lão già như anh mà cũng dám làm cóc đòi ăn thịt thiên nga sao? Cái “kia” của anh chắc đứng dậy không nổi đi?”

Gi? Dám nhục mạ người ta đến thế sao? Tôi mà điên lên có thể mắng hấn đến độ không lặp lại một chữ, đừng nói vung tay phang gây mũi hấn.

Tôi đang suy nghĩ mình nên dùng “văn ôn” hay “vô luyện” với hấn, hoặc là “văn võ song toàn” thì đã nghe “BỤP” một tiếng, sau đó là “RẦM”, tiếng bàn đổ sập.

Kha Lạc không biết đã trở lại tự khi nào, trước khi tôi kịp phản ứng cậu đã cho hấn một đấm.

Sau đó tôi chỉ há hốc mồm đứng một bên nhìn cả hai hăng máu lao vào nhau loạn đả, rõ ràng chỉ gặp nhau có một lần mà giờ như kẻ thù truyền kiếp không bằng. Tối tận khi quản lý nhà hàng gọi bảo vệ đến, vụ ẩu đả mới miễn cưỡng dừng lại.

Tôi ghen hòng đứng nhìn trần trời bởi rõ ràng cảnh tượng trước mắt mình không thích hợp chút nào. Tôi mới là người nên lao vào đánh cho Thiệu Ngôn khóc cha gọi mẹ chứ? Thế mà Kha Lạc lại thay tôi hành động, là cậu đang bảo vệ tôi sao?

Lên xe ngồi rồi tôi vẫn ám ảnh sự việc vừa nãy. Hôm nay Kha Lạc quả thật đã làm hết phận sự, y hệt như Kỵ sĩ bảo vệ Công chúa, tuy rằng cậu đã bảo vệ sai đối tượng. Ông đây cũng là đại kỵ sĩ, nói không chừng còn là kỵ sĩ dâm dục cực kỳ nữa kìa.

“Kha Lạc, chuyện vừa rồi tôi cảm ơn, cậu thật trọng nghĩa. Bất quá tôi tự đánh cũng được mà.”

“Ừm, biết rồi.”

“Ý của tôi là, tôi không phải loại bị mắng mấy câu mặt nát bét với già khú thì sẽ đau đớn khóc than. Cho dù chỉ có một tay tôi cũng có thể cho hấn không biết trời trăng gì luôn.”

“Biết mà.” Kha Lạc cười “Cháu biết chú lợi hại. Cháu là thương hại hấn sợ hấn đùa với người không nên đùa nên đánh hấn để giảm thiểu thiệt hại thôi.”

Tôi hài lòng “Ờ” một tiếng.

Kha Lạc nỏ máy: “Mà thật ra là cháu chỉ muốn đánh hấn vậy thôi.”

Tôi dờ ra một lát mới tiếp tục “Ờ”. Tuy tôi không cần ai làm gì cho mình nhưng đời này có người biết rõ tôi mạnh mẽ lại vẫn không tiếc gì đứng ra bảo vệ tôi, cảm giác này có chút phức tạp.

“Về nhà luôn không? Hay đi tiếp?”

Tôi muốn cảm giác này duy trì lâu hơn một chút: “Đi tiếp! Khó mới có dịp tôi ra ngoài. Đêm nay không phải có đốt pháo hoa sao?”

Chúng tôi đi ô-tô đến quảng trường gần đó, tìm nơi gửi xe rồi đi bộ tới. Sắc trời không đẹp cho lắm, Kha Lạc ôm theo cây dù, nhưng trên quảng trường vẫn tụ tập rất đông, phần lớn là các đôi yêu nhau, đều ngẩng đầu nhìn những chùm pháo hoa không ngừng bao phủ bầu trời, rất là náo nhiệt.

Đang xem đến mê say, đột nhiên trên trời có một tia chớp tím lịm lóe lên giữa tầng tầng khói lửa, như thể bỏ dôi màn đêm, rồi tiếng sấm rền vang. Sức ảnh hưởng thị giác lẫn thính giác khiến mọi người ngây ra, một giây sau mưa bắt đầu đổ xuống.

Chỉ trong nháy mắt, cơn mưa to bất chợt ập xuống, chỉ một lát đã dập tắt đám pháo hoa. Người người hò hét, tản ra tìm chỗ trú mưa.

Vì đi quá chậm, tôi và Kha Lạc chỉ có thể đứng nép vào mái hiên một cửa tiệm đã đóng cửa, chiếc ô cũng được tận dụng, tạm thời tránh được mưa tạt.

Mưa lách tách gõ trên mặt ô, chân cũng ướt lạnh dần. Cơn mưa này thật lớn, gió cũng thật mạnh.

Không gian nhỏ hẹp chỉ có hai người chúng tôi, ô cũng nhỏ, cả hai đều nhanh chóng dựa sát vào cánh cửa sau lưng, không thể động đậy. Không rõ ràng lắm nhưng lẫn trong tiếng mưa gió, tôi vẫn nghe thấy tiếng hít thở của cậu, rõ ràng trong mũi đều ngập đầy mùi vị của bùn đất nhưng vẫn cảm nhận được hương vị thần nhiên tươi mát trên người cậu.

Tôi không hiểu có phải cảm quan của mình có vấn đề chỗ nào không, nhất thời có chút khẩn trương đến vi diệu.

Qua một trận, mưa chẳng những không ngớt, ngược lại còn lớn hơn, đổ xuống không thương tiếc, tôi chửi đổng: “Mẹ nó! Ông mày ướt cha nó rồi!”

Kha lạc nghiêng đầu nhìn tôi, liếc mắt một cái. Tôi lâu lâu nói tôi bị ướt, mà miệng vết thương thì không được dính nước, xui xẻo đúng trúng cơn mưa.

Kha Lạc đổi một tay cầm ô, một tay bắt đầu cởi nút áo ba-đờ-xuy, ý bảo tôi đứng gần vào một chút rồi kéo mặt tôi vào trong lòng ngực cậu.

Nháy mắt tôi đã cứng đờ, hoàn cảnh thì quen nhưng nhân vật hơi khác một chút. Lúc còn yêu Lâm Cánh, bữa nào lạnh lẽo không phải tôi cũng hay làm thế này với cậu sao.

“Như thế sẽ đỡ hơn.”

Tôi được áo ba-đờ-xuy bao kín, cảm giác trên vai cậu, mặt dán sát vào cổ cậu, làm sao có thể nói: “Không!” cho được.

Hai người đứng ôm nhau, tay tôi vẫn bị mưa tạt một chút. Nhưng nếu xét trên góc độ “tránh mưa” thì ôm cũng không sao, chỉ là không biết ngoài mục đích “che mưa” cậu còn nghĩ gì khác không?

Tôi choáng váng đầu óc nghĩ ngợi, thế này tốt quá. Không kể đến tiếng thở, ngay tiếng tim đập nghe cũng thật rõ ràng, bảo sao tôi kìm chế được. Loại không khí này chẳng phải nên phát sinh thêm gì đó nữa hay sao?

“Rất lạnh sao?”

Ông đây run rẩy không liên quan đến nóng lạnh. Cái đồ đàn độn nhà cậu.

“LEE?”

Xin cậu đừng có dùng giọng nói hồn nhiên không đề phòng đó mà gọi tôi đi.

Giờ đây tình cảm lưu luyến của tôi bị nhục nhã, tinh thần thì rệu rã, trong sâu thẳm là một lão già khát khao nhục dục. Các em dzaj đẹp nếu muốn an toàn chắc chắn nên duy trì khoảng cách mười bước cách xa tôi.

“Không sao chứ?”

Lúc cậu nghiêng mặt, tôi cũng nghiêng qua, thế là không hẹn mà gặp, môi chúng tôi chạm nhau.

Cảm giác thật mềm mại, hơi thở lại tinh khiết.

Tôi không nhớ đã bao lâu mình không còn được nếm trải cảm giác phút chốc đầu óc trống rỗng như thế này nữa.

Đợi ý thức cả hai quay lại thì chúng tôi đang hôn nhau mất rồi. Thậm chí tôi còn không nhớ rõ mình có ép uống hôn cậu trước mà dẫn đến chuyện này hay không nữa. Đôi môi nóng như lửa dán sát nhau, trần trọc mút vào. Đầu lưỡi khẽ chạm khiến tim tôi đập thình thịch, như thể chỉ cố thở thêm một hơi nữa thì ngực tôi sẽ vỡ tung ra vậy.

Đây chỉ là... một nụ hôn mà thôi.

Có một người khiến bạn toát mồ hôi đầm tay, tim đập nhanh hơn, cảm thấy cuộc đời thật quá viên mãn, chỉ bạn và người ấy đứng bên nhau đã là cả thế giới.

Nhưng người đó lại không thuộc về bạn.

Không biết hôn được bao lâu, nhưng tôi thấy như chỉ vừa chớp mắt một cái, mà cũng như đã từ lâu lắm. Mưa đã ngừng nhưng tôi không để ý, chiếc ô rơi xuống đất cũng chẳng hay, chỉ đến khi cậu nâng mặt tôi lên. Chạm vào vết thương, tôi đau đến độ hít một hơi lạnh.

Kha Lạc thấy mình chạm vào chỗ đau của tôi vội vàng nói: “Xin lỗi”, tôi cũng rộng lòng đáp lại: “Không sao! Không sao!”

Nhưng phép thuật đã biến mất. Hai người đứng đối diện nhau, nghĩ đến chuyện không thể không chế vừa rồi mà mất tự nhiên. Tránh mưa rồi đứng hôn nhau trong khi vẫn có người qua lại, thật xấu hổ.

Cảm nhận cơn đau trên mặt tôi mới nhớ đến miệng vết thương đáng sợ này. Bình thường tôi không nhìn vào gương, mà không nhìn vào thì cũng coi như không có, huống chi còn có băng gạc che mắt.

Lúc này tự nhiên tôi lại muốn nhìn thẳng vào bộ mặt của chính mình, liền nương theo ngọn đèn đường nhìn vào hình ảnh phản chiếu qua tủ bày hàng. A hahahahaha, cái đầu heo kia thật khôi hài.

Tôi nhất thời ngu ngơ đến đần độn: “Về đi.”

Mất công cậu hôn tôi, có lẽ chẳng dễ dàng gì.

Dù không có sự tồn tại của Thư Niệm, dù tôi biết cậu không có nhiệt tình đáng kể gì với tôi, chỉ tính riêng chuyện tuổi tác đã không phù hợp. Tôi sắp 40 rồi, ngay cả xếp hàng đứng đợi cậu cũng làm không nổi nữa rồi.

Tôi không chịu thừa nhận mình tự ti. Nhưng mà đứng trước mặt cậu, có kiêu ngạo nữa cũng không được rồi, kỳ thật tôi thấy tệ lắm. Tôi đã chẳng còn gì, nguyên bản không có gì, nay lại càng không có. Hoặc dù cho có gì đó, nay cũng chẳng còn gì!

...

Kha Lạc quay về Thiên Tân.

Khi cậu quay lại có mang quà cho tôi. Cậu lấy gói quà từ va-li ra, tôi thấy bèn tròn tròn mắt.

“LEE, mang vào đi.”

“Đây là cái quái gì?” Nhìn tôi cũng biết là dây chuyền, mặt hình bát quái. (*)

“Đây là cái gì quỷ đồ vật này nọ a!” Tốt và xấu cũng là một cái dây chuyền, là hình bát quái.

“Đây là bùa bình yên. Linh nghiệm lắm đó!”

“Cậu không ngại thơ thố chứ? Vậy mà cũng tin được.”

“Linh thật mà. Tự đi cầu nữa nên càng linh. Lee à, phải tin mới linh được.”

Tôi vẫn lâu bà lâu bầu, đại loại nhìn nó rất ngớ ngẩn, rất xấu, lại là đồ lừa đảo nữa. Nhưng dù có lâu bầu thế nào thì cuối cùng tôi cũng đành đeo, không nói thêm được gì nữa.

Thật ra tôi nói cũng không biết nói gì. Sự thật này tôi mà thừa nhận thì thực là nhục.

Tôi lại phải phẫu thuật lại một lần nữa. Phải chịu gây mê quả là không sung sướng gì, tôi cực kì ghét cảm giác thân thể dần dần mất đi cảm giác nhưng lại là quy trình không thể thiếu.

May mà tình hình tiến triển rất tốt, cái mũi gãy cũng đã khôi phục nguyên trạng.

Điều khiến bác sĩ đau đầu nhất là thái độ của bệnh nhân, tức tôi, và của gia đình bệnh nhân, tức đám kia. Tôi kịch liệt yêu cầu chỉnh sao cho khác, càng khác càng hay, còn Thư Niệm thì phản đối, Tạ Viêm đương nhiên đứng về phe nó, Kha Lạc không nói gì.

Thấy chúng tôi tranh chấp mãi không ngã ngũ, bác sĩ đành đề nghị mọi người về nhà bàn bạc cho xong rồi đến, đỡ làm loạn bệnh viện.

Trên đường đi, Thư Niệm vẫn chưa nói chuyện lại với tôi, kể cả lúc dứt chìa khóa vào ổ nó cũng sầm sầm. Chắc chắn nó giận, thằng nhóc này giận dữ thật hiếm gặp.

Vào phòng, đóng cửa xong, nó nhìn tôi, mặt đỏ cả lên: “Anh căn bản không phải tính toán làm thế nào để đẹp trai hơn, hoặc là muốn giống mình tinh mà là anh ghét nhìn anh giống em mà thôi?!!!”

Tôi bất đắc dĩ nói: “Anh không ghét em, chỉ là không muốn người khác lẫn lộn hai chúng ta với nhau thôi.”

“Không ai nhầm lẫn vậy được!”

“Có đấy!” Tôi cười, “Uống vài chén là nhầm liền.”

Tạ Viêm lập tức bị dọa, lùi lùi mấy bước: “Này này! Tôi không có làm gì với anh chứ? Người tối hôm qua là tiểu Niệm đi?”

Tôi và Thư Niệm cùng quay ra lườm hắn.

Cả hai lại tiếp tục giằng co. Tâm tình tổn thương của nó tôi có thể hiểu được, nhưng tôi không muốn còn bị hình ảnh của nó che lấp nữa.

Kha Lạc nãy giờ đều xấu hổ đứng một bên đột nhiên mở miệng: “Lee, mọi người đều biết chú không phải Thư Niệm. Không ai đem hai người mà nhầm với nhau cả. Chú là chú, anh ấy là anh ấy, cho dù giống nhau một chút thì có sao đâu?”

Ha, giống nhau một chút thì có sao hay không chẳng phải chính cậu rõ nhất sao?

...

Trong lòng tôi cũng hỗn loạn, liền đi tìm Lô Dư uống rượu. Kỳ thật là hấn uống, còn tôi ngồi thèm khát bên cạnh mà nhìn (rượu).

Bằng không để Thư Niệm ngửi thấy mùi rượu trên người tôi chỉ sợ nó sẽ điên cuồng mà tấn cho một trận.

Lô Dư thấy khuôn mặt như mặt heo của tôi thì cực kỳ cảm phần, “Thù này tôi sẽ báo giúp anh, tuyệt đối cho chúng nó hết đường. Yên tâm đi!”

“Cảm ơn cậu. Bất quá tối nay tôi không muốn nói chuyện đó. Tôi nói cho cậu biết, tôi định thay đổi khuôn mặt luôn.”

Lô Dư lập tức phun ngụm rượu đang uống dở: “Anh đùa hả?”

“Nói thật đó!”

“Vì sao?”

Tôi thoáng suy nghĩ một chút. Kỳ quái, người trước mặt tôi đây không phải thân thiết lắm nhưng lại có thể khiến tôi nói thật.

“Tôi có một thằng em, giống tôi lắm. Tôi không muốn người khác coi tôi là kẻ thay thế.”

“Giống nhau đến thế à? Nhưng làm gì phiền đến nỗi thế?”

“Chuyện này cậu không hiểu đâu.”

“Tôi hiểu không nổi tâm tư kỳ quái của các người.” Lô Dư nghĩ nghĩ: “VẬY... anh có thích khuôn mặt của mình không?”

Vớ vẩn. Đương nhiên là thích. Tôi luôn thấy mình thuộc hàng siêu cấp vô địch đẹp trai, lấy BRAD PITT, TOM CRUISE mà đổi chưa chắc tôi đã đồng ý. =))

“Thế thì được rồi. Thích như thế còn muốn đổi, anh tự nhiên hào phóng thế sao?”

“...”

“Mà nữa, người nhầm lẫn này nọ cũng chỉ ít thôi mà. Cần gì chứ?”

Tôi cười khỏ: “Nhưng lại có người nhầm thế đấy.”

“Chỉ vài người thôi. Chẳng lẽ anh chỉ vì một, hai người mà quyết định thay đổi khuôn mặt? Bọn họ thế nào? Đáng để anh làm vậy sao?”

Tôi ngây người nửa ngày, đột nhiên có chút cảm giác run rẩy.

Nguyên lai việc tôi lần qua lộn lại, hết chờ mong lại thất vọng, đến giờ nữa.... tôi vẫn chưa bao giờ từ bỏ hi vọng với Kha Lạc.

Luôn miệng nói không cần cậu, để rồi ngay cả vẻ ngoài chính mình cũng vì cậu mà có thể từ bỏ, chỉ vì để xóa đi hình bóng người cậu yêu trên cơ thể mình mà thôi.

Tôi không cần sống với bóng ma của Thư Niệm, hay sống với bóng ma của chính mình.

Nếu tôi đã không thể trông cậy cậu quay đầu, quyết tâm trở thành một “ông chú” của cậu, thì cần gì để ý xem cậu nhìn tôi giống ai...???!!

Từ nhỏ đến giờ, tôi chưa bao giờ ham muốn một thứ gì quá đáng.

Vậy vì sao giờ tôi phải sống chết chạy trốn người kia? Tôi không cam lòng mà.

“Nói chung vẫn nên sửa cho giống hồi đầu đi ạ.” cuối cùng tôi nói với bác sĩ: “Khác quá tôi sợ mình soi gương còn nhận không ra nữa.”

Kể đó, tôi còn phải làm vài cuộc tiểu phẫu, tận lực sửa sang. Tôi cũng tuân theo mọi yêu cầu cũng như màn lái nhai của Thư Niệm: cố nhịn rượu, ăn nhẹ, ba bữa đều ngoan ngoãn ăn theo chế độ, không oán hận nử lời.

Thư Niệm lại vui vẻ nhìn tôi, thế đấy!

Rất cục cựa tới ngày cắt chỉ, Thư Niệm còn khẩn trương hơn cả tôi. Bị nó nắm tay tôi phát đau, đau đến độ phải thở dài.

Tới bản thân nhìn kết quả trong gương, tôi thấy mình may mắn nhiều lắm, trừ bỏ vài chỗ tạm thời không được tự nhiên cho lắm, một chút dấu vết cũng không có.

Thư Niệm cao hứng ôm lấy cổ tôi.

Không nhìn tới ánh mắt ghen tị của Tạ Viêm, lần đầu tiên tôi giơ tay ôm lấy nó. Liếc mắt qua tôi còn thấy nét tươi cười của Kha Lạc, không biết phải tính sao với tâm tình phức tạp này.

Đột nhiên mặt dày, tôi nói: “Này, các người có muốn tới ôm không?”

Tạ Viêm gào lên: “Không cần nha!”

Thư Niệm lườm hằm một cái, Kha Lạc thì đã chạy lại, ôm tôi cứng ngắc trong ngực.

Cậu cười cười, đưa tay đặt ở lưng tôi, tôi đếm... ở khoảng 9 giây. Rồi sau đó, như không tự chủ được, cậu liền hôn lên mặt tôi.

Tạ Viêm lập tức kêu to: “Oa, không cần vậy chứ? Buồn nôn chết được...”, sau đó thì im bặt vì ăn một cái lườm bén ngọt của Thư Niệm.

Kha Lạc có chút ngưng ngừng, cắn cắn môi. Bộ dáng thẹn thùng đó của cậu khiến người ta mơ màng, ngay cả tim tôi cũng đập thành thịch.

—HẾT Chương 19—

20. Chương 20

Kha Lạc ở lại thêm hai ngày lại phải quay về Thiên Tân. Gần đây cậu vội vội vàng vàng bay qua bay lại, gầy rộc đi đến độ nhon cả cằm ra. Thấy tôi đã gần khỏe hẳn, Tạ Viêm liền hẹn mọi người đi tắm suối nước nóng để thư giãn.

Kỳ thật tôi không quá thích thú gì cái viễn cảnh “thư giãn” này. Bốn thằng đàn ông “chả thằng tí nào” cùng ngồi trong một ao ước nóng, có thể “thư giãn” mới là lạ. Hai vợ chồng tên kia đừng có làm ra cái việc tổn phong bại tục gì đó đã là mừng lắm rồi.

Mà bản thân tôi cũng không biết khi nhìn đến nửa thân trần của Kha Lạc thì sẽ có phản ứng kinh hoàng đến độ nào. Nếu không ra gì, chắc chắn Tạ Viêm sẽ không bao giờ bỏ lỡ cơ hội cười nhạo quý báu này.

Tôi vừa miên man suy nghĩ vừa cởi quần áo, quần khăn tắm chặt chẽ, lo lo sợ sợ mà bước ra khỏi phòng thay đồ.

Kỳ thật tôi có thể nhận ra rằng thời gian này Kha Lạc đối xử với tôi tốt lắm, thậm chí có khi còn vượt qua cả thái độ đối với Thư Niệm nữa kia. Không hiểu tôi có tưởng bỏ quá hay không?

Ra đến ngoài, tôi đã thấy ba người đang ngắm mình. Không khí quái dị. Thần tình của Tạ Viêm không che dấu cười đùa giễu cợt, Thư Niệm có chút ngưng ngừng mà Kha Lạc thì xấu hổ đến đỏ mặt, nhìn chăm chăm xuống mặt nước.

Này, cái thằng du côn cắc kè kia (*), tự nhiên sao lại có phản ứng thế hả? Trong lòng tôi thót lên một cái nhưng đã khôi phục lại được vẻ bình tĩnh ngay.

Tôi ần ần chút tức giận, thực lòng muốn một cước cho hắn bay luôn, vì em trai mà trừ hại.

Bất quá, tôi mới chính là người lạ. Tôi đành cởi khăn tắm ra, từ từ xuống nước.

Vĩnh viễn đều thế này cả. Cho dù cậu có bị tôi ép hôn thì cũng có chút đáp lại, chắc chắn lúc này thấy màn kia(*) nên vẫn xúc động vì Thư Niệm rồi.

Tắm suối nước nóng cũng thoải mái lắm, cho dù xét một cách toàn diện cũng không phải 100% thư giãn thì tôi cũng hít sâu hai cái, nhắm mắt dưỡng thần.

Kết thúc những phong ba dài dằng dặc rồi xem như đang vui vẻ lắm lắm. Vấn đề Đồng Thiện đã có Lô Dư hỗ trợ giải quyết. Thiệu Ngôn và tôi nay đã thành người xa lạ. Tạ Viêm lại có thể tiếp tục xử lý vững chắc công ty của hắn. Còn tôi, từ nay về sau, có thể ăn chơi đàng điếm, theo đuổi các em dzej hấp dẫn.

Nhân sinh khổ đoản, phải tận hưởng lạc thú trước mắt chứ?

Mọi người chỉ là những người đi qua đời tôi, vội vàng đến rồi lại đi. Sau đó sẽ bắt đầu một cảm tình mới, buông tha những thứ vô vị, tìm kiếm những thứ thích hợp với bản thân mình hơn.

Tôi đã từng tỉnh táo, tiêu sái như vậy đấy nhưng chỉ tại có Kha Lạc bên mình mà dây dưa đến tận bây giờ. Tôi phải chơi bồi đến tận năm mươi, năm trăm hoặc sáu mươi ấy chứ.

.*****

Tôi đang chuẩn bị hưởng thụ sự an lành sau sóng gió thì đột nhiên lại cảm nhận không khí trong nhà trầm xuống, mơ hồ như sự yên lặng trước cơn bão.

Em trai tôi cùng thằng em rể cho đến giờ đều là một cặp ân ái hòa thuận. Xem TV thì Thư Niệm tất coi đài của Tạ Viêm là cái gối đầu, ăn cơm xong bát cũng cùng nhau rửa, kem cũng luôn chỉ lấy một ly ăn chung.

Nhưng vài ngày gần đây, hai đứa không đúng giờ ngồi xem phim truyền hình giờ vàng nữa, lắm khi trên bàn ăn không có mặt Tạ Viêm. Điện thoại của hắn ngày càng nhiều, việc tư ngày càng nhiều, ngay cả bánh ngọt tráng miệng buổi trưa Thư Niệm nướng cũng không có thời gian ăn một miếng. Nói một cách đơn giản, cái tên yêu vợ đến cuồng loạn kia tựa như thoát ần thoát hiện, mà ần nhiều hơn hiện.

Không chỉ Thư Niệm có chút hoảng sợ, ngay cả tôi cũng đều thấy có chuyện gì đó. Nhưng nếu tôi hỏi Thư Niệm coi hai đứa có mâu thuẫn gì không thì nó chỉ mờ mịt lắc đầu.

.

Cuối tuần nguyên là cả bọn hẹn nhau đi trượt tuyết. Kha Lạc bay từ Thiên Tân tới, vậy mà Tạ Viêm vẫn chưa “hiện”.

Tôi ngạc nhiên nói: “Sáng ngày ra sao lại không thấy mặt? Chẳng lẽ tối qua hắn không về?”

Thư Niệm vội giải thích: “Hôm qua có họ hàng anh ấy tới. Tạ Viêm phải phụ trách tiếp đón nên đã ở lại qua đêm.”

“Sao em không đi cùng?”

Thư Niệm thoáng xấu hổ, xoay người lại, nói: “Để em gọi điện giục anh ấy.”

Nội dung nói chuyện rất bình thường, nghĩa là khẩu khí không hề khiến tôi nổi da gà, buồn nôn như trước nữa, Thư Niệm nói chưa tới vài câu đã cúp máy. Thư Niệm ngượng ngùng cười nói: “Mấy người... kia đều là... cha chú, lâu lắm mới qua một lần. Hay là hai người đi chơi đi.”

Tôi và Kha Lạc nhìn nhau, đều thấy được tâm tình của nó đang tụt xuống.

“Em không đi sao?”

Thư Niệm lắc đầu, “Dù sao em cũng không muốn ra ngoài. Hai người đi chơi vui vẻ nhé, em ở nhà làm bữa khuya cho.”

Thư Niệm không đi, nhóc con “keo dính chuột” tiểu Gia cũng ở nhà, tôi cùng Kha Lạc thẳng tiến đến khu trượt tuyết.

So với Kha Lạc, thanh niên thể thao toàn năng, bình thường tôi chỉ đi đánh GOLF hoặc đổ mồ hôi trong phòng tập thể hình. Tôi hoàn toàn gà mờ trong lĩnh vực trượt tuyết này. Vũ trang cẩn thận, tôi kéo hay ván trượt tuyết đi tới một dốc thấp vừa phải.

Một lòng muốn thi triển tư thế oai hùng, chả hiểu thế quái nào mà vừa bắt đầu tôi đã ngã cái oạch. Kha Lạc nhin cười nâng tôi dậy. Tôi cũng cố trấn định, tiếp tục chuẩn bị tư thế.

Xưa nay thần kinh tôi luôn cứng cõi. nghe Kha Lạc giải thích một phen rằng làm thế nào để không chế tốc độ, lại nhìn cậu trượt mẫu một đoạn, liền lấy lại tinh thần, bắt đầu lướt.

Rốt cục, chân tôi cũng dần có cảm giác, đang đặc ý chột nghe phía sau không biết ai chột sợ hãi kêu to: “Tránh ra! Tránh ra! Cẩn Thận! Cẩn Thận! “

Đến phương hướng tôi còn không chế không nổi, tránh thế quái nào được? liền bị cô bé kia sạt qua người. Nhưng tôi vẫn không ngã ngay mà còn ngồi xuống đất trượt xuống một đoạn.

Mắt thấy sẽ hôn đất, đang nghĩ ngợi mông mình sẽ nứt mắt, Kha Lạc lại vượt lên, đưa tay đỡ được tôi.

Hai người ôm nhau lăn quay trên mặt tuyết. Tôi ngã cũng không mạnh lắm, lại đè cậu rất chặt phía dưới, đâm ra xấu hổ cực kỳ. Nhóm mấy người trẻ tuổi đứng xung quanh cười ồ lên, khiến nét mặt già nua của tôi nhin không nổi.

Kha Lạc từ phía dưới nhìn tôi, sờ sờ lưng tôi, cười: “Không sao nhỉ?”

Tim tôi lại được dịp nhảy loạn, lúc đứng lên chân tay cứ nhũn cả ra: “Không có việc gì, không có việc gì.”

Biểu hiện của tôi khi ở cùng chỗ với cậu luôn luôn kém đến cùng cực. Thế nhưng chỉ vừa lật xuống, tôi đã có ngay bản lĩnh mặt dày đến độ đáng phong tạo cực.

Cuối cùng đến khi chúng tôi thử trượt khe dốc trung bình thì ván trượt được tôi làm thế nào đó mà gãy làm đôi.

Màn biểu diễn này khiến mọi người trợn mắt, há mồm, nhân viên bảo an ở đó cũng cứng đờ. Ai cũng nghĩ đến phần nữa là tai nạn chết người rồi. Kha Lạc lao đến ôm lấy tôi, mặt toát mồ hôi lạnh. Cậu luôn đối xử thật tốt với người bệnh.

Vậy mà ngoài việc trật mắt cá chân, tôi cơ hồ bình yên vô sự, không hiểu có phải do kỹ thuật trượt tuyết cao siêu không????!!!! Nhìn sắc mặt tái nhợt do kinh hoàng của Kha Lạc, tôi cười nói: “Thấy tôi trượt thế nào?”

“Ừm” cậu gật gật đầu, cười: “Thật siêu quần. Phải cho điểm mười mất.”

Tôi haha cười, nhìn cậu kiên nhẫn giúp mình cởi giày trên ván trượt. Nhóc con này hình như đã học được cách nói chuyện hài hước rồi.

Nếu không phải vì có Thư Niệm vàng ngọc nằm trước, tôi hẳn đã nghĩ cậu yêu mình mất thôi.

Trượt tuyết xong, chúng tôi đi ăn cơm. Để trấn an người bệnh, Kha Lạc mời tôi đi ăn nhà hàng, hai người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Để tài loay hoay thế nào lại xoay sang vấn đề Thư Niệm – Tạ Viêm.

“Tôi đoán là hai đứa nó cãi nhau.”

Kha Lạc nghĩ nghĩ “Kỳ quái thật! Hai người là vì cái gì mà cãi nhau chứ?”

Quả thật tôi cũng nghĩ không ra nguyên nhân. Thoạt nhìn hai đứa rất xứng đôi, ngay cả mấy thói quen nhỏ nhặt cùng những thứ yêu thích cũng hợp.

Cuối cùng tôi chỉ có thể đưa ra kết luận: “Ừm, có lẽ do đời sống tình dục.” Phải tra ra căn nguyên đến cùng mới được.

Kha Lạc cười: “Chú biết sao được?”

Tôi vừa nuốt xong một ly, hưng trí bừng bừng, xả giận: “Cái này tôi hiểu nhất.” Tôi không là chuyên gia SEX học thì là ai đây? =))

Kha Lạc bật cười. Cậu cười không rộng lắm, cũng không lộ nhiều răng nhưng cực kỳ sáng lạn.

Tôi ngẩng đến ngẩng người, lại rót một ly nữa, uống xong rồi nói: “Nhóc con này, càng ngày càng đẹp trai.”

Kha Lạc sững sờ một chút, lại thẹn thùng. Cậu không để tôi nhìn thấy gương mặt đỏ gay mà lại cúi đầu, chỉ để lộ hình dạng cái trán, vẫn rất mê người.

“Ngượng cái gì?” Tôi phẩy phẩy ngón tay “Tôi đâu có lôi cậu lên giường ngay? Yên tâm đi~”

Còn muốn mượn rượu nói vài câu hùng hồn nữa nhưng tôi lại nghe một giọng đàn ông nói lớn: “WAITER, tính tiền!”

Tôi và Kha Lạc đồng thời giương mắt nhìn. Ngồi ở bàn trước chúng tôi, đưa lưng quay lại không phải Tạ Viêm thì là ai?

Ở những nơi thế này mà gặp hắn cũng không phải chuyện lạ, người chọn nhà hàng này mà ăn cũng đâu phải một, hai người chứ?

Chỉ là người ngồi đối diện hắn không phải mấy bậc cha chú từ Đài Loan sang mà là một cô gái trẻ tuổi, xinh đẹp, mặc một chiếc váy dạ hội đen điểm xuyết phụ kiện nam vàng, đeo nguyên bộ trang sức, trên tay ghê là chiếc áo khoác Chanel cùng áo choàng len ca-sơ-mia.

Đây rõ ràng không phải là bạn bè, đối tác vô tình mời nhau đi ăn mà là cách ăn mặc cho một DINNER đúng điệu.

Quý công tử đẹp trai ngồi cùng tiểu thư danh gia mặc toàn hàng hiệu tại một nhà hàng lãng mạn. Đây mới chính là “đẹp đôi”.

Tôi chợt nghĩ đến cái thằng dốt nát chết tiệt kia, chỉ biết vùi đầu làm việc, cật lực quét tước, cả ngày nấu cơm nấu nước, chăm trẻ, cảm thấy mình đi lại trong nhà cũng ngại ngần nên luôn ăn mặc chỉnh tề.

Ngay cả việc hai người ra ngoài dùng cơm cũng sẽ bị coi là việc lớn. “Cha mẹ chồng” nói rằng hai người đàn ông ngồi trong nhà hàng tình nhân sẽ rất lố, không tốt cho sự nghiệp của Tạ Viêm. Thế nên cả ngày ngoài việc quần quýt với nhau ở nhà, đến cả xem phim ngoài rạp cũng không có.

Tôi đặt ly rượu xuống, đứng phắt dậy, Kha Lạc cũng đứng lên theo.

Tôi nhanh chóng bước qua, đứng đối mặt với đôi tình nhân đang chuẩn bị rời đi: “Tạ đại thiếu gia.”

Tạ Viêm vừa nhìn thấy bọn tôi, vẻ mặt thoáng đã đổi. Hắn yếu bóng vía như vậy càng khiến tôi căm tức, tôi cười: “Ai mà ngờ được mấy bậc cha chú của nhà cậu lại trẻ tuổi xinh đẹp thế này...”

Người phụ nữ kia thoáng hoang mang nhưng vẫn mỉm cười chào hỏi. Trước nay tôi luôn không để ý đến những thứ, những người mình cho là “không liên quan”... Nhưng mà con tiện nhân kia lại tự ý tìm đường chết.

“Lee, Kha Lạc, chúng ta nói chuyện đã.”

“Không cần vội! Cậu còn chưa giới thiệu mỹ nhân động lòng người này cho chúng tôi mà.”

Người phụ nữ kia nghe vậy, cánh tay rất tự nhiên đặt trên tay Tạ Viêm. Hắn có chút xấy hổ, rút tay về, nói với cô: “Anh có việc cần nói với hai vị này, lái xe đang chờ bên ngoài rồi.”

Thật chu đáo quá!

Lần này tôi đã nhẫn nại, miễn cho mấy ông bảo vệ lại lao vào can.

Chúng tôi đi tới toilet, vừa hay không có ai. Tạ Viêm sắc mặt tái nhợt: “Không phải như anh nghĩ đâu.”

Tôi cười: “Không thể thì thế nào?”

“Tôi không thích cô ấy!”

“Thế thì sao? Cậu dám nói đây không phải hẹn hò giới thiệu sao?”

Tạ Viêm chần chờ vài giây, tôi đâm vào mặt hắn một cú, sau đó là bụng.

“Hai cú này là do tôi đánh. Tiếp theo là đánh giùm Thư Niệm.”

Tạ Viêm giãy giụa đứng lên, chỉ nói một câu: “Đừng nói cho Thư Niệm.”

Nếu Kha Lạc không ngăn lại, tôi nghĩ mình sẽ đánh hắn đến chết luôn.

.

Về đến nhà, chúng tôi gặp Thư Niệm ở cửa, quần áo chỉnh tề như chuẩn bị ra ngoài, thấy tôi nó thở phào. “Tốt quá, em lại cứ lo không ai trông tiểu Gia. Nếu em không về kịp, tám giờ rưỡi anh cho nó uống sữa nóng, cho coi tivi nửa tiếng rồi cho nó đi ngủ nhé. Em ra ngoài có chút chuyện.”

Thằng ngốc không có tiền đồ.

Tiểu Gia đứng bên cạnh nói: “Ba à, con sẽ tự mình uống sữa.”

Tôi sờ sờ đầu nó, mắt liếc Thư Niệm: “Em đi đâu?”

“A... ba mẹ Tạ Viêm muốn gặp em. Nói có việc muốn bàn bạc. Dù sao cũng còn sớm. Em đi rồi về ngay.”

“Có chuyện gì mà không nói qua điện thoại được?”

Thư Niệm lắc đầu: “Em cũng không rõ lắm. Chắc có liên quan tới Tạ Viêm.” Sau đó cười cười: “Dù sao đi rồi sẽ biết mà.”

Nó cười có chút miễn cưỡng, đại khái chắc cũng dự cảm gì đó rồi.

“Anh à.”

“Hử?”

“Đồng tính luyến ái sẽ chữa được chứ?”

Tôi cười nói: “Vớ vẩn. Vốn nó không phải bệnh thì chữa làm sao?”

Nó nhìn tôi: “Ngay từ đầu Tạ Viêm thích phụ nữ. Bởi vì em thật sự rất thích anh ấy, sau đó dần dần mới...”
Nó ngưng lại một chút: “Có lẽ để anh ấy trở lại bình thường.... cũng không phải không có khả năng...”

Tôi muốn an ủi nhưng lại nhớ đến màn trong nhà hàng vừa nãy, nhất thời chẳng biết làm thế nào, vì thế chỉ ôm lấy bờ vai gầy của nó. “Để anh lái xe đưa em qua.”

.

Vợ chồng Tạ Phong nhìn thấy có cả người đi cùng Thư Niệm có chút bất ngờ. Bốn người đôi hai phía bàn trà, đối mặt nhau, bọn họ thoáng xấu hổ, Thư Niệm thì khấn trương mà tôi lại tự nhiên vô cùng.

Tạ Phong khụ một tiếng: “Kỳ thật gọi con lại đây cũng không có chuyện gì. Hay để hôm khác hãy nói đi.”

Thư Niệm nhìn tôi, nói: “Không sao ạ! Anh ấy là anh trai con, chuyện gì con cũng nói với anh ấy. Vậy nên hai bác cứ nói đi ạ.”

Thằng ngốc không bao giờ có bí mật mà.

Tạ Phong châm chọc: “Bác biết con trách các bác cổ hủ. Nhưng từ đầu Tạ Viêm thích phụ nữ, nó không phải đồng tính luyến ái bẩm sinh. Nó biến thành như thế hoàn toàn là vì con.”

Quả nhiên!

Tạ phu nhân cũng tiếp lời: “Con là đứa trẻ ngoan ngoãn, hai bác cũng rất an tâm khi Tạ Viêm ở cùng với con. Có con chăm sóc nó, so với bất kỳ ai cũng không bằng. Nhưng chung quy con vẫn là đàn ông, các bác biết giới thiệu thế nào với người ngoài đây? Con dâu không thể là đàn ông được con ạ. Con thông cảm với ông bà già này đi.”

“...”

“Con không phải thật lòng yêu Tạ Viêm sao? Nếu vậy con nên nghĩ cho nó. Nó có áp lực rất lớn, con cũng biết nó là thằng nhỏ hiếu thuận, làm sao để mặc các bác thương tâm cho được? Nếu con có thể sinh con, thì cũng có khác gì vợ nó đâu? Dù sao các con cũng không thể kết hôn, danh phận này để cho người khác cũng không có ý nghĩa gì nhiều...”

“...”

“Đây không phải bác chia rẽ hai đứa. Các bác đã không còn phản đối hai đứa ở với nhau nữa. Bác hi vọng con có thể hào phóng một chút, tiếp nhận một người phụ nữ. Nó rất hiền lành, biết điều, cũng hòa đồng, không ngại đã có tiểu Hi, thậm chí cũng không ngại có sự tồn tại của con.”

“Con cũng biết đấy. Phụ nữ sẽ không có địch ý với đàn ông quá nhiều. Nên con cũng nên giống nó, khoan dung một chút.”

Sống lưng thường gù xuống của Thư Niệm thẳng băng, thẳng đến cứng đờ, gân xanh trên cổ nổi đầy. Chắc hẳn đang chịu đựng cùng cực.

“Cô ấy? Cô ấy là ai ạ?”

“Con không biết sao? Tạ Viêm đã đi hẹn gặp nó. Là một tiểu thư đã thích Tạ Viêm lâu rồi.”

Nhất thời Thư Niệm chẳng nói được gì.

“Tạ Viêm không có nói cho con là vì nó nghĩ nếu mở miệng sẽ khiến con khổ sở. Hai bác là bậc làm cha làm mẹ, cũng không ngại làm người xấu, muốn thay nó nói rõ với con.”

“Con không chấp nhận được.” Thư Niệm trả lời, vẫn là âm thanh không quá lớn, không tranh cãi, không ầm ĩ.

“Con không ngại anh ấy có con, là vì chúng con nhất định không có cách nào có con chung. Nhờ người ta sinh con cho Tạ Viêm là chuyện tốt, ít nhất sẽ có đứa trẻ giống anh ấy. Mọi người cùng vui vẻ. Chuyện đó và chuyện phản bội không có giống nhau.”

“Nhưng hai đứa sẽ không thể kết hôn.”

“Cho dù không có danh phận, chúng con cũng nên trung thành với nhau. Anh ấy là người yêu con.”

Nó vẫn không nói lớn. Ôn hòa nhưng không yếu đuối.

“Nếu kết hôn là chủ ý của Tạ Viêm thì nên để chính miệng anh ấy nói cho con biết. Ở cùng con hay kết hôn với người khác, hãy để anh ấy tự mình chọn lựa. Mặc kệ kết quả thế nào, chỉ cần anh ấy nói, con sẽ chấp nhận, sẽ không ép buộc anh ấy.”

Hai người kia quả thật bất ngờ trước phản ứng của nó, nhìn nhau trong chốc lát mới nói: “Như vậy thì được! Con đừng cáu. Nhưng nếu con ra đi, Tạ Viêm sẽ khó chịu lắm, con đành lòng bỏ mặc nó thế sao? Người Tạ gia đã làm con thua thiệt, sau này hai bác sẽ đền bù cho con. Con muốn gì cũng được.”

Mắt Thư Niệm đỏ lên, nhưng không nói gì nữa.

Tôi nghĩ, trước kia mình đã hiểu lầm ý nó rồi. Bất luận phát hiện ra điều gì nó cũng đều đã lường trước, vĩnh viễn cũng sẽ chỉ yên lặng, không ngạc nhiên. Chuyện này nó chưa nói tới bao giờ nhưng sẽ ghi nhớ, sẽ chịu đựng được.

Trên đường về nhà, Thư Niệm vẫn một mực ngậm miệng, chỉ đôi khi không nhịn được mà ho khan hai tiếng. Tôi có thể tưởng tượng được giờ lòng nó đang khó chịu lắm. Tôi hận không thể giết quách cái thằng Tạ Viêm đi!

Thằng rùa đen dám khi dễ em trai ông, xem ông không ghê cái đầu đá của mày đi xây cầu thì ông không phải là Lee. Ông đẩy ra đời lẫn lộn thì thằng nhóc họ Tạ nhà mày còn đang học mầm non... Nhưng việc cấp bách trước mắt là khuyên Thư Niệm kìa.

“Đừng khổ sở. Đời này khó tìm được con cóc ba chân chứ đàn ông hai đùi cũng đâu thiếu.” nghĩ có vẻ không ổn tôi bèn sửa lại “Ồ... đàn ông thích đàn ông cũng còn đây, so với Tạ Viêm lại tốt hơn vạn lần, đừng lo.”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nó, tôi mặc dù hơi xấu hổ nhưng vẫn nói nốt: “Huống hồ, em còn có Kha Lạc...”

Thư Niệm quay qua nhìn tôi, kinh ngạc cười khổ một tiếng.

Tôi tiếp: “Thật đó! Em suy nghĩ một chút đi. Kha Lạc thực sự rất tốt.”

Kha Lạc sẽ không giống Tạ Viêm, sẽ không có phiền toái, không có cố kỵ. Cậu lại yêu Thư Niệm đến chết đi sống lại, gặp Thần giết Thần, gặp Phật giết Phật, hơn nữa lại có địa vị. Lục Phong lại thương cậu. Chỉ cần Thư Niệm chọn cậu, đi tiếp cùng cậu, đó chẳng phải quá hoàn mỹ sao?

Còn gì tốt hơn nữa? Tôi vừa lái xe vừa nghĩ, chỉ cảm thấy hơi đau răng.

Ai, xui quá đi! Nguyên bản cảm thấy Tạ Viêm coi như là một thằng đàn ông tốt, kết quả lại không đáng tin cậy. Tôi không có khả năng coi chừng cả đời cho Thư Niệm, cứ nhìn cái bộ dạng dễ bắt nạt này của nó thì tôi đi loanh quanh ngao du cũng không an tâm, dù sao cũng nên phó thác hạnh phúc của nó cho một người yêu thương nó mới được.

Tối đó tôi tự tay đổ dành tiểu Gia đi ngủ, lại ngồi cùng Thư Niệm. Chờ nó ngủ rồi, tôi không tắm, không thay đồ đã bỏ ngay lên giường nằm hút thuốc.

Tôi nhớ đến biểu tình của Kha Lạc, khi thẹn thùng gương mặt cậu sẽ phấp hồng, cười rộ lên sẽ khiến tôi nhìn đến độ mắt sáng ngời. Nếu cậu chỉ có thể là của tôi thì tốt quá.

Tôi không có một chút nào độ lượng, tôi keo kiệt muốn chết được. Nếu cậu thay thế vị trí của Tạ Viêm, đối với tôi mà nói, chỉ tưởng tượng thôi tôi cũng đã không chịu đựng nổi.

Kỳ thật cậu cùng tôi giống nhau cả. Tựa như tôi nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của cậu dưới nước, không thể không chế bản thân phản ứng giống nhau. Tình cảm của cậu đối với Thư Niệm đến nay vẫn không thể tiêu tan. Tôi đã muốn buông tay nhưng cậu thì chưa.

Vô luận những gì không chiếm được, tôi tình gì tôi phải cố đoạt lấy; có được mà không phải của mình chẳng phải cậu sẽ nhụt nhẽo ở cùng tôi, thời gian qua đi sẽ già lão, nhìn nhứt mắt.

Khi còn trẻ, chưa bao giờ tôi nghĩ cho người khác. Mà đến giờ, khi tôi đã không thể chờ đợi thêm nữa, tôi chợt thấy luyến tiếc nếu để cậu có kết cục giống mình.

Hôm sau, rốt cục tôi cũng gọi điện cho Kha Lạc. Cậu thật ra rất nghe lời, tôi chưa kịp ngóng đã chạy đến nơi.

Tiểu Gia đã đi học vẽ, thời gian rảnh rang lắm. Tôi phải mở mắt cho cậu mới được. Thư Niệm ở trong bếp nấu bữa tối, tôi và Kha Lạc ngồi ở phòng khách nhưng cũng chưa nói gì.

Kha Lạc nhìn tôi cười nói: “Hôm qua chú làm sao vậy?”

“Hả?” Tôi theo tầm mắt nhìn của cậu cúi đầu bên thấy ngay, không khỏi lúng túng. Áo sơ – mi hôm qua chưa thay, lẫn lộn suy nghĩ cùng hút thuốc khiến nó thũng lỗ chỗ. Kỳ quái sao tôi cũng chưa nhận ra hơi nóng tàn thuốc lá như thế?

Kha Lạc đưa tay giúp tôi chỉnh lại một chút, cười nói: “Chú ấy, nằm trên giường đừng có hút thuốc, đi ngủ phải nhớ thay áo ngủ. Chú còn không bằng tiểu Gia mà.”

Tôi nhìn đôi lông mi rợp xanh như cỏ của cậu. Trong khoảng thời gian này, Kha Lạc đã không còn giống trẻ con nữa rồi. Thoạt nhìn, cậu như một người đàn ông thiện lượng, có khí khái đàn ông, cười rộ lên thế này lại tản ra chút xiu thanh xuân hồn nhiên còn sót lại.

Cậu không dịu dàng, mà là mạnh mẽ để người khác dựa vào.

“Kha Lạc, chuyện tôi nói với cậu rồi đó...”

“Ừm.” Cậu ngoan ngoãn gật đầu.

“Hiện giờ Tạ Viêm và Thư Niệm đang giận nhau.” Tôi nghĩ nghĩ, “À mà không phải... Nghiêm trọng hơn giận đối thông thường nhiều, có thể sẽ chia tay. Tóm lại, đây là cơ hội tốt của cậu.”

Kha Lạc dùng ánh mắt đầy nghi vấn nhìn tôi.

“Nếu cậu muốn ở một chỗ với Thư Niệm, không có dịp nào tốt hơn bây giờ đâu. Hiểu chưa?”

Kha Lạc bỗng nhiên mở lớn mắt, bộ dáng đúng là vui mừng quá đổi: “Chú muốn cháu... theo đuổi Thư Niệm?”

“Còn phải hỏi.”

“...” Cậu vẫn trừng mắt, biểu tình như bị ghen.

Hừ, cứ sung sướng đi. Tôi cũng là người có lúc đạo đức vô vàn, oai phong lẫm liệt thế này lắm chứ??? Dùng cậu thay thế thằng khốn Tạ Viêm, tôi sẽ không cần quan tâm đến Thư Niệm nữa. Có thể tìm được người tốt hơn, lại sẵn có, chẳng phải quá tốt hay sao?

Kha Lạc nhìn tôi một lát, do dự nói: “Chú đang đùa cháu phải không?”

“Này, cậu đừng có như vậy nữa đi... Cậu cho là tôi bày trò hãm hại cậu sao? Tôi đã không còn cảm giác gì với cậu từ lâu rồi “

Tôi đột nhiên tức giận: “Vờ vẹt cái gì? Cậu dám nói ngay cả nằm mơ cũng không đợi đến ngày này không? Đừng nói với tôi cậu là |Diệp Công thích rồng| (*) nhé? Coi chừng tôi đập chết cậu đó.”

Kha Lạc như trước vẫn ngồi yên, đến tận khi tôi kéo cậu đứng lên: “Phát gốc cái gì đấy? Lúc ra tay được thì làm đi, |trâu chậm uống nước đục|. Cậu không cần tôi sẽ tự ăn! Lại đây!”

Tôi cắn răng lôi Kha Lạc vào bếp. Thư Niệm đang bầm bầm, thái thái, nghe thấy động tĩnh bèn ngẩng đầu nhìn, hai tay còn ướt sũng.

“Thư Niệm, Kha Lạc có chuyện muốn nói với em này.”

Kha Lạc có chút do dự. Tôi hướng cậu nháy mắt, miệng mấp máy, ý bảo cậu qua đi.

Kha Lạc thoáng chần chừ, nói: “Đúng vậy, chúng ta ra phòng khách nói đi.”

Thư Niệm nhìn tôi, lại nhìn qua cậu, lau tay vào tạp dề, sau đó theo cậu ra ngoài.

Tôi cũng tự giác đứng lại ở bếp, nhàm chán tìm cái này cái nọ mà ăn. Nhặt miệng không có gì ăn sẽ khiến con người ta phát hoảng.

Tôi đảo qua tủ lạnh, lôi ra một túi snack, đột nhiên lại nghe bên ngoài xôn xao. Tôi thò mắt ra, bên ngoài xuất hiện thêm một người đàn ông mặt mũi bị đánh cho bầm dập. Mẹ nó! Hắn còn mặt mũi quay về sao?

Mà Kha Lạc tự nhiên lại mất đi sự nhanh nhẹn bình thường, chỉ đứng xa xa nhìn lại, một bộ muốn nhường chỗ cho người ta nói chuyện riêng. Cậu theo tôi học lối cao thượng chắc? Chẳng phải cậu hận cho Thư Niệm, đáng lẽ phải đưa tay cho Tạ Viêm một trận chạy trời chết chứ? Thư Niệm hai mắt đỏ hoe. Thỏ con nếu bị bức quá đà chắc chắn sẽ cắn người. Trước giờ đây là lần đầu tiên tôi nghe nó nói nhiều đến thế.

“Em biết rất nhiều người phụ nữ có thể làm chuyện em không thể. Ngọn nguồn đều là vì em không phải phụ nữ. Không phải ngay từ đầu anh đã biết vậy sao? Nếu kiêng kị điều này, lẽ ra không nên gần bó với em chứ? Bao nhiêu năm rồi, mới trách móc vì em là đàn ông. Không phải quá muộn rồi sao? Em cũng tham lam! Lòng dạ em cũng rất hẹp hòi! Em không có cách nào vĩ đại đến độ nhìn anh cùng người khác kết hôn, rồi ở bên cạnh làm tình nhân của anh.”

Tạ Viêm gấp quá, gân xanh nổi hết thủy: “Em mới là làm cho anh tức giận! Em cứ nhiên muốn anh phải lựa chọn sao? Anh có gỡ nhẫn trên tay xuống bao giờ chưa? Mọi người trong công ty có ai không biết anh đã đính hôn? Anh làm thế là để có thể cùng ở với em. Bao nhiêu chuyện anh nhẫn nhịn cũng chỉ vì mục đích ấy. Bằng không em nghĩ anh thích đi tiệc tùng, thích đưa người ta đi ăn cơm xã giao chắc? Nếu không còn em, cái gì anh cũng không muốn làm. Sao anh có thể kết hôn cùng người khác? Chuyện xem mắt kia anh không nói với em mà tự tay giải quyết là vì sợ em lo lắng. Chuyện tiểu Hi đã khiến em khó chịu, anh không muốn em chịu thêm áp lực nữa. Giờ em có anh trai em, có Kha Lạc... Anh không phải người tốt nhất, anh có nhiều phiền toái như vậy. Nếu em thấy chịu không nổi, lại bỏ anh mà đi không nói một lời thì anh biết làm sao bây giờ?”

Thư Niệm đột nhiên đưa tay đánh hắn, âm thanh vang dội, chắc chắn phải dùng đến mười phần sức lực. Tôi chỉ nhìn mà trợn mắt, há miệng.

“Anh không cần kiểm soát!”

Đàn ông lừng lững như Tạ Viêm mà cũng gấp gáp đến đỏ mắt: “Anh không có! Biện pháp của ba mẹ biến đổi không dứt để cản trở chúng ta, em chịu đựng được sao? Nếu anh rời nhà trốn đi, trở thành kẻ nghèo hèn, em còn có thể thích anh cả đời không? Anh không thể nào mất em được! Anh sợ lắm!”

Thằng ngốc không tiền đồ lại bạt tai hắn một phát nữa, cứ nhiên nước mắt chảy ròng ròng.

“Anh phải biết rằng bất kỳ chuyện gì em cũng sẽ chịu đựng được. Cho dù anh biến thành tên ăn mày em cũng sẽ đi theo anh. Nhưng anh không thể không chung thủy, không thể lừa gạt em, không thể làm chồng người khác được! Nếu thực sự anh đã thay lòng đổi dạ, cảm thấy có người tốt hơn em thì cũng đừng dây dưa với em nữa. Em không thể đứng mà nhìn hai người hạnh phúc được.”

Tạ thiếu gia vừa ăn hai cái bạt tai vẫn lao vào ôm chặt lấy nó.

Kha Lạc im lặng đi tới cửa, tôi cũng nhẹ nhàng đi qua. Hai người đi đến cửa, tôi đóng cửa phòng lại, để không gian cho hai người kia. Nhóc ngốc kia quả thực không thông minh nhưng chắc chắn không cần tôi quan tâm nữa.

Tình yêu quả nhiên là muốn được biểu lộ qua cả lời nói nữa. Dù chúng đã yêu nhau đến chết đi sống lại, cũng vẫn cần.

Ai cũng có cảm giác bất an trong lòng.

Mặc kệ là Thư Niệm hay Tạ Viêm đều sợ hãi việc bản thân vĩnh viễn không thể nào nắm được mọi thứ.

Ngoài cửa, hai chúng tôi xấu hổ đứng lặng một chút. Tôi vỗ vỗ vai Kha Lạc: “Đi uống rượu, tôi mời.”

Tôi cũng không nghĩ ra phong ba bão táp kinh khủng lần này mà lại dễ giải quyết đến vậy. Cấu tạo não của người đang yêu, người ngoài quả thật đoán không ra.

Tôi có chút áy náy với Kha Lạc. Là tôi mất công giết dây cậu, kết quả cậu chưa kịp ra tay đã bị KNOCK OUT.

Cõi lòng đầy hi vọng lại bị một kích đâm cho mất mạng. Tư vị thất tình ra sao, tôi, con mẹ nó, chẳng phải rõ ràng nhất sao?

Tôi bước theo nhóc con cao lớn tiến vào quán bar, gọi một đồng rượu. Hai người ngồi đối diện uống hết ly này đến ly khác.

“Nào nào, ly này phạt tôi. Để chú Lee giải thích với cậu, lúc này là chú Lee không tốt, khiến cậu khó chịu.”

Kha Lạc nói: “Không, không sao.”

“Đúng! Không việc gì! Không có việc gì...” tôi an ủi: “Uống rượu xong có thể ngủ một giấc, tỉnh dậy là tốt rồi.”

Tôi dong dài không ngừng mời rượu cậu. Nhưng kẻ hăng say nốc vào lại chính là tôi. Kha Lạc chỉ làm hai ly liền ngừng.

“Nào! Uống đi! Nhất say giải ngàn lo! Kỳ thật cậu thích Thư Niệm như vậy, nó hạnh phúc cậu cũng vì nó mà mừng, có phải vậy không? Có gì khổ sở khó chịu, hiện tại cứ nói với tôi, tôi nghe. Cậu cứ nói hết đi.”

Kha Lạc ngăn ly rượu của tôi lại: “Lee, uống nhiều rồi đó.”

“A... là... là cậu mới nên uống. Để tôi uống cùng cậu.”

“Cháu không nghĩ muốn nhân cơ hội theo đuổi Thư Niệm đâu.”

“Đúng vậy. Cậu cũng đừng khổ sở. Tạ Viêm so với cậu vẫn mạnh hơn. Đây chính là vận khí và duyên phận.”

Kha Lạc ngẫm lại: “Cháu thật lòng quan tâm Thư Niệm nhưng cho dù họ có chia tay, cháu cũng không muốn nhân cơ hội cùng một chỗ với anh ấy.”

“Đúng rồi...”

Cậu nói: “Cháu thích người khác rồi.”

“Cái gì?” Tôi uống đã say tám chín phần, cười cười ngẩng đầu nhìn cậu.

“Ngoài Thư Niệm cháu còn thích một người nữa” cậu thoáng ngại ngùng, y hệt dáng vẻ nhóc con tâm sự với cha chú: “Chỉ là... cháu thấy người kia không quá thích mình.” =))

Nụ cười đang trên mặt tôi hóa cứng đờ, bên tai như vang lên một tiếng sấm ùng oàng, đầu óc đột nhiên tỉnh táo.

“Xin lỗi. Tôi có việc đi trước.” Tôi nhanh chóng đẩy ghế dựa đứng lên, xoay người bước đi, ngay cả tiền cũng quên thanh toán.

Tôi không thể chịu đựng nữa rồi. Tôi muốn tiếp tục ra về bình tĩnh, cùng cậu uống đến sáng, làm tốt bổn phận của một ông chú, thế mà giờ trái tim trong ngực như muốn nổ tung.

Trên thế giới này có ba thứ không thể che giấu: hắt xì, nghèo khổ... cái thứ ba là TÌNH YÊU.

“Sao thế?” Kha Lạc theo kịp giữ chặt lấy tôi. Cậu rất khỏe, nhất thời tôi không thể bước tiếp, đành quay đầu, dùng đôi mắt đỏ ngầu trừng cậu.

Tôi chịu không nổi. Nếu là Thư Niệm tôi còn hiểu được. Lấy việc thứ tự sau trước, tôi không gặp cậu lúc cậu mới 17 tuổi, là vận may của tôi kém, là số phận đi. Cậu muốn đem cả đời hiến cho Thư Niệm. Cậu đơn giản chấp nhất như vậy, qua bao lâu nay tôi đã dần cúi đầu nhận thua được rồi.

Chính là... hiện tại cậu đã buông tay với Thư Niệm, còn xấu hổ nói thích người khác. Cậu phải là của tôi, một Kha Lạc ngượng ngùng hồn nhiên như vậy phải là của tôi. Tôi chờ lâu như thế, chờ đến mệt mỏi như thế, lắc lắc cổ chờ cậu nhận ra tôi. Vậy mà vẫn không đợi được.

Lợi tôi cắn đến đau nhức, một phen nhéo cổ áo cậu, thuận thể đem cậu thô lỗ đẩy sát vào tường, bắt chặp những người trong quán BAR đang tò mò nhìn ngó.

“Là thằng khốn nạn nào?” =))

Kha Lạc trừng mắt nhìn tôi: “Cái gì?”

“Cậu thích ai? Trác Văn Dương? Lâm Cảnh? Hay là người khác mà tôi không biết?” Tôi thực sự thấy mình đã phát điên mất rồi: “Thằng nhóc con nhà cậu. Tôi đã nói đi nói lại cậu nên sắp xếp tôi ở phía trước đi! Tôi không phải đứng vớ vị trí thứ hai hay sao?”

Biểu tình ngạc nhiên của Kha Lạc khiến tôi thở không được. Có khi ngay cả vị trí thứ hai trong tim cậu cũng chỉ do chính tôi ảo tưởng thôi. Con mẹ nó! Tôi thật ngớ ngẩn mà.

Không chỉ ngực, ngay cả đầu tôi đều đau đến bạo liệt. Không biết đã bao năm rồi tôi chưa có sự kích động đến vậy, trước mắt đều đỏ bừng lên.

“Cậu thành thật nói cho tôi biết, tôi phải đợi đến chừng nào?” Tôi đã giống y như thằng tâm thần, gân xanh nổi đầy: “Ông đây sắp 40 rồi, đuổi không được vài năm đâu. Đời này tôi còn có thể chờ được hay không? Cậu nên nói rõ ràng đi!” =))

Tôi nói đến độ nghiêng răng nghiêng lợi. Màng tai của tôi đều ong ong, sau đó dùng sức ngăn chặn bờ môi của cậu.

Nhưng chỉ vừa tiếp xúc với bờ môi cậu, nháy mắt tôi mất hết cảm giác. Cả thế giới đều trở nên tối đen, trong bóng tối ấy lại có ánh sáng lập lờ nhưng đẹp đẽ. Không nhìn thấy, cũng không nghe thấy, chỉ còn cảm xúc khi hôn.

Lúc tách môi nhau ra, tôi cảm thấy huyết áp mình đã tăng MAX mất rồi.

Bộ dáng Kha Lạc như đã thành hai thành ba. Tôi có thể thấy môi cậu mấp máy, nhưng tai ù đặc, nghe không ra cái gì.

Kế tiếp mắt tôi tối sầm, thật sự hoàn toàn tối đen.

.

Trong sự im lặng khôn cùng, đột nhiên tôi nghe thấy tiếng người nói chuyện mơ hồ. Ý thức mình “đang tỉnh lại” tim tôi khẽ đập dồn.

Quả nhiên tôi đang nằm mơ. Tôi hé một mắt, sau đó mở nốt mắt kia. Căn phòng trống không, trần nhà trắng toát, drap giường trắng toát, tất cả đều trắng toát.

Mẹ nó! Tôi lại vào bệnh viện. Nếu chi phí cho bệnh viện có thể giống mấy nơi ăn chơi, tích lũy được điểm thì tôi đại khái sớm đã có thể VIP, đổi được không ít quà tặng thăm lỏng, ầm chén linh tinh.

Cửa phòng lặng lẽ mở ra, người bước vào khiến lòng tôi lại nhói đau.

“A, tỉnh rồi? Cảm giác tốt hơn chưa?”

Tôi miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh: “Sao tôi lại vào đây?”

Kha Lạc ngồi vào mép giường tôi: “Bệnh tim, té xỉu trong quán BAR.”

Tôi lập tức nổi da gà: “Bệnh tim? Có nghiêm trọng không?” Tôi sắp chết rồi sao? =))

“A” Kha Lạc có chút xấu hổ, trấn an tôi: “Không! Đừng lo! Bác sĩ nói tại uống nhiều rượu quá, sau đó lại kích động... quá mức... kích động, nên mới... a...”

Nháy mắt tôi cứng đờ trên giường, chỉ cảm thấy mình sao có thể làm người đây? Tôi bình thường khỏe mạnh, cường tráng, sao đột ngột lại vì cậu mà phát bệnh tim?

Tôi sờ sờ ngực, đã khôi phục lại rồi nhưng tôi vẫn cảm thấy rõ ràng máu co bóp qua tim. Cho tới giờ, chính tôi cũng không biết nó lại thích cậu đến vậy(* *).

Hai người im lặng, đều xấu hổ cực kỳ. Kha Lạc hơi quay tầm mắt lại, nhìn đi nơi khác, mặt đỏ lên: “Chú... thật sự thích cháu sao?”

“ ... ”

“Chú... thật sự từ trước đến nay đều muốn kết giao với cháu sao?”

Tôi nghiêng rằng nghiêng lợi. Ông đây vì cậu ngay cả bệnh tim còn bị. Hối làm quái gì nữa?

Cậu vì đỏ mặt nên ngồi im một lát mới cúi đầu nói với tôi, “Lee, thật xin lỗi.”

Tôi đột nhiên cảm thấy khó thở, sau đó nói: “Không sao! Không sao!”

“Thật xin lỗi đã để chú đợi lâu như vậy.”

Tôi nhất thời không nói nên lời. chỉ rộng lượng mà cười.

“Chính là bản thân cháu cũng không hiểu thích từ lúc nào.”

Mặt cậu đỏ hồng, giống hệt cậu học sinh mới biết yêu: “Có một ngày đột nhiên cảm thấy được rằng không còn nhìn thấy nữa trong lòng sẽ rất khó chịu. So với việc không được ở bên Thư Niệm còn khổ sở hơn nhiều lắm. Gặp mặt thì lòng bàn tay nhất định toát mồ hôi, chỉ một ánh nhìn cũng hồi hộp. Cái này... cháu nghĩ... chính là YÊU.”

“Đúng vậy, nhất định là yêu thật lòng.” Tôi cao giọng phụ họa, sau đó phát tay “Cậu ra ngoài đi. Tôi muốn ngủ.”

Kha Lạc ngồi im không nhúc nhích, có chút hoang mang cùng chần chờ: “LEE?”

“Thật sự tôi muốn nghỉ ngơi. Cậu nhanh đi đi tìm cái người kia mà vui duyên mới đi.”

“ ”

“Tuy cậu đứng núi này trông núi nọ cũng đáng trách, nhưng tôi cũng hiểu được, tôi cũng tin Thư Niệm càng không để ý. Tóm lại cậu mau đi đi.”

Tôi chắc người kia chính là Lâm Cánh, =]] đã sớm biết quan hệ của hai người không đồng nhất, ở cùng một nhà đúng là |gần quan được ban lộc| mà.

“Tuy đó là người lẳng nhăng, háo sắc, tham ăn, lười biếng, ăn nói bố láo lại chỉ biết tiêu tiền lung tung, làm việc không cân nhắc nhưng cũng không quá tệ. Cậu phải quý trọng đó. À mà, ra ngoài nhớ đóng cửa giùm tôi cái.”

Kha Lạc lộ ra biểu tình xấu hổ lẫn nhẩn nại: “Lee, tuy em cũng hiểu những điều anh nói cũng đúng. ...” =]]

“Hử?”

“Nhưng anh xác định mình không nói nhầm người chứ? Tối qua những gì em nói, anh có nghe được không?”

“ ... ”

“A... anh thật sự đánh giá bản thân như vậy sao?” =]]

“ ... ”

“LEE?”

“ ... ”

“Anh không sao chứ?”

“ ... ”

“Bác sĩ, bác sĩ! Hình như anh ấy trúng gió rồi.”

Toàn bộ các icon =]] là của tớ hết nhé, để đề nén ko cm lung tung ấy mà :D

(*) Diệp công thích rồng: theo tích Diệp Công rất mê rồng, trong nhà đồ vật gì cũng muốn có hình rồng. Em rồng nghe đồn vậy nên đến thăm không ngờ Diệp Công thấy Rồng thật sợ quá chạy mất dép ^^~ Ý chú là em LẠC thích Thư Niệm thế nhưng có cơ hội lại sợ chết khiếp, ko dám làm gì.

(**) Chú nói TIM chú nó thích em LẠC ấy ^^~

Hết Chương 20

Kết Thúc

Mất hết mặt mũi trong bệnh viện, hôm sau tôi mới được cho về. Tới nhà, sự tích oanh liệt một buổi ngất xỉu hai lần đã bị vợ chồng nhà nó biết hết cả, tôi lại phải chịu đựng sự cười nhạo ác ý của Tạ Viêm.

Thư Niệm tuy cảm kích Kha Lạc chăm lo cho tôi nhưng vẫn hỏi: “Em làm gì với anh trai anh thế?”, thật sự lúc ấy tôi chỉ mong nhét được cái mặt của mình vào bồn cầu.

Cả ngày trời sắc mặt tôi hết xanh lại đỏ, nhất là khi Kha Lạc ở gần.

Tôi không hề biết trước giờ mình xấu tính cực, ví như cứ nhắc thấy Kha Lạc là tôi lao đến như ong thấy mật, chết sống cũng phải bám. Thế mà từ khi xuất viện, tôi cũng không dám nhìn thẳng vào cậu. Đường như nghe được hơi thở của cậu thôi là chân tay đã cứng ngắc, cử chỉ khập khễnh, nụ cười thì dần dần như bị liệt nửa người.

Cả đời làm diễn viên phụ, giờ tự nhiên đèn sân khấu dành cho nhân vật chính lại rơi thẳng vào mình đại khái chính là cảm giác thế này đây. Đã quen đóng vai phụ nhỏ xíu, giờ tôi chẳng biết phải diễn thế nào đây.

Buổi tối ăn cơm xong, Kha Lạc vẫn không chào hỏi để quay về khách sạn mà lại cùng cả bọn ngồi xem TV.

Tiểu Gia sớm đã ngoan ngoãn lên giường ngủ. Bốn thằng đàn ông trưởng thành giống y hệt mấy em bé mẫu giáo, sắp thành một hàng ngoan ngoãn xem phim truyền hình giờ vàng.

Lần này Kha Lạc ngồi cạnh tôi. Ngày xưa nếu mà dựa gần thế này nhất định tôi sẽ sở sàng tận sức “lợi dụng”, còn nữa, ít ra là dùng ánh mắt mà “cưỡng bức” cậu. Tối nay chẳng hiểu thế nào, Lee thiếu gia tôi chỉ chuyên tâm nhìn màn hình TV, còn lại thì cũng “nhìn ngẩn” thằng em trai khiến Tạ Viêm mắt lớn trừng mắt nhỏ liếc xéo.

Hết phim, Thư Niệm mắt ngẩn lẹ (*) thở dài đứng lên nói: “Em đi nấu bữa khuya...”, sau đó quay sang nhìn bọn tôi: “Tối nay là bốn phần đúng không, Kha Lạc?”

Tôi “phụt” một phát đem ngụm rượu trong miệng sặc hết ra ngoài.

Về mặt Kha Lạc rất đen tối, chỉ “Ừm” một tiếng.

Tạ Viêm cười hình híc: “Kha Lạc à, dạo này tim của Lee không có khỏe lắm. Hai người làm sao thì làm cũng đừng kịch liệt quá, không ổng lại trúng gió thật nha.”

Nhoáng một cái tôi đã hóa đá, mất hết sức lực để phản kích.

Bữa khuya rồi cũng ăn xong, đánh răng rửa mặt chán chê, tính ra chỉ còn mỗi việc đi ngủ. Tạ Viêm đã ôm Thư Niệm vào phòng từ trước, thế mà vẫn thò cổ ra nhìn tôi cười, vô cùng gian ác, khiến tôi muốn tấn cho hắn một trận.

Tôi cứng ngắc nói với Kha Lạc: “Vào đi.”

Nói ra miệng rồi tôi mới thấy từng cơn từng cơn nhiệt khí bốc ngược lên đầu, quả thật y như cảm giác đêm tân hôn. =))

Kha Lạc cũng thoáng then thùng, theo tôi vào phòng ngủ, lại nhìn tôi hung hăng sập cửa cái rầm. Khuôn mặt đỏ bừng cùng cảm giác khấp nhép của cậu thực sự khiến tôi cũng mặt đỏ tim đập theo.

Từ đầu tôi tính mình sẽ chủ động, lấy cây to chắn gió mạnh, nhưng cái cậu nhóc đang xấu hổ kia lại sấn vào trước, cúi đầu hôn tôi. Hành động này ngay lập tức kích khởi cơ quan “thú tính” của tôi, mặc xác bao nhiêu rụt rè câu nệ cả ngày nay, lập tức phối hợp, cũng nhanh chóng lao vào khiến răng va nhau càn cạch. =))

Rõ ràng đã chẳng xa lạ gì thân thể của nhau, nhưng SEX danh chính ngôn thuận, đôi bên tình nguyện vẫn là lần đầu. Chúng tôi đột ngột trở nên dốt nát, cả đôi khấn trương, mồ hôi vã đầy tay, nút áo sơ mi của tôi cởi đến nửa ngày mới xong, lại còn đứt một cái. =))

Thừa dịp cậu giơ hai tay lên kéo áo T shirt, tôi như sói như hổ đưa tay đẩy cậu ngã ngửa xuống giường.

Đầu Kha Lạc còn đang vướng trong áo, bị tôi khiêu khích liền cười khanh khách tránh ra.

Cậu quỵn rũ như vậy kìa! Tôi hôn dọc xuống cổ, lại mạnh mẽ đùa bỡn, cắn vào hai điểm trước ngực cậu, cơ hồ muốn đem tiểu mỹ nhân chưa trưởng thành hoàn toàn này ăn sạch.

Kéo được áo ra thì mặt cậu đã đỏ bừng bừng.

Tôi cảm giác xúc động muốn phun máu mũi, cười lên lưng cậu, đưa tay kéo chiếc quần mỏng manh xuống. “Để anh đè em đi!”

“A~”

Tôi sờ, lại sờ, đem hết toàn bộ tinh hoa bí kíp phát huy cả lượt, mong muốn cậu mê man đến độ thần hồn điên đảo: “Nếu em yêu anh còn hơn yêu Thư Niệm thì để anh đè em một lần đi.”

Kha Lạc bị tôi áp bên trên chết nặng, mặt càng đỏ tợn, hoang mang nói: “A... chuyện này thì liên quan gì chứ?”

Tôi cố gắng hôn lên cổ cậu, khiến cậu hít thở dồn dập: “Đương nhiên, em phải khiến anh thấy anh và nó không có giống nhau, vậy mới có thể chứng tỏ em không lấy anh làm thể thân.” =))

“Ngay từ đầu em đã không... A...”

Lời thanh minh còn chưa hoàn chỉnh đã bị nụ hôn của tôi nuốt mất.

Khi bốn cánh môi tách ra, tôi dùng ánh mắt đã từng săn bắt vô vàn mỹ thiếu niên nhìn cậu, gợi ý: “Sao? Em thật sự yêu anh à? Thật sự có Thư Niệm bên cạnh vẫn là muốn anh hơn sao?”

Thân trần của Kha Lạc bị tôi đè nén, lại cọ cọ xát xát khiến mặt cậu đã đỏ lại càng đỏ, một lát sau mới gật gật đầu.

Nhất thời tim tôi nở hoa quá thể. =))

Kỳ thật tôi cũng chưa hiểu, tại sao cậu lại thích tôi, từ khi nào mà lại thích tôi. Niềm hạnh phúc vô bờ ập đến quá nhanh, thậm chí tôi còn chưa kịp nghi ngờ cho có hệ thống nên cũng không biết nên hỏi từ đâu.

Thế nhưng tôi biết cậu vốn có tính thành thật, sẽ không bao giờ nói dối tôi. Nếu cậu nói thích, vậy chắc chắn là thích. Đó là còn chưa kể cậu dùng sự đau khổ sau này của mình mà cam đoan.

Tôi chỉ cần kết quả. Quá trình đến cuối cùng là như thế nào, cũng không còn quá quan trọng nữa. Chính tôi cũng không thể trả lời tại sao tôi lại mê đắm cậu đến nhường ấy!

Chỉ cần cậu yêu tôi, yêu tôi nhất, thế là được!

Tôi bị tình dục ngập não, hăm hở lao đến đầu giường tìm DUREX mình quen dùng, lại phát hiện trống không. Ai! Quên không dự trữ rồi.

Kha Lạc nói: “A... trong ví da của em có...”

“Bình thường em mang theo làm cái gì hả?” =))

Kha Lạc xấu hổ: “... Em... chỉ là muốn... nhờ đâu có bữa nào anh đột nhiên lại làm gì em thì... a...” =))))))

Tôi cảm giận nói: “Nhóc con lưu manh!” Rồi sau đó lục tìm trong đồng quần áo của cậu lấy ra cái ví, thu được một đồng DUREX.

Sau đó là chuẩn bị... Có người đàn ông nào trong giây phút này lại không hưng phấn chưa?

Một phút sau...

Hai phút sau...

...

Kha Lạc nằm đợi một lát, tò mò hỏi: “Sao thế?”

Mặt tôi có điểm sưng sĩa lên.

Kha Lạc đứng thẳng dậy, hướng nhìn phần dưới eo tôi: “A! Là CONDOM bị rộng quá nhỉ?”

“...”

Kha Lạc cười: “Là số hơi lớn. Kỳ thật lần trước em dùng cái kia của anh hơi bị chật.” =))))))))))

Tôi muốn... bóp cậu chết luôn.

“Ý em là sao? Của anh nhỏ hơn của em sao?”

“Em đâu có nói thế?” Kha Lạc cười tiếp: “Bất quá, là hệ số giãn nở của em lớn hơn của anh.” =))))))

Tôi giận tím mặt: “Ông đây mặc kệ!” rồi sau đó xoay người nằm vật xuống. Phẫn uất dừng hỏi!

Kha Lạc từ sau lưng xáp lại, tôi ngửi được hơi thở tươi mát mà lại ấm áp đến mê người của cậu.

“Anh bỏ cuộc thật sao?” vừa hỏi cậu vừa chậm rãi áp vào lưng tôi.

Ai ai, kỹ xảo của thanh niên vẫn là cao siêu lắm, nhưng tôi sẽ không bị dụ dỗ đâu.

Kha Lạc hôn một lát tôi đã chịu không nổi mà ngồi dậy. Tôi mới vừa buồn bã bị thương đã nhìn thấy cậu ngồi dựa vào đầu giường, chân đơn mỏng không che nổi khung xương tuyệt đẹp của cậu, lại còn những đường cong cuốn hút kia nữa chứ. Cậu tươi cười về vô tội, hồn nhiên nắm lấy tay tôi, đưa lên môi, hôn một chút rồi ngậm một ngón tay.

Lập tức toàn bộ máu chạy lên não tôi một lượt. Tôi “ngao” một tiếng, chế độ lang sói bật lên luôn.

Kha Lạc cười cười ôm lấy tôi, trở mình hôn, nói: “Tạ Viêm nói đúng lắm, quả nhiên anh thích em thế này.”

Tôi đang phải cố nhịn bao nhiêu là ham muốn, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên tôi bị đè, liền tạm thời đem việc mình chấp nhận số phận BOTTOM mà quảng sang một bên, dồn sức “giở trò” với cậu, nói: “Lần sau anh muốn làm TOP.”

Kha Lạc cười: “Được! Chờ anh dùng được CONDOM của em rồi nói sau đi.”

Tôi vừa sờ cậu vừa giận dữ nói: “Đàn ông không so lớn so nhỏ, là dựa vào kỹ xảo chứ.”

Kha Lạc cười, “ừm” một tiếng, chặn miệng tôi.

Tôi vừa XXX vừa nghĩ bụng: cho tới tận bây giờ Kha Lạc vẫn chưa nếm trải kỹ thuật thượng thừa của tôi; nếu mà bây giờ cậu để tôi thử một lần, không chừng từ nay về sau cậu sẽ muốn ngừng mà không được, thần phục dưới chân tôi, quỳ gối dưới gấu quần tôi.

Thế cũng được, tôi sẽ coi như đó là vũ khí chiến lược đi.

Tôi cảm thấy được ở tuổi sáu mươi, không, bảy mươi thì vẫn cứ làm được. Thế nên giờ cứ “ém hàng” cũng không vấn đề. Chờ tới thời khắc trọng đại mới bộc lộ, khiến cậu kinh vi thiên nhân (**), cũng chẳng muộn.

Ai nha, chính là chưa biết cái thời khắc mấu chốt ấy nó rơi vào lúc nào đây...

Chú Thích:

(*) Phim giờ vàng thường là phim bi kịch lấy nước mắt người xem =)), Tiểu Niệm thật mau nước mắt nha.

(**) Kinh vi thiên nhân: phát khiếp như thấy người trời =))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tri-ai>